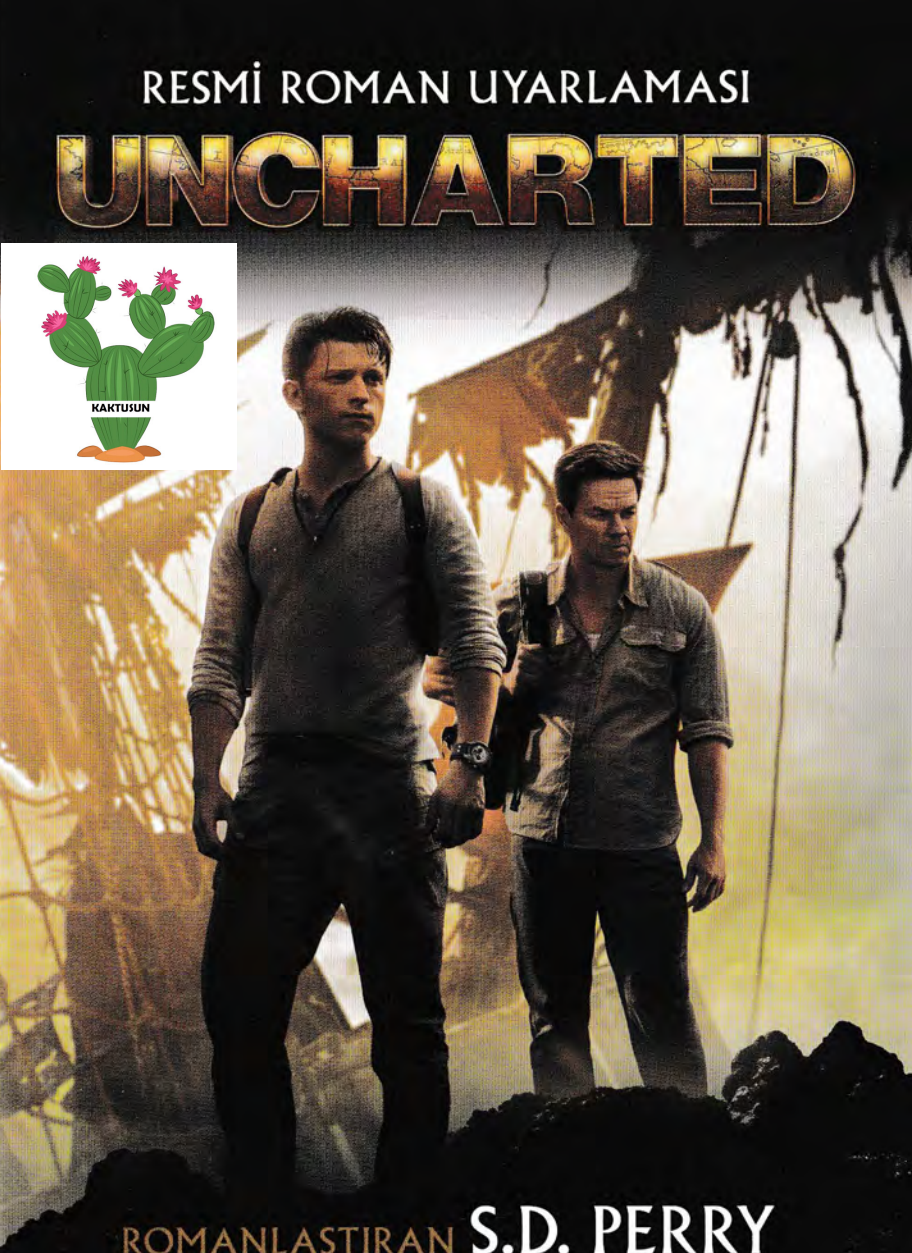
RESMİ ROMAN UYARLAMASI

UNCHARTED

ROMANLAŞTIRAN **S.D. PERRY**

Naughty Dog'un PlayStation oyunları esas alınmıştır
Hikâye Rafe Judkins
Senaryo Rafe Judkins, Art Marcum
ve Matt Holloway

ithaki

ŞANS, CESURUN YANINDADIR

UNCHARTED

Nathan Drake kendini bildi bileli hazinelere ve hiçbir haritada bulamayacağınız yerlere kafayı takmıştı. Onlar yok olmuş değillerdi, kayıplardı sadece.

Victor "Sully" Sullivan onları "bulunmamış en büyük hazine"ye götürecek bir ipucuyla Nate'in karşısına çıkınca ikili, gezegen boyunca epik bir maceraya atılacaktı. Birlikte kayıp servetin izini aramalılardı... ve yolda Nate'in uzun süredir kayıp abisini bulmaları muhtemeldi.

Uncharted: Resmi Roman Uyarlaması, çoksatan video oyunu serisi *UNCHARTED*'ı esas alarak, Nathan Drake'in oyunlardan önceki hikâyesini anlatıyor.

™ & © 2022 Columbia Pictures Industries, Inc. All Rights Reserved.
Image © Shutterstock

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401554
/ithakiyayinlari

BELONGS TO KAKTOS TEAM

S.D. Perry

Yetişkin hayatı boyunca roman uyarlamaları ve filmlerle dizilerin evrenlerine ait romanlar kaleme aldı. Bir korku türü tutkunu olan S.D. en çok Aliens, Star Trek ve Resident Evil evreninde geçen eserleriyle tanınmaktadır. Önde gelen bilimkurgu yazarlarından Steve Perry'nin kızı olan S.D., ailesiyle birlikte Portland, Oregon'da yaşıyor. Twitter adresi: @sdp668

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uncharted: Resmi Roman Uyarlaması
S.D. Perry

Orijinal Adı: *Uncharted: The Official Movie Novelization*

İthaki Yayınları - 2134

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Berna Ece Gündüz*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-55-4

Sertifika No: 46603

™ & © 2022 Columbia Pictures Industries, Inc. All Rights Reserved

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KNKOS TEAM

RESMİ ROMAN UYARLAMASI

UNCHARTED™

ROMANLAŞTIRAN

S. D. PERRY

HİKÂYE

RAFE JUDKINS

SENARYO

RAFE JUDKINS, ART MARCUM ve MATT HOLLOWAY

NAUGHTY DOG'UN PLAYSTATION OYUNLARI ESAS ALINMIŞTIR

ÇEVİREN

DERVİŞ SAĞIRGÜRGEN

BELONGS TO KAKTOS TEAM

"Tüm olacakları bilmesem de ne olacaksa olsun, gülerek karşılayacağım."
–Herman Melville

"Of ulan, oraya buraya tırmanmaktan gına geldi."
–Nathan Drake

BELONGS TO KAKIOS TEAM

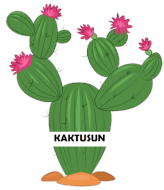
BELONGS TO KAKTOS TEAM

Cyrus ve Dexter için, onlardan havalısı yok.

BELONGS TO KAKTOS TEAM

GİRİŞ

Gökyüzü çok güzel, koyu ve baş döndürücü bir maviydi. Nathan Drake gözlerini açtı ve yarım saniye yalnızca bomboş engin hiçliği gördü, onun bulutsuz güzelliğinden başka bir şey bilmiyordu. Mükemmel bir gündü, esintiden tuz kokusu geliyor, saçlarını rüzgâr karıştırıyor, Sam'in yüzüğü alnına vuruyor, giysileri deli gibi fır fır dalgalanıyor–

Bir saniye, ne?

Gözlerini kırpıştırdı ve dünya dönüverdi. Rüzgâr üstüne üstüne kuvvetle eserken ve başını çevirip yine mavi renkteki, artık her neredeyse oranın 15.000 fit altındaki sonsuz denizi görürken bin tane acı uyandı. Deniz, bir bacağından asılı, tepe taklak sallanır hâldeyken bu çok güzel gökyüzünde fır dönüyor gibiydi.

"Of, *sıçayım*," dedi ansızın uyanıvererek. Sağ ayağı büyük bir kasaya sarılmış kalın ağların altına takılmıştı, kasa ise çeşitli zincirler ve kablolarla başka kasalara bağlıydı ve kutu sırasının tamamı gürül gürül uçan bir kargo uçağının arkasından dışarı çıkmıştı. Bu da *onun* gürül gürül uçan bir kargo uçağının arkasından dışarı çıktığı anlamına geliyordu.

Havadan atlama. Anılar bir ton tuğla gibi vurdu. Altın, anahtarlar, harita! Sully gitmişti ve–

Nate'in ayağı ağın altından dışarı kaymaya başladı, o kıymetli plastik ağ onu çok, çok uzun bir düşüşten koruyan tek şeydi.

"Yok yok yok yok *yok*–"

Tam kalın ağlara uzandığında botu kurtuluverdi ve rüzgâr onu kasadan tüy gibi vurup attı. Nate arkasında ıslık çalarak uçan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kasanın üstüne daldı dalmasına ama rüzgârın başka planları vardı. Nate çarptığı bir sonraki, üstü ekipman çantaları ve küçük kutularla kaplı ağır kutuyu tırnakladı, sonra gözleri kocaman açılmış hâlde bir üçüncüsüne çarparak parmaklarıyla tutunmaya çalıştı. Uçaktan akıp gelen kasa ve ekipmanların dalgalanan dengesiz sırasının sonuna yaklaşıyor, son kasayı görebiliyordu, büyük ve küp biçimli sağlam görünüşlü kasa plastik şeritlerle kaplanmıştı ve arkasından fırıl fırıl dalgalanan paraşütlerden sönük, dolaşık bir yığın sürüklüyordu, onun ötesindeyse boş hava ve çok aşağılarda ışıl ışıl denizden başka bir şey yoktu. Çok, *çok* aşağılarda bir denizden başka.

Kutuya çarptı ve elleri kalın ağlarda alelacele dolaşıp kutuya bağlanmış kutuların birinin üstüne geldi. Nate bir saniye işinin bittiğini düşündü fakat kavramaya çalışan parmakları şeritli ağı yakaladı. Ölümüne bir tutuşla kavradı ve sarsılıp duruvererek kasanın üstüne güm diye çarptı, çarptığı gibi paralanmış vücudunun ağrılarına yenileri eklendi.

Nate kasanın tahtalarına saldırdı. Kasaya *yapışmıştı*. Başını kaldırıp arkasındaki açık kargo kapısına bakarak onun ve güvenli yerin arasındaki kutular ile çantaları saydı. Dört? Beş? Geri tırmanabilirdi, geri tırmanmak ve hemen tırmanmak *zorundaydı*, yoksa uçaktaki kötü adamlardan biri ya da daha fazlası zararlarını kesip atmaya ve tehlike çıkaran kuyruklarını ayırmaya karar verecekti.

Sol eliyle ölümüne tutuşu sürdürerek ileri uzandı, sağ eliyle bağlantı kablosunu kavradı–

–ve derken sol baldırına bir el inip kalın parmaklar bacağını mengene gibi sıktı.

"Aaaah!"

Nate arkasına dönüverdiğinde son kasayı yakalayan tek binicinin kendi olmadığını gördü. Kötü adamlardan biri arkadan sallanıyordu, çirkin ablak suratı dehşet ve öfkeyle çarpılmıştı. Adamın kaldırdığı sol elinde kocaman bir silah vardı ve silahı Nate'e doğrulttu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Şaşırıveren Nate tekme attı, botu adamın hırıldayan suratının orta yerine indi. Adam Nate'in bacağını bıraktı ve kolları ile işe yaramaz silahını sallayarak çok aşağıdaki denize çakılmak üzere düşüp giderken ciyak ciyak bağırıyordu.

"Of Tanrım, tamamen refleksle yaptım, aslında öyle bir niyetim–"

Çoktan kollarını sallaya sallaya düşen bir noktaya dönüşen adam, Nate'in özrünü duyamayacak kadar uzaktaydı, sesi azalan çığlıkları uçağın motorlarının gümbürtüsünde ve sert rüzgârın esintisinde kayboldu. Nate sustu ve geri tırmandığı yere dönerek kendini kutunun üstüne çekip bir kez daha ana bağlantı kablosuna uzandı.

Tam kasaya elini sürmüştü ki bütün kutu zinciri iki metre dışarı çıkıverdi, bir de üstüne bir başka kasa, kargo bölümünden hoplayıp rüzgârda sallanan ekipman kuyruğunu uzattı. Daha kaç tane kutu bağlıydı? Uçakta ağır sıranın düşmesini engelleyen daha ne kadar ağırlık vardı? Her şeyin gökyüzüne çekilivermesine ya da iplerin kopmasına ne kadar kalmıştı?

ŞİMDİ HAREKETE GEÇ SONRA DÜŞÜN!

Nate kendi kasası ile yanındakinin arasındaki kabloyu yakalayıp kendini çekerek çömelme pozisyonuna geçti. Kasaların arasındaki mesafe tam onun yukarı uzanıp bir üstteki kasanın ağını kavrayacağı kadardı fakat bu deneme için kendini hazırlaması gerekti, son derece riskli pozisyonunun gayet farkındaydı. Uçakta biri ateş ediyordu. Hem de çok. Kargo kapısından birkaç tek kasa dışarı uçup onun yanından vın diye geçerek mavi boşlukta kayboldu.

Nate ayağa kalktı, tepesindeki ağı yakaladı ve kendini yukarı çekerek bacaklarını da arkasından sallaya sallaya yukarı çıkardı. Ayaklarını sonuncudan bir önceki kasanın plastik ağına vurdu ve kendini kutunun üstüne attı, onu çekip şu silahlı zavallı puşt gibi denize atmaya çalışan inatçı güçlü rüzgâra karşı kaslarını sıkmıştı.

Kasanın üstüne ufak ufak ilerledikten sonra, hayatı boyunca

BELONGS TO KAKIOS TEAM

dayandığı milyonlarca mekik hareketine şükrederek bir sonraki atlayışı aynı öncekini yaptığı gibi gerçekleştirdi. Rüzgâr kırılmasına direnmek için karın kası gibisi yoktu. Hemen şimdi tepeye çıkacak ve–

Önünde, dışarı çıkan zincirin tepesine yakın bir yerde yeni bir tetikçi kendi dengesiz tüneğinden uzanıp bir yarı otomatikle ateş açtı.

"Hop, oha!" diye bağırdı Nate. "Ateş etmeye gerek yok… Sana–"

Kurşunlar kutuya bağlı hacimli ekipman çantalarına vurup kutunun kalın gri plastiğinde çukurlar oydu. Mermilerden biri Nate'in kasasının topaç gibi dönmesini engelleyen sabitleyici hattı parçalayınca bunun kaçınılmaz sonucu, boşlukta baş döndürücü bir dönüşle silahlı adamın görüş alanından fırlamak oldu. Nate salınıp geri dönmek için beklemedi, çantada keklik olurdu, o yüzden kendini yukarıdaki kasaya atıp silahlı adamdan aksi yöne bakan tarafına tırmandı. Adamın yukarıdaki dalgalanan ağın kenarının üstünden çıkan botlarını görebiliyordu ve kendini tekrar yukarı attı, ölümüne düşmenin nasıl işten bile olmadığını düşünmemeye uğraşıyor, adamın ani ağırlık değişiminden, uluyan rüzgârı suçlu tutması için dua ediyordu.

Nate ağı tırmanıp kasanın üstüne çıktığında silahlı adam çömeldi, Nate aşağıya doğru, dönen kutu sırasına bakarken arkası ona dönüktü. Şimdi onlar ile kargo kapısı arasında sadece bir kasa vardı. Adam çalı gibi bir sakalla somurtup silahını arkasına çevirerek dönecek oldu–

–ve derken o an Nate kendini ileri atıp adama aşağıdan vurarak onu boşluğa yıkarken ağı yakaladı ve sarsılan kasaya sımsıkı tutundu.

Silahlı adam bir çığlık attı ve düştü; hemen aşağıdaki kutunun üstüne çarptı. Kasanın ekipman çantaları ve torbalarıyla kaplı yan tarafına tutunduğu gibi tırmanmaya başladı.

Kabloyu kes!

Harika fikir, ama bıçak mıçak yok!

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate tokatlayarak esen rüzgâra karşı gözlerini kıstı, kendi kasasının ağının içinden geçip kasayı diğerlerine bağlayan kayışları inceledi. Fır fır dalgalanan iplerin arasında ana kablonun hemen yanında, plastiğin üstünde bir düz kopça vardı. Nate bağlantı parçasını açtı ve ânında karşılığını gördü – kablo ağdan kurtuldu, Nate'in kasasının altındaki kutuların hepsi birden düşüverdi, uçağın motorları kükrüyordu.

Çocuk oyuncağıymış, bir tane daha çıksam–

Sakallı adam kendini düşen zincirin üstünden attı ve şimdi Nate'in kasasından sallanır hâldeki fırıl fırıl dalgalanan kayışlardan birini kaptı. Deli gibi sallanarak ekipman sırasından geriye kalanları da iki yana salladı. Nate sımsıkı tutundu, midesi dönüyordu.

Kargo kapısı çok yakındı, sadece bir kasa yukarıdaydı. Uçaktan yine silah ve bağırma sesleri duysa da kurşun yemeyi, çoktan ayaklarının altındaki ağır kasanın yanından yukarı nefes nefese çıkmaya koyulan Sakallı'yla ölümüne düşmeye tercih ederdi. Adam hiç olmazsa silahını düşürmüştü.

Nate ayağa kalktı ve kendini en üstteki kasaya atıp kasanın yanına bağlanmış fermuarlı şişkin bir çantanın altındaki ağı kavradı. Ayaklarını yukarı çıkardı ve alttaki plastiğe geçirerek kendini çantanın üstünden yukarı kaldırdı. Tırnaklayan elleri kasanın üst kenarını buldu ve parmaklarını ağa takıp başını yukarı hizaya çektiği anda kablonun küçük bağlantı kayışlarından birinin *zink* edip kaybolduğunu gördü.

Ansızın ağ kafesinde dengesizleşmiş kutu sağa yalpaladı. Dahası ana kablo, yani hepsini bir arada tutan ip de açık kargo kapısının çelik kenarına sürtünerek kopmak üzereydi ki–

Ahh!

Nate'in vücudu Sakallı'nın ağırlığıyla aşağı çekiliverdi, tetikçi ansızın iki iri eliyle birden kavrayarak sol bileğine asılmıştı. Nate sol kolu boşlukta dönerek sağa sola sallandı, az daha eli kayıyordu.

"Puştsun sen!" diye bağırdı Nate. "Ne olurdu birbirimize yardım etseydik, o zaman– *Tanrım!*"

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sakallı kendi kasasına ayağıyla vurarak onun bacağına tırmanmaya çalışıyor, Nate'i çekiştirip dengesini daha da kaybettiriyordu. Nate hâlâ onları uçağa bağlayan artık hangi kayış dizisiyse ondan tiz bir *zink* sesi daha duydu. Adama tekme atamazdı, elleriyle tutunuyordu ve ağırlık da kaldırıp silkelenemeyecek kadar fazlaydı. Nate torba ve kutu duvarını kucaklayıp sağ kolunu ağın içine geçirdi, cevap burnunun dibindeydi: Çantanın fermuarı.

Fermuarı açıp dışarı ufak bir gelişigüzel ekipman salvosu saçtı; el fenerleri ile telsizler, bir de kürek başı. Ekipmanlar daha da sıkı tutunup salvoya karşı başını eğen Sakallı'ya çarptı.

Nate çantanın derinlerini karıştırıp eline beyzbol sopası gibi gelen bir şeyi yakaladı ve çekip dışarı çıkardı. Uzun bir siyah sopaydı bu, belki de küreğin sapıydı? İskele sopası da olabilirdi? Kimin umurundaydı. Nate bunu Sakallı'nın başına savurup sert bir *çat* sesiyle vurdu. Sakallı onu bırakmak yerine tutunmaya devam ederek geriye yattı, Nate'in vücudunu kasanın ağının gitgide azalan koruyuculuğundan çekiyor ve kendi kellesini de sopanın eriminden çıkarıyordu. Nate sopayı bir daha savurduğunda havaya vurdu, kasa yine keskin bir ufak *çt* ederek kaydı.

Sıçtım! Bir Tanrı müdahalesi olmazsa başı beladaydı. Sakallı güçlü ve cüsseliydi, üstelik bırakmıyordu da.

Nate'in başının üstünde ani bir hareketlenme oldu, açık rampaya ağır bir şey sürtündü ve büyük bir şey kargo bölümünden yuvarlanarak geldi. Nate eğilip sıkıca tutunurken tek bir kasa rampadan dışarı havaya çekilerek Nate'i birkaç santimle ıskaladı ve Sakallı'nın buruşturduğu yukarı bakan yüzüne çarptı.

Demir pençe Nate'in ayak bileğinden çekildi, kasa ve tetikçi birdenbire aşağıdaki ışıl ışıl mavilikte ufaldı. Nate birkaç yüz kilo eritmiş gibi hissetti.

Hadi hadi hadi!

Gevşek sallanan ağdan yukarı çıktı, dizlerini büktü ve atladı. Tam ayağı yüzeyden ayrıldığında en üstteki kasanın yüzeyinin düşüp gittiğini hissetse de elleri, titretecek kadar soğuk metale

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokunarak rampanın kenarındaki kauçuk yalıtım bandını kavradı.

Yakaladım! Delice tırmanışından sonra rampa şok edici derecede sabit geldi. Aşağı bir bakıverdi, dengesiz kutu zincirinin hızlanarak döne döne uzaklara gittiğini gördükten sonra kendini kaldırıp gökyüzünden çıktı, nefes nefeseydi, kolları da kauçuk gibiydi. Hava nedense uçağın *içinden* esse de çoğunlukla onu geçiyor, ters dönmüş bir saklama dolabının çevresini aşındırıyordu. Nate botlarını rampadaki bir demir barın altına geçirdi ve ayağa kalktı. Başarmıştı, sonunda–

Uçağın kargo bölümünde bir araç ani kalkışa geçti. Nate rüzgârın insafsız baskına karşı sıkı tutundu ve gözlerini kırpıştırarak gölgeler içindeki kargo bölümüne bakındı.

Onun geldiğini gördüğünde yüzünden kanın hızla çekildiğini hissetti.

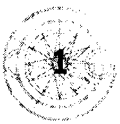
"Bugün benim günüm değilmiş demek."

1955 model kırmızı Mercedes Gullwing açık rampaya, *ona* doğru hızla geldi ve önünden çekilmeye zaman yoktu.

Nate dosdoğru yukarı zıplayıp kendini ileri attı, kaputun üzerinden omuz üstü yuvarlanmayı içeren belli belirsiz fikri, oynayabileceği tek kartıydı fakat ona da zaman yoktu, kiraz kırmızısı araba uçarak birdenbire burnunun dibine girmişti. Kaputa düzlemesine çarpıp serildi–

–ve yine dışarıdaydı, hâlâ denizin binlerce fit üstündeydi, araba aşağı roket gibi çakılır ve uçak uçup giderken Benz'in tekerleri amaçsızca dönüyordu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

BOSTON, ON BİR YIL ÖNCE

Sam atlayışı kolay gibi gösteriyordu. Tek bir hareketle yaşlı ağacın eğri büğrü dalından müzenin açık ikinci kat penceresine atlayıp içerideki karanlıkta kayboldu.

Kolaymış. Sam yetişkin boyunda olsa da Nate'in, abisinden aşağı kalır yanı yoktu. O da çevik ve kuvvetliydi. Nate derin bir nefes aldı, ağacın yaşlı kabuğu ellerine pürüzlü geldi, gece havası ayazdı ve hışırdayan yapraklar sır verir gibiydi. Ardından kalın dala ayağını vurarak açık pencereyi hedef alıp fırladı. *Mermi gibiyim, roket gibiyim, dümdüz atılmış ok gibiyim ve–*

AAH!

Pencere nasıl olduysa uzaklaşmıştı ve yer çekimi de gerçekti. Nate atladı ve uzandı fakat parmakları boyalı pervaza vurduğuyla kaldı. Tutunmak için parmaklarıyla mücadele etti, Sam'in yanına havalı bir pozisyonda inme hayali, ölümüne dalmanın parlak gerçekliğiyle süpürülüp gitmişti.

"Tuttum seni!" Sam, Nate'in sağ elini yakaladı, sıcak parmakları onun terli parmaklarının üstüne kapandı. Nate'in spor ayakkabıları tuğla duvara sürtündü, bütün ağırlığını tek kolu çekiyordu. Aşağı baktığında bir milyon kilometre uzaklıktaki bakımlı bahçeyi gördü, karanlıktı ve kemiklerini kıracak kadar düzdü.

"İmdat! Düşeceğim!"

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Tuttum seni dedim ya, sakin ol," dedi Sam ve diğer elini kavradı. Sam'in eli çelik gibiydi.

Nate'in kalbi güm güm atıyordu ama başını kaldırıp abisinin zorlanmaktan gerilmiş yüzünü gördüğünde paniğine zorla boyun eğdirdi. Sam onu kurtarmıştı. Uzanıp Nate'i içeri çekti, boynunda bir ipin ucunda hep taşıdığı yüzüğü hafifçe Nate'in alnına çarptı.

Sam, Nate sağ salim içeri girene kadar dayandı, ikisi de gölgeli bir koridorun ucunda durmaktaydı. Hava sessizdi ve müze kokusu taşıyordu: yıllanmışlık, toz ve yüzey temizleyici.

"'Beni ağaçta bekle'nin neresini anlamadın?" diye fısıldadı Sam.

"Seninle geliyorum dedim," diye Nate cevaben fısıldadı. Kendi sesindeki titremeyi duydu ve sesinin titrememiş olmasını diledi. On iki yaşındaydı o, artık çocuk değildi.

"Tamam, tamam," dedi Sam. Cebinden biraz ezilmiş bir küp sakız çıkarıp uzattı. "Bubble Yum?"

Nate ağzındaki keskin dehşet tadını alacak bir şeye hevesle sakızın paketini açıverdi.

"Son sakızım, o yüzden bölüşelim," dedi Sam.

Nate meydan okurcasına çiğnemeye koyulmuştu bile. Sam ona bir bakış atsa da Nate onun aslında sinirlenmediğini anlayabiliyordu… ve kalbinin sonunda yavaşladığını fark etti. Yum'ın bildik pembe tadı ona daha iyi hissettirdi. Boynunu kırmamak da iyiydi tabii.

Sam koridorda önden gitti, onlarca büyük yağlı boya tablosu ile çanak çömlek ve benzeri şeylerle dolu birkaç küçük cam muhafazayı geçtiler. Küçük spot ışıklarının hepsi kapatılmıştı ama merdivenlerdeki ışık Nate'in eserlerin bazılarını görmesi için yeterliydi: kuşlarla süslü bir el yapımı çanak, lime lime bir mavi kumaş parçası, bir orman patikası boyunca çiçeklerin tablosu… Hepsi de muhtemelen yüzlerce yıldır ölü insanlar tarafından yaratılmıştı. Bu düşünce Nate'e nedense hayranlık uyandırıcı geliyordu, Sam'e de öyle; bunu defalarca konuşmuşlardı. Dünya yaşlıydı ve ilginç şeylerle doluydu. Kıymetli şeylerle.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Aşağı kat yüz misli iyiydi. McKeown Müzesi'nin ana salonu bir dizi bağlantılı odadan oluşuyordu, odalar büyüktü ve cam muhafazalar ile başka tablolarla dört bir yanları dopdoluydu. Işık loş olsa da Nate ön duvara yakın büyük bir muhafazanın içinde dizili üç antik top gördü ve bakmak zorunda hissetti. Topların en büyüğünün boyu ondan uzundu ve ağır, çukurcuklanmış metalden yapılmıştı. Bloklar üzerinde duruyordu. Belki bir gemi topuydu? Bir top gözünün arkasına geçtiğini hayal etti, hava dumanla yoğunlaşmıştı, sancak tarafından gelen korsanlara gülle atıyor, gümbürdeyen topun patlaması yukarıdaki güverteyi zangır zangır titretiyordu…

"Vay be," diye mırıldandı, koyu renkli metale dokunabilmeyi dileyerek.

"*Sessiz ol,*" diye fısıldadı Sam kulağının dibinde ve Nate irkildi. "Eğil!"

Nate eğilip başını aşağı indirerek ayakkabılarına gözlerini ayırmadan baktı. Hayale daldığı için sessiz odalarda hafifçe yankılanarak yaklaşan ayak takırtılarını kaçırmıştı. Bir el fenerinin ışığı tam başlarının üstünden geçti ve Nate gözlerini kapayıp iradesiyle görünmez olmaya çalıştı. Nefesini tuttu.

Adımlar korkutucu derecede uzun bir süre boyunca durdu… ve sonra geri başladı, odayı geçti ve çıktı, müzenin güvenlikçisi vardiyasına devam ediyordu. Son yankılar da kesildiğinde Sam onu dürttü.

"Kaşifler Çağı sergisini arıyoruz," diye fısıldadı Sam ve ayağa kalkıp kıymetli Zippo çakmağını çakıp meşale gibi, onlar da kaşifmiş gibi kaldırdı. Kırpışan alev onun kızılımsı kahverengi sık saçının lülelerinde hafifçe parlayarak zayıf yüzünü hayaletvari ve ürkütücü gibi gösterdi. Daha yaşlı gibi. Sam hiçbir şeyden korkmazdı, ne pencerelerden atlamaktan ne de güvenlikçilerden, hatta Rahibe Bernadette'den de. Nate emekleyerek ayağa kalktı, nefes vererek korkusunu attı ve cesur bir yüz takındı.

Başarana kadar başarıyormuş gibi yap. Sam bunun iş bitirmenin esprisi olduğunu söylerdi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sam onları güvenlikçinin gittiği yönün aksi tarafta başka büyük odalardan geçirdi. Nate durup bakmak istediği yüz tane şey gördü –antik bir süvari kılıcı, lekeli bir zırh takımı, şaha kalkmış at üstünde bir Roma askerinin kocaman beyaz heykeli– ama gözlerini sürekli Sam'in eğreti meşalesine dönmeye zorlayıp durdu. O güvenlikçiyi duymayı bir daha kaçırmayacaktı.

Bir nevi lobi kısmına adım atıp karanlık bir danışma masasını geçtiler ve sol tarafta bir başka az ışıklı sergi salonunun kemerli girişinin üzerindeki altın ve kırmızı renklerdeki kocaman bir bayrak gördüler. *Saklı Hazineler: Keşif Çağı'ndan Kayıp Eserler.* Nate'in karnı gıdıklandı ve Sam sırıtarak Zippo'nun kapağını kapattı, ikisi birden girişe koşturdular.

Serginin en önünde iki yelkenli gemi replikası vardı, mizana direğin üçgen yelkenlerle donatılışına kadar karak* gemilerinin birebir minyatürleriydiler. Sam elini gemilerden birinin camına koydu, bakışları bir an hayallere daldı.

"Şu kalyonlardan birinde olmak nasıl olurdu bir düşünsene," dedi. "Önünde ne olduğunu hiç bilmiyorsun."

"Teknik olarak o gemiler *karak*," dedi Nate. "Kalyonlar sonra çıktı."

"Teknik olarak sen de kitap kurdusun," dedi Sam ve geri yürümeye koyulup onları küçük yan odalardan birine yönlendirdi. Nate çalıntı sakızını patlattı ve onu takip etti.

Küçük odanın girişinde bir tablo vardı, başı acayip bir siyah şapkalı, ters ters bakan kara sakallı bir yüzdü bu. Sam elini altın isim levhasına kapattı.

"Hadi bakalım, çokbilmiş, bu kim?"

"Çok kolay. Ferdinand Macellan, dünyanın çevresini dolaşan ilk insan."

"Yanlış. Macellan hiç tam dolaşmadı, sadece ismini yazdırdı..."

---

* 14. ve 15. yüzyılları arasında Avrupa'da tasarlanıp imal edilmiş ve o dönemde ticaretten edinilen servetlerin hızla taşınması amacıyla kullanılan uzun yol gemisi. Örneğin Atlantik Okyanusu'nda köle ticaretiyle bilinen "Jesus of Lübeck" gemisi meşhur karak gemilerinden biridir. *–çn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sam'in dikkatini başka bir yer çekti ve odanın içlerindeki uzun bir muhafazaya yürüdü, belge sergilemek için yapılmış türden bir muhafazaydı bu. Camın arkasında çizeri sarhoşmuş gibi duran bir dünya haritası vardı. Kıtalar ezilmişti ve tuhaf biçimde yuvarlaktı. Düzleştirilmiş küre biçimine minik tombul bebek yüzleri çizilmişti.

Nate tam o uzanıp cama dokunduğunda Sam'in yanına geldi, Sam şekli yanlış denizlerin arasında kıvrılarak giden, İspanya'da başlayıp biten ve bütün haritaya yayılan ince siyah çizgiyi takip etti.

"Bütün dünyanın ilk haritası," dedi Sam, çizgiyi Güney Amerika'nın güney ucu çevresinden takip edip Pasifik üzerinden çıkarken. "Ne aradığını biliyor musun?"

Dönüp Nate'e bir baktı, Nate de başıyla hafifçe hayır dedi.

"*Altın.* Yığın yığın altın."

Vay be. "Buldu mu peki?"

"Efsanede bulduğu söyleniyor," dedi Sam. "Ama hiç dönmedi."

"Yani o kadar altın öylece yok oluverdi?"

"Kayboldu, yok olmadı," dedi Sam. "İkisinin arasında fark var. Bir şey kaybolduysa bulunabilir..." Geri haritaya döndü. "Ama her şeyi riske atmaya hazır olmalısın. Hayatını bile."

Başarana kadar başarıyormuş gibi yap, diye tekrarladı Nate kendine. Ne var ki Sam mış gibi yapmıyordu, o söylediğinde hep ciddi olurdu. Nate onun yarısı kadar cesur olmayı diledi.

"Şansımıza, bizde korsan kanı var," diye sözünü sürdürdü Sam. "Bizzat Sör Francis Drake'in soyundan geliyoruz. Yani en azından annemle babam eskiden öyle derdi."

Nate'in göğsü biraz sıkıştı. Sam hiç anne babalarından bahsetmezdi. Tekrar haritaya, tuhaf kara öbeklerine, okyanusların engin boşluklarına baktı. Konuşacağını anlamadan konuşuyordu bile.

"Biliyor musun, bazen orada bir yerlerde olduklarını düşünüyorum. Böyle sanki *onlar* sadece kaybolmuşlar gibi..."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Onlar kaybolmadılar, yoklar," dedi Sam sertçe ve Nate ansızın boğazında yumru duran acıyla yutkunamadı.

"Ama sen boş ver, biz birbirimize yeteriz, değil mi?" Sam onun gözüne baktı ve biraz gülümsedi. "Tek ihtiyacın olan, güvenebileceğin biri. O zaman hiç yalnız olmazsın."

Nate başıyla katıldı. Sam haklıydı. Aziz Francis Yetimhanesi ev değildi, sadece asıl yazgılarının, gerçek hayatlarının yolunda bir duraktan ibaretti. Onlar kayıp şeylerin peşinde dünyayı gezecek, maceralar yaşayıp kavgalara girecek ve görülecek her şeyi göreceklerdi.

Sam, Zippo çakmağını *çık* diye açtı ve çarkı çaktı. Titreyen alevi mühürlü muhafazanın kenarına, camı tutan macun veya yapıştırıcıya tuttu. Bir güzel yandığında Sam çakısını çıkarıp bıçağını mührü açmak için kullandı.

"Dur bir, ne yapıyorsun?" diye sordu Nate. Sam harita çalmak hakkında bir şey dememişti. *Ya güvenlik geri dönerse?*

"Korsanız biz, unuttun mu?" Sam yumuşamış macuna bıçağı batırdı. "Bu şey servet eder."

Ansızın acı bir alarm öttü ve tüm ışıklar açılıverdi, gölgeler içindeki düşvari sessizlik baş döndürücü bir hızla çekilip alındı. Nate çıkışa döndüğünde güvenliğin dosdoğru onlara geldiğini gördü.

"Hasiktir!" diye bağırıyordu Nate, Sam ellerini kaldırıp bıçağı daha yere takırtıyla düşerken. Enselenmişlerdi.

Aziz Francis'e dönüş, içler acısı biçimde sessizdi. Polis arabasının arkası leş gibi kokuyordu ve Sam yenilmiş görünüyordu, başı eğik, omuzları çöküktü. Ciddi suratlı polis tarafından Aziz Francis Erkek Yetimhanesi'nin basamaklarından yukarı çıkarılmak yeterince kötüyken Rahibe B onları içeri almak için kapıyı açtığında Sam bin misli kötü hissetti. Yüzü alev alev yanıyor ve kalbi cenaze davulu gibi vuruyordu. Kadın o kadar kızacaktı ki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nate onun yanında duruyor, eskimiş ve iyice temizlenmiş giriş salonunun pis eski yer muşambasına öylece bakıyordu. Aziz Francis Yetimhanesi yemekhane yemeği ve ağır iş gibi, dezenfektan ve umutsuzluk gibi kokardı. Lambalar bile eski, sarıydı, her şeyi bir hastalık tonuna boyardı. Rahibe B'nin katı, çizgili yüzü, orta yaşlı polis durumu gayet açık şekilde ifade ederken normalden daha ürkütücü görünüyordu. Adamın söyledikleri, izinsiz girme, hırsızlığa teşebbüs ve mala zarar vermeydi.

"Saygıdan önce buraya geldik, Rahibe B, fakat bu onun üçüncü suçu," dedi polis. "Artık bir üst merciinin sorunu."

Islahevi. Sam yakında on sekiz yaşına basacaktı ama bu, çocukların bıçaklandığı ve dayak yediği, geceleri gerçek suçlularla aynı odaya kilitlendiğiniz bir yerde koskoca bir buçuk ay demekti.

Nate bekledi. Rahibe Bernadette bundan önceki polise Sam'in başını belaya sokmaması için bizzat ilgileneceğini söylemiş, sonra da Sam'in emdiği sütü burnundan getirmiş ve ona her türlü cezayı vermişti; ona iki hafta boyunca tuvaletleri ovalattırmış ve ovalatırken de dua ettirmişti. Üstelik bu bir kitap aşırdığı içindi.

Ne var ki Rahibe B kızmış görünmüyordu. Polise kafa salladı, sonra Sam'e baktı. Gözleri neredeyse hüzünlüydü.

"Git eşyalarını topla, Sam."

Şok olan Nate, Sam'e baktı, Sam de ona belirgin bir ifadesi olmadan, sadece taştan bir azimle baktı. Sam, Rahibe B'nin çizgili sakin yüzüne bir bakış attı ve merdivenlere yönelip çökük basamaklardan yatakhaneye koşturdu.

Nate sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissetti. Elinde değildi ve karnı düğüm düğümdü. Bu olanlar da neydi ki? Rahibe B, Sam'in yukarı katın salonunda kaybolmasını seyretti, ağzı sımsıkı bir çizgi hâlindeydi.

"Onu alıp götürmelerine öylece izin veremezsin!" Nate gözyaşlarının düştüğünü hissetse de umurunda değildi.

Yaşlı rahibe sert gözlerle Nate'e baktı. "Eylemlerin sonuçları

BELONGS TO KIKIOS TEAM

vardır, Nate. Bunu öğrenmen gerek, yoksa senin de sonun aynı onun gibi olur."

Nate onun rahat zalimliğini aklı almayarak ona öylece baktı. Sam onun *abisiydi*, Nate'in ondan başka şeyi yoktu! On sekiz yaşına kadar sağ çıksa bile geri Aziz Francis'e dönemeyecek kadar büyük olacaktı. Sabıkası olursa Sam nasıl iş ve onlar için bir ev bulacaktı?

Rahibe B'nin bakışı birazcık yumuşadı. Başıyla merdivenleri işaret etti. "Haydi. Veda et."

Nate yanaklarını silerek merdivenlerden yukarı koştu. Sam gidiyor olamazdı, bunların hiçbiri gerçek değildi. *Haritayı almaya çalışmasına engel olmalıydım, bir şey söylemeliydim–*

Dönüp sadece ikisinin paylaştığı küçük ortak odalarına girdi ve Sam'in omzunda çantasıyla pencereyi açtığını gördü.

"Ne oluyor ya?" Nate'in ağzı açık kaldı. "Nereye gidiyorsun?"

Sam dönüp kapıya bir bakış atarak iki eliyle ona şıştladı. "Beni hapse tıkmalarına izin vermeyeceğim. Dünyada olmaz."

"Yani öylece *gidecek misin*?"

"Seçeneğim yok," dedi Sam. "Boston'dan çıkmam gerek."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Nate. Hızlıca hazırlanabilirdi, sadece birkaç şeye ihtiyacı vardı–

Sam sırt çantasını omzundan indirdi ve Nate'in önünde çömeldi. Deri ipinde ışıldayan gümüş yüzüklü kolyesini çıkardı. "Nate, hiç bunsuz bir yere gittiğimi gördün mü sen?"

Nate başıyla hayır dedi, ağlamadan konuşabileceğini düşünmüyordu.

"O zaman bunu hiç arkamda bırakmayacağımı biliyorsun. Ben hep seninle olacağım."

Sam deri ipi açıp Nate'in başına geçirdi. Yüzük Nate'in göğsüne kondu ve Nate yüzüğü aldı, parmaklarında gümüş soğuktu. Ağır, kusursuzca pürüzsüz bir yüzüktü. Yüzüğün içine kazınmış yazıyı okumak için gözlerini kıstı.

"*Sic Parvis Magna* yazıyor," dedi Sam. "Büyük işlerin küçük başlangıçları vardır. Yani seni ve beni diyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nate gözyaşlarıyla biraz gülümsedi. *Sic Parvis Magna.* Sam ona hiç yalan söylemezdi, harikalarla dolu bir hayatları olacaktı, yeter ki önce–

Polisin höthöt eden sesi merdivenlerden yukarı gürledi. "Hadi gidiyoruz, çocuk! Acele et!"

Nate yan odadaki oğlanların hareketlendiğini duyabiliyordu. Birazdan, Sam'in sürüklenip götürüldüğünü izlemek için uzanan bir düzine meraklı yüz olacaktı.

Sam çantasını kaldırdı ve aceleyle geri pencereye döndü. Bir bacağını pervazdan atıp Nate'e baktı, bakışları ciddi ve deliciydi.

"Senin için geri döneceğim, Nate. Söz veriyorum."

Ve Sam öylece dışarı atladı ve inip gözden kayboldu. Nate onun dökülen tuğla duvardan aşağı sürtünerek indiğini, sonra da yere pat diye düştüğünü duydu, ardından başka ses gelmedi.

Gözyaşlarını silip kapıya döndü ve yatağında katlı bir kâğıt gördü. Kâğıdı aldığında Sam'in Zippo'su içinden kayıp düştü. Sam yüzük gibi bunu da hep yanında taşırdı.

Kâğıt ise boştu. Nate önünü arkasını çevirdikten sonra Sam'in ona geçen hafta şifreleme kitabından gösterdiği numarayı hatırladı. Ev yapımı görünmez mürekkep. Sam işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için gizlice mutfağa girmişti.

Nate usta işi ağır çakmağı kaldırdı ve açıp çarkı çaktı. Bir alev çıkarak sabitçe yanana kadar üç defa denemesi gerekti. Kâğıdı ateşin üstüne dikkatle kaldırıp ileri geri geçirirken kâğıt alazlanmaya başladı.

Harfler boş sayfada turuncu turuncu ve sonra da dumanlı bir kahverengiyle belirdi.

Bir Drake olduğunu asla unutma.

Nate çakmağı kapattı ve gizli mesajı, kaşındıran battaniyenin altına koydu. Merdivenlerden yukarı çıkan polisin ağır adımlarını ve koridorda açılan kapıları duyabiliyordu ama o sadece yüzüğü sımsıkı tutup eğri büğrü harflere bakarak öylece durdu. Unutmayacaktı ve Sam de dönecekti. Sırf sanki dünyanın sonu gelmiş gibi geliyor diye dünyanın sonu gelmiş değildi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

NEW YORK, ON GÜN ÖNCE

Nate saatine bakıp adımlarını hızlandırarak Manhattan'ın Aşağı Doğu Bölgesi'nin parlak, darmadağınık gece hayatının içinden hızlı hızlı yürüdü. İyi giyimliler ve zenginler tam takım oradaydı, sinema salonlarından ve lüks restoranlardan çıkıyor, taksilerden tek sıra hâlinde inip barlara giriyor, mutlak zevksiz tüketim haklarının keyfini sürüyorlardı.

Nate, Rivington Caddesi'nden sola saptı ve tekrar saatine bakıp çantasını omzuna çekti. Carlos mesaisine on dakika erken gelmeyen herkes için kafa açıyordu, ki bu da bariz saçmalıktı; işletme işçilerinin erken gelmesini istiyorduysa o on dakikanın *parasını* verebilirdi. Diğer bir yandan, iyi bir işti, onun gibi girişken bir genç adam için fırsatlarla doluydu. Miksolojide ne kadar iyi olursa olsun, patronun tepesini attırmak onu kovdururdu.

Bar ile yandaki suşi lokantasının arasındaki ara sokağa saptı ve etkileyici ara sokak kokusunu içine çekmekten kaçınmak için ağzından nefes alarak üç dakika erkenden çalışan girişine varıp giriş kodunu girdi. Carlos'un ön tarafta olduğunu ümit ederek loş koridorda hızlı hızlı yürüdü–

–ama elbette işte oradaydı, aşağı kattaki ufacık mutfakta durmuş, Nate içeri daldığında ciddiyetle kaş çatıyordu.

"Geç kalmış, yüce ve eski çalışanımız Nate. Ben size ne dedim–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yüce kısmını doğru söyledin," diye araya girdi Nate. İnsanlara kişinin kendi değerini hatırlatmasından hiç zarar gelmezdi. Carlos onun götlük yapmadığını anlasın diye geniş geniş gülümsedi, çantasının fermuarını açtı ve patronu ona yine zekice bir hazır cevap paslamaya fırsat bulamadan jilet gibi bir beyaz gömlek ile lekesiz siyah yelek giydi. Carlos "ciddi" kaş çatmasına başvurup yüzünün çizgilerini hoşnutsuzluğun canlı örneği hâline çevirdi, Nate de bu ifadeyi fark etmemiş gibi yaptı.

Nate saçını karıştırıp kollarını sıvadı, bir kurutma bezi aldı ve koluna attı, sonra da bara çıkarken tekrar gülümsedi. "Yukarıda görüşürüz, Carlos."

Carlos başını salladı ama *Kesinlikle kovuldun* değil de daha çok bıkkınlıkla, *Ne yaparsın ki işte?* gibisinden sallamıştı. Her şey yolundaydı. Nate iş yerinde dalkavukluk etmezdi ama elinden geldiğince açık, cana yakın bir iyimserlik gösterirdi ve buna da çoğu zaman değerdi. İnsanlar onun hakkında kötü düşünmemeyi tercih ederdi.

Mezbaha'da iğne atsan yere düşmezdi, Chris ile Tara pistte, Rex de barın arkasında içkileri doldurmaya hazırdı. Tempolu müzik ve fazla gürültülü konuşma sesleri, kabarık koltuklar ve pahalı içkiler, bar ultra klaslar ve trajik derecede zenginlerle vızıl vızıldı.

Rex hesap kapatırken Nate açık siparişlere göz gezdirdikten sonra dönüp işe koyulmaya hazır hâlde bara göz gezdirdi.

İçki söylemek için öne çıkan güzel bir genç kadına gülümsedi. Yirmili yaşlarının başında, kirli sarı saçlar, kusursuz cilt ve dişler, estetik biçimde yıpranmış Gucci kot pantolon. İnce bileğinden elmas taşlı bir bileklik sarkıyordu.

"Sana ne verebilirim?"

Sosyete kızı karşılığında gülümsedi. "Votka tonik."

"Hadi ama, bu gece ilk içkim," dedi Nate. "Beni *biraz* zorla."

Sosyete'nin gülümsemesi genişledi ve bir an tereddüt ederken ona yakından baktı. Tipik Amerikalı bir çocuktu ve gözlerini ona kırpıştırdı. Belli ki sınavı geçmişti; kız bir içki menüsü alıp gülümsemeyi bırakmadan göz attı.

BELONGS TO KMKDS TEAM

"Ah, bilmem ki," dedi menü kartını incelemeyi sürdürerek. "Negroni?"

"Pardon, ne dedin?"* diye takıldı Nate ama kızın gülümsemesi düştü, kusursuzca yay biçimi almış kaşları yakınlaştı. Hangi ifadeyi takınacaktı? Şaşkınlık mı? Sinir bozulması mı?

"Espri yapıyorum," diye ekledi Nate o karar veremeden ve bardan eski moda bir bardak kapıp buz koydu. Kötü bir espriyi toparlamanın yolu iyi bir performans sergilemekten geçiyordu.

İkinci raftan Tanqueray 10'u sol eliyle düşürüp aşağıda sağ eliyle yakaladı ve bardağa dönüp kallavi bir şat doldururken vermut *rosso*yu kaptı.

"Negroni ilk 1919 yılında Kont Camillo Negroni için yapılmış…" Gerileyip tatlı İtalyan vermut şarabı lıkır lıkır bardağa dolarken en alt raftan Campari'yi çekti. Gözlerini dökülen şaraptan ayırmadı, oranları tam ayarında yakalamaya kararlıydı. Gösterişli şişe çevirme ve çene çalma iyi hoştu ve o da bu işte iyiydi ve daha da gelişiyordu ama asıl kusursuz içkiler hazırlamak konusunda kendini gösteriyordu.

"…o da her zamanki içkisi olan Amerikano'daki sodalı suyun yerine cin koymuş."

Nate dökmeyi bitirip bir portakala uzandı. "Seni daha önce burada görmemiştim," dedi bir dilim keserken.

"Pek benim mahallem sayılmaz," dedi Sosyete.

"Aa, öyle mi? Senin mahallen neresi peki?"

"Greenwich."

Nate kaşlarını kaldırdı. "*Orası* hoş bir yer olmalı."

"Greenwich'teki barmenler genelde bu kadar konuşmuyor," dedi Sosyete.

"Ama böyle Negroni'yi de Greenwich'te içemezsin," dedi Nate. *Mükemmel.* Bardağı garnitürle taçlandırıp başını kaldırdığında bir gülümsüme daha bekleyerek ileri itti.

Sosyete, arkadaşıyla sohbet etmeye dönmüştü, arkadaşları bir grup hakiki klondu: sağlıklı ve iyi görünüşler, ustaca sürülmüş

* Nate burada kokteylin isminin Siyah Amerikalılar için kullanılan hakaretamiz *negro* ifadesinin benzerliğinden espri yapıyor. *–çn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kozmetik ürünleri, bir işçinin aylık kirasından fazla fiyatlı yırtık giysiler. Sosyete arkasına uzanıp bakmadan içkiyi aldı, yerine de barın üstüne bir titanyum Amex siyah kredi kartı bıraktı. Kart ilgisizce takırdadı.

Nate hayal kırıklığını bir kalp atımı süresinde yuttu. Onun sektöründe, barmenlik veya başka bir işte incinmiş gurura yer yoktu. "Açık limit mi kapalı mı?"

Sosyete ne dönüp baktı ne de onun varlığından haberdar olduğunu herhangi bir şekilde gösterdi. Nate kartı aldı ve kasaya dönüp ekrana dokundu. Tamam o zaman, açıkmış.

"Kimin umurunda, değil mi?" diye mırıldandı. "Alt tarafı para işte."

Bekleyen başka yüzler vardı. Nate işini yaptı, içkileri ardı ardına doldurup servis etti ve dans etti, gülümsedi, espriler yaptı. Vesper martini isteyen küçümseyici bir özel okul öğrencisi tip, gevşek kayışlı bir Chopard saat takmıştı. Tara'nın kısmındaki kalabalık gruba bir tepsi mojito. Barın ucunda platinyum kakmalı bir baston taşıyan yaşlıca adama Whiskey Sour. Nate saçında dövme altın broş olan bir Japon güzel sanatlar öğrencisine bir gimlet kokteyli hazırladı, broş kesinlikle bir aile yadigârıydı. Edo döneminden olduğu şüphesiz broş bir aristokrat hazinesiydi.

"Bir süredir bunlardan yapmamıştım," dedi sanat öğrencisine, o da cevap vermeye tenezzül etmedi.

Sonra, Jersey'den iki züppe. İkisi de kaba saatler, Tag Heuerler takıyordu. Saatlerin biri perakendede rahat 2.300 dolar ederdi. Nate şişeleri çevirdi ve ustaca döktü, içkileri uzatırken geniş geniş gülümsüyordu. "İki Long Island Iced Tea, ekstra Long Islandlı."

Nate çeşitli ithal biralardan bir posta yolladı ve boynunda on sekiz bin dolarlık kalın bir kolye taşıyan nazik bir yaşlı kadına yeni martini çevirme numarasını gösteriyordu ki Carlos ters ters bakarak arkasına geldi.

"İçkileri doldur geç," diye azarladı patronu, tam bir siniri bozulmuş baba enerjisi yayıyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nemrut herif.

Mezbaha'nın fark edilmeyen kapısı çarpılıp gözleri üstüne çekecek kadar genişçe açıldı ve içeriye özel dikim bir Tom Ford smokin giymiş yakışıklı bir yaşlı adam girdi. Duruşu önemli biri gibiydi, güçlü çenesini kaldırmış, omuzlarını geriye çekmişti. Kırklı yaşlarının ortaları ile sonları arasındaydı, koyu renk saçında sadece birkaç gümüş tel vardı.

Adam barın sonuna doğru rahat adımlarla yürüdü, kravatı ile yakasının en üst düğmesini açtı. Barın müşterileri kendi sohbetlerine geri dönerken şık giyimli adam Nate'in çalıştığı yerin solundaki tabureye geçti. Nate yakından onun gözlerinin çevresindeki kazınmış çizgileri görebiliyordu. Adam ya çok gülüyordu ya da dışarıda epeyce zaman geçirmiş ve güneşe gözlerini kısarak bakmıştı.

"Barmenlik için biraz gençsin, öyle değil mi?" diye sordu adam, hafiften kulak tırmalayıcı boğuk sesinde işçi sınıfından geldiğine dair bir tını vardı. Belki Boston?

"İltifat sayıyorum," dedi Nate. "Mezuniyet balosu için siz de biraz yaşlı değil misiniz?"

Adam ofladı. "Caddenin karşısındaki bağış etkinliği. Bir sandalye on bin dolar ama bir Hemingway Daiquiri yapmasını bile bilmiyorlar yahu."

Nate canlanıp iyi giyimli müşterinin önüne rahat tavırla bir mendil attı. "O zaman bir Papa Doble.* Kitabına uygun hazırlayabilir –greyfurt ve maraschino serpiştirebilirim– ya da Yaşlı Adam ve Deniz'de *aslında* içildiği gibi yapabilirim: sek rom, ekstra buz, üstüne sadece birkaç damla misket limon."

Zengin adam diğerlerinin aksine göz teması kurdu, üstelik bunu ürkütücü biçimde yapmamıştı. Alt tarafı başkasına bakan bir insandı işte, bu her barmen için nadir bir olaydı. Kendi bakışı keskin, gözleri berrak bir yeşil-kahverengi elaydı. "Bir çay kaşığı da şeker, tıpkı Floridita barında yaptıkları gibi."

Nate romu dolduruyordu ki kaşları kalktı.

---

* Hemingway Daiquiri kokteylinin diğer ismi. *–çn*

BELONGS TO KMKDS TEAM

"Floridita'ya gittiniz mi? Hemingway'in Floridita'sına?"

Zengin adam başıyla onayladı. "Birkaç defa. Oradan çıkışımı her zaman hatırlamam."

Nate özlem dolu bir kıskançlık ağrısını gizleyemeyerek kesilmiş bir misket limon aldı. "Hep Havana'ya gitmek istemişimdir."

Adam ona o keskin bakışla baktı. "Öyle mi? Seni durduran ne?"

Nate bir savunmaya geçme dalgası duydu. Daha yirmi bir yaşındaydı, yola yeni çıkmıştı ve ödeyecek faturaları vardı, ek işle bile kirasını zor denkleştirdiği bir dairede kalıyordu. Seyahat *edecekti*, kahrolasıca dünyayı dolaşacaktı ama öylece *gidebilecek* değildi.

Sakin ol, adamın biri işte.

"Şöyle söyleyeyim," dedi Nate dostça. "Ben bağış etkinliklerine on bin dolar bırakmıyorum."

Hazırladığı içkiyi mendile koydu. "Buyurun. Aynı Papa'nın* sevdiği gibi."

Yaşlı adam cana yakın biçimde sırıttı ve ceketinden dolgun bir para tokası çıkardı. Ağır altından toka banknotlarla doluydu. Katlı desteden bir ellilik çıkarıp bara bıraktıktan sonra elinde içkiyle ayağa kalktı.

Bay Para Tokası daiquiriden bir yudum alıp tek kaşını kaldırdı. "Biraz ekşi kaçmış."

"Hayır kaçmadı," dedi Nate lafı geciktirmeden.

Adam gülümsedi. "Ben seni Jägerbomblarına ve votka toniklerine bırakayım."

Yürümeye başladı, o zaman Nate ağır altın tokanın barda, banknotun altında olduğunu fark etti. Fakat tereddüdü çok kısa oldu; görünürde ne kadar cezbedici olursa olsun Nate büsbütün aptal değildi.

"Abi baksana, bir şey unutmuşsun," diye seslendi Nate ve adam dönünce ona kâğıt para demetini attı.

Adamın kolu çıkıverip tokayı kolayca yakaladı. Refleksleri

* Papa. Ernest Hemingway için kullanılan bir lakap. *–çn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

iyiydi. Tekrar göz teması kurdu ve Nate bir şekilde sınava tabi tutulduğu izlenimine kapıldı.

Bir an sonra yaşlı adam uzaklaşıp gitmişti ve barın sonundaki sarhoş kız arkadaşlar üçlüsü yine margarita söylüyordu. Nate işe döndü.

Nate on beş dakikalık molasına çıkmıştı ki sosyete kızının sigara içenlerin suçlu, yoksunan ifadesiyle küçük çantasını karıştırarak ön kapıdan çıktığını gördü. Pist dolu ama kontrol altındaydı ve Chris de çok karışık olmayan her şeyi hazırlayabilirdi.

Dışarı yürürken kalbi biraz hızlandı. Serin gece havasını biraz abartarak soludu, kollarını esnetti, bileklerini kıvırdı. Çene çalan bir grup tiryaki, kapının etrafında boş boş dolanıyordu.

Sosyete dışarıdaki masaların birinde tek başınaydı, sönük bir sigarayı paketinin yanına vuruyordu. Kız Nate'i gördüğünde Nate yüzünde hoşnut ve şaşkın bir ifade geçirdi. *Seninle burada karşılaşmak ne hoş!*

Gülümseyerek onun oturduğu yere yaklaştı. "Sigara. Alfonso Cigaretti tarafından 1462'de icat edilmiştir."

Kız ona anlamamış hâlde baktı.

"Şaka yapıyorum," dedi Nate ve sonra kız onu hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Sarhoş olmasa da o noktaya geliyordu, gözleri biraz donuklaşmıştı.

"Biraz tuhafsın, ama biraz tatlısın da."

Nate ellerini ceplerine soktu, Zippo'nun tanıdık ağırlığı avcuna geldi. "O hâlde biraz gururum okşandı ve biraz da incindim."

Sosyete kıkırdadı ve sigarayı ruju hafifçe dağılmış dudaklarına kaldırdı. Nate Zippo çakmağıyla eğildi.

Çarkı çaktığında fitil yanmadı. Tekrar çaktı ve mahcubiyetle hafifçe güldü. Sosyete yaklaşıp Zippo'yu narin elleriyle kapatarak Nate çarkı bin defa çakarken onunla göz teması kurdu. Çakmak yanmadı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sosyete ellerini ondan ayırmadan hafifçe gülümsedi. "*Gerçi* bırakmaya çalışıyordum."

"Belki bu bir işarettir," dedi Nate.

"Belki öyledir," diye ona katıldı Sosyete, birazcık geri çekilerek. "Belki de alt tarafı senin çalışan bir çakmak alman gerekiyordur."

Nate üzgün gülümsemesine bütün etkileyiciliğini kattı ve Zippo'yu şak diye kapattı, aynı anda da onun elmas bileziğinin minik tokasını açtı. Işıl ışıl taşlar kızın bileğinden kayarak hiç aksilik çıkmadan yağ gibi Nate'in avcuna düştü.

"Ah, çalışıyor ama," dedi Nate geri çekilip. Kendi çakmağını aramakla epey meşgul kızın fark etmediğinden emin olacak kadar bekledi ve sonra da dönüp dağılmış tiryakilerin arasından kıvrıla kıvrıla geçti. Kız muhtemelen onun fırsatını kaçırdığı için utandığını düşünmüştü. Nate boynunu esnetti, molaya çıkan fazla çalışmış işçinin biriydi işte. Bu grupta bu onu görünmez kılıyordu.

Nate ellerini geri ceplerine koyup yeni ganimetini güvenli bir yere aktardıktan sonra saatine baktı. *Oha, saate bak!* Adımlarına biraz ilave atiklik vererek kapıya yöneldi.

Mezbaha'nın minik masalarından birine oturan Sully, çocuk içeri döndüğünde gözünü ondan ayırmadı. Her zamanki gibi Nathan Drake öylece temiz yüzlü masumiyetini gösteriyordu, âdeta saflığın tipik bir örneği gibiydi. Barın arkasında çalışmaya dönüp neşeyle içkileri doldurdu ve cana yakın biçimde hızlı hızlı çene çaldı. Saat ilerliyor, kalabalık seyreliyordu fakat sağlam içiciler son çağrının sesine kadar bekliyordu, gecelerini bir pahalı kokteyl kadar daha uzatmaya can atıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Nate'in arkasından kapıdan takip ettiği güzel genç kadın da geri döndü ama birazcık sallanıyordu. Ayrılmak için eşyalarını toplayan arkadaşlarına el salladığında Sully

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kızın üstünde küçük ama son derece kıymetli bir parça eksik olduğunu fark etti. Gerçi kız bunu fark etmemişti.

Güzel.

Sully daiquirisinin son yudumunu içti –çocuk şeker eklemeliydi– ve bir kartvizit ile dolma kalem çıkardı. Kartvizite kısa bir not yazıp cebine attı, sonra barı izlemeye döndü.

Çocuk hızlıydı ve iyi çalışıyor, filmdeymiş gibi şişeleri çeviriyordu. Dikkatli olmayan bir izleyici Nate'in bakışlarının müşterileri üzerinde geçişmesini, onun kol saatleri, cep telefonları, kolyeler, açık çantalar üzerinde yürüttüğünü, bir saniyeden kısa değerlendirmeleri fark etmezdi. Çocuk cin gibiydi ama sarhoşlardan parlak incik boncuklar aşırmak pek de zor değildi. Hatta yetenek ziyanı sayılırdı.

Nate son içkisini doldurdu ve birkaç siparişi kapatıp sonunda kasadan çekilerek barmenlerinin birinin gelip kendi hesabını girmesi için bıraktı. Çocuk bir tepsi aldı ve piste çıkarak terk edilmiş masalardan boşları topladı. Sully arkasına yaslandı ve Nate, sırtı duvara dayalı kendi masasının yanındaki boş martini bardaklarını alana dek bekledi.

"O genç ve saf güven fonu kızı doğru hedefti," dedi Sully, sesini alçak ve hoş tutarak.

Nate döndü, ifadesini dikkatle nötr tuttu ama yüzüne sinsice yerleşen kızarıklığı gizleyemedi.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Nate, tam ayarında samimi bir anlamazlık da ekleyerek.

"Elbette biliyorsun," dedi Sully. "Ama tokama balıklama atlamadın, demek ki ağırdan alıyorsun, riske girmiyorsun, tek seferde çok şey aşırmıyorsun. Yanılıyorsam beni durdur."

Çocuk tereddüt etmedi. "Yanılıyorsun. Ayrıca kapattık, o yüzden toparlan."

Başka bir masaya dönüp oranın boşlarını aldı, umursamaz ve kayıtsız görünmeye çalışsa da omuzlarını sıkmıştı ve o ufak kızarıklık hâlâ ortadaydı. Şirin.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Bende bir iş var, büyük bir iş," dedi Sully açık açık. "Ve bana bu işte iki el daha gerek."

Nate sırıttı ve kaşlarını kaldırdı ama masayı silme işinden başını kaldırmadı. "O zaman ne yani, suç ortağı aramak için rastgele barlara mı giriyorsun?"

"Rastgele girmedim," dedi Sully. "Hafta boyunca buraya girip çıktım. Fark etmediğine şaşırdım."

İşte bu onun dikkatini çekti. Nate ona dümdüz baktı, Sully'nin yüz öğelerini inceledi, belli ki onu çıkarmaya çalışıyordu. Akıllı çocuktu ama dikkatini vermesi önemli olduğunda mutlaka dikkatini vermiyordu. Gelişecekti.

"Victor Sullivan. Bana Sully diyebilirsin."

"Sağ ol, demeyeceğim," dedi Nate, sonunda kızgınlığı üste çıkarak. O kadar usta olduğunu düşünüyordu ki fark edildiğini anlamak onun için sağlam bir darbe olmalıydı.

"Tiffany bilezikleri cepleyerek nereye kadar gideceksin?" diye sordu Sully samimi bir merakla ve çocuğun yüzü katılaştı.

Sully ara vermeden devam etti. "Havana'ya gideceğini mi sanıyorsun? Ben sanmıyorum. Bence burada kalakaldın. Ben sana buradan çıkmak için gerçek bir bilet sunuyorum. Sadece kitaplarda okuduğun yerleri görmek için bir fırsat."

Nate'in ifadesi yumuşamadı. "Mesajı kaçırdın, *Victor*. Ben barın tekinde bir av değilim. Çık git şimdi."

Sully omuz silkip ayağa kalktı. "İyi madem."

Kasıtlı olarak çocuğun yanından iterek geçerken ona hafifçe çarptı, kendi alışmış elleri takası zahmetsiz halletti, Nate'in cebindeki taşlı bileziğin yerine kendi kartviziti geçti. Bir saniyede olup bitmiş, iki kalp atışı arasında hallolmuştu, üstelik çocuğun haberi bile olmamıştı.

Henüz.

Çocuğun pahalı ziynet eşyasının âdeta sihirle, üzerinde Sully'nin adresi olan bir kartvizite dönüştüğünü anladığındaki yüzünü düşündüğünde sırıtmasına engel olamayarak Sully dışarı çıktı. Sully bir de not eklemişti: *Çalmayacaksın.* *

* On Emir'den. *–çn*

BELONGS TO KMKDS TEAM

Kendi kendine kıs kıs gülerek bir taksi çevirdi. Çocuk bu gece gelmeyebilirdi ama kesinlikle gelecekti ve o eninde sonunda geldiğinde Sully evde olmak istiyordu.

Nate köşeyi dönüp Vesey'ye çıktı, telefonuna dikkatle bakarken çantasını omzuna çekti. Victor Sullivan'ın yaşadığı apartmanın önündeki uyuklayan gümüş saçlı kapıcı yüksek binanın önünde kaskatı dikiliyordu ama Nate yaklaşırken biraz dikleşip şapkasını düzeltti. Zavallı ihtiyar gece vardiyasına düşmüştü; sabahın dördünde kim gelir giderdi yahu?

Nate onu gayet bile isteye görmezden gelip açtığı rastgele bir uygulamanın hüküm ve koşullarını başparmağıyla kaydırırken kendini yankesiciliğe hazırladı. Nate görünürde telefonundan başka hiçbir şeyin farkında olmadan yürümeyi sürdürürken gümüş saçlı bir adım geriledi.

Nate ona bodoslama çarptı, yürüyüşü aniden bölündüğünde gözlerini şaşkınlıkla açmış hâlde başını kaldırdı. Kapıcıyla birbirlerine takıldılar ve Nate'in boştaki eli yaşlı adamın kabarık ceket cebine giriverdi.

Yakaladım.

"Lan! Kafanı götünden çıkar!" Yaşlı adam ona ters ters baktı.

"Kusura bakma, abi," deyip geriledi Nate. Şıkırdatmamaya dikkat ederek kapıcının anahtarlığını kendi cebine aktardı. "Seni görmemiştim."

"Yapma ya," dedi kapıcı alayla. "Kafanı bir kaldır, koca bir dünya var!"

Nate başıyla hak verdi, tekrar özürler diledi, sonra da telefonuna dönüp Vesey'den devam etti. O da bir ekran bağımlısıydı işte. Köşeyi dönünce yan giriş vardı, korumalı kapı kadar hoş değildi ama fiyakalı tuğla cepheye iyice gömülmüştü. Gölgeler işe yarardı.

Nate görevli koridoruna girip bir amacı varmış gibi yürüdü.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Olmamanız gereken bir yerde bulunmanın asıl esprisi buydu, oraya aitmişsiniz gibi davranmak. Pek endişeli de sayılmazdı gerçi; cafcaflı bir binada gecenin körüydü, etrafta kimse olmazdı. Birkaç alet edevat almak için işten sonra eve uğramış ve intikamı ertelemek istemeyerek doğruca Sullivan'ın apartmanına gelmişti. Apartman sakinlerinden biri Nate'i yakalayacak olursa ona Sullivan'ın D.C.'den yeni gelmiş yeğeni olduğunu söyleyecekti.

Koridorun ortasında bir görevli merdiveni vardı ve Nate rahatça içeri girip çıplak beton basamaklardan yukarı kolayca hızlı hızlı çıktı. Kapıcının anahtarlarının geri kalanını karıştırıp somurttu. Her bir anahtarın yeri açıkça belirtilmişti ama teras daireleri için hiçbir şey yoktu. Sullivan'ın kartvizitinde C teras dairesinde oturduğu yazıyordu. Sorun yoktu gerçi, o bu yüzden eve uğramıştı.

Nate ikinci katta steril, pasparlak aydınlatılan merdiven boşluğundan çıkıp lüks, kabarık halılara ve loş ışık veren duvar apliklerine çıktı. Güzel yerdi. Asansörler biraz daha ileride, daha klas sakinlerin merdivenlerinin yanındaydı. Nate butona vurdu ve parlak kapı bir dakikadan az zaman sonra kayarak açıldı.

Gösterişli asansörün onu teras katına çıkarmasını beklerken dişlerini sıkarak, *Çalmayacaksın*, diye aklından geçirdi. Adamdaki *özgüvene* bak be.

Asansör *ping* etti ve yankılanan ses bile kulağına pahalı geldi. Nate şıkça dekore edilmiş koridora çıkıp sağındaki ilk kapının küçük, çekici harfli plakasını fark etti, bir B harfiydi bu. Kapının kilidini de fark etti ve gülümsedi. Standart silindirli kilitti.

Sağa döndü, çantasını sakince omzundan indirip kilit açma tabancasına uzandı. Tekli maymuncukları kullanmayı tercih eder, yeteneklerini sınamayı severdi ama tabanca daha hızlıydı.

Nate C teras dairesinin önünde durdu. Tabancayı takıverdi, tetiği çekti ve açılan kilidin hafif *tık* sesi duyuldu. Kapı kolu döndü. Nate kapıyı araladı, bir an bekledi –alarm çalmadı– sonra da içeri sızıp kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Hadi bakalım, Victor Sullivan, bakalım nelerin varmış.

BELONGS TO KMKISS TEAM

Ultra modern, ferah oturma odasının köşesinde loş bir lamba yanıyor, ona etrafı görmesi için epey ışık sağlıyordu. Alçak kanepeler, pahalı sanat eserleri, etrafta duran metal heykeller. Ufak tefek eşyalar yoktu. Sağ taraftaki bir kemerin ötesinde görülen mutfak karanlıktı. Solda birkaç kapalı kapının olduğu bir hol uzanıyordu.

Nate odanın içine ilerlediğinde sağa, geniş bir çalışma odasına açıldığını gördü. Sullivan az eşyayı tercih etse de çalışma odası, oturma odasından daha çok eşyalıydı. Üstü kitaplarla dolu ağır bir antika masa ve muhafaza ettikleri nesnelerin üzerine ışık tutan pin spot lambalı teşhir vitrinleri vardı. Sehpadaki eski moda bir bardak –içindeki içecek pembeydi– ve yarısı içilmiş purolu bir küllük haricinde çalışma odasında da ufak tefek eşya bulunmuyordu. Sullivan'ın bütün koleksiyonu duvarla dizili raflara titizlikle dağıtılmıştı. Taştan bir bereket heykeli. Bir kabile maskesi. Yeşil kristallerle dolu bir jeot. Aile fotoğrafı ya da şahsi bir şey yoktu, sadece ufak bir antika seçkisi mevcuttu.

Vitrinlerin birinde üçgen şeklinde katlanmış, gazilerin cenazelerinde dağıtılan türden bir Amerikan bayrağı duruyordu. Sullivan'ın babasının mıydı? Dedesinin mi? Enteresan. Onun yanındaki rafta kitaplar vardı ve Nate kitap isimlerini hızlıca taradı. *Kral Tutankhamun'un Kabri, Kayıp Fabergé Yumurtaları, Kehribar Oda.* Sullivan'da *El Dorado: Kayıp Altın Şehir*'in bir nüshası da vardı, Nate bu kitabı yıllar içinde sayısız defa okumuştu. Abisinin en sevdiği kitaplardan biriydi. Kitapların hepsi kayıp yahut gömülü kadim hazineler hakkındaydı…

Oha. Tek başına bir harita muhafazası camlı çerçevesinin içine bağlanmış hâlde arka duvara açıyla dikilmişti. İçindeki dünya haritasında basık, kaba kıta şekilleri ile geçip gideli çok olmuş bir devrin yazısı vardı. On altıncı yüzyıldan bir Battista Agnese dünya haritasının çok kaliteli bir baskısıydı ve uzun, yılankavi bir çizgi İspanya'dan Güney Amerika'nın en güneydeki ucuna gidip sonra da geri yukarı çıkıp sola dönerek düzleştirilmiş küreden çıkıyordu. Çizgi sağda Hint Adaları'nın içinden geri çıkıyor

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ve Afrika'da Ümit Burnu'nu dolaştıktan sonra İspanya'ya dönüyordu. Nate büyülenmiş hâlde yaklaştı. Bu baskıysa çok eski bir baskıydı–

"Görüyorum ki sabır, erdemlerinden değil."

Nate döndüğünde Victor Sullivan'ın batı duvarındaki kapıdan odaya girdiğini gördü. Smokin pantolonu hâlâ üzerinde olsa da üstünü çıkarıp atletle kalmıştı. Elleri ceplerinde, hafiften gülümsüyordu.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu Nate.

"Şu kadarcık bile şaşırmadım," dedi Sullivan ve başıyla sehpadaki bardağı gösterdi. Onun için bir *içki* mi hazırlamıştı? Nate buzun daha erimediğini fark etti.

"Yani, hepsi *gerçekten de* bir testti," dedi Nate rahatsızlığını gizleyemeyerek. "Bir sonraki büyük 'vurgun'una uygun adam ben miyim öğrenmek için yaptın. Benim buraya gelmem ikinci kısımdı. Bardaki paran birinci raunttu. Yanılıyorsam beni durdur."

Sullivan'ın yarı sırıtışı oynamadı. "Durdururum."

"Peki ya bilezik?"

İhtiyar adam masaya işaret etti. "İstiyorsan ilk çekmecede... Ama ben senin buraya yakalayacak büyük balıkların olduğu için geldiğini düşünüyorum."

Nate masaya yürüyüp en üstteki çekmeceyi açtı. Sosyete kızının bileziği işte buradaydı, ufak bir kıymetli eşya yığınının üstüne öylesine atılmıştı. Yığında nadir sikkeler, süslü bir cep saati ve çok eski ziynet eşyaları vardı. Nate sırt çantasını açıp bileziği içine attı... ve ilaveten birkaç şey daha aşırdı: fildişinden bir portreli kolye, beyaz altından bir alyans, sikkelerden bir avuç. Zahmeti için karşılığı hak ediyordu ve Victor Sullivan da belli ki karşılayabilirdi.

"İşin bitti mi?" diye sordu Sullivan. Odanın karşısından gelip haritanın önünde durmuştu.

"Evet," dedi Nate ama sonra gözleri masanın üstündeki büyük bir yeşim heykelciğe takıldı. Göz alıcı biçimde oyulmuş bir Çin

BELONGS TO KAKIOS TEAM

aslanıydı bu. Üstün kalite Myanmar yeşimi, keskin çizgiler. Nate heykelciği kapıp çantasına soktu. Tam girmedi, naylon kumaş kütlesinden çıkıntı yaptı ama ne olacaktı ki. Sullivan gibi sırnaşık bir herif böyle kaliteli bir parçayı hak etmiyordu.

Nate ağır çantasını kaldırdı ve sehpaya yürüdü. İçkisini kaldırıp ufak bir yudum aldı.

Ağzını şeker ve baloncuklar ile bir tutam kiraz tadı doldurdu.

"Shirley Temple," dedi. "Çok komik. Biraz daha grenadin lazım."

"Hayır, lazım değil," dedi Sullivan. "Neden harita? Buradaki her şeyin içinde seni duraksatan o oldu."

Nate haritaya baktı, gözleri yine dikkatle çizilmiş çizgilere, kürenin dış kenarlarındaki melek yüzlerine takıldı. "Çünkü gerçek olabilir gibi duruyor. On altıncı yüzyıldan."

"Olabilir değil," dedi Sullivan. "*Öyle.*"

Gerçekten mi? Nate elinde olmadan geri haritaya dönüp kâğıdı daha yakından inceledi –bu aslında, iyice gerilmiş dana derisiydi– ve canlı renklere hayran kaldı. Harita kesinlikle, dört yüzyıldan uzun zaman önce ölmüş Cenovalı bir kartograf olan Agnese'nin elinden çıkmıştı. Tarzı kendine hastı.

"Bu çizgi Ferdinand Macellan'ın dünya çevresinde gemiyle gitmek üzere tuttuğu yolu gösteriyor," dedi Nate, sesinin hafiften nefes nefese bir havaya büründüğünün farkında olmadan. Harita 1540'lardandı, tarihi seyahatten neredeyse yirmi yıl sonra çizilmişti. Üstelik hakikiydi de? Nate haritayı gözleriyle yiyor, karnında tanıdık, nostaljik bir heyecan kelebekler uçuruyordu.

"Bu yolculuğu yapan ilk adam," dedi Sully. "Tarih bilgin varmış."

"Evet, ama hayır," dedi Nate. "Macellan bu yolculuğu yapan ilk adam değildi."

Batı Pasifik'teki bir nokta öbeğine işaret etti. "O burada, Filipinler'deki rastgele bir adada öldü."

Nate adalardan çıkan çizgiyi İspanya'ya izledi. "Yolculuğu diğer on yedi kişiyle tamamlayan onun kaptanı, Juan Sebastian

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Elcano'ydu. Bu on yedi kişi, iki yüz yetmiş kişilik bir tayfadan geriye kalmıştı. Bednam On Sekizler."

Sully sırıtarak başını iki yana salladı.

Ona Sully demeye ne zaman başladım?

"Geceleri barmen, gündüzleri süper akıllı bıdık."

"Google'la," dedi Nate haritayı incelemeyi sürdürürken.

"Google'ladım," dedi Sully. "Ne buldum biliyor musun? Macellan'ın öldüğü o rastgele sahil var ya? O kadar da rastgele değilmiş. Filipinler'in özel yanı ne biliyor musun?"

"Gezegendeki en büyük ikinci altın rezervi," dedi Nate. "Efsaneyi biliyorum. Macellan'ın seyahatinin keşifle ilgisi yokmuş, amacı o altını bulmakmış. Ama hikâyeden ibaret."

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Sully ve şimdi Nate'in yanında durmuş, ellerine açık bir kitap vermeye çalışıyordu.

Nate çantasını yere koyup kitabı aldı, bunun o seyahat hakkında bir kitap olduğunu gördü, açtığında Macellan'ın gemilerinin renkli illüstrasyonlarıyla karşılaştı. Nate bunları ezberden biliyordu: *Trinidad*, *San Antonio*, *Victoria*, *Concepción* ve *Santiago*. *Santiago* karavela, yani daha küçük bir gemiydi, diğerleriyse karaktı: bunlar büyük, kocaman, çok yelken direkli canavarlardı.

"Bu yolculuklar o zamanlar aşırı pahalıydı," diye söze devam etti Sully. "İspanya Kralı maddi güç yetiremiyordu. Yolculuk bile olmayacaktı ki, bir özel finansör devreye girdi."

"Moncada Ailesi," dedi Nate.

Sully ona bir başka kalın kitap uzatıyordu bile; *800 Yıllık Hanedan: Moncada Ailesi.* Onlarca post-it notu sayfalardan çıkıyordu.

Nate kitabı alıp karıştırdı, Moncada ismine ve tarihlerinin büyük kısmına zaten aşinaydı. Çoğunlukla kum ve çok eski bir sürü resim vardı. Savaş, duruşmalar, infazlar, İspanyol İç Savaşı…

"Haçlı Seferleri'ni, Engizisyon'u, otuzlu yıllarda Franco'nun faşistlerini ve aklına gelebilecek tüm diğer kötülükleri finanse ettiler," dedi Nate sayfaları çevirirken. Diğerlerinden daha güncel bir fotoğrafta, Moncada sülalesinin mevcut pederşahında durdu. Gü-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

müş saçları geriye yatırılmış, yüzü sert ve zalimane çizgilerle sabit Armando Moncada. Adam şimdi seksenli yaşlarında olmalıydı.

"Tam yardımseverler," diye ona hak verdi Sully. "O altınla döndüğü sürece Macellan'a 'büyük keşif yolculuğu'nu teklif ettiler. Ne kadar altın? Bugünün dolar bazında rahat beş milyar eder."

Güzel, yuvarlak sayı Nate'in başında tıngırdadı. Sam'in Macellan'ın altınları hakkındaki kitabını kaç defa okumuş, Aziz Francis'teki yetim yatağında o altınları bulmayı hayal ederek kaç defa yatmıştı? Mesele sadece para değil, arkasındaki fikirdi de; kayıp bir serveti keşfetmek, evet, ama aynı zamanda macerayı seve seve kabul eden, iş bitiricilik ile akla sahip ve başka kimsenin bilmediği şeyleri bilen türden bir adam da olmaktı.

"Bulunmamış en büyük hazine," dedi Nate, sonra boğazını temizledi. *Yeterli.*

Kitabı kapatıp Sully'ye şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Çocukluğumdan beri bunun hayalini kuruyorum… ama sen her nasılsa zaten bunu biliyorsun. Senin olayın ne? Dümenciliği de bir bırak."

Sully keh keh güldü. "Sam bu Macellan işiyle en az onun kadar ilgili bir küçük kardeşi olduğunu söylediğinde imkânı olmadığını düşündüm. Ama işte buradasın."

Nate şaşkınlıkla baktı. "Sen *Sam*'i tanıyor musun? *Abimi*?"

Sully pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Arkadaş sayılırdık, ki bu da çevremdeki insanlar düşünüldüğünde çok şey anlatıyor."

Telefonunu tuşlayıp Nate'e uzattı. Ekranda Sully'nin yanında Sam'in durduğu bir fotoğraf vardı, iki adam da sırıtıyordu. Sully'nin ağzında bir puro vardı. Sarhoş gibilerdi. Sam'in saçları daha koyu ve daha uzun görünüyordu, bir de sakalı vardı ama yüzünün zayıf çizgilerini, parlak, cin gibi gözlerini başkasıyla karıştırmak imkânsızdı.

"Hasiktir, *sakalı* var," dedi Nate. "Nerede o? Bu ne zaman çekildi? Neredeydiniz?"

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Neredeyse iki sene olacak," dedi Sully. "İspanya, San Sebastian. Kaptan Elcano'nun kabrine yaklaşıyorduk, Sam orada onun günlüğünü ve günlükte de altınların yerini bulacağımızdan emindi. Sonra ortadan kayboldu. Ne aradı, ne mesajlarıma cevap verdi, hiçbir haber almadım. Beni yok saydı."

Nate dudak büktü. "Eh, ne diyeyim, abimin yapacağı bir şey gibi."

Sully'nin gözleri onunkilere kilitlenmiş, onu dikkatle izliyordu. "Yani iletişime geçmedi?"

"Sam mi? Hayır."

"Kartpostal bile atmadı?"

Tanrım, konu bundan mı ibaretti?

"Yok," dedi Nate kesin biçimde. "Ne email, ne Snapchat, ne de TikTok. Oldu mu?"

Sully başka bir cevap bekliyormuş gibi şaşalamış göründü. Kaşlarının arasında derin dik çizgiler beliriverdi. "Bak, ikiniz arasında ne oldu bitti bilmiyorum ama bence o altınları bulursak çok büyük ihtimalle onu da buluruz. Ne dersin?"

Nate telefona, Sam'in yakışıklı, sırıtan yüzüne öylece baktı, çok tanıdıktı… Ama aynı zamanda bir yabancıydı da.

"Sam ben on yaşındayken gitti," dedi Nate sesine güceniklik sızarak. "Eskiden ayda yılda bir arar, geri döneceğine yemin ederdi. Hiç dönmedi."

Telefonu geri Sully'ye verdi. "Benim tanıdığım Sam uzun zaman önce kayboldu."

Nate şişkin sırt çantasını aldı ve bu konuyla ilişiğini kesmeye hazır hâlde kapıya yürüdü. Sully, Nate'in Sam'i aramaya gitmek için dünden razı olacağını ya da Sam'in küçük kardeşiyle irtibatta kalacak kadar bir şeyleri siklediğini düşünmüş ve iki konuda da yanılmıştı.

"Cidden mi?" diye sordu Sully, Nate teras dairesinin kapısını açtığında. "Yani öylece–"

Nate kapıyı arkasından kendi kendine kapanmaya bırakıp konuşmayı bitirmiş oldu. Sully'nin bir sonraki purosuyla boğul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masını umdu. O adamı da siksinler, Sam'i de siksinler. Nate eve gidiyordu.

Nate metroyla Bushwick'e çıktı ve üç blok yürüyüp apartmanına geldi, yol boyunca düşünceleri tam gaz koşmuştu. Güneş doğuyor, serin sabahta şehir trafiğinin sesi yükseliyordu. Aslında yorgun, tükenmiş olmalıydı ama o dipdiriydi, haritayı, altınları, Sam'i düşünüyordu. Yelken açmış gemilerin ve kumlu sahillerin görüntüleri düşünmek istemediği hislerle katman katman hâlde zihin gözünde yüzerken asansör onu dairesine gacır gucur çıkardı.

Dar giriş holünde yürüdü ve pasaklılığının kaosuyla karşılandı, giysiler ile kitaplar şurada burada duvarlara ittirilmiş, küçük mutfağının lavabosu bulaşıklarla doluydu. Burası çatı katı iddialı geniş bir stüdyo daireydi, karşı duvarın çoğunu kaplayan bir kemerli pencere eve hükmediyordu. Reklam tabelası ve su deposunu görmezden gelirseniz Nate'in manzarası fena sayılmazdı. Yatak, oturma kısmının üzerine asılı bir gömme raftaydı. Adım atacak çok bir yer yoktu ama Nate yüksek tavanı, tek tük duvar dolaplarına ulaşmak için dayalı merdivenlere bayılıyor, tuğla duvarları ve kolonları çok seviyordu. Bir yetim için o kadar da fena bir yer değildi.

Çekmeceli dolabının durduğu, pencerenin yanındaki kuzeydoğu köşesine yürüdü. Dolabın üstündeki bir kitap rafı, Nate'in bir cenaze pazarından aldığı ve ondan ayrılmaya dayanamadığı bir metrelik Meryem ve Çocuk heykelinin ağırlığı altında eğilmişti; heykel satılamayacak kadar tarzdı.

Pencerenin önündeki çok amaçlı masaya çantasını koydu, şafağın ışığı eski ahşap döşemelerde parlıyordu. Nate en üstteki çekmeceyi açtı. Gizli arka kapağını kaydırarak çıkarıp dolabın arkasındaki açıklığa baktıktan sonra tahta parçayı kenara dikti. İçeride şimdiden iki haftalık işin karşılığı vardı: yüzükler, kol

BELONGS TO KAKIOS TEAM

saatleri, ince işçilikle yapılmış bir altın sigara tabakası. Çantasından hacimli yeşim aslanı çıkardı, ağırlığına hayran kaldı, ince işçilikle yapılan taşın parlak derinliğini elinde soğuk soğuk hissetti ve heykelciği dolaba koydu. Sonra Sully'den aldığı taşlı bilezik ile diğer eşyaları arkadaki hayli hayli kabaran yığına aktardı. Yakın zamanda pazara çıkması, elden çıkarıcısını bir araması, nadir madeni paralarla ne kadar ilgilendiklerine bakması gerekecekti…

Elinde olmadan çökük kitap rafına baktığında gözleri otomatikman, Amy Hennig'in yazdığı *Macellan'ın Seyahati: Gizli Serüven* kitabının donuk kırmızı sırtına çekildi. Düşünerek çekmecenin gizli arkasını geri yerine koydu ve çekmeceyi kapattı. Sully'yi ya da onun teklifini bir kez olsun daha *akla getirmek* bile saçmalık olurdu…

Rahat beş milyar. Nate eski bir yelkenli tekne almak için bir fon açmıştı, bu onun bağımsız seyahat hayallerinin ilk adımıydı. Tutturduğu hızla birkaç yıl içinde yeterli parası olacağını düşünüyordu, tabii hapse girmeyeceği varsayılırsa. Tekneler pahalıydı. Sully'nin bahsettiği paranın şu kadarcık bir parçasıyla bile Nate ikinci el tekne reklamlarını karıştırmayı bırakabilirdi.

O kadar paraya nükleer enerjiyle çalışan yat alırsın.

Nate kitabı raftan çekip açtı, sayfaların hafif, kuru kokusu, alt ranzanın gıcırtısı, uzun, istek dolu hayalleri Sam'in sesini geri getirdi. Kaptan Elcano'nun fotoğrafında durdu. Sam, Sully'yle kâşifin kabrini aramaya gitmişti.

Sonra ortadan kayboldu.

Nate kitabı masaya koydu, ardından batı duvarı boyunca giden küçük mutfağa yürüdü. Tekerlekli giysi standını ve dökülen yeşil merdiveni geçince, banyonun hemen önünde giysi katlamak için kullandığı raf sistemi vardı. Birkaç klasör kutusunun – ve bir çift hoş kokulu koşu ayakkabısının– yanında alta sıkıştırılmış hâlde, Aziz Francis'ten yanında getirdiği paralanmış küçük metal sandık vardı.

Birkaç dergiyi üstünden itip sandığı oturma odasına getirdi,

BELONGS TO KAKIOS TEAM

pencerenin önündeki boş döşeme tahtalarına koydu. Donuk metal eski çıkartmalar ve ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Sandığın önüne bağdaş kurup oturdu ve kilitleri açtı. Kapak metal kollarının ince bir sürtünme sesiyle açılınca Nate kendini çocukluğunun içine bakarken buldu. Kapağın içinde başka çıkartmalar vardı: Örümcek Adam, PlayStation, rengi atan birkaç tutturulmuş fotoğraf. Sandığında içinde eskiden, bir zamanlar onun için anlam ifade etmiş rastgele bir bok püsür yığını vardı. En üstteki eski kazağı aldı, ince beyaz pamuğa parmağıyla dokundu; bu Nate'in eskiyene kadar giydiği, Sam'den kalma bir giysiydi. Sam'in eski ordu el feneri ve Nate'e dokuzuncu doğum günü için verdiği bir beyzbol topu. Yetimhanedeki çocuklardan birinin bıraktığı ve Nate'in oyuncağın kurtarılması gerekmesinden başka hatırlayamadığı bir nedenden dolayı çöpe atılmaktan kurtardığı tüylü bir oyuncak ayı.

Zayıf sabah ışığı ve eski sandığın kokusu anıları rüya gibi gösterdi. Ufak koleksiyonunu karıştırmak korktuğu kadar canını yakmamıştı, ki ayakkabı kutusunu açtı ve kartpostalları gördü.

İç geçirerek onları aldı, sonra da kalın yığını tutan lastiği çıkarıp kartpostalları karıştırmaya başladı. Canlı reklam manzaraları, sahiller, tropik ağaçlar, bir kilise, Mısır sanatı, bir boğa dövüşü. Sadece sözleri görmeye ve hisleri hissetmemeye çalışarak mesajların bazılarını okudu. Meksika'dan: *Bayağı iyi durumdayım, sana anlatacak bir sürü şeyim var. Bir sonraki doğum gününde görüşürüz! S.* Altı ay sonra Brezilya'dan: *Dönemediğim için kusura bakma ama hayat acayip bir hâl aldı! Tüm olanlara inanamazsın ama görüştüğümüzde sana anlatırım. Yakında görüşeceğiz! S.*

Dahası vardı, –Tayland, Çin, Portekiz– sözlerden sonra özürlerin geldiği döngü tekrar tekrar yineleniyordu, hepsinin de sonunda sadece adının baş harfiyle imzası vardı.

Nate aldığı son kartpostala geldi, burası Sully'nin kardeşini en son gördüğü San Sebastian'daki La Concha sahilinden bir tatil fotoğrafıydı. Kartın arkasında Nate'e dünyayı göstermekle ilgili

BELONGS TO KAKIOS TEAM

basmakalıp bir söz vardı, başka da bir şey yoktu. Ne ipucu ne bir koordinat, ona ulaşmak için bir yol da yoktu; hiç olmamıştı.

Nate kartpostalları koydu, çocukluklarından onun ve Sam'in eski bir polaroid fotoğrafını aldı. Rahibe B fotoğrafı Nate'in sekizinci doğum gününde çekmişti. Sam fotoğrafın en önündeydi, ifadesi on altı yaşında bir çocuk için fazla ciddiydi, gözleriyse hayalet gibiydi. Küçük Nate'in çenesi Sam'in omzundaydı, onun ifadesiyse açık, masum ve biraz da hüzünlüydü.

Nate fotoğrafı koydu ve sandıktaki rastgele parçaları karıştırdı, bir kart destesini, bozuk bir pusulayı geçti. Sam'in kolyesinin tanıdık ince deri ipine dokundu ve kolyeyi çıkarıp kaldırarak yüzüğü parmaklarında çevirdi. Sam gittikten sonra bunu yıllarca takmıştı. Ne zaman bıraktığını tam hatırlayamıyordu; Sam'in onun için geri dönmeyeceğini nihayet anladığında, ergenliğinin ortalarında bir zamandı. Sam sözünü bozmuştu. Nate uzun zaman öfke duysa da şimdi, koskoca yirmi bir yaşında biraz daha iyi anlıyordu. Küçük bir kardeşin sorumluluğu üstüne kalsa ve firari olsa o ne yapardı? Nate, Sam'in kardeşinin rahibelerin yanında en azından güvende ve karnı tok olacağını, okuyacağını düşündüğünü anlayabiliyordu. Nate'e kendine nasıl bakacağını öğretmiş, ona zenginlerin çalışkan fakirlere yardım etmeye paraları olduğu ideolojisini aşılamış, ona çoğu insanın dikkatini nasıl da bir şeylere vermediğini göstermişti. Onu serüven, keşif ve büyük ganimet hayalleriyle doldurmuştu.

Ama yine de deneyebilirdi. Ben olsam denerdim.

Her zamanki ağrının peşinden yeni bir düşünce geldi: *Sully'yle büyük vurgun yapacaktıysa neden gitti?*

Nate yüzüğü biraz daha tarttı, sonra kararını verdi. Başını eğip ipi boynuna geçirdi, ağır yüzük göğüs kemiğine kondu. Sam aynı zamanda ona daima fırsat kollamayı ve fırsat geldiğinde çok düşünmemeyi de öğretmişti.

Ceketinden telefonunu ve Sully'nin kartvizitini çıkardı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sully çocuğun yürüyüp gitmesini beklememişti. Onu oltaya taktığından kesin emindi; gözlerinin parlayışı, haritaya bakışı, Moncadalar hakkında hâlihazırda bildikleri… Nate, Macellan konusunda Sam'den daha inek öğrenciydi. Sully'nin detaylara kendi ihtiyacı yoktu, onun işi hamle yapmaktı ve Nate'i bulmak bir ileri atlayış gibi görünmüştü. Artı, koz da on numaraydı: uzun zaman önce yitirdiği abisini bulmak, hangi Macellan fantezisini taşıyorsa ona ulaşmak, para kazanmak… Nate daha başka ne isteyebilirdi ki? Sam hep Nate'te kafa olduğunu söylerdi ama Sully'nin teklifindense güven fonu yavşaklarını ceplemeyi seçmek ne kadar akıllıcaydı? Belki bu işler Sully'den geçiyordu. Belki de Sam ona dahi kardeşi hakkında hikâyeler anlatırken kıçından uyduruyordu.

Sully bir puro yakarak Nate aklını başına toplayıp geri adım atar mı diye bekledi, sonra gönülsüzce hedefinden vazgeçti. Çocuk yemi yutmazsa başkasını işe almak zorunda kalacaktı, müzayede bir hafta sonraydı.

Oflayarak bir viski doldurdu ve kilitli çekmecesinden birkaç eşya çıkarıp onları kitapların yanında masasına koydu. Bastığı fotoğrafları alıp onları sümenin üstüne açtı. Bütün ultra modern süslemesiyle Augustine müzayede evi: girişler, çıkışlar, kapı detektörü, müzayede görevlilerinin ve bazı güvenlikçilerin net fotoğrafları. Bakım onarım ekibi sendikalıydı ama belki içlerinden birinin kumar problemi vardı veya çocuk bekliyordu…

Sully somurttu. Rüşvetten hoşlanmazdı. Yanlış cinsten adama teklif edersen birden güvenlik önlemleri üç katına çıkıverirdi. Ne var ki alternatifi yardım kiralamaktı ve ondan da daha çok hoşlanmıyordu. Suç dünyasının yüzde doksan dokuzunda sike sürülecek akıl yoktu ve akıllıları da onun gibi bir adama güvenmemeleri gerektiğini biliyordu.

Sam Drake'in güzel yanı buydu. Adam akıllıydı ama daha da önemlisi, *olaya kendini verirdi.* Sully tarihe saygı duysa da tarihle Sam'in ilgilendiği gibi, Nate'in bariz şekilde ilgilendiği gibi ilgilenmezdi. Oyunda paranın ötesinde bir kazançları olan bu zeki

BELONGS TO KAKIOS TEAM

idealistler, çalışmak için en uygun insanlardı. Bunlar konuyu ellerinden gelenden fazlasını yapacak kadar umursayan ve bunu nasıl yapacaklarını çözecek akla sahip insanlardı. Hem böylece güzel de bir simetri oluşuyordu. Onlar bilmeceleri çözüyor ve Sully de gözlerini ödülden hiç ayırmadan hamleleri yapıyordu.

Viskisinden bir yudum alıp görevlilerden birinin müzayede kürsüsünün arkasındaki kapıyı açtığı bir fotoğrafa baktı. Tabii, nihayetinde o türden idealizm her zaman yere serilirdi. Genç iyimserliği uzun yıllar sürüp gidecek bir ruh hâli değildi. Çocuğun yaşına geldiğinde kendi iyimserliği geçip gideli uzun zaman oluyordu… ve yolda kendi de birkaç umudu ayağıyla çiğnemişti. İş yapmanın bedeliydi bu. Hayaller harikaydı ama onun için bütün konu altınlardan veya paha biçilemez heykelden ya da paha biçilemez vazodan ibaretti. Kendi ve başkaları için, çoğu zaman büyük şahsi masraflara ve risklere girerek kıymetli eşyalar temin eder ve işiyle iftihar ederdi ancak bir kez olsun gözünü kırpmazdı, yolun sonundaki ödülden başka gerçek öneme sahip hiçbir şey yoktu.

Telefonu çaldı. Sully sesi algılayınca yüzü parladı. Gözlerini kapadı ve sadece ikinci çalmanın tadını çıkardı. *Bu* kim olabilirdi?

Sully üçüncü çalmada açıp sesini yeni dalıyormuş gibi çıkardı. "Hıh?"

Çocuk formalite laflarla oyalanmadı. "Orada mıydı?"

Aha! Sully, Nate'in ne sorduğunu tam biliyordu ama geri adım atmanın anlamı yoktu.

"Hı? Kimsin? Saat kaç?"

Nate yemiyordu. "Kaptanın günlüğünü. Sam gelmediğinde yine de kabre girdin, değil mi?"

Sully kıkırdadı ve masasından çıkardığı, ağır ağır dağılan defteri aldı. Hava alması için bir ucu açık hâlde defteri polietilene sarılı saklıyordu.

"Yanı başımda," dedi ve Nate'in kısa, şaşalamış sessizliğinden neredeyse telefonun çalmasını duymaktan aldığı kadar zevk aldı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Çocuk rahat gibi konuşmak için çok çaba sarf etti. "O zaman…"

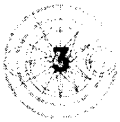
Tanrım, ben hiç bu kadar genç oldum mu?

"…nereden başlıyoruz?"

Sully sırıttı. Yolun sonundaki o ışıl ışıl, harika ödülü almaya bir adım daha yaklaşmıştı. Ertesi güne, işlenecek suçun mahallinden birkaç blok ötede bir yere buluşma ayarladı ve telefonu kapattığında hâlâ sırıtıyordu.

BELONGS TO KIKTOS TEAM

Buluşma 23. ve 5. Caddeler'in köşe başında, Flatiron Plaza'daydı. Nate ne olur ne olmaz diye oraya ulaşmak için kendine bir saat verse de geldiğinde öldürecek yirmi dakikası vardı. Aç karınla Madison Meydanı Sokak Lezzetleri Festivali'ne yürüyüp birkaç peynirli pizza dilimi aldıktan sonra beklentisini asgari düzeyde tutmaya çalışarak öğle kahvaltısını buluşma yerine götürdü. Sully'yi tanımıyordu. Adamın sırf Sam'le takılmış olması onu otomatikman güvenilir kılmıyordu. Nate kendine, etraflıca düşünmeden hiçbir şeyi kabul etmeme sözü verdi.

Ama elinde Kaptan Elcano'nun günlüğü var! Bu düşünce Nate'in kalbini hızlandırdı. O günlük muhtemelen bir milyon kâğıt ederdi ve bu da Sully'nin hazinenin gerçek olduğunu düşündüğü konusunda onu her şeyden önce ikna ediyordu, adam günlüğü satıp malı kaldırabilirdi ama satmamıştı.

Nate pizzasıyla döndüğünde Sully üstünde pahalı rahat giysilerle bekliyordu. Nate'in kahvaltısına bir kaşını kaldırdı, sonra sadece başını eğdi *–bu taraftan–* ve güneye yürümeye koyuldu.

Nate onun peşinden 23. ve sonra da 5. Cadde'yi yürüdü, Flatiron'u geçip köşeyi dönerek 22. Cadde'den doğuya döndüler. Sully daha tek kelime etmemişti. Başını kaldırmış, hızlı ve atik adımlarla herhangi bir iş adamı gibi yürüyordu.

Çene çalmak yok. Tamam. Nate pizzalarını üst üste koyup yemeye başladı, banka ve sigorta binalarının, apartmanların ve manikür pedikür salonlarının gölgelerinde yaşlı adamı izliyordu. Devasa varlık yönetimi binaları, kahve dükkânları ile restoranla-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ra, otellere, butiklere ve doktor muayenehanelerine karışıyordu. Nate, Sully'nin eninde sonunda bir şey diyeceğine kanaat getirerek pizzasını yemeye odaklandı. Bu gösteri onundu.

Sully sonunda menkul kıymetler borsası binasının önünde durup öndeki posta kutusuna dayandı. Ceketinden ince, kuşe kâğıt bir katalog çıkararak işaretli bir sayfayı açtı.

"Yakında bir müzayede var," dedi Nate'e dönüp. "Bu yüzyılın en büyük İspanyol Rönesansı sanatı ve eserleri koleksiyonu. Eserlerden biri *La Cruz de la Hermandad*."

Kardeşlerin Haçı? Kardeşliğin Haçı? Nate, İspanyolca dersinden C almıştı.

Sully müzayede kataloğunu Nate'e uzattı, o da kataloğu almak için ellerini kotuna sildi. İlk sayfadaki ikinci eser daire içine alınmıştı, bu altından bir ışıl ışıl Patrik haçının fotoğrafıydı. Haç üst üste iki kollu bir haçtı, kısa kol ana kolun hemen üstündeydi. Kolların uçları göz alıyordu ve uçlarını süsleyen yuvarlak, kesilmiş taşlar yakuta pek benzemiyordu… Belki de lal taşıydı. Haçın gövdesi ve kolları incelikle işlenmiş ve turkuaza ya da spinele benzeyen küçük taşlarla ve yine lal taşlarıyla bezenmişti. Altın som ve de ağırdı. Önerilen açılış fiyatı 200 bin dolardı.

"Ama bu bir haç değil, *anahtar*," dedi Sully. "Bednam On Sekizler'in altınları sakladığı odayı açan bir anahtar."

Nate'in heyecan seviyesi dibe çakılıverdi.

"Evet, ama bizim hiçbir işimize yaramaz," dedi kataloğu geri Sully'ye verip. "Efsanede *iki* anahtar olduğu söyleniyor. Biri kaptana, biri de tayfaya, ki kimse altınları tek başına alamasın. Bir anahtar bizim işimize yaramaz."

Sully sırıtarak başını iki yana salladı. "Sen çocukken hiç dışarı çıktın mı? Bu kadar boku püsürü nasıl *aklında tutuyorsun*?"

Nate resmen gıcık olmak üzereydi –evet, dışarı çıkmıştı ve tarih de *bok püsür* değildi– ki Sully lakaytça ekledi, "Kaptanın anahtarı bende zaten."

Nate'in gözleri açıldı. "Harbi mi? Sende mi?" Tanrım, ne büyük olaydı! Niye en baştan söylememişti ki. "Bana söyleyebilirdin."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Şimdi söylüyorum ya," dedi Sully. "İkincisi orada. Augustine."

İleride kavşağın güneybatı köşesindeki etkileyici modern binaya işaret etti, cam ve dokulu taş cephelerden beş katlı bir binaydı. Gerçekten de pahalı, ışıl ışıl kapıların hemen üstüne *Augustine* yazılmıştı. Çoğunlukla camdan duvarlar, yüksek tavanları ve haddinden fazla pahalı dekoru gösteriyordu. Modaya uygun giyinmiş bir kadın bir tableti tuşlayarak ince topuklu ayakkabılarla gıcır gıcır lobiyi adımlıyordu.

"Bizi listeye yazdırdım," dedi Sully. "*Çok* seçkin bir liste. Senden tek yapmanı istediğim müzayede esnasında elektriği kesmen. Böylece ana alarm devreye girecek, o zaman ben de *kendi* işimi yapabileceğim."

Bu kulağa gayet kolay geliyordu. "Tamam. Elektriği nasıl keseceğim?"

"Ben ne bileyim, orası sana kalmış," dedi Sully. "Sana keyfimden pay vermiyorum."

"Pay demişken, benim payımı konuşmadık," dedi Nate. "Elli elli olur sanıyorum."

Sully'nin alnı Shar Pei köpeği gibi kırıştı, gözlerini kıstı. "Neyde? Altınlarda mı? Kafan mı dumanlı senin? Ben bu işe hayatımdan *yıllar* verdim. Yüzde on alacaksın. O da benim cömertliğimden."

Bu beş milyar olduğu öne sürülen paradan... beş yüz milyon eder.

Nate derin bir nefes alıp verdi. Kendine etraflıca düşünme sözü vermişti. Ama... Bu hayatı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla paraydı, artı dört buçuk yüzyıldır saklı ve sonra da kayıp hazineyi bulma şansı vardı. İlaveten abisini bir yoklayabilir, Sam'in alışkanlığı olduğu üzere her türlü sorumluluktan kaçtığını görebilirdi.

Üstelik işimi bırakabilirim de. Bugün. Carlos'u arayıp hemen başlayan daha iyi bir iş bulduğumu ve naneli sakızlarının işe yaramadığını söyleyebilirim.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Eksisiyse… yani, bu yasa dışı bir işti ve yakalanmak berbat olurdu. Ahlâken bir sorunu yoktu. Zenginlerin çoğunlukla çok fazla malı oluyordu ve servetin yeniden dağıtımı diye bir şey vardı. Gelgelelim bu durum *özelinde* ise müzayede evine gelen haç gerçek, somut tarihin keşfi için gerekliydi. Bu ikinci anahtar sonunda Macellan'ın seyahatinin sırrını açığa çıkarabilirse bu iş neredeyse ahlaki bir *zorunluluk* gibi geliyordu.

Ayrıca: BEŞ. YÜZ. MİLYON.

Yani… yakalanma yeter, başka sorun yok.

Etraflıca düşünmüştü. Tekrar Augustine'e baktığında onu görüşü değişmişti. Şimdi camın arkasındaki odaları tarıyordu. Lobideki güvenlik kameralarını ve girişteki tek güvenlikçiyi aklına yazdı. Müzayede için çok daha fazla sayıda güvenlik olacaktı.

Ama yan kapıda, yangın çıkışında veya bodrum penceresinde kaç tane var? Peki ya bakım onarım odasını kim koruyacak?

Nate, Sully'nin yüzündeki gevşek ifadeyi görmezden gelerek binanın daha fazlasını görmek için yürümeye başladı.

Sonraki beş gün Nate için birbirine karıştı, hepsi koca bir yayılan döngüden ibaretti. Önce, kalk ve antrenman yap. Serbest ağırlık ve bençe ilaveten küçük mutfağının tavanına kalın bir antrenman halatı asmıştı ve rastgele saatlerde asılıyor, buzdolabına tekme vurmamaya çalışıyordu. Her şey yolunda giderse yorucu bir şey yapmak zorunda kalacağını beklemiyordu… fakat ani, beklenmedik fiziksel aktivite riski yüksekti ve Nate de sıkışık bir durumda kötü performans sergilemek istemiyordu. Hâli kalmayana ve terden sırılsıklam olana kadar çalışıyor, sonra da duş alıyordu.

Sonra kahvaltıda gevrek ve kafeinli bir şeyler yiyip içiyordu, bu esnada da laptopunda bilgi topluyor, tuşlayıp gerekli verilere ulaşırken notlar alıyordu. Gözleri şaşı kalana kadar elektrik şebekelerinin planlarını çalıştı. Augustine'in kat planlarını göz önüne daha rahat getirmek için altı kâğıda basılmış kısımlarını pencerelerine astı. Her gün dekorasyona ilavede bulunuyordu,

BELONGS TO KINDLE TEAM

bunlar yapışkanlı kâğıtlar, Sully'nin ona verdiği fotoğraflar, bir yedek kofranın detaylı taslağıydı. Haritada kurşun kalemle rotalar çiziyor, onları siliyordu. Acıkırsa yiyor; sabırsızca halata tırmanıyordu. Beyni düzgün çalışmayı durdurduğunda yatış zamanı gelmiş oluyordu. İspanyol gemileri veya çeşitli Güney Pasifik ada grupları hakkında wiki sayfaları okuyarak uykuya dalıyor ve rüyasında uzaklardaki denizlerin renklerini görüyordu.

Ertesi gün aynıydı. Bir sonraki de. Önünden ilk geçişe ilaveten, sadece ölçülerini anlamak için Augustine'in önünden masum masum iki saha gezisi yapmış, en iyi çıkışlar olduğunu düşündüğü kapıların gizlice fotoğraflarını çekmişti. Ana elektrik kaynağına dokunmak mümkün değildi, kaynak bodrum duvarına dâhil edilmişti ama en üst katta, arkadaki bazı ofislerin üzerindeki bir bakım istasyonuna bağlanan bir sigorta kutusu vardı. Sully'den tüm ihtimalleri hesaplamak için ona zaman vermesini istedi ve adam da onu çoğunlukla yalnız bıraktı, gerçi Augustine'in işe yarar birkaç fotoğrafını yollamıştı... bir de yanında Kaptan Elcado'nun günlüğünün kışkırtıcı birkaç fotoğrafını.

Müzayededen önceki gün Nate uyandı ve elindeki tüm bilgileri özümsediğini anladı. Nereye gideceğini ve oraya her açıdan nasıl ulaşacağını biliyordu. Binadan tüm olası çıkış rotalarını gözünde canlandırabiliyordu ve her birini dikkatle değerlendirmişti. Onlarla ilgilenene dek bilmeyeceği çok sayıda değişken vardı –güvenlikçiler, çalışanlar, etrafta tesadüfi dolaşan zengin insanlar– ama yedek planların da yedeğini yapmıştı. Soygun hakkında araştırmayla öğreneceği başka bir şey yoktu.

Ağırlık kaldırmayıp bir gazoz ile cihazlarını kaptı, küçük oturma alanındaki çekyata devrilip sehpasında laptopunu açtı. Victor Sullivan'ı arayıp yeni ortağını bulana dek sonuçları eledi.

Yirmi yıl öncesinden birkaç tutuklama emri vardı. Kaçakçılık. Bu büyük bir sürpriz değildi ama Sully on küsur yıl önce otuzlarındaydı. Nate daha derinleri karıştırdı.

Telefonu bir mesajla *ding* etti. *İti an çomağı hazırla.*

Sully boşa kelime sarf etmiyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Çözdün mü?

Nate penceresine, çıktılara ve mürekkeple çizilmiş rotalara bir baktı. Bir başparmak emojisi yolladı, sonra da cevap yazdı.

Bana güzel bir takım ve elde taşınır metal kesme aleti lazım.

Hafiften gülümseyip ekledi, *Bir de kedi.*

Bir dakika boyunca cevap gelmedi ve sonra yazıyor üç noktası imkânsız derecede uzun bir zaman boyunca döndü. Sully herhalde roman yazıyordu.

Nihayet sadece iki harf belirdi.

Tm.

Nate sırıttı ve telefonu koydu. Bugün dinlenecek, kahvaltı için dışarı çıkacak, öğleden sonrayı maç izleyerek ve el çabukluğu çalışarak geçirecekti. Yarın, Sully'yle birlikte *La Cruz de la Hermandad*'ı başarıyla ele geçireceklerdi.

Sully, çocuk kravatını bağlar ve üçlü aynada kendine bakarken soyunma odasına girdi. Nathan Drake epey sağlam toparlanmıştı; ona iyi bir siyah takım giydirseniz ilk bakışta zengin doğduğunu zannederdiniz. Sully'nin pahalı pomatıyla saçını geriye yatırmıştı ve duruşu dikti. Ama ona bir dakika daha bakarsanız takım elbiseye alışmadığını hemen anlar, takımın gömleğinin dar boynunu esnetmeye çalıştığını ve kravat bağlamaktan anlamadığını anlardınız.

"Hadi bakalım, burada işimiz neredeyse bitti," dedi Sully. "Araba aşağıda."

Nate uyduruk tek düğümünü yukarı çekti ve düğüm kısa kaldı, kravatın kuyruğu ön parçadan en az beş santim aşağıdaydı.

Sully oflayıp geldi, Nate'in uyduruk denemesini çözdü. Uçları çekip aralarındaki mesafeyi ayarladı. "Bunu yapmanı bir daha izleyemem."

Koyu renk ipek kravatı çabucak bir yarım Windsor düğümüyle bağladı, düğümü düzeltti ve geri adım attı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate kravata, sonra da aynaya baktı. "Vay be. Sen bunu–"

"Babam Donanma'daydı," dedi Sully. "Bunu gözlerim kapalı hâlde tek elimle yapabilirim."

"Sen de askerdin, değil mi?" diye sordu Nate, doğrudan ona bakarak. "Ordudan atılmışsın."

"Araştırmanı yapmışsın," dedi Sully şaşırmadan. Çocuğun gözlerindeki bakış meydan okuma değil, sadece merak içeriyordu.

"Helikopter pilotuydum," diye itiraf etti Sully. "Bağdat'taki bir müzeden bazı eserleri zarar görmesinler diye götürüyordum ama azami yük ağırlığını aşmıştım. Fena çakıldım."

"Zarar görmesinler diye götürüyordun," diye tekrarladı Nate. "*Yağmalıyordum* demek istiyorsun."

Sully omuz silkti ve çocukla kendi şahsi felsefesinin ana ilkelerinden birini paylaştı. "Onları ben almasam başkası alacaktı."

Nate bunu bir düşündü. Sully ona, muz büyüklüğünde işe yarar ufak bir siyah alet olan metal kesiciyi verdi. Aksamının tamamı sapın içindeydi, aletin üstündeyse balıkların alt çenesi gibi düşen kalın bir bıçağın olduğu dikdörtgen bir gövde vardı. Metal levhaya giriveriyor, gövdenin üstünden kıvır kıvır bir şerit çıkarıyordu. Nate aleti açıp kapattı, şarjı olduğunu görmekten memnun oldu ve ceketinin iç cebine koydu.

Sully dönüp güzel kanepesinde oturan uzun tüylü beyaz kediye baktı, kedi onları burnu ve kulakları daha koyu renkteki ortası kara yüzüyle tembel tembel seyrediyordu. Sully'nin onu sadece birkaç gün tutmak için hayvana kum kabı ve kedi maması alması gerekmişti. Ne zaman otursa kız kucağına çıkıp ona mırlıyordu. Nate'in bunu bir şekilde dikkat dağıtıcı niyetine kullanmayı düşündüğünü tahmin etmiş ama ayrıntıları çözememişti.

"Peki kedi planın neresinde?"

Nate kapıdan çıkıyordu bile. "Ha, o var. O senin için işte. Buradaki hayatın çok acınası gelmişti."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bu kediyi evimde–"

Nate koridora çıkmıştı ve asansöre yürüyordu.

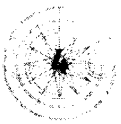
BELONGS TO KIKIOS TEAM

Çok komikmiş amına koyayım! Ben kediyle ne yapacağım lan?

Sully isimsiz kediye baktı. Kedi de ona kabarık beyaz kuyruğunu sallayarak memnun gözlerle baktı.

Sully derin derin iç çekerek ceketini düzeltti ve koridora çıkıp kapıyı arkasından örttü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Augustine'e deri koltuklu ve Dan isimli nazik, profesyonel bir şoförü olan kiralık lüks bir sedan araçla gittiler. Dan ile Sully'nin birbirlerini bir süredir tanıdıkları belliydi ve yolda spordan çene çaldılar. Yani Sully kedi konusunda kafa ütülemediği zamanlarda.

Nate özel arabayla gitmekten biraz garip hissediyordu ama role girme kararlılığıyla bunu bir kenara bıraktı. Takım giymeye ya da eser müzayedelerine gitmeye alışık değildi ve bunları yapmış biri rolü yapmak zorundaydı… Ama idare edeceğini düşünüyordu. İyi takım giymiş düzgün görünüşlü bir beyaz adamdı, yani savaşın yarısından fazlasını en baştan kazanmış oluyordu. Ayrıca Tanrı biliyordu ki iş üzerindeki zengin ayrıcalığını epeyce de bir gözlemlemişti.

Augustine'in parlayan pencereleri göründüğünde Sully bir hatırlatmada bulundu: "Bu insanlar sahte malı gördüklerinde anlarlar. Sattığın yalana *inanmalısın;* sen buraya aitsin, sen onlardan birisin."

Nate pantolonunun cebinden çıkardığı Bubble Yum'ın paketini açmakla meşguldü. Şekerli pembe çikletten ağzına iki tane atıp çiğnemeye başladı.

"Bubblicious da çiğneyebilirsin tabii," dedi Sully, yüzünde inanmazlık ve tiksinme çatışırken. "Tanrım."

"Bubble Yum," diye düzeltti Nate. "Ayrıca sakinim."

Sully inanmış görünmese de konuyu kapattı. Ceketinden ince bir tabaka çıkarıp açtı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Al," deyip Nate'e minik, açık renkli bir barbunya tanesine benzeyen bir şey uzattı. "Bunu kulağına tak."

Kulaklık telsizi! Amma da James Bondluk bir şeydi.

"Çok kullanma," diye ekledi Sully.

Nate cihazı sağ kulağına taktı. "Çok konuştuğumu mu söylüyorsun?"

Sully burun kıvırdı ama cevap vermedi. Para tokasını çıkardı, birkaç büyük banknot çıkarıp şoföre uzattı. Augustine'in karşısındaki, iyi giyimli adamlar ve kadınların kendi pahalı arabalarından inip tek sıra hâlinde ön kapılardan girdiği caddeye gelmişlerdi, adamların hepsi takım ve kravat, kadınlar da modaya uygun resmi kıyafetler ve topuklu ayakkabılar giymişti. Valeler dört bir yana koşturuyor, araba kapılarını açıyor ve fiş veriyorlardı.

"21. Cadde'de park hâlinde tut, Dan. Güney girişinin karşısında," dedi Sully ve Dan başıyla onaylayıp banknotları göğüs cebine koydu.

Arabadan inip girişe yönelirlerken sedan uzaklaştı, hızlı gelen bir taksinin yanından sıvıştı. Kaldırıma geldiklerinde salona gelen müzayede katılımcılarının heyecanlı laklakları Nate'in kulaklarına doldu. Nate burnunu dik tuttu ve yaklaşan şey için kendini sağlam ve dikkatli tutmaya çalıştı.

"Vay be. Şu tam bir sanat eseri işte."

Nate döndüğünde Sully'nin kiraz rengi bir iki kapılı spor arabanın kaldırımda durmasını izlediğini gördü. Nate hiç öyle araba sevdalısı bir adam olmamıştı ama klasik arabaları bilirdi. En azından paha biçilmez olanlarını.

1955, '56 model Mercedes Gullwing, 300SL. Standart Gullwingler bir milyon dolardan fazlaya gidiyordu. Bu '55 modelse bunlardan bir tanesi yakın zamanda açık artırmada dört buçuk milyona gitmişti.

Parıl parıl spor roadster, fabrikadan dün çıkmış olabilirdi, o kadar iyi duruyordu. Şoför kapısı açıldı, ışıldayan metal kuş kanadı gibi açılarak yükseldi ve dışarı uzun boylu, orta yaşlı

BELONGS TO KAKIOS TEAM

bir adam çıktı. Orta yaşlı İspanyol modelleri gibi iyi görünüşü, bronz teni, gümüşe çalan kısa siyah saçları ve çenesinde istediğini elde etmeye çalışmış bir duruşu vardı.

Sully dişlerini sıktı. "Siktir, Santiago Moncada."

"Moncada *Ailesi*'ndeki mi?" Nate adamı izledi, adam anahtarlarını almak için gelen valeyi etkiliyordu. Armando Moncada'nın oğlu ve varisi inanılmaz iyi yaşlanan adamlardan biriydi. Elli veya altmış yaşında olabilirdi ama buna rağmen her yerinden tebessüm ve geniş jestler akıyordu. Eliyle hafifçe Benz'in kaputunu okşayarak valeden "*mi cariña*"sına iyi bakmasını istedi ve dolgun bir bahşiş bıraktı. Vale heyecanla baş sallayarak sözler verdi.

"Haçın onun mirası olduğunu düşünüyor," dedi Sully. "Biz onu alamadan haçı satın alırsa altınları öpüp veda ederiz."

Ah. Bu cesaret verici bir haber değildi. Haç müzayede programında ikinci sıradaydı. Herhangi bir eser satılır satılmaz müzayede görevlileri onu satıcının alması için güvenli bir odaya götürecekti. Fakat Nate üstüne düşeni yapmak için ön görülemeyen şartlar haricinde en fazla on dakikaya ihtiyacı olduğunu tahmin etti.

Başka tek bir şey demeden Sully'yle geri kapılara yöneldiler. Toplanmış elitlerin arasına girerken Nate herkesten üstün, en zenginleri, en iyi görünüşlüleri, en akıllıları olduğunu kendine tekrarladı. Augustine'nin şaşalı lobisine girdiklerinde kendini az daha ikna edecekti.

Lobiyi hemen geçince Augustine'in müzayede salonuna ulaşılıyordu ve burası –ilk katın hemen üstüne kadar gelen tavana asılı ışıklar ve zincirlerden devasa bir dökümlü şelale teşkil eden şamdanın domine ettiği kocaman, balo odası genişliğinde bir atriyum– harikaydı. Tavanın altında kadife sırtlı yüz koltuk, odanın uzak köşesindeki yüksek platforma dönük yerleştirilmişti, platformun üstündeyse devasa bir ekran vardı ve solda da satılacak

BELONGS TO KAKIOS TEAM

eserlerin –İspanyol tabloları, süs eşyaları ve ağırlıklı olarak on beşinci ila on altıncı yüzyıllardan sanat eserleri– dökümü akıyordu. Üzerinde incelikle dizilmiş pahalı ordövr tabaklarının olduğu iki büfe masası ve bir de dolu bir açık bar vardı. Duvarlara dizili –yahut odanın birden çok nişinden birine sıkıştırılmış– vitrinler satışa çıkmış eserlerden bazılarını teşhir ediyor ve keskin gözlü katılımcı grupları tarafından inceleniyordu. Birkaç çalışan, kırmızı ceketli müzayede görevlileri nereye gittiklerini bilerek etrafta dolaşıyordu. Birkaç dildeki New York kokteyli muhabbetleri geniş alanı dolduruyor, müzayede salonunun üzerindeki balkon korkuluklarına kadar yankılanarak yükseliyordu.

Sully kol saatini kontrol etti –başlamaya daha epey zaman vardı– ve peşinde Nate'le bara yöneldi. Çocuk detaylara –güvenlikçi pozisyonlarına, büfe masalarının birinin yanındaki güvenlik kapısına– göz atıyor ama bunu gizlice ve umursamazlıktan ölecek birinin kusursuzca ifadesiz yüzüyle yapıyordu. Ağzının sakızla dolu olduğunu düşününce çok da fena değildi.

Sully yudumlamak için bir Manhattan kokteyli söyledi –iş üzerindeyken tek içki kuralı vardı, ayık kafa falan filan– ve bara bir ellilik bıraktıktan sonra dönüp odaya baktı, yanında Nate rahat tavırlarla etrafı inceliyordu. Sully birkaç yüzü tanıdı: sanat fetişi olan zengin bir dul, koleksiyoncu çevrelerinde dolaşan şişman bir risk fonu yöneticisi, mücevheratı seven seçkin bir sosyetik sima ve onun beton kafalı kocası. Beklendiği üzere İspanyol kökeni iddiasında olan çok sayıda insan olduğundan, koyu renk saçlı adamların denizi içinde Moncada'yı hemen bulamadı.

İşte oradasın. Moncada ön pencerelerin yakınında biriyle, sırtsız siyah elbise giymiş uzun ince bir kadınla konuşuyordu. Kadın başını hafifçe çevirdi ve–

Bir bu eksikti.

O profili nerede olsa tanırdı. Kadın iyi görünüyordu… hatta harikaydı. Platin boyalı saçının dip boyası gelmişti ve koyu renk saç dipleri egzotik yüz öğelerini kusursuz biçimde yansıtıyordu: kocaman, badem gözler ve altın kahverengi bir ten, yüksek elma-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

cık kemikleri ve çıkık dudaklar. Vücudu Olimpiyat atletleri gibi, kaslı ve fitti ve güzel gösteren dar elbisesinin de geniş bir bacak dekoltesi vardı. Kadın sivri topuklu ayakkabılar giymişti.

Biraz daha döndüğünde Sully'yi gördü. O yalancı dudaklar kıvrılıp gülümsedi ve ona bir öpücük attı.

"Gördün mü?" dedi Nate şaşkınlıkla. "Moncada'nın yanındaki kadın benimle flört ediyor."

"Flört etmiyor ve seninle de değil," dedi Sully. "O Jo Braddock. Geldiğini görürsen aksi tarafa kaç."

"Şimdi benden tarafa geliyor," dedi Nate ve gerçekten de Braddock gözleri ışıldayarak, kusursuz yüzünde sırıtan bir ifadeyle onlara doğru zarif biçimde yürüyordu.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun," dedi Sully, Jo'yu izlerken ve Nate işareti alıp vitrinlere doğru uzaklaştı. Sully gözlerini yaklaşan tehlikeden ayırmıyordu. Onu son gördüğünde kadın Sully'yi az daha öldürecekti. Şimdi kadının elinde silah yoktu, yani bu da bir gelişme sayılırdı.

"Victor," diye yaklaştığında Braddock, hafif aksanlı ve cana yakın sesiyle mırladı. "Bu zevke uzun zamandır nail olmadım."

"Hiç yeterince uzun zaman olmuyor, Jo, hiç olmuyor."

Jo gülümseyip bir içki için işaret etti. O gülümseme uzaktan flörtöz görünürdü ama yakından jilet gibi keskindi. "Sorun ne? San Sebastian'dan sonra hislerin hâlâ incinmiş hâlde mi?"

"*Hislerim mi*?" diye burun büktü Sully. "Sen başka bir şeysin."

"Bu defa hangi deli saçması planı tertipledin? İkimiz de peşinde olduğun şeye *paranın yetmeyeceğini* biliyoruz."

Sully sesini alçak tuttu. "Sana söylersem sürprizi kaçar."

"Sen her şeyi kaçırmaya meyillisin," dedi Jo onun kadar sakince, barmenden bir martini alıp küçük bir yudum aldı.

"Moncada'ya çalışan ben değilim," dedi Sully. "Bu senin için bile aşağılıkça."

Braddock başını kaldırarak omuz silkti. "Beni altınlara ne götürürse."

Son derece çekici bir pakette gerçekçi bir felsefe. Bir zamanlar

BELONGS TO KIKIOS TEAM

bir uyum, her iki tarafta ortak hislerin olduğu kısa, yoğun bir kaçamak olmuştu… ama hatalar bir tek kişinin değildi. Sonra şu cinayet girişimi de vardı. Bu kadının kalbi yoktu.

"Yolda kimi yaraladığının önemi yok," dedi Sully.

Jo eğilip yaklaşarak onu ürkütücü, açık bakışlarıyla mıhladı. Tatlı portakallar gibi kokuyordu, nefesi ise bir tat hafızasıydı âdeta.

"Bunu bana sen öğrettin," dedi Sully'nin gözlerine bakarak. "Ben de hep minnettar kalacağım."

Sully buna söyleyebilecek bir şey düşünemeden kadın uzaklaşıyor, güzellik maskesinin altında olduğu eğitimli katil gibi ilerliyordu. Sully izlerken kadın kapının yanındaki birkaç iri adama rahat tavırlarla katıldı, bunlar ellili yaşlarında kamyon gibi cüsseli bir beyaz adam ve yirmi yaş genç, ondan da geniş, daha uzun boylu bir siyahi adamdı, ikisi de şık takımlar içindeydi, ikisi de kiralık profesyonel korumaların sert, dikkatli ifadesini taşıyordu.

Korkunç. Sully içkisinden kallavi bir yudum aldı ve etrafta Nate'i arandı. Çocuk ana alanın dışındaki nişlerden birindeki uzun, dar bir vitrinin önünde duruyordu, bu vitrin şüphesiz ki haçın olduğu vitrindi… ve onun yanına gelmek üzere yürüyen adam Santiago Moncada'ydı.

Bu akşam gerçekten harika bir akşam olacak gibi duruyordu. İnsanların bir kısmı yerlerine geçmeye başlamıştı bile, kataloglarını düzeltiyorlardı. Sully bardağını bitirdi ve tek içki kuralını ciddi ciddi bir tekrar düşündü.

Haç nefisti, fotoğraflar yetersiz kalıyordu; belki de farkın kaynağı onu yakından görmekten ibaretti ama Nate gözlerini alamadığını fark etti. Haç on sekiz santimin biraz üstündeydi, minik kıymetli taşların içinde ve etrafındaki işlemeler son derece incelikli ve netti; haçın gövdesi ile aşağıdaki kolun birleşim yerine dört köşeli bir yıldız işlenmişti, üst ilavede çizgiler geometrik bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örüntü oluşturuyordu. Haçın uçlarında üç büyük değerli taş som sarı altın yuvalarında parlar gibiydi.

Nate yanına birinin geldiğini fark edince başını kaldırdı. Santiago Moncada hemen yanında durmuş, gözlerinde aç bir ifadeyle haça öylece bakıyordu.

Uzaklaşayım mı yoksa etkileşime mi geçeyim? Nate bir saniye fazla tereddüt etti ve doğrudan girse bir şey olmayacağını anladı. *Başarana kadar başarıyormuş gibi yap.*

"Bayağı acayip, değil mi?" diye söze girdi çünkü bu, ayrıcalıklı Nate'in söyleyebileceği bir şeydi.

Moncada ona şöyle bir bakmaya tenezzül etti, sonra da geri sanat eserini incelemeye döndü.

"Bu türünün tek örneği, som altından bir sunak haçı, erken on altıncı yüzyılda Barselona'da elle yapılmış, yani evet," dedi Moncada kuru bir sesle. Aksanı belirgin ama düzgün, aristokratikti, İngilizcesiyse kusursuzdu. "Epey acayip."

"Haçlardan anlıyorsunuz," dedi Nate üstünlük rolüne bütünüyle bürünerek. Aşırı zengin iki adam takılıyordu işte. Mekânın sahibiymiş gibi sakızını çiğnedi.

"Ailem çok uzun zamandır bunu arıyor," dedi Moncada.

"İlginç, ben de öyle," dedi Nate ve yaşlı adamdan daha uzun bir bakış kazandı. Daha zekice bir bakıştı. Nate bakmasına ses etmedi, kendinden aşağı bir adamın fikriyle ilgilenmiyordu.

"Koleksiyoncu musunuz?"

"Takılıyorum öyle," dedi Nate. "Ben daha çok soyut ekspresyonistim. Ama haçları da severim."

Moncada'nın ifadesi değişti, şurası burası belli belirsiz sertleşti ve etkileyici aristokrat yüzü bir saniyeliğine düştü. Nate'e attığı bakış tepeden, ayrıcalıklı insana ait ve son derece ciddiydi.

"Ben takılmıyorum," dedi Moncada, devam etmeden önce Alfavari göz temasını bir uzun saniye sürdürdü, sözcükleri soğuktu ve kasıtlı seçilmişti. "Bu haçın trajik bir tarihi var. Bunu tutmamaya çalışan on sekiz adam öldü. O kadar kan, öyle boş yere döküldü."

BELONGS TO KMKDS TEAM

Hasiktir. Nate poker masası ifadesini korudu ama ucu ucuna zorlanarak. Moncada'nın gözlerinin arkasında, nesiller boyu müthiş zenginlik ve güçle korunup şımartılmış bir sosyopatın mutlak tahakkümcülüğü vardı. Nate'e sanki o böcekmiş de, aşırı pahalı ayakkabısının altında ezilmeye dahi layık değilmiş gibi bakıyordu.

"Hanımlar beyler…" diye kaliteli gizli hoparlörlerden tam ayarında sesle kültürlü bir ses gelerek etkileşimlerini böldü. "Lütfen yerlerinize geçebilir misiniz?"

Moncada ansızın göz temasını kesti ve koltuklara yöneldi.

"Size bol şans," diye seslendi yürüyüp giderken, yeniden cana yakın, etkileyici adama dönmüştü.

Sarsılan Nate, Sully'ye bakındı. Ortağı hâlâ bardaydı, Nate'i taştan bir ifadeyle izliyordu. Dudakları kıpırdadı ve doğrudan Nate'in kulağına konuştu.

"Baş düşmanımızla çene çalman bitti mi?"

Nate katılımcıların heyecanlı kıpırdanmalarını ve konuşma seslerini kapatmak için otomatikman elini kulağına attı. "Beni öldürmekle tehdit ettiğinden son derece eminim."

"Öyle kulağına dokunma," diye çıkışıverdi Sully, koltuklara yürürken. "Salak gibi duruyorsun. Hareketlen."

Nate elini indirdi. Geçmesi gereken kapıya korumalardan birinin yürüdüğünü gördü ve hazırlandı, damarlarına taze adrenalin aktı.

Gösteri zamanı.

Koduğumun Victor Sullivan'ı.

Jo Braddock müzayedenin başlamasını beklerken bir gözünü ondan ayırmıyordu, İskoç ile Hugo da iki yanındaydı. Onlar da gözlerini Sully'ye dikmişlerdi ama aynı zamanda kalabalığı da izliyor, ortama ait olmayan biri var mı diye bakıyorlardı. Moncada önlere yakın bir koltuk istemiş ve Jo için de bir yer ayırmıştı ama Sully arka sıralarda oturmayı tercih eden bir adamdı ve Jo da ar-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kasında onun oturmasından hoşlanmıyordu, özellikle ayaklarında topuklu varken. Adam beceriksizin, dikkatsizin biriydi ama birkaç mahareti vardı. Bunlar çoğunlukla kendi başını belaya sokmak ve sonra da en yakınında kim varsa sırtından bıçaklamak üzerineydi… fakat bu seviyede bir bencillik işleri karıştırabilirdi. Jo bunu zor yoldan öğrenmişti.

Moncada'nın haçın olduğu vitrinin önünde bir güven fonu bebesiyle konuşmasını izledi. Sully haklıydı, Santiago iyi adamlardan değildi ama gücü vardı ve istediği her şeyi elde etmek için masraftan kaçınmamaya hazırdı. Aynı zamanda acıması da yoktu, Jo bir erkekte bu özelliği severdi. Kazanmaya gelmediysen oynamanın anlamı yoktu.

Brioni marka takım giymiş zayıf bir adam olan müzayede başkanı odanın ön tarafındaki müzayede platformuna çıktı. "Hanımlar beyler, lütfen yerlerinize geçebilir misiniz?"

Braddock otomatikman Sully'ye baktığında onun Moncada'ya doğru gözünü diktiğini gördü, Moncada tatlı çocukla konuşmasını bitirmişti ve koltuklara doğru geliyordu. Sully'nin dudakları kıpırdıyordu.

Kiminle konuşuyor? Hemen odayı taramaya başladı. Sully'nin mutlaka salak saçma, dikkatsizce hazırlanmış bir planı–

İşte. Moncada'nın konuştuğu çocuk elini kulağından indirdi ve etrafına bakındı. *Sakız* mı çiğniyordu o? Onun büfe masalarından birinin yanındaki güney güvenlik kapısına ilerleyen bir giriş korumasına odaklandığını gördü.

Sully'ye bir bakış attı, Sully rahat tavırlarla koltuklara yürüyordu, Jo sonra tam dikkatini genç adama çevirdi. Yirmilerinde, yerli yerinde Orta Batılı çehreli, sağlam vücutlu. Belli belirsiz tanıdık gibiydi, sanki gözlerinin ifadesinde bir şey… Jo onu çıkaramadı. Çocuk uzaktan korumanın arkasına düştü ama bunu alenen yapmıyordu.

"Kapılara dikkat edin," dedi Jo.

"Tabii," dedi İskoç alçak sesle. Hugo devasa cüssesini hafifçe kıpırdatıp burnundan nefes verdi.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Güvenlikçi kapının tuş takımına ulaştı ve şifreyi girdi. Çocuk, elleri cebinde, dünyayı umursamaz hâlde ona doğru sallana sallana yürüdü. Güvenlikçi kapıyı açıp geçti. Çocuk burnunu kaşıdı ve o yürüyüp geçerken kapanan kapıya parmağıyla dokundu, tam kolun oraya çabucak ve titizce dokunmuştu.

Yürümeye devam etti. Kapı kapandı ve genç adam kimsenin dikkatini çekmeden büfe masasında durdu. Kare bir şey seçip ağzına attı, sonra iki tane daha aldı.

Oha, sakız nereye gitti?

Braddock ekibine baktı. İskoç baş salladı. Eski özel harekâtçıydı, emekli olup özel sektörün bol kazançlı tarafına geçmiş, düzgün keçi sakallı ve kalın derili, gümüş saçlı izbandut gibi bir tanktı. Hugo da görmüş, keskin bakışlarını çocuğa sabitlemişti. Hugo sonradan koruma olmuş, şık kirli sakallı ve koyu tenli bir eski boksördü. Az konuşsa da cin gibi akıllı, ölümüne sadıktı ve İskoç'tan bile iriydi. Jo bir keresinde Hugo'nun bir adamı yumruklarıyla döve döve öldürdüğüne şahit olmuştu. Çok sürmemişti.

Tek kelime etmesi gerekmedi. İskoç çocuğa doğru öylesine yürüdü ve Hugo lobinin arkasındaki servis merdivenlerine yöneldi. Çocuk hâlâ bir şey yiyordu ama şüphesiz ki, sakızla açtığı kapıdan girmek üzereydi. Jo izlemek isterdi –Sully'nin yeni bebeği yetenekliydi– ama çocuklar onun icabına bakacaktı ve Moncada da oturmuş, sabırsızca etrafa bakınıyordu.

Braddock yerleşen katılımcıların arasından ön tarafa yöneldi, küçük kalabalığın son üyeleri de yerlerini buluyordu. Moncada bu haçı satın alacaktı ve Jo'nun da ikincisine dair birtakım ipuçları vardı. Moncada'nın parasıyla biri doğru bilgiyi verirdi… Ve Victor Sullivan'ın bu işi, tek bir parçasını bile sıçıp batırmasına hiçbir şekilde müsaade etmeyecekti. Jo'yu bir hayat için gerekenden fazla kez hayal kırıklığına uğratmıştı zaten.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate büfe masasından çekilirken leziz, pofuduk peynirli lezzet toplarından bir tane daha –oturmuş arkadaşlarına katılmadan önce son bir atıştırmalık– yedikten sonra kapıya yaklaştı, kapıyı açtı, sakızı aldı ve geçti. Sinsice ve şüphe uyandırıcı bir şey değildi, rahat ve kolay olmuştu.

Önündeki boş koridordan yürümeye başladığı kapı hâlâ kapanıyordu. Çiğnenmiş sakızı yere atıp elini ceketine sildi. İki yanda çalışan odaları, temizlik malzemelerinin koyulduğu birkaç dolap vardı. Güvenlikçinin dallara ayrılan batı koridoruna geçtiğini tahmin etti, o koridor bir kamera izleme odasına çıkıyordu. Koridorun yanından hızlı adımlarla geçti, biri onu görürse salağa yatmaya hazırdı: Sinirli, utanmış hâlde, *Buranın lavabosu nerede?* diyecekti.

Merdivenler koridorun sonunda sağ taraftaydı. Bir asansör vardı ama kullanılırsa güvenlikçilere alarm giderdi. Nate merdiven boşluğuna adım atıp kulak kabarttı –yukarı çıkan veya aşağı inen kimse yoktu– ve basamakları hızlı hızlı aşarak çıkmaya başladı. Augustine'de atriyumun çevresinden kıvrılarak çıkanlar da dâhil üç merdiven vardı ama zahmet çıkarırcasına binanın arka köşesinde bulunan bu merdiven en az kullanılandı.

Egzersizleri uzun çıkışı çocuk oyuncağı yapsa da az biraz terlemişti. En üst katta başka bir koridora açılan, bu seferki ağır kapıyı aralayıp geçmeden önce durdu ve kulak kabarttı. Burası sessizdi, havalandırmaların ve kabloların dizildiği koridorlarla bağlı sadece birkaç açık alanda makineler sessizce hımlıyordu.

Çetrefilli kısım burası olacaktı. Nate'in burada olması için hiçbir iyi mazeret yoktu. Yakalanırsa blöf yapacaktı, müzayedeyi atriyumun üstünden izlemekle ilgili –dönen koridorların birinde balkonlu bir seyir noktası vardı– boktan bir açıklama düşünmüştü ama iyi bir bahane sayılmazdı ve Sully'nin etkinlik planlayıcılara verdiği sahte isimler gerçek bir teftiş karşısında dayanmazdı. Diğer bir yandan, *herhangi birinin* en üst katta olması için tek sebebi binanın termostatını ayarlamak veya sigortaları kurcalamaktı, bunların ikisine de bir müzayede esnasında gerek yoktu. Büyük ihtimalle kimse ona ilişmeyecekti.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Nate altındaki merdivenlerden bir şey duyduğunu sandı, tek bir ayak sesi gibi hafif bir yankıydı. Bir saniyeliğine donakaldı –*Nereden geldi o? Arkamda biri mi var?*– sonra problemi koridora adım atıp kapıyı nazikçe kapatarak çözdü. Sola dönüp havalandırma boruları ve monoton bir sesle çalışan metal kutularla dolu sessiz koridordan hızla yürüdü. Atriyum Augustine'in ortasından en yukarıya kadar çıkıyordu, bu da devasa açık alanın çevresinden yığınla ekipman geçtiği anlamına geliyordu. Kocaman bir havalandırma borusunun üstünden, sonra da bir diğerinden atladı. İstediği oda onun batısında ve biraz kuzeyinde kalıyordu. Acele etse de bir insanın en az çıkarabileceği kadar az ses çıkardı.

Onu bakım onarım odasının balkonun yanındaki doğu girişine götürecek küçük yan yola girdi –yukarı bakacak olurlarsa aşağıdaki herkese kabak gibi görünürdü– ve binanın kuzeybatı köşesine dönüp güneye yöneldi. İstediği kapı, onu olması gereken yere çıkaracak gösterişsiz bir metal levha, ileride soldaydı.

Nate bakım onarım odasının kapısının önüne geldi, derin bir nefes aldı ve sorun çıkarsa maymuncuklarıyla hazır hâlde kulpu yokladı. Sorun çıkmadı. Kapı şaşırtıcı derecede ferah bir odaya açıldı, duvarlara havalandırmalar ve borular diziliydi. Devasa klima kontrol üniteleri birkaç masa ve ofis masasıyla birlikte açık zemini dolduruyordu. Nate tekerlekli bir masada bir laptop da dahil olmak üzere çalışan üç bilgisayar gördü ama başlarında kimse yoktu.

Augustine'in yedek elektriği odanın batı duvarının ortasındaki kilitli bir metal kutudan veriliyordu, kutu aşağı yukarı bir buzdolabı kadardı, boyalı çeliğin sanayi grisinin çevrelediği plastik cam pencere kabloları ve sigortaları gösteriyordu. Nate'in daha doğrulamaya ihtiyacı varsa kutunun üstüne yapıştırılmış birkaç yüksek voltaj uyarısı da mevcuttu.

Sully'nin alçak sesi kulağında cızırdadı. "Sırada haç var. Ne yapıyoruz?"

Nate ceketinin içine uzanıp çelik kesiciyi çıkardı. "Yapıyoruz."

İşimiz tıkırında, diye ekledi ama sadece kendi kendine, sonra

BELONGS TO KMKISS TEAM

da cihazı açtı. Çelik panelin kilidinin hemen üstüne koydu, kesiciler ince levhayı bir dikiş makinesi sesiyle kolayca kesip geçti ve gövdeden ince bir kıvrımlı metal şerit çıktı. Kilidin etrafını kesmek bir dakika sürmeyecekti; ondan sonra sigortayı çekiverecek ve ortalığa kaos hâkim olurken aşağı inip güney çıkışından çıkacaktı. Sully kendi payına düşeni yaparsa kimse daha ne olduğunu anlamadan buradan arabayla uzaklaşacaklardı.

Nate memnuniyetini bastırıp önündeki işe odaklandı. Haç ellerine geçtiğinde kendini tebrik ederdi.

İlk parça Bartolome Perez'in elinden çıkma, bakır üzerine yağlı boya bir ince işçilikli tabloydu. *Nasihati Arif Hanımımız*'ın satışı 400 bin dolardan açıldı, başkan fiyatı ilgilenen üç taraf, sonra da iki taraf arasında nazikçe yükseltiyordu. Santiago Moncada ikinci satış için sabırsız hâlde koltuğunda kıpırdandı. Yanında Bayan Braddock kaskatı oturuyordu. Çalışanlarını potansiyel bir problemin peşine yollamıştı ama her şeyin kontrol altında olduğu, onun düşünmesi gereken bir şey olmadığı konusunda onu temin etmişti.

Sanki umurumda olurmuş gibi. Bu haçın gün yüzüne çıkması için çok beklemişti. *La Cruz de la Hermandad* ona aitti. Dünyanın geri kalanı bu gerçekten bihaberdi, haç çok uzun zaman önce kaybolmuştu ama önemi yoktu; bu gece, onu ellerine geçirecek ve haç Santiago'yu onun Ailesi'nden çalınan hazineye götürecekti. Babasını konuyla ilgilendirmeye çalışsa da ihtiyar gerçeklikle bağını yitiriyor, günahla geçen hayatı için tövbeden bahsediyordu. Aslında üzücü bir durumdu. Armando Moncada zamanında büyük bir adamdı, mağrur ve kuvvetli, düşmanlarına karşı merhametsizdi, fakat o zamanlar geçmişti. Artık ölmekten korkan yaşlı bir adamdı sadece. Santiago, Moncado soyunun sonuncusuydu… Gerçi hakkı olan serveti ele geçirdiğinde genç bir eş alıp yeni bir varis çıkaracaktı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Tablo 580 bindeydi ve hâlâ tırmanıyordu. Moncada siniri bozulmuş hâlde koltuğunda tekrar kıpırdandı, neredeyse sırf bir sonraki satışa geçilsin diye tabloyu alacaktı… Ama tabii bu gereksiz dikkat çekerdi. Babası neye inanırsa inansın o, gerektiğinde sabırlı olabilirdi.

600 binde iki teklifçiden biri geri çekildi. Başkan son teklifi söyleyip artıran aradı ama iş bitmişti. Başkan küçük tokmağını alıp hafifçe kürsüye vurdu.

"Altı yüz bine satılmıştır," diye ilan etti ve alçak platformun solundaki büyük ekrandan tablonun görüntüsü kayboldu. Yerine *La Cruz de la Hermandad*'ın harika, parıl parıl bir karesi geldiğinde Moncada bir heyecan dalgası hissetti. *Sonunda.*

"Sırada *harika* bir eser var," dedi başkan. "*La Cruz de la Hermandad.* İki yüz binden başlayalım mı?"

Moncada, Braddock'ın dizindeki raketi almaya zahmet etmeden elini kaldırdı. Müzayedelerde milyarderler her zamanlar tanınırdı.

"Bay Moncada'dan iki yüzlük bir açılış teklifi aldım," dedi adam sakince, gözlerini toplanmış teklifçilerin üstünde oradan oraya gezdirirken bir başka biri raket kaldırdı.

"Üç yüz bin oldu, dört var mı? Şimdi dört yüz bin oldu, sırada beş var. Beş var mı?"

Moncada diğer teklifçileri umursamadan elini tekrar kaldırdı. Pahası ne olursa olsun alacaktı. Saklı altınları bulacak ve babasına tarihe karşı uzun zamandır duyduğu ilginin aptalca bir oyundan fazlası olduğunu kesinkes ispatlayacaktı.

İnce metal levha spirali yere düştü.

İşte oldu! Nate elektrik kutusunun kapağını açıp aradığı sigortayı bir bakışta buldu: yukarıdan üçüncü ve alttan ikinci sıradaydı. Kesmesine gerek yoktu, sadece küçük kutuyu şebekeden çekip çıkaracaktı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Battı balık yan gider," diye mırıldanıp sigortaya uzandı–

–ve derken sigorta kutusunun kapısı güm diye açılıverdi. Kapının arkasında İskoç ekoseli üç parça takımlı uzun boylu, gri saçlı ve boncuk gibi gözleri katil bakışlı bir adam vardı. Nate bir adım geriledi.

"Gocca abilerinlen oynamıya çıkmağcaktın velet, çünkü şinci hasisikoç muyamilesi görüceğn."

Nate ciddi suratlı yabancıya bakakaldı. "Ne dediğine dair hiçbir fikrim yok."

"*Dedim ki*: Koca abilerinlen oynamıya çığmıcaktın, çünkü şimdi has İskoç muamilesi görecen."

"En fazla iki üç kelimesini anladım," dedi Nate oyalamaya çalışarak ve İskoç dişlerini gösterip onun takım ceketini kavrayarak Nate'i oda boyunca fırlattı.

"…Bay Moncada'dan gelen teklif beş yüz," dedi başkan. "Altı var mı…"

Sully'nin iki sıra önünde, Dior'dan giyinmiş plastik suratlı ince uzun bir yaşlı kadın raketini kaldırdı.

"İşte," dedi başkan. "Altı yüz bin. Altı aldım."

Boku yiyeceğiz, çocuk nerede be? Tokmak indiğinde görevlilerden biri anahtarı vitrininden çıkarıp kilitli ve sıkı korunan bir kasaya taşıyacaktı. Onu oradan aşırmanın imkânı yoktu.

"Çocuk?" diye sordu Sully, boğuk sesindeki çaresizlik tınısını gizleyemeyerek. "Ne aksaklığı oldu? Orada mısın?"

Cevap gelmedi. Bu haftalar boyunca süren hazırlığın üstüne sifon çekilmesinin sesiydi.

"Bay Moncada'dan yedi yüz bin geldi," dedi başkan. "Sekiz var mı?"

Sully çenesini sıktı. *Hadi be hadi!*

"Alan yok mu?" Başkan profesyonelce hafiften hayal kırıklığına uğramıştı. "Yedi yüze mi gidiyor? Yedi yüze satıyorum, satıyorum…"

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully raketini havaya kaldırdı.

"İşte! Arkadaki beyefendiden sekiz yüz bin geldi. Dokuz var mı?"

Santiago Moncada omzundan geriye Sully'ye baktı, sımsıkı ifadesinde öfke vardı. Sully de ona masum masum baktı.

Moncada önüne dönüp elini tekrar kaldırdı.

"Dokuz yüz–"

Başkanın alışmış gözleri teklifçileri tararken Sully'nin raketi fırlayıverdi.

"–hayır, bir milyon yapıyoruz," diye seslendi başkan keyifle.

Burada Braddock koltuğunda dönüp ona öldürücü bir bakış attı. Sully elinde olmadan sırıttı. Teklif sunabilirdi, burası özgür bir ülkeydi ve o da bu konuda tek bir şey bile yapamazdı.

Başkanın gözleri sıra sıra tekliflerini sunarlarken Sully ile Moncada arasında gidip geldi, altı basamağı aşarlarken diğerleri çekiliyordu.

"Bay Moncada'dan bir nokta bir… Şimdi bir nokta iki… Bir nokta *üç* oldu… Çekişmeye bakın! Bir nokta *dört* milyon geldi diğer beyefendiden…"

Sully çocuğun çok gecikmeden hamlesini yapması için dua ederek çaresizce teklifi yükseltti.

Nate, İskoç'un onu fırlattığı kutu benzeri klima ünitesinin üzerinde omuz üstü yuvarlanırken metal kesiciyi düşürdü ve *neredeyse* ayakları üstüne düştü ama tam da üstüne düşememişti. Ayağı tökezledi, kravat yüzüne uçtu ve iri İskoç iki uzun adımda peşinden geldi. Adamın kalın kolları atılıverip Nate'i laptop masasının önündeki zemine yıktı.

İskoç iri yumruklarını sıkmış hâlde diğer tarafta tepeden ona öfkeyle baktı ve ceketinin içine uzanacak oldu.

Nate bacağını kaldırıp tekerlekli masaya bütün gücüyle vurarak masayı İskoç'un hafife alınmayacak karnına geçirdi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

İskoç bir *oof* ile iki büklüm oldu, masanın üstünden eşyalar uçtu. Nate bir saniyede ayağa kalktı ama adam çoktan toparlanmıştı bile.

Nate, İskoç ile duvardaki uzun metal havalandırma borusu arasındaki boşluğa koşup iri adamın yuvarlak omzunu sol eliyle itti, geçip giderken ayakları da borudan yukarı çıktı. İskoç öne tökezledi.

Nate arkasına bakmadan kapıya koştu, önüne çıkan klimanın üstünden aştı. *Adam SİLAHA uzanıyordu, çık DIŞARI!*

Sully kulağında konuşsa da Nate onu duyamıyordu, bütün dikkatini hayatta kalmaya ve kafasında güm güm akan kana vermişti. Arkasından hantalca gelen İskoç'u duyabiliyordu, Sully de artık bir şeyleri kendi çözecekti. Nate bu işi başarmaktansa sağ çıkmayı yeğlerdi.

Kapıya vurdu ve göz açıp kapamadan çıkıp sağa döndü, *geldiğim taraftan* diye düşünerek köşeyi aldı ve bir havalandırma borusunu aştı, Sully'nin ipek kravatı gözlerine vuruyordu–

–derken balkon koridorundan bir dev dışarı çıkarak onun yolunu kesti, her tarafı kaslı bir adamdı. Nate yavaşlamadı, adamı çiğneyip geçerdi veya yanından–

Dev onu havadan çekiverip fırlattı.

Dünya döndü ve Nate'in sırtı sertçe tavana vurdu. Hemen bir an sonra balkon koridorunun birkaç adım içindeki zemine de sertçe çarptı. Nefesinin yarısı ciğerlerinden çekiliverdi. Afallayıp beyni kilitlenince vücudu içgüdüyle sürüne sürüne uzaklaşmaya çalıştı.

"Bay Moncada'dan düz hesap iki milyon geldi!" diye bağırdı başkan keyifle. Çekişmeden keyif alan teklifçiler zevkle kıpırdanıyordu.

"Sabaha kadar vaktim yok, çocuk," diye fısıldadı Sully şiddetle ve raketini kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi *iki nokta bir* milyon oldu…"

Braddock, Moncada'ya yaklaşıp bir şey fısıldadı. Moncada başıyla onayladı ve Braddock ayağa kalkıp kenara geçti. Moncada elini tekrar kaldırdı.

"Şimdi de iki nokta *iki* milyon oldu…"

Sully midesi düğümlenmiş hâlde elini kaldırdı.

"İki nokta üç milyon! Bay Moncada, karşı teklif verecek misiniz?"

Moncada yine Sully'ye ters ters baktı, onu inceledi… ve kollarını birleştirdi.

Hasiktir! Sully'nin ağzı kurudu. *Çekilmemesi gerekiyordu!*

"Daha artıran yok mu? Bay Moncada, vazgeçmeye hazır mısınız? O hâlde iki nokta üç diyoruz. İki nokta üçe satıyorum. İki nokta üçe *satıyorum*…"

"Blöfümü çaktı, çocuk, beni öldürüyorsun," dedi Sully ağzının içinden, içinde bulunduğu durumun apaçık dehşeti başkan tokmağını kaldırırken üstüne çöküyordu.

Moncada'nın kolu üç parmak havada kalktı.

"Bir saniye, Bay Moncada doğruca üçe çıktı!" Başkan keyfini saklayamıyordu. "Üç milyon dolar! Diğer beyefendi ne diyor? Karşı teklif sunacak var mı?"

Moncada ağzı sımsıkı bir çizgi hâlinde dönüp Sully'ye baktı. Sully hissettiği çığlık çığlığa hüsranı gizlemeye çalışarak gözünü kırpmaya cesaret edemedi. Ama Moncada bunu onun gözlerinde gördü ve dudakları ufak bir zafer sırıtışıyla kıvrıldı.

Nate koridorda parmaklarıyla biraz daha ilerledi, müzayede başkanının sesi gitgide yükseliyordu. Derin bir nefes almayı başarınca düşüncelerine reset atıldı. Doğu tarafından geri bakım onarım odasına girse iki adam da arkasında olurdu ve o da etraftan dolaşıp ön taraftaki merdivenlere yönelebilirdi.

Zar zor ayağa kalktı ve ileri sendeleyip arkasına bakma ris-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kine girdi. Arkasındaki MMA dövüşçüsü takipteydi ama acelesi yoktu, dayakçı maço bir kabiliyet duygusu saçarak geliyordu.

Koridor sola açılıyor, bel hizasında ahşap bir tırabzan müzayede salonuna tepeden bakan bir uzun balkon boyunca gidiyordu. Devasa avizenin tepesi tırabzana garip gölgeler vuruyordu, devasa metal destekler ulaşılamayacak kadar uzaktaydı ama elektrik odasının doğu kapısına yedi metre ya var ya yoktu, şuradan–

Ulaşmak istediği kapı açılıverdi ve dışarı çirkin takımını düzelterek İskoç çıktı. Nate'in kaçış stratejisini koca varil göğüslü vücuduyla engelliyordu.

Bay MMA da hemen peşinde, İskoç ise tam önündeydi. Nate kısaca, siki dibinden tutmuştu.

"Üç milyona satıyorum… üçe *satıyorum*…"

Sully, Braddock'ın sağ tarafta koltuk sırasından ona doğru yürüdüğünü fark etti, kadının zalim ağzında bir katil sırıtışı vardı. Moncada için onu öldürme teklifinde bulunduğuna şüphe yoktu. Öldürürdü de, hep yanında taşıdığı ürkütücü küçük Endonezya bıçağını boğazına vuruverirdi.

"Elektriği kes, çocuk! *Hemen* bir şey yapman gerek!"

İri adamlar yaklaşır, Sully kulağına tıslarken Nate tırabzanın üstüne atladı ve kendini atriyumun tepesine atlı devasa avizeye attı.

Deli gibi tutacak yer arayan kolları hedeflediği desteği kaçırdı. Yüksekten uçuyordu, derken düşüşe geçti, hızla asılı ışık öbeğine düşüyordu.

Nate ışık çubuklarını yakaladı, parmakları yanan silindirlerden kaydı ve birinin ucunu yakalamayı başardı. İki eliyle lambayı kavrayıp asılı bir düzine zincire doğru sallandı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Lamba patlasa da onlarca asılı lamba rüzgâr çanları gibi birbirine vururken bırakmaya cesaret edemedi. Metal ciyakladı, cam paramparça oldu ve Nate'in terli elleri kaymaya başladı.

Sully herkesle birlikte yukarı baktığında ağzı açık kaldı. Çocuk üç kat yukarıda avizeye asılmıştı. Zincirler ve çubuk lambalar deli gibi sallanıyordu.

"Bak bu da kesinlikle bir şeydir," dedi Sully, sesi teklifçilerin hayret çığlıkları ve ciyaklamaları arasında kayboldu. Avizeden cam çubuklar bomba gibi düşüyor, tertemiz zeminde parçalanıyordu. Herkes bir saniyede koltuklarından kalktı, gerçekleşmek üzere olan felaketin altından kaçmak için birbirlerinin ayağına basıp koltukları devirdiler.

Augustine'in ana alarmları çaldı, sirenler öttü, duvarlarda güvenlik ışıkları yanıp söndü. Ön kapıya doğru ani toplu göçün arasında kırmızılı çalışanlar ve birkaç güvenlikçi de standart karantina prosedürünü uygulayarak vitrinlere doğru yürümüştü.

"Hooop, işte bu kadar," diye mırıldandı Sully, ayağa kalkıp haçın beklediği girintiye yöneldi. Kaçışan teklifçilerin kalabalığından faydalanıp ceketini çıkardı, ters çevirdi ve geri giydi. Ceketi yapması için iyi ve ağzı sıkı bir terziye para ödemiş ama Augustine ekibi etiketini kendi takmıştı. Salonu geçtiği sürede bir çalışan olmuştu.

Başka camlar da parçalandı, devasa avizeden metalik bir inilti kaosun dozunu artırdı. Sully, Braddock'ın sendeleyerek ilerleyen zengin insanları onu arayarak taradığını bir görüverdi, ama zaman iş zamanı olduğundan Sully onu aklından çıkardı.

Yaşlı bir adam *La Cruz de la Hermandad*'ı vitrininden çıkarıyor, bir güvenlikçi de yakında durmuş, kalabalığın çıldırmasını seyrediyordu.

"Hey, Seth," dedi Sully, doğrulamak için adamın isim etiketi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne bakıp. Dersine çalışmıştı. "Addison bana onu hemen kasaya götürmemi söyledi."

Seth haçı gümüş taşıma çantasının kadife sarılı köpüğüne koymayı henüz bitirmişti. Başını kaldırıp Sully'nin yüzüne şöyle bir baktı, gözleri isim etiketini gördü ve çantayı öylece Sully'ye veriverdi.

Sully teşekkür babında baş salladı ve güvenlik kapısına doğru bir başka görevliyi takip ederek uzaklaştı. Görevli bir şifre girip kapıdan geçti… Sully de yürümeye devam ederek lobinin arkasındaki servis koridoruna yöneldi.

Nate aşağı kayarken patlayan lambayı bıraktı, kollarını aralıklı zincirlerin arasından sallayıp bir iki metre aşağıda üçünü birden yakaladı. Zincirlerin desteklediği çubuk lambalar aşağı düştü. Zengin insanlar parmaklarıyla yukarıyı gösterip şaşkınlıkla bağırdılar ve korunaklı bir yerlere koştular. Nate'in kunduraları basacak bir yer aradı ama zincirli lambalar onun altından sallanarak çekildi ve Nate tepesinde yine metallerin bükülüp kopma seslerini duyabiliyordu, avize bu kadar fazla ek ağırlığı taşımak için yapılmamıştı–

Tuttuğu zincirler grup hâlinde serbest kalarak onu düşürdü, Nate aşağıda başka patlayan ve sallanan lambaların üstüne çarptı.

Hayır hayır hayır–!

Yıkılan zincirlere can havliyle tutunmaya çalıştı, parmaklarını onlara geçirmeye, kendini bir şeyin etrafına sarmayı denedi ama işe yaramadı. Bir durup bir düşerek aşağı indi, her bir zincir kendini bırakıyor, ayaklarının altında infilak eden lambalardan başka bir şey yoktu. Pis, yıkıcı bir inişti, ampuller patladıkça, harika ışık şelalesi parçalanıp dağılan bir sallanır metal yığınına döndükçe atriyum loşlaşıyordu.

Ansızın ayağının altında hiçbir şey kalmadı, fiyakalı ayak-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

kabıları havayı tekmeledi. Bir kadın ciyakladı. Nate alçaktaki çubuklardan birini yakalamayı başardı ve o da kopunca Nate düşüşe geçti. *Hasiktir–*

Daha aklından *öldüm,* diye geçiremeden zemine kaba bir yığın hâlinde çarptı, etrafını paramparça camlar ve sıcak zincir sarmıştı. Ufak bir kalabalık hemen etrafında toplaşıp ona uzandı, rastgele kültürlü sesler ona iyi olup olmadığını, ne olduğunu soruyordu. Nate damarlarında adrenalinle oturup Sully'ye bakındı.

İşte oradaydı, müzayede görevlisi ceketi giymiş, lobinin arkasındaki güvenlik kapısına yürüyordu. Elinde Augustine'in paslanmaz çelikten taşıma çantalarından biri vardı ve Nate'in zemine delice inişini izlemek için durmamıştı bile.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Nate.

Sully durdu ve dönüp odanın karşısından Nate'le sadece bir an göz göze geldi.

"Bu oyunda bir tek kural var, evlat," dedi Sully sakin bir sesle. "Yakalanmayacaksın."

Sully döndü ve güvenlik kapısından kayboldu. Nate'i etrafı sarılı ve büsbütün bir başına bırakmıştı.

Çocuğa çok yazık olmuştu ama Sully anahtarı almıştı ve çıkış da yakındı: binanın kuzeybatı köşesindeki bir çalışan girişi. Görevlilerden birkaçı aceleyle yanından geçseler de kimse onu izlemiyordu; kasa ilerideydi ve sağdan, bir koridoru aşınca solda çıkışa ulaşılıyordu. On beş metre sonra özgürdü–

Jo Braddock önüne çıktı ve tek bir zarif hareketle kıvrımlı bıçağını boğazına dayadı. Sully'nin sırtı boş koridordaki kolonlardan birine dayanmıştı.

Karambit, diye öyle aklına geldi. Boynuna soğuk ve keskin biçimde dayanan o ürkünç küçük metal pençenin adı *karambit*ti.

"Plana bak sen," dedi Jo sesinden kinaye taşarak. "Hayal edebileceğimden bile daha aptalca."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Bilmem, şu âna kadar bence gayet iyi gidiyordu," dedi Sully.

"Sanırım şu bana ait," dedi Jo, bıçağın baskısı çok çok hafif arttı.

Sully çantayı uzattı, Braddock çantayı alırken elleri kısaca temas etti, kadının aç gözleri ışıldıyordu... işte o zaman ileride güvenlikçi ortaya çıktı, kasa bölgesinden geliyordu ve arkasında iki güvenlikçi daha vardı.

Tanrı'ya şükür.

"Amma oyalandınız siz de!" diye bağırdı Sully. "Kadın haçı çalmaya çalışıyor."

Braddock çenesini sıktı. Bıçağı indirdi ve dönüp üçlüye baktı, hepsinin eli tabancasındaydı.

"Çantayı bırakıp geri adım at," dedi ilk adam.

Braddock dizlerini büküp çantayı kibarca yere koydu. Boş elini kaldırırken diğerinde bıçağı tutmaya devam ediyordu, bıçağı bırakınca tutma halkasında uzun ince parmağının ucunda sallandı. Güvenlikçiler buyurganlıkla dikleşerek yavaş yavaş yaklaştılar.

"Ben bunu ait olduğu yere götüreyim," dedi Sully, onun yanından geçip çantayı yerden kaptı. "Bol şans," diye ekledi ve ondan uzaklaşıp güvenlikçilerin yanından geçti. Bir tane kadınla şiddete başvurmadan ilgilenebileceklerini zanneden üçlü yaklaşmaya devam ediyordu.

Zavallı aptal piçler.

İlk adamın düştüğünü duydu, kulağına şok içindeki boğulma feryadı ve düşen bir bedenin *güm* sesi geldi. Sully koridorun sonundaki T'ye ulaşıp arkasına bir göz attığında Braddock'ın ayaktaki iki güvenlikçi arasında bıçağını vurarak, kan savurarak sessizce dans ettiğini gördü. Adamlar boğuk sesler çıkarıp hırladılar ve hamlelerini kestiler ama ona karşı bir şansları yoktu.

Sully'nin solundaki çıkışı bekleyen yoktu. Geçip çıkarken arkasında ölümcül yakın çarpışmanın sesi dindi. Serin gece havası ona zaferi hissettirdi.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Zengin insanlardan bazıları Nate'in ayağa kalkmasına yardım etti, üstünden camları silkeledi, sürpriz düşüş konusunda heyecanla bağırıyorlardı. Eşi benzeri olmayan avize mahvolmuştu ama Nate'in ağırlığını atınca nihayet inlemeyi ve kırılıp düşmeyi kesti. Nate iki güvenlikçinin yaklaştığını gördü ve çabucak role bürünüp ağır hasar almış avizeye kaşlarını çattı.

Güvenlikçilerden biri ona sertçe baktı. "Size birkaç soru sormak zorundayız."

"*Beni* mi sorgulamak istiyorsunuz?" dedi Nate tükürür gibi, derinden yaralanmış hâlde. "Ciddi misiniz siz? Asıl ben *sizi* sorgulamak istiyorum. Hatta soruları *avukatlarıma* sorduracağım, ilk sorumsa; şu *tırabzanları* kim taktı?!"

Genişçe tavanı gösterdi. "İnsanı düşürmek için mi *tasarlanmışlar*? Cidden, şunlara bir *bakın* yahu!"

Güvenlikçilerin ikisi ve kalan teklifçilerin çoğu yukarı baktı ve daha iyi görmek için ondan bir adım çekildiler, Nate de fırsattan istifade ana çıkışa doğru sinirli sinirli yürüdü, kendini beğenmiş öfkeli bir kavgacılığın ete kemiğe bürünmüş hâli gibiydi, ağzının içinden küplere binmiş hâlde bir şeyler geveliyordu. Nasıl *cüret ederlerdi*, *ciddi yaralanabilirdi*, avukatları Augustine'in mezarı üstünde tepinecekti…

Burnundan soluyarak doğruca kapıdan çıkarken kimse onu durdurmadı.

Sully ceketi çıkaracak kadar çantayı yere koyup üstündekini müzayede evinin köşesinde kaldırıma attı. Üniformalı herhangi birini arayarak bakışları etrafta gidip geldi ama tek görebildiği ön kapıda boş boş dolanan dağınık teklifçilerdi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Yerden çantayı alıp hızlı hızlı köşeye yürüdü, koşmuyor, dikkat çekecek bir şey yapmıyordu. 21. Cadde'ye döndü ve adımlarını biraz hızlandırdı, kaldırımın yanında boşta çalışan sedanı gördü. Aceleyle arabaya koşturup dizinde paha biçilemez çantayla koltuğuna geçti. Kapı kapanır kapanmaz Dan hafif trafiğe sürdü.

Sully başını çevirdi ve yanındaki koltukta Nate'in oturduğunu gördü, ters ters bakıyordu, yanakları kızarmış, saçları karışmıştı.

Nasıl?

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu Nate sinirle.

Aslında evet, ama bunu ters bir duruma sokmanın âlemi yok. Çocuk düştüğü yerden kalkıp Sully'nin önüne geçmişti. Aferin ona.

"Kendini bir kez daha ispatladın, evlat," dedi. "Fena bir atlayıştı."

"Yine bu da senin testlerden biri mi?" diye sordu Nate, kafasını sallayarak. "Hiç sanmıyorum. Beni orada bırakıp gidecektin. *İnanılmaz.*"

Sully çocuğun öfkesini kale almadı; her şey olması gerektiği gibi olmuş ve iş de tamamlanmıştı. Çantayı açıp ağır haçı çıkardı, elindeki ağırlığına hayret etti. "İkimizin birden enselenmesinin bir şeye faydası olmazdı. Haçı almıştım."

"*Bende* dursa nasıl olur," dedi Nate ve elini uzatıp açtı.

Sully haçı teslim etmeye gönülsüzdü ama çocuk bekleyerek ona dik dik bakıyordu. Sully oflayarak verdi.

"Ne, yoksa bana güvenmiyor musun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye homurdandı Nate mücevherli eseri alırken ama haç eline geçtiğinde biraz sakinleşti.

"Bizi Teterboro'ya götür, Dan," diye seslendi Sully. Hâlâ tanıdığı tek düzgün pilot, karısı onu geçen sene kapı dışarı ettiğinden beri Teterboro'daki uçağında yatıyordu. Yarına bir uçuş ayarlayabilirlerdi. Bazı eşyalarını hazırlamak isteyeceklerdi ve Sully'nin şu aptal kedi konusunda bir şey yapması gerekecekti…

Haçı inceleyen Nate'e baktı. "Tabii eğer başka bir yere bırakılmak istemiyorsan?"

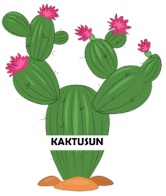
BELONGS TO KIKIGIS TEAM

"Hoşuna gider, değil mi?" Çocuk ona yine ters ters baktı ve Sully onun genç bakışlarında yeni peyda olmuş bir şüphe gördü, çocuk Sully'yi yeniden değerlendirip güvenilmeyecek bir adam olduğuna kanaat getirmişti.

Geç olsun güç olmasın.

"Kusura bakma, Sully," dedi Nate. "Sonuna kadar bu işteyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

İkili motor karanlıkta açık okyanusun üzerinde vızırtıyla geçerken bir karşı rüzgârla *çoğunlukla* hafif inişler ve çıkışlar içinde mücadele etse de Nate uçuştan önce çok yemediğine memnundu. Nate fermuarlı ve kilitli silindir çantalarla etrafı sarılmış hâlde koltuğuna sıkışmış, uçağın arka tarafının tamamı da onların yanına sıkıştırılmıştı. Yanındaki koltukta duran çantanın üstüne Elcano'nun günlüğünün çevirisini dayanmıştı, günlüğün kendiyse dizindeydi ve sayfaları ikinci defa okudu, okurken bir yandan da dalgın dalgın Sam'in yüzüğüne dokunuyordu.

Sully nihayet kokpitten çıktı. St. John's'ta benzin doldurduklarından beri kır saçlı pilotla birlikte ön taraftaydı. Azor Adaları'nda bir ikmal daha olacak, sonra da İspanya'ya yola çıkacaklardı.

"Özel uçakla uçacağımızı söylediğinde aklıma başka bir şey gelmişti," dedi Nate.

"Ee, ne diyeyim, Instagram'da çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Sully. "Ülkeden kaçak yollarla bir çalıntı eser kaçırıyoruz. Seçme şansın olmuyor."

"Bu çantalarda ne olduğunu bilmek bile istemem değil mi?"

Sully ön tarafı gösterdi. "Taglin bana hayatımı nasıl kazandığımı nasıl sormuyor, ben de ona sormuyorum. Donanma'da böylece o kadar uzun zaman dayanabildik."

"Gerçekten rahatlatıcı," dedi Nate.

Sully ön koltuğun yanındaki bir mini buzdolabını açıp birkaç minik şişe çıkardı. Nate tekrar çeviriye dönüp ânında Elcano'nun hikâyesine geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sully onun karşısına çöktü. "Orada acayip acayip şeyler var, değil mi?"

"Bu efsaneyi sonuna kadar doğruluyor," dedi Nate. "Macellan, Filipinler'de tonlarca altın bulmuş. Savaşçı reis Lapu-Lapu ona hırsız damgası yapıştırmış… Yani, ona ilaveten Macellan'ın hepsini Katolikliğe döndürmeye çalışması da var. Devasa bir muharebe olmuş. Macellan sahilde öldürülmüş."

Günlükte Lapu-Lapu'nun bir eskizinin yanında muharebenin de bir çizimi vardı. Klasik tarih kitapları Macellan'ın ölümü konusunda hikâyenin o kısmını anlatıyordu. Macellan, Filipinler'e ayak bastığında ada halkından bir kısmını Hıristiyanlığa geçirmiş fakat Mactan direnmiş. Macellan zorla tebliğ için yanına silahlı elli adam katıp adalarına geldiğinde binden fazla mutsuz Mactanlı onları bekliyormuş. Oyun öyle sona ermiş.

Ama iş bu noktada ilginçleşiyor. "Kaptan o andan itibaren lanetlendiklerini söylüyor," diye sözünü sürdürdü Nate. "Beş gemiden bir tanesi dönebilmiş. Altınları Barselona'ya saklayıp Moncadalar'a yolculuktan bir şey çıkmadığını söylemişler. Sonra, sağ kalan on sekiz kişi bir bir ölmeye başlamış."

"Santiago Moncada'nın ataları tarafından işkence edilip öldürülmüşlerdir," dedi Sully.

"Ama hiçbiri altının yerini söylememiş," dedi Nate. "Ki bu da başlı başına epey inanılmaz bir şey. Macellan beş gemi ve aşağı yukarı iki yüz yetmiş kişilik bir tayfayla yola çıkmış. Tek bir gemi, *Victoria*, sadece bir avuç kazazedeyle dönmüş. Yaşadıkları onca şeyden, ihtimalleri yenip hayatta kalan son adamlar olduktan sonra Moncada'nın biri onları tek tek öldürmüş. Elcano onlar ona ulaşamadan geri denize açılmış, sonunda Pasifik ortasında besinsizlikten ölmüş… öldüğünde hâlâ geri İspanya'ya dönüp onları korumak için nicesinin hayatını kaybettiği altınları geri alacağına inanıyormuş."

"Şu anahtarları nasıl kullanacağımıza dair herhangi bir parlak fikrin var mı?"

Nate günlük sayfalarını karıştırdığında önceden köşesini kı-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

vırdığı bir sayfa buldu. "Kaptan şöyle yazmış, *'Yol Barselona'da, anahtarların çam ağacında döndüğü yerde başlıyor.'* Burada da bir çam ağacı eskizi var..."

Günlüğü dikkatle alıp açtı, kaldırdı. Stilize çizim çam ağacına benzemiyordu, tepesi fazla yuvarlaktı ama öyle yazılmıştı.

Sully elindeki küçük şişeyi bitirip elinin tersiyle ağzını sildi. "Senin uzman analizin *bu mu*? Oraya kendi başıma da ulaşmıştım."

Aa, neyse ya. Nate kahrolasıca şeyi daha şimdi ilk defa okumuştu, Sully ona birkaç dakika verebilirdi. Anahtarları almışlar ve yola düşmüşlerdi, önemli olan buydu. Nate okumaya döndüğünde uçak yukarı mide bulandırıcı bir kalkış yaptı ve Sully yeni bir şişenin kapağını çıkardı.

Yakıt ikmalinden sonra Sully, İspanya'ya kadar kestirmişti. Uçak yerel saatte sabahtan biraz sonra yere indi. Fena bir baş ağrısı ve birkaç El Prat işçisi daha fazla sus payı istediklerine karar verdikten sonra cüzdanına ağır bir darbeyle uyandı. Taglin ilgilendi ama Sully'nin onun masrafını karşılaması gerekti. Sully iniş ve sonrasında işçilerle pazarlık esnasında Chloe Frazer'la yazışıp sonunda onu bir saat sonraki bir randevuya ikna etti. Şanslarına Chloe hâlâ Barselona'daydı, aslında çok gezerdi. İlk birkaç mesajı görmezden gelmiş ama Sully ona ikinci haçı aldığını söylediğinde ilgilenmişti.

Chloe buluşma için Barselona'nın milli sanat müzesi MNAC'ın üstündeki terasta açık bir kamusal alanı seçti. Hiç olmazsa havalimanına yirmi dakika mesafedeydi. Sully ile çocuk bir taksi tutup kuzeydoğuya yöneldiler, Nate yolda Gotik ve Gaudi mimarilerinin çarpıcı bir karışımı olan mimariyi büyük bir hayranlıkla seyrediyor, Sully'yse taksinin düzgün bir kliması olmasını diliyordu. Barselona her zamanki gibi insanı öldürecek kadar sıcaktı.

Taksi onları Museu Nacional d'art de Catalunya'nın* önünde-

* Katalan Ulusal Sanat Müzesi. *–yhn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ki büyük şelalede indirdi. MNAC kuleleri ve kubbeleriyle geniş bir alana yayılan devasa bir kaleydi, yüksek sanatsal değere sahip mekânı sütunlar, heykeller ve fiskiyeler çevreliyordu. Girişe çıkan sonsuz taş basamakları çıktılar, bilet aldılar ve çatıya yöneldiler. Turist grupları manzaranın fotoğraflarını çekiyor ve şehre tepeden bakan yolların labirentinde dolaşıyorlardı.

Çıkış yolundaki manzara güzeldi, Barselona bütün o ışıl ışıl, günlük güneşlik güzelliğiyle uzanıyordu ama Sully'nin baş ağrısı şiddetli sıcağa pek iyi tepki vermiyordu. Onu müthiş manzaraya karşı hayranlık içinde bakakalmış hâlde görmeyi bekleyerek çocuğa baktı ama Nate başını telefonuna gömmüştü.

"Çam ağaçlarının ömrü ne kadar ki?" diye sordu Nate, çantasını omzuna çekerken.

"Düşündüğünden daha uzun," dedi Sully. Günlüğü çevirttikten sonra araştırmıştı. "Bin yıla kadar."

"Buldozerle ezilmediyse, tepesine şimşek düşmediyse ya da ağaçtan kürdan yapılmadıysa," dedi çocuk gözlerini telefona kısmaya devam ederek. "Ağaçların başına kötü işler gelebiliyor."

"Doğru diyorsun," dedi Sully ve teras barının avlusunu gösterdi. "Chloe onunla şurada buluşacağımızı söylemişti."

Kırmızı yuvarlak kiremitlerden uzun eğimlere yukarıdan bakan terasa indiler ve bir tırabzana yaslandılar. Orada bulunalı bir dakika geçmemişti ki Sully, Bayan Chloe Frazer'ın onlara doğru yürüdüğünü gördü. "İşte, geliyor."

Nate gözlerini dikmişti bile. Chloe çekici olmasa bile –ki çekiciydi de– bir kadın için boyu uzundu, ince ve atletik yapılıydı ve Hindistan yerlilerinin yoğun altın teni ile neredeyse kapkara saçını taşıyordu, artı gözleri de büyük ve yüzüyse güzeldi; insanları dönüp bir daha baktıran onun saçtığı özgüven aurasıydı. Avustralya onun kabul ettiği eviydi ve o da maceracı Avustralyalı stereotipine dört elle sarılmıştı, kendi çabasıyla üst düzey bir tarihi eser tedarikçisi ve satıcısı olmuştu, üstelik daha otuzunda bile değildi. Artı, Chloe asla kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı ve bundan daha çekici ne vardı?

BELONGS TO KINDOS TEAM

Diğer bir yandan, biraz tepesi atmış görünüyor. Sıcak bir esinti onun omuz hizasındaki saçlarını dalgalandırırken onlara doğru yürüdüğü esnada ifadesi ciddiydi. Kısa bir koyu kırmızı pamuk elbise, ince bir siyah deri ceket ve bot giymişti. Bir omzuna spor bir renkli el çantası asmıştı. Chloe yüksek topuklu giyecek türden bir kız değildi.

"Barselona'da neye ihtiyacın varsa Chloe Frazer bulabilir," dedi Sully. "Ona daha senden bahsetmedim ama sorun etmez. Selam, Chloe–"

Chloe, Nate'in önünde durdu. "Sen kimsin lan?"

Nate hangi aptalca hayale daldıysa ondan irkilerek çıkıp şaşkınlıkla baktı, karakterine hiç uymayan biçimde ne diyeceğini bilemedi. "Nate. Benim adım Nate. Sully'nin… ımm, bir arkadaşıyım."

"Sully'nin arkadaşı olmaz," dedi Chloe kendinden emin hâlde. "Ben bilirim, çünkü onlardan biriyim."

Sully ellerini kaldırdı. "Bu doğru değil, insanlar beni çok sever. Peki bu casusluk oyunlarının amacı ne? Neden evde buluşamadık?" Gotik Mahallesi'nde güzel bir üst kat dairesi de dâhil olmak üzere Chloe'nin dünyanın dört bir yanında birkaç "güvenli" evi vardı. İspanya'da çok işi oluyordu.

Chloe sonunda vahşi bakışlarını ona çevirdi. "Takip edilmediğini doğruluyordum."

"Sence ben kuyruk görsem anlamaz mıyım?" Sully kırılmıştı.

"Havalimanından beri peşindeyim," dedi Chloe.

"Hasiktir, ciddi misin?" Şaşkın şaşkın bakma sırası Sully'deydi. "Ta havalimanından buraya kadar?"

"Bak, neyse ne," dedi Chloe. "Gelmişsin. Asıl soru şu, *o* niye geldi?"

Nate'in siniri bozuluyordu. "*Sen* niye geldin?"

"Diğer anahtar Chloe'de," diye araya girdi Sully, Chloe kızmaya karar vermeden önce.

"*Ne*?" şimdi Nate de Sully'ye dik dik bakıyordu.

"Bundan bahsetmemiş miydim?" diye sordu Sully.

"Hayır," dedi Nate. "*Sende* olduğunu söylemiştin."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"*Erişimim* var," dedi Sully ve sonra onlara iyi haberi verdi. "Bu işte hepimiz ortak olacağız."

Chloe geçip Nate'in yanında durmuştu ve ikisi birden ona kafayı yemiş gibi baktı. Ama fikre ısınacaklardı. Şüphesiz ki anahtarı hâlâ Chloe'deydi ve ikincisi de onlardaydı, düşünmek bile anlamsızdı–

"Hayır," dedi Chloe kesinlikle. "Değiliz." Nate'e bir bakış attı. "Bilmeyene tavsiyem olsun, bunun ağzından çıkan her şey ya abartı, ya yarı gerçek ya da düpedüz yalandır."

Chloe geri Sully'ye döndü. "Görüşürüz, Sully."

Başka tek kelime etmeden uzaklaştı, terasın müzenin yükselen kulelerinden birinin çevresinde döndüğü yere yönelmişti.

"Yapma ama, Clo!" diye seslendi Sully. "Geri döner. Dönmek zorunda."

"Haklı," dedi Nate. "Doğruyu söylemeye alerjin var gibi."

Sully cevap vermedi, Chloe'nin çevik adımlarla küçülmesini seyrediyordu. "Döneceğini sanmıyorum."

Bu hiç mantıklı değil. Bir anahtar işe yaramazdı, bunu biliyordu ve ikisi olmadan Chloe–

Köşeyi dönüp kırmızı bir kiremit eğiminin arkasında kaybolmuştu ki Sully gerçeği karnına yumruk yemiş gibi anladı.

"Haç nerede?"

"Çantamda," dedi Nate.

"Çantanı kontrol et," dedi Sully, korku sesini keskinleştirerek. "*Çabuk.*"

Nate çantasını omzundan indirip elini içine soktu, sonra dehşet içinde başını kaldırdı.

"Yok," deyip çantayı Sully'nin ellerine sokuşturdu ve Chloe'nin peşinden koştu. Sully aşağı inen en yakın merdivenlere yöneldi, Chloe Frazer'ın hırsız ve çok da iyi bir hırsız olduğunu unuttuğu için her şeyden önce baş ağrısını suçluyordu.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Chloe onların görüşünden çıktığında koşmaya başlayıp çatıdaki yolların labirentinden doğuya ve sonra da kuzeye döndü. Sabahın geç saatleri tam turist zamanıydı ve yollarda çok sayıda dolaşan insan vardı. Bu kendini kaybettirmesine çok yarardı.

İki anahtar da bende! Kendine sırıtma hakkı tanıdı ve bir tırabzandan atlayıp bir başka yürüme yolunu yandan kestirme geçerek bir alt terasa inen kısa bir tuğla duvarı aştı. Sully aptalın tekiydi. Bu yeni değildi ama yanında getirdiği oğlan aşırmayı *fark etmemişti* bile. *İkisi için de ne utanç kaynağı–*

Tepesinde ve arkasında koşan ayak sesleri duyduğunda adımlarını hızlandırdı. MNAC'ın tuğla merdivenlerinin dibindeki büyük Montjuic şelalesinin yanına yasak park etmişti; tek yapması gereken SUV aracına ulaşıp evine dönmek, kapıyı kilitlemek ve *policia*ya kafayı yemiş iki yabancının onun hayatını tehdit ettiğini ihbar etmekti.

Ama önce oraya ulaşmam gerek. Dikkatini ver!

Çatıda turist kusan bir yürüyen merdivenin yakınında bir satıcı, arabasını onun koştuğu yola itti. Chloe arabanın çevresinden zikzak çizip merdivene atladı, ayakları hareket hâlindeki basamaklara ucu ucuna değdi. Bir başka tırabzanın üstünden atlayıp aşarak arkasına bir bakmayı göze aldı.

Siktir! Çocuk, Nate hemen peşindeydi. Turistler ona bağırırken o yürüyen merdivenden depar atıyordu.

Chloe müzenin şelaleli fıskiyelerinden birine ulaştığında denge kalası inceliğinde tuğla kenarlığının üstüne düştü. Ayaklarının altındaki uzun alçak basamağın üzerinden su şırıl şırıl akarak birkaç metre aşağıdaki ışıltılı mavi havuza boşalıyordu. Otomatikman yerçekimi merkezini düşürerek kenarlık boyunca ilerledi, adımları çevik ve hafifti.

Arkasında Nate fıskiyenin kenarına indi ve dengede kalmak için kollarını çevirerek onun peşinden gitti. Chloe bir an sonra yankılı *şapırt* sesini duyduğunda yine sırıttı ve ilerlemeye devam etti, onu zemin kata indirecek, aşağı inen granit bloklara yönelmişti. Nate devre dışı kaldığından sadece Sully konusunda endi-

BELONGS TO KMKDS TEAM

şelenmesi gerekiyordu ve herhalde onunla da arayı epey açmıştı. Sully ortalamanın üstünde bir fiziğe sahipti ama mutlaka ellili yaşlarına merdiven dayanmıştı ve acil tehdit olamayacak kadar puroyu seviyordu.

İki anahtar! Chloe'nin içi içine sığmıyordu.

Kolaylıkla blokların üstüne indi, motoru modifiyeli Hyundai'nin hâlâ Montjuic'in solunda park hâlinde durduğunu gördü, arabanın pencereleri açıktı ve silecekte park fişi bile yoktu. Eski sarayın aşağı basamaklarını gösteren dört İyon sütununun yanından fırlayarak geçti ve anahtarlığı elinde, gözlerini arabasından ayırmadan merdivenlerden indi.

Kapıyı açtı, kendini arabaya attı ve nefesi kesilmiş hâlde, kan ter içindeydi, ne kadar kolay olduğuna gülesi geliyordu–

"Nereye gittiğini bilmiyorsun!"

Chloe başını kaldırdığında Nate'in sırılsıklam hâlde arabanın penceresinde durduğunu gördü. Sık saçları alnına yapışmış, ifadesi ısrarcıydı. Nefes almaya çalışırken ön camına fıskiye suyu sıçratıyordu.

"Anahtarlarla," dedi nefes nefese. "Bir ağaç arıyorsun, değil mi?"

"Bas git," dedi Chloe ve motoru çalıştırdı. Nate yolunu kesmişti ama Chloe gaza basarsa neredeyse yüzde yüz çekilecekti. Ya da çekilmeyecekti, zararı yoktu.

"On Sekizler, altınlar için geri dönmek üzere *yıllarca* beklemeye razıydı," dedi Nate hızlı hızlı konuşarak. "İşaret niyetine asla bir ağacı seçmezlerdi, daha kalıcı bir şey seçerlerdi."

"Saçmalıyorsun sen," dedi Chloe, tam o anda Sully olay mahalline elinde Nate'in çantasıyla oflayıp puflayarak geldi, yüzü endişe verecek kadar kırmızıydı.

"İyi o zaman, git," dedi Sully nefes nefese. "Anahtarları nerede kullanacağını biliyorsan bize ihtiyacın yoktur."

Genç adama başıyla işaret etti, Nate tereddüt etse de sonra Chloe'nin penceresinden çekildi.

Git, git işte, anahtarlar sende, yolunu bulursun! Chloe vitesi

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kaldırdı ama ne kadar istese de gaz pedalına basmadı. *Elbette* ağaçtı…

Ama. İşaret olarak bir ağacı seçmek ona da hiç mantıklı gelmemişti. Sully'nin yeni arkadaşı onun kuşkularını dile getirmişti.

"Ağaç değilse ne o hâlde?" diye sordu.

Nate nefesini büyük oranda toplamışsa da Sully hâlâ sudan çıkmış balık gibi hırıldıyordu. Sully'yi tanıyorsa akşamdan kalmaydı.

"Müzayededе Moncada haça 'sunak haçı' dedi," dedi Nate. "O zaman üstüne düşünmemiştim ama bu, haç aslında bir sunak üzerine konmak için yapıldı demek. Bir kilisenin içinde."

"Hangi kilise?" diye Chloe ile Sully aynı anda sordular. Görünen o ki bu Sully için de yeniydi… Belli ki Nate teorilerinin bazılarını kendine saklayacak kadar Sully'yi tanıyordu.

Nate elini Chloe'ye uzattı. "Altınları bulmak istiyorsan birbirimize güvenmemiz gerekecek."

Chloe kendinden başka kimseye güvenmezdi… Ama özünde sahtekârın biri olsa da Sully'nin karakteri belliydi ve Nate nereye gidileceğini biliyordu. Hem Elcano'nun günlüğüne tam erişim kazanmak da öyle yabana atılacak şey değildi. Geçici bir ittifak onu sürünün başına getirebilirdi ve yolun ilerisinde de seçenekleri olurdu.

Oflayarak haçı almak için elini çantasına soktu ve haçı verdi.

Nate, Chloe'ye Gotik Mahallesi'ne –telefonuna göre buraya *Barri Gotic* deniyordu, Nate bunu telaffuz etmeyi denemeyecekti bile– yönelmesini söyledi ve Chloe onları kabaca kuzeybatı yönüne götürerek aralarına renkli Modernist tarzda binaların, dükkânların ve evlerin karıştığı devasa, çok eski orta çağ yapılarının caddelerden geçirdi. Çok güzeldi… Ama Nate tişörtünü değiştirdikten sonra çoğunlukla telefonunu karıştırarak varış noktaları hakkında ne öğrenebiliyorsa öğrendi. Sully ön

BELONGS TO KAKIOS TEAM

koltuktaydı ve yolda eski dostlarmış gibi yaparak Chloe'yle sohbet etmeye çalıştı ama Chloe ona daha çok sinir bozucu küçük kardeşi gibi muamele etti, etkileyici Avustralya aksanıyla verdiği yanıtları kısa ve alaylıydı. Yön tarifini netleştirme haricinde Nate'le hiç konuşmadı.

Nate ona dönmesini söylediğinde Chloe sonunda ona patladı. "Ben bu civarı biliyorum, o yüzden nereye gittiğimizi söyleyiversen nasıl olur?"

"Imm, şeye… *Placa del Pi*'ye," diye kekeledi Nate.

Chloe gözleri açılarak dönüp ona baktı. "Tabii ya! Tanrım, aklıma bile gelmemişti."

"Ne gelmemişti?" diye sordu Sully.

Chloe başını iki yana salladı ve gaza bastı.

"Sen neyden bahsediyorsun?" Sully kaşını çatarak dönüp Nate'e baktı ama Nate de sırıtışını bastırarak başını salladı. Birkaç dakikaya varırlardı ve kabul etmeliydi, Sully'nin bilmediği bir şeyi bilmek iyi hissettiriyordu.

Nate kilisenin çan kulesini birkaç blok öteden gördü, kule harika bir Gotik katedralden yükselen sekizgen biçimli uzun bir yıpranmış tuğla yapıydı. İnce işçilikle süslenmiş kilise binası ve ona yakın birkaç binayı bahçeler ile açık alanlar çevreliyordu. Chloe ufak bir park alanına çekti ve hepsi çıkıp başlarını kaldırarak katedrali seyrettiler. Kemerli devasa kapıların epey üstünde gül biçimli kocaman bir vitray pencere vardı. Turistler girişin önündeki tozlu tuğla *placa*da dolaşıyor, gün ortası sıcağında fotoğraf çekiyorlardı. Kilise 1400'lerin sonlarında inşa edilmiş, yüzyıllar boyunca hasar almış ve çok defalar baştan yapılmıştı ama hep Santa Maria del Pi olmuştu.

"Çam Ağacı'nın Azize Meryem'i," dedi Nate, Sully anlasın diye ama gerçi kilisenin hemen dışında İngilizce çevirili bir tabela vardı. Tabelanın arkasındaki tuğlaların üstündeki sembol de bunu doğruluyordu.

"Burası olmalı," dedi Sully. "Çocuk, dâhisin sen."

"Dahi demek fazla kaçar," dedi Chloe.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Sully çantasından Elcano'nun günlüğünü çıkarıp asitsiz kitap ayraçlarından birinin ayırdığı kısmı nazikçe açtı.

"Şuna bakın," dedi günlüğü kaldırarak. Öleli uzun zaman olmuş kaptanın çizdiği ağaç, tabeladakiyle birebir aynıydı.

Chloe ikna olmuş görünse de bu konudan memnun sayılmazdı. Belki kendi akıl etmediği içindi. Nate, Chloe'yle buluşmak için beklerlerken akıl etmişti, gerçi stilize küçük ağacını görene dek o da yüzde yüz emin değildi.

"Ne zaman içeriye özel bir tur düzenleyebiliriz bir bakayım," dedi Chloe ve gri parke taşlarından oluşan geniş alanda açık kapılara doğru yürüdü. Kilisenin dışında birkaç yaşlı rahibe durmuş, turistlerle konuşuyordu. Nate içten içe titreyip Chloe'ye odaklandı. Chloe uzun adımları, kaldırdığı başı, parlak güneşin koyu renkli saçında çıkardığı kırmızımsı vurgularla yanına yaklaştırmıyordu. Hâlâ yirmilerinde olmalıydı, yaşı Nate'ten çok da büyük değildi. Hoştu –hatta güzeldi– ama onun gözüne çarpan Chloe'nin duruşuydu.

"Aklından bile geçirme," dedi Sully. "Chloe Frazer'e güvenilmez."

Nate yakalanmış hissetse de başını çevirmedi. Chloe şimdi rahibelerden biriyle konuşuyor, gülümsüyor, başını sallıyor, saçını kibar kulağının arkasına sıkıştırıyordu…

Sully'nin dedikleri kafasına girdiğinde Nate kaş çattı. "Ona pay vermeyeceksin."

"Pay vermek istememiştim," dedi Sully. "Diğer haç onda olduğu için seçeneğim yoktu."

Chloe tekrar onlara doğru yürümeye başladı ve Sully ağzını kapattı. Nate o yaklaşırken çatık kaşını indirmeyi başardı ama Sully'nin planından hoşlandığından emin değildi. Eğer altınları bulurlarsa, ki bu büyük bir *eğer*di, hepsine yetip de artacak kadar olacaktı. Güven konusundaysa… evet, Chloe onlardan haçı çalmıştı ama Sully de Nate'i müzayededede kıç üstü bırakmıştı.

"Yarın bir gece yarısı ayini varmış," dedi Chloe. "En erken yarın etrafı karıştırabiliriz. Kilise kapandıktan sonra tabii."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Tekrar SUV arabaya döndüler, Sully almaları gereken malzemelerden bahsetmeye başlamıştı bile, Chloe de pijama partisi yapmakla ilgili bir şaka patlatıyordu. Nate kendini güven hakkında düşünürken buldu ve bu, düşüncelerini bir süre meşgul etti.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

El Periódico'daki başlık bütün hikâyeyi anlatıyordu:

Milyarder Moncada Özür Dileyerek Söz Verdi ve Servetini Dağıtacağını Vadetti. Başlığın altında çenesini kaldırmış, seyrelen gümüş saçları geriye yatırılmış Armando Moncada'nın bir fotoğrafı vardı. Yaşlı, küstah ve aynı zamanda nasılsa cesur da görünüyordu ki bu da tamamen yanlıştı. Santiago Moncada haberi kahvaltıda görmüş ve hemen o gün için programında yer ayırıp Gullwing arabasıyla gelirken küfrede ede binalarına gelmişti. Yolda Jo Braddock'ı aradı ve ona kendisiyle orada buluşmasını söyledi.

Moncada kazısı tam hızıyla devam ediyordu, Armando'nun otuz yıl önce inşa ettiği, yüksek cam ve demir bina şimdi onun güncel merakı için pahalı bir kılıftan ibaretti ki, bu merak da binanın altındaki Roma harabelerini gün yüzüne çıkarmaktı. Barselona bir zamanlar Roma karakolu olan Barsino'ydu. Kalıntılar dört bir yanlarındaydı: dökülen dış surlar, *Temple Roma D'August*'un sütunları, *Barri Gotic*'in kareli planı bile... Ama modern şehirlerinin altında çok daha fazlası yatıyordu. Barselona o zamana dek bulunmuş en geniş yer altı Roma harabelerine ev sahipliği yapıyordu, harabelerde tüneller, evler ve hatta imalathaneler vardı. Armando iş merkezlerinin altındaki kazıya şimdiye kadar bir servet harcamış, medyanın ve yerel siyasetçilerin övgüsüne mazhar olmuştu; o bunun miraslarına bir armağan olduğunu söylüyordu ve Santiago eserle gurur duyuyordu. Fakat

BELONGS TO KAKIOS TEAM

bugün tek gördüğü, babasının toz toprak içinde bir çukura para boşaltmasıydı.

Santiago yıkıcı gazeteyi binaya getirip bir zamanlar aile portrelerinin gösterişli çerçeveler içinde hâlâ asılı olduğu tertemiz lobiden geçti. Şimdi portreler kazının tozuyla kaplıydı, temizlikçiler ayak uyduramıyordu. Kazının zemin çekilerek onların binasından batıya, yan arazinin içlerine kadar bir dökülen şehir ortaya çıkardığı doğu tarafındaki açık kapıdan geçti. Çekine çekine bir baret uzatan işçiyi görmezden geldi, münasip olduğu üzere yolundan çekiliveren üniformalı, elleri fırça ve çekiçli kazıcıları görmezden geldi. Onun adı bu binada yazmıyor muydu?

Santiago, babasını açık kazının kuzey tarafı üzerinden geçen ana iskelelerin birinde buldu, danışmanlarıyla konuşuyor, aşağıdaki kuru topraktan yükselen taş duvarları gösteriyordu. Bir düzineden fazla işçi geniş, yayılan çukurdaki kayaların çevresinde orayı burayı didiyor ve madeni sesler çıkarıyor, acı toprağın üzerinde küçük ve çok sesli emiş hortumları gezdiriyordu.

İskeleye çıktığında Armanda ona konuşmayı kesmeden bir bakış attı, sonsuza kadar keskin kalacak bakışları oğluna beklemesini emrediyordu.

Santiago burnundan soluyarak korkuluğa dayandı ve babasının deliliğinin haberini baştan okudu. Bir dakika sonra danışmanlar çekildiğinde Armonda elini kaldırıp onu yanına çağırdı.

Santiago bu buyurucu jeste dişlerini sıktı ve sesini alçak tutmakta zorlanarak ona doğru yürüdü.

"Bunu konuşacağımızı söylemiştin," dedi gazeteyi kaldırarak.

Babası kazı alanına göz gezdirdi. "Fikrimi değiştirdim. Buna iznim var."

"'*Ailemiz günah işledi*' mi?" Santiago'nun eli titreyince gazete sarsıldı. "Bizi böyle utandırma hakkını sana ne veriyor?"

"Ailemiz bizim tarihimizdeki en utandırıcı zamanlarda rol aldı," dedi Armando. "Bu günah değilse nedir?"

Babası onları lobinin doğu duvarından izleyen tozlu portre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lere elini şöyle salladı. "Onlar kahraman değil, zorbalar. Bizim servetimiz kan içinde."

"Peki her şeyi dağıtmak lekeyi temizleyecek mi?"

Babası çenesini çıkardı. "Bu da bir başlangıç."

Santiago sakin kalmak istemişti ama Armando'nun yüzündeki kendini beğenmişliğe dayanamadı.

"Senin değil ki dağıtasın, *hiçbir parçasını* sen inşa etmedin," diye tısladı Santiago, babasının elinin tersiyle öyle lakayıtça ittiği tabloları parmakla göstererek. "*Onlar* etti. Ama sen hepsinin sefasını sürdün, sürmedin mi?"

Armando Santiago, imparatorluklarını idare etmek için çok çalışmışsa da kazandığını misliyle harcamıştı. Her hevesini doyurduğu uzun, dolu dolu bir hayat, parmağını şıklatmasını bekleyen hizmetçiler, seyahat, pahalı eşyalar, güzel kadınlar – Moncada servetini neyi arzulasa onun için kullanmak. Şimdi de ölmekte olduğu için ellerini paradan aklamak, iğne deliğinden geçmek* istiyordu. Kendi oğlunu, gelecekteki torunlarını ve onların çocuklarını beş parasız bırakacaktı.

Babası ona açık horgörüyle baktı. "Seni yıllar önce azletmem lazımdı. Seni bir baltaya sap olmaya zorlamalıydım. Ama onun yerine hayatını hiç bize ait olmamış altınların peşinde koşarak harcıyorsun. Bizim ailemizin *çaldığı* altınların peşinde."

Armando dikleşti ve başı dik biçimde uzaklaştı.

Son sözü hep sen söylersin, ha Papa? Şu sahte sofu, ikiyüzlü *piçe* bak. Santiago izlerken Armando kazının uzak tarafındaki iskeleden indi ve geri dışarı çıkan güney koridorunda kayboldu. Santiago haykırmak, bir şeyleri kırmak istiyordu ama kovulmuştu. Öz babası onu aynı onların servetini, onların ismini çöpe attığı gibi atacaktı. *Onların* ismini attığı gibi.

Ön kapıya döndü, babasını durdurmak için ne söyleyebileceğini ya da yapabileceğini harıl harıl düşünüyordu, *Basın duyurusu senet değil, sözünü geri alabilir–*

---

* Yeni Ahit'te İsa Peygamber'in "Bir devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin bir adamın Tanrı'nın krallığına girmesinden daha kolaydır," dediği ifade edilir. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

–derken Jo Braddock'ın onların lobisinde iki yanında adamlarıyla durduğunu gördü. Braddock her zamanki gibi fiyakalı ve tehlikeli görünüyordu, gerçi şu âna kadar onun performansından garip biçimde etkilenmemişti.

Bir nefes alıp babasını aklından çıkmaya zorladı, öfkesini demirden iradeyle kontrol altına aldı. Hazır olduğunda elini kaldırıp yanına gelmesi için ona işaret etti. Braddock platforma çıktı, adamları geride kalmıştı. Aile meselesiyle sonra ilgilenecekti; zira şimdi kendi meselesinin kontrol altında olduğundan emin olması gerekiyordu.

Moncada elbette onlara kendi binasında buluşacaklarını söylemişti, bu kimin patron olduğunun o kadar da ince olmayan bir hatırlatıcısıydı. Binaya bir metrelik harflerle onun soyadı yazılmışken bunu anlamamak zordu. Braddock'ın umurunda değildi, onun gibi adamları anlardı, bunlar müthiş zenginlikle yaratılmış adamlardı: Tuhaf biçimde kırılgan egoları olan bu basbayağı narsistler, her fırsatta üstün değerlerini bildirirken bile hep insanları etkileme peşinde olurlardı.

Braddock ve ekibi Moncadaların finanse ettiği kıvıl kıvıl ve geniş kazıya tam girdikleri anda kazının üzerindeki iskelelerden birinde duran aile reisi ile varisinin arasındaki bir konuşmaya şahit oldular. Armando Moncada gergin tartışmadan çekildi, yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı… ve Santiago da bariz şekilde öfkeliydi, yüzü kızarmış, omuzlarını çıkarmış, yumruklarını sıkmıştı. Muhtemelen Moncada Senior'un servetlerini dağıtacağını ilan etmesiyle bir ilgisi vardı; Braddock bunu iniş yaptıktan hemen sonra haber kaynağında görmüştü. Santiago için kötü bir durumdu ama saklı altınları bulmak kaybı kesinlikle telafi ederdi.

Santiago söylene söylene döndüğünde onun beklediğini gördü, İskoç ile Hugo da yanındaydı. Bir nefes aldı, yüzünü kus-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamaya çalışır gibi sıktı, sonra da kendine hâkim oldu. Birkaç saniye içinde burnu büyük tavrını geri kazanmıştı ve gelmesi için ona el etti.

"Bayan Braddock," dedi sıcakkanlılıkla, Braddock iskelede ona katıldığında. "Atalarımın tanıdığı Barselona'ya hoş geldiniz. Olağanüstü bir şey, değil mi?"

Santiago'nun müzayededen sonra attığı gibi bir fırçayı yarı yarıya bekliyordu –ki adil olmak gerekirse Sully'nin aptalca numaralar yapma becerisini hafife aldığı için onu hak etmişti– ama bugün Santiago yüce gönüllü hayırseveri oynamak istiyor gibiydi. Braddock'a uyardı. Kazıyı, sağlam taş duvarları, odalar ile kapıların ortaya çıkarılmış kalıntılarını, taş döşeli bir sokağın parçasını taradı.

"Etkileyici bir restorasyon," dedi. Yalaka bir tip olmasa da ilgilenmiş görünmek için elinden geleni yaptı.

Moncada lobi duvarına asılı çok eski bir portreyi gösterdi, bu delici gözleri olan zayıf yüzlü bir adamdı. "Fulgencio Moncada, benim büyük büyük, büyük büyük, büyük dedem."

Gülümsedi. "Birkaç *büyük* değişebilir. Macellan'ın dünyanın çevresini dolaştığı seyahatini finanse etmişti. Gelin, yürüyelim."

İskeleden indiler ve Santiago onu kazının kuzeybatı köşesindeki toprakta açılmış basamaklara götürdüler. Birlikte açığa çıkarılmamış iki binanın arasından geçip geri Braddock'ın ekibine giden işaretli yollardan birini tutarak kazıya indiler.

"O seyahat bizim yerküreyi anlayışımızı, tüm haritaları değiştirdi," dedi Moncada. "'Biz ki dünyaya dünyayı verdik,' ailemizin mottosudur."

Taşlardan sıkışık toprak diderek bir kemer üzerinde çalışan üç adamın yanından geçtiler.

"Fakat büyük başarıların büyük bedelleri olur," diye sözünü sürdürdü. "Macellan'ın altınları mukaveleyle bizimdir. Ben o altınları alacağım. Aile tarihinde bu *benim* dönemim olacak."

Braddock başıyla ona katıldı. "Birlikte tarih yazacağız, Bay Moncada."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Destekleyici ve özgüvenli biçimde doğru tonu yakaladığını düşünse de Moncada'nın ânında kızdığını gördü. Santiago durup tehlikeli bir bakışla ona baktı.

"Açlıktan ölecek hâldeki o on sekiz adam dünyanın çevresindeki yolculuklarından nihayet döndüğünde başarıları için kutlandılar. Fulgencio eğlence düzenledi. Ama bittiğinde, o adamlara söz verileni getirmediklerini hatırlattı. Ve cezalandırıldılar."

Demek müzayede konusunda hâlâ öfkelisin. Tanrı'nın belası Sully.

Herhangi bir zafiyet göstermenin onu daha çok hakarete maruz bırakacağını bildiğinden sinmedi. Santiago şımarıktı, evet, ama tehdit addettiği herkesi ezmeye de gücü gayet yeterdi.

"Benim ailem hakkında yazılmış hiçbir kitap yok, Bay Moncada," dedi Braddock dikkatle, ona onun özel olduğunu, kendininse ancak alelade bir işçi olduğunu hatırlatarak. "Fakat sizi temin ederim, ben de başarılı olmayı en az sizin kadar istiyorum."

Santiago yumuşamış göründü ve yine yürümeye başlayarak onları doğu duvarındaki, kazıdan çıkan bir başka merdivene götürdü. Ama Santiago onu ezmeyi daha bitirmemiş, tekrar onun ekibinin yanına gelene dek beklemişti. Hafif, düşünceli bir tonla konuştu. "Sizin şu rakibiniz, kaçan hani –Victor Sullivan mıydı?– Belki onu işe almalıydım."

Braddock profesyonel tavrını korumayı ucu ucuna başardı. "Victor Sullivan yalancılık hastası ve dolandırıcıdır. Onunla yaptığınız hiçbir anlaşmanın değeri yoktur."

"Belki de," diye kabul etti Moncada. "Fakat bana Bay Sullivan'ın, Gotik Mahallesi'nde görüldüğü söylendi. Belki bir ilgilenseniz iyi olur."

Başka bir şey demeden onu İskoç ve Hugo'nun yanında, içten içe köpürür hâlde bıraktı. Sully Barselona'da mıydı? Onu aptal yerine koymuştu ve bu ilk de değildi... Ama bu konuda bir söz söyleyecekse, o da Braddock'ı son kez aptal yerine koyduğuydu.

BELONGS TO KINGS TEAM

Öğleden sonrayı alışverişte geçirerek Chloe'nin SUV arabasını malzemeyle doldurdular. Standart hırsızlık-taksim-mağaracılık ekipmanının, meşaleler ile halatların, taş kırma çekiçleri ve yolları işaretlemek için tebeşirin yanı sıra çarşı pazar gezip bir kutlama ziyafeti hazırlamak için de epey para dökmüşlerdi. Yarın gece Macellan'ın anahtarlarının neyin kilidini açtığını öğrenebilecekleri için hepsinin keyfi yerindeydi. Güneş Barselona'nın üzerinde batmaya başlarken Chloe onları arabasıyla geri dairesine götürdü. Dar bir sokaktan geçip, apartmanın doğu tarafındaki bir revaktan ibaret olan "garajına" girdiler. Sağ salim evdelerdi. Sully ile Nate kutuları yukarı taşımaya koyulurken Sully, Chloe'nin "hâlinin vaktinin epey yerinde" olduğuna dair yorumda bulundu.

Apartman *gerçekten de* güzeldi. Çok eski bir binanın üst köşesi dairelere çevrilmişti. Bunun sonucu eski ile yeni dünyaların pahalı bir karışımı olmuş, kaba tuğlalar temiz ve modern çizgilerle çerçevelenmişti; iki yatak odası ve bir de parke taşlı sokağa bakan küçük bir balkon vardı. Ev değildi ama muhtemelen onun en sevdiği operasyon üssü burasıydı; Londra'daki mekân bir batakhaneydi ve Meksika'dakinde de hamam böcekleri vardı. Buradaki mutfak açık planlıydı, ocağın arkasına koyu yeşil ve sarı karolar döşenmişti, geniş bir tezgâh bol güneş alan oturma odasına yukarıdan bakıyordu. Birkaç yıl önce yolculuklarında karşısına çıkarak eline geçen, üstelik sahibinin değerini bilmeyip üç kuruşa bıraktığı, 1948'den bir Yixing Zisha çaydanlıkla bu daireyi almıştı. Çaydanlığı satarak nihayet çok sevdiği şehirde bir dükkân açabilmişti… üstelik elinde onu en azından bir sonraki volisine kadar eser toplama işinde tutacak para da kalmıştı. Yaptığı işin çoğu tam yasal değildi ve birkaç zor duruma da girmişti ama gerçekten de "hâli vakti yerindeydi".

Chloe üstünü değiştirip kot pantolon giydi ve Nate ona Elcano'nun günlüğünün çevrilmiş sayfalarını verdi. Nate'le Sully arabaya bir tur daha giderken Chloe de bir kanepeye yumulup okumaya başladı. Ânında sayfalarda kendini kaybetti, her bir cümle ilk Kraliçe Elizabeth tahta çıkmadan önce, dünya henüz

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kendini keşfeder ve ekonomiyi baharat götürürken yaşanmış olaylara dair bir mihenk taşıydı. Heyecan verici, baş döndürücü şeylerdi… ama Chloe kendini atlamaya zorlayıp anahtarlar hakkındaki kısma geçti. Hepsini sonra, tarihin tadını çıkaracak boş vakti olduğunda baştan okuyabilirdi.

Nate'in bir kasa şarap şişesini masaya koyduğunu gördüğünde başını kaldırdı. Mutfak masasını işaret etti –tirbuşon üst çekmecedeydi– ve okumaya döndü ama hemen sonra tekrar başını kaldırdı. Sully kamp mağazasından aldıkları torbaları karıştırıyor, el fenerleri ile pil paketlerinin arasında aranıyordu.

"Anahtarını New York'taki müzayededen almıştınız, değil mi?" diye sordu, ne cevap vereceklerini merak ederek.

Nate onun tirbuşonuyla, aldıkları La Rioja Alta'nın folyosunu açıp cevap verdi. "Evet. Tarihsel keşif amacıyla kurtardık."

Chloe gülümsedi. Nate masum, iyi niyetli bir biçimde etkileyiciydi. Komikti de… ve ona birini hatırlatıyordu, gerçi Chloe kim olduğunu çıkaramıyordu. Eninde sonunda aklına gelirdi. Belki memlekette tanıdığı bir oğlandı.

Ama bu işte Sully'yle birlikteyse çok da akıllı değildir.

"Ben haçımı Cenova'daki bir katakomptan aldım," dedi Chloe. "Ne bulduğumu, haçın çok daha büyük bir servetin anahtarı olduğunu bile bilmiyordum. Ama Sully biliyordu."

"Dur tahmin edeyim, sana ederinden azını yutturmaya kalktı."

Sully bir başka torbayı karıştırırken başını kaldırıp numaradan incinmiş bir ifadeyle baktı. "Sana adil bir fiyat teklif etmiştim."

Nate şarabı ustaca açtı ve kadeh almak için şişeyi mutfağa taşıyıp ilk denemesinde doğru dolabı açtı.

"Beş milyar edebilecekken bana kıçı kırık elli bin teklif etti," dedi Chloe, Sully'yi kale almayarak.

"Nasıl anladın?" diye sordu Nate şarabı işin ustası gibi doldururken.

"Ona başka bir teklif aldığımı söylediğimde hiç düşünmeden fiyatı fırlattı. İşte o zaman onu enselediğimi anladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki ya Chloe'nin onun numarasına uyandığını anladığında Sully delirmemiş miydi? Güzel zamanlardı. Chloe, Nate'in ona uzattığı şarap kadehini teşekkürle kabul edip büyük bir yudum aldı. *Leziz.*

"Öyle miydi?" diye sordu Nate. "Başka bir teklif almış mıydın?"

Chloe gizemli gizemli gülümseyip geri çeviriye döndü. Kızların birkaç sırrı olmalıydı.

"Anahtarları çevirdikten *sonra* ne olacağı hakkında pek bir şey söylemiyor," dedi Chloe kaş çatarak ve sonra çeviriden okudu: "'*Yoldaşına güven, zira biri cennete giderken diğeri cehenneme gidecek.*'"

"İki anahtar olmasının asıl nedeni On Sekizler'in birbirine güvenmemesi olduğu için ironik bir durum," dedi Nate, Sully'ye bir içki uzatıp.

"İyi ki güvenmemişler, yoksa burada olmazdık," dedi Sully ve kadehini kaldırdı. "*Arriba, abajo, al centro y pa dentro!*"*

Sully daima pragmatistti. Hepsi kadehlerini kaldırıp yeni ortaklıklarına içtiler, bu da hayatında Chloe'nin arpa kadar bel bağlayamayacağı bir başka ilişkiydi.

Sully, *jamón Ibérico*'ya** verdikleri her kuruşa değdiği konusunda ısrarcıydı ve Chloe bile etin harikalar harikası olduğunu kabul etmişti. Koca bir yığın lezzetle kendilerine ziyafet çektiler. Salamura zeytin ile pamuk gibi peynirler, *jamón*, mısır ununda düz bir ekmek olan *talo*, artı Chloe'nin fesleğen ve zeytinyağıyla çeşnilendirdiği biberler. En iyi hikâyelerini raftan indirdiler, Chloe paha biçilmez bir çerçevesi olan beş para etmez bir tablo bulması hakkında gülünç bir anısını anlattı, Sully Mısır mumyası

* İspanyollar'ın geleneksel bir kadeh kaldırma cümlesi. *–çn*

** İber Jambonu. Özel yetiştirilen İber domuzlarından elde edilen bir et ürünü. Dünyadaki en kaliteli etlerden olduğu kabul edilir, fiyatı da bu ölçüde arştadır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında olandan söz açtı. Nate el çabukluğuyla Sully'nin kol saatini çaldı ve bir barda çalışmak hakkında birkaç komik anekdot anlattı. Üç şişe de şarap yuvarladılar.

Ya da dört müydü? Sully masadaki şişeleri saymaya başladı ama Nate bir tane daha getirmeye kalktığında ilgisini kaybetti. İçinde hâlâ şarap olan şişeyi alıp bir yudum içti. Çocuğun sarhoşluk çıtası düşüktü ama Chloe neredeyse Sully kadar sağlam içiciydi. Sully bunun onun belki de en iyi özelliği olduğunu düşündü.

Nate mutfakta meşgul olur olmaz Chloe tabağında kalanların üzerinden eğilip ona sabit, eleştiren bir bakışla baktı.

"Ben senin niyetini biliyorum, haberin olsun," dedi.

Sully masum bir yüz takındı, onun ne bildiğinden emin değildi. Her zaman hazırda bekleyen bolca bahanesi ve mazereti vardı ve gerektiğinde onları kullanabilirdi.

"Nate," dedi Chloe. "O Sam'in kardeşi. Değil mi?"

Aa. Sully bunu doğrulamak yerine biraz daha şarap içti. Biraz Chloe'nin fark etmemesini ummuştu ama bu hüsnükuruntuydu. Drake kardeşlerin ikisinin de aynı umursamaz mizah anlayışı vardı, bunu kaçırmak benzer yüz yapısını veya gözlerini kaçırmaktan daha zordu.

Chloe sesini alçalttı. "Biliyor mu–"

"Henüz değil," dedi Sully. "Söyleyeceğim ona."

"Ne zaman," dedi Chloe, tam soru değildi.

"Benim seçtiğim bir zamanda."

"Tanrım, Sully," deyip arkasına yaslandı Chloe ve tam o esnada çocuk elinde açılmış iki yeni şişeyle geri masaya yürüdü. O kadar şaraptan sonra yüzü kıpkırmızı olmuştu, ayarı biraz kaçırmış bir adamın dikkatli adımlarıyla yürüyordu.

Chloe soğukkanlı davrandı, tiksinti ifadesi Nate onların yanına gelmeden kaybolup gitmişti ama Sully partinin onsuz devam etmesine hazırdı. Şişesini alıp kanepeye doğru yürüdü.

Nate yeni şarapları kaldırdı. "Kırmızı ve… kırmızı getirdim."

"Ben bordoyu alayım lütfen," dedi Chloe ve kadehini kal-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

dırdı. Nate ona açık şişelerden birini uzattı, ikisi de salak gibi sırıtıyordu.

Sully kanepeye yıkılıp şarap şişesini göğsüne bastırdı.

"Sence iyi midir?" diye sordu dili biraz takılarak.

"Ne? Kim?" diye sordu Nate.

"Şu yere batasıca kedi," dedi Sully.

"*Senin* kedin mi var?" diye sordu Chloe.

"Uygulamadaki adam ona mama vereceğini söyledi ama daha mesaj atmadı…" Sully susup gözlerini kapadı.

"Hangisi daha tatlı bilmiyorum, endişen mi, yoksa şimdi 'uygulamadaki adam' demen mi," diye takıldı Nate ama Sully cevap vermedi, Chloe'nin güzel kanepesinde ağzından salya geliyordu bile.

Nate Sully'yi ayağıyla dürtse de adam sızmıştı. Dünyada geri kalan herkese sarhoş ve ölü hâliyle neredeyse şirin görünüyordu, yüzünde hafiften endişeli bir ifade vardı. Kedisini düşünerek sızmıştı.

Bunu bir Hallmark kartına koymak lazım, diye düşündü Nate ve sonra aklından, *Belki şarabı biraz ağırdan almam gerek*, diye geçirdi. Sarhoş değildi ama elini uzatsa oraya varacaktı. İçmenin doruk noktasına ulaşmıştı gerçi: vücudu gevşemiş, düşünceleri aptallık derecesinde komikleşmişti ve paçalarından cesaret taşıyordu. Bunu neden daha sık yapmıyordu?

Chloe balkona yürüyüp hafifçe gülümseyerek arkasındaki Nate'e baktı ve Nate aklında cesur düşüncelerle ânında onun peşinden gitti. Sully'yi komasında bırakıp açık kapıdan çıktılar.

Onlar dışarı çıktığı gibi Sully başını kaldırdı. Dönseler pencereden onu görürlerdi ama iki salak gibi sokağı izliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeri bakarlarsa diye biraz aksayarak, Chloe'nin Nate'e ayırdığı odaya yürüdü, hızlı iş görse iyi olacağını düşünüyordu... ama balkona kısaca son bir kez bakınca koridora adım atmadan önce tereddüt etti. Birbirlerine *gereğinden* fazla yakın duruyorlardı.

Kötü fikir, evlat. Chloe, Nate'ten sadece birkaç yaş büyük olsa da ne yaptığını bilecek kadar tecrübesi vardı ve istediğini almak için elindeki tüm araçları kullanacaktı. Gayet iyi bir insandı ama kendini gerçekleştirmiş bir hırsız tehlikeli şeydi.

Sully bu konuyu sonraya bıraktı ama sabah Nate'i bir kenara çekip iki çift laf edecekti. Çocuk öylece insanlara *güvenemezdi.* Sinsice çocuğun odasına girdi, Nate'in çantasını yatağın yanında yerden aldı ve fermuarını açtı.

Nate ile Chloe tırabzana yaslanmış hâlde çok eski tuğla binalara baktılar, Gotik Mahallesi'nin dar sokakları çoğunlukla sessizdi; aşağıdan gelip geçen civar sakinlerinin dağınık, kısık sesleri geliyordu ama çok uzakta görünüyorlardı. Ağustos böcekleri her bir ağaçtan sonu gelmez şarkılarını söylüyordu. Tuz ve sıcak taşın kokusuyla tatlı gece pek hoştu. Sully çok şey kaçırıyordu.

"Sarhoş olup sızdığında fena adam değil," dedi Nate.

"Kanma," dedi Chloe. "Hâlâ bize pay vermemenin bir yolunu hayal ediyor."

Nate kaşlarını kaldırdı. "Sen bu sabah bizden paha biçilemez bir servetin anahtarını çalmamış mıydın?"

Chloe omuz silkti ve hafifçe gülümsedi, ifadesi neredeyse utangaççaydı. "Ödünç almıştım. Bir şeyi ispatlamak için."

Bir an Nate'e bakıp yüzünü inceledi, bakışları miniminnacık bir saniye dudaklarına indikten sonra geri yukarı çıktı. Nate'in karnında neşeli kelebekler uçuştu. O kesinlikle *öyle* bir bakıştı. Nate çirkin sayılmazdı ve Chloe de aşırı havalı ve güzeldi. Ne var ki, hatırlaması ansızın zorlaşmış birtakım sebeplerden yaklaşmadı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

O senin dengin olmayan bir hırsız ve ikiniz de sarhoşsunuz. Bunlara ne dersin?

Hamleyi Chloe yapıp yaklaşarak Sam'in yüzüğüne uzandı, parmakları onun göğsüne sürtündü. Nate onun kazıntıya dikkatle bakmasını izledi, dokunduğu yerlerde teni karıncalanıyordu. Chloe ince boynunun oyuğunda duran üç tane ince, renkli kolye takıyordu. Güzelce kavislenen sol kaşında saklı minik bir yara izi vardı ve gözleri kehribar renginde parıldıyordu, nefesiyse sıcak ve tatlıydı. Vücudunun sabun ve temiz tere benzer belli belirsiz parfümünün kokusunu alacak kadar yakınlardı. Nate onun üstüne ergen gibi atlamayacaktı ama onu uzaklaştırmaya hiç niyeti olmadığını anladı. Ânı uzattılar.

Sully kartpostalları hızlı hızlı karıştırıp bir örüntü bulmak için her birini çevirerek Sam'in notlarını okuyordu. *Belki coğrafya?* Yok, bunlar son derece gelişine bir seçkiydi. Ayrıca Sam de işi hakkında tek kelime bile etmemişti. Tarihler hariç sayı yoktu ve bunlarda da belirgin bir örüntü görünmüyordu.

Sully onları bulduğu sırada tutmaya dikkat etti. Küçük desteyi bitirdiğinde hayal kırıklığına uğradı. Baştan bakmak istedi ama şöyle bir düşününce, çocuk ona doğruyu söylemişti.

Ayrıca zamanın da yok. Mutlu çift birazdan, umulur ki yatak odalarını ayırmak için gelecekti ve onun kanepede sızmış olması gerekiyordu. Müzayede meselesinden sonra Nate'teki güvenini geri kazanmak için çalışıyordu ve bunu yüzüne gözüne bulaştırmak istemiyordu.

Kartpostalları geri Nate'in onları koyduğu plastik dondurucu torbasına koyup fermuarını kapattı ve tekrar çantasına yerleştirdi. Bir dakikadan az süre sonra geri kanepeye dönmüş, sarhoş yatışına yeniden geçerken bilerek balkondan tarafa bakmıyordu.

Sully bitmiş hâldeydi, Taglin'in uçağında hiç uyumamıştı ve haddinden fazla şarap içmişti. Kafasını pozisyona getirip gözleri-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ni kapadı, Tanrı'dan Nate'in Chloe Frazer'la takılmayacak kadar akıllı olmasını ümit etse de buna tek kuruşunu yatırmazdı. Sully yirmi bir yaşındayken ayaklı hormon gibiydi.

Şimdi de ihtiyar bir kedili kadından başka bir şey değilsin.

Çocuklar içeri girene kadar dayanmak istese de son birkaç gün aynı anda üstüne çöktü. Sully o aptal kediyi düşünerek derin bir uykuya daldı.

Yemekte bir noktada Chloe, Nate'in tam ne kadar hoş olduğunu anlamıştı, üstelik komik ve zekiydi de… ve şu anki hava kesinlikle içkinin yakıt sağladığı arzu hâlinden fazlaşıydı. Nate tarihe en az onun kadar tutkuluydu ki bu geçmiş beğenisiyle onun mesleğindeki çoğu kimse uğraşmazdı; Sully tüm hatalarına rağmen yetenekli insanlar bulmakta kabiliyetliydi ve Nate'in içindeki iyiliği koyu kahverengi gözlerinden saçılıyordu. Bunu ikinci bir deri gibi giyiyordu. Yakışıklı, ilgili ve tam Chloe'nin burnunun dibindeydi ve üstelik tıpkı Chloe gibi vücuduna bakıyordu; birbirleriyle ne yapabileceklerini düşünmemek imkânsızdı. Sully onun hakkında ne düşünürse düşünsün Chloe istediğini elde etmek için seksi kullanmıyordu, bu haz verici eylemi veya kendini öyle küçük düşürmezdi… Nate de *öyle yakındı* ve bir tutam fıskiye kimyasalının karıştığı kokusu tatlı ve erkeksiydi ki, derken aralarındaki çekim dayanılamayacak bir hâl aldı.

Bahaneyi biraz daha yaklaşmak için kullanarak Nate'in boynuna bir deri ipin ucunda taktığı gümüş yüzüğe uzandı. Nate'in göğsü ağaç gövdesi gibi sertti.

Yüzüğe kazılı sözcükler vardı, parlayan gümüşte koyu görünüyorlardı.

"Ne yazıyor?"

"*Sic Parvis Magna*," dedi Nate biraz boğuk bir sesle.

Chloe şuradan buradan biraz Latince kapmıştı. "Büyük işlerin… küçük şeyleri mi vardır?"

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Yaklaştın," dedi Nate. "Küçük başlangıçları."

Chloe gülümsedi. "Bunu sana kim verdi? Manyak eski sevgililerinden biri mi?"

"Hayır. Abim Sam verdi."

Chloe bir an donakaldı ve içinde bulunduğu ruh hâli üstüne sifon çekilmiş gibi ansızın kayboluverdi. Onun açıklığı ve iyimserliğiyle –gayet sağlam vücudu da cabası– mest olmuş hâlde biraz eğlencenin hayalini kurmuştu ve onun kendininki kadar boktan bir geçmişe sahip, hisleri olan iyi bir çocuk olduğunu anlamak Chloe'yi geri şak diye Dünya'ya indirmişti. Yüzüğü bırakıp geriledi, gerçi ondan uzaklaşmak neredeyse fiziksel bir ağrı veriyordu.

"Hey, yarın büyük gün," dedi ve cana yakın bir gülümseme takındı. "Biraz uyusak iyi olur derim."

Nate aldırış etmedi, Chloe daha gözünü kırpmadan bakışlarından kısacık bir kafa karışıklığı ifadesi gelip geçti.

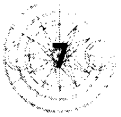
"Evet, ben de aynını düşünüyordum," dedi Nate ikna edici biçimde ve karşılığında gülümseyip kapıya yöneldi.

Chloe onun arkasından içeri girdi, hayal kırıklığına uğramış ama rahatlamıştı da. Nathan Drake iyi bir adam olsa da aynı zamanda Victor Sullivan'ın ortağıydı; Chloe'nin yaptığı veya yapmadığı şeylerden bağımsız olarak hüsrana zaten uğrayacaktı ve seks ikisinin de karşılayamayacağı bir pürüz olurdu.

Yine de kahretsin... Onun odasının kapısında ayrıldılar, Chloe kendi odasına devam etti, bütün benliği arkasında koridordaki Nate'in varlığının farkındaydı. *Her şey yere batsın.*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Şafak çok güzel bir yeni günün dolu dolu ışığıyla söktü, güneş altından bir göz hâlinde sevgili Barselona'sının üzerinden bakıyordu. Armando Santiago, Tanrı'ya nice lütfu için şükrettikten sonra şoförüne onu huzur içinde meditasyon yapabileceği La Sagrada Familia'ya götürmesini söyledi.

Armando şoföre limuzini büyük yapının karşısındaki alanın kenarına park ettirdi. Burası Gotik tasarım ile Antoni Gaudi'nin Art Nouveau estetiğinin en iyi yanlarını birleştiren, tamamlanmamış bir küçük Roma Katolik bazilikasıydı. Güçlü sahneler ve Tanrı'nın şanının sembolleriyle şaşa içinde süslenmiş kale benzeri binadan uçları sivri, oyuklu kuleler yükseliyordu. Gaudi 1926 senesinde, yapının yalnızca çeyreği tamamlanmışken ölmüştü ve planlarının pek çoğu savaş esnasında yok edilmişti… Fakat hayali hiç ölmemiş, o zamandan beri geçen on yıllar içerisinde çalışma tekrar tekrar başlayıp durma noktasına gelmişti. Mühendisler şimdi yapının 2026'da tamamlanacağını ve 2032'deyse süslemesinin biteceğini söylüyorlardı.

Ve tamamlandığını görecek kadar yaşayabilirim de, diye düşündü Armando, İsa'nın doğuşunu anlatan cephenin güzel bir manzarasını sunan gözde noktasına doğru bir yolda yürürken. Doğuya dönük cephe, büyük kilisenin en eski cephesiydi. 1894 ile 1930 yılları arasında yapılmış ve İsa'nın doğumuna adanmıştı. Güneşin sabit sabah ışığı cephenin üç revakı* –Ümit, İman,

* Revak. Sütunlu sundurma; bir yapıya giriş; düzenli aralıklarla yerleştirilmiş sütunlarla desteklenen kapalı bir yürüyüş yolu. *–yhn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

İyilik– harika biçimde aydınlatacaktı ve Armando onun melek çocuklardan korosunu çok severdi. Kendi babası doksanlı yaşlarının ortalarına kadar yaşamıştı; şayet Tanrı aynısını ona lütfetmeyi uygun bulursa Armando'nun O'nun işlerine şahitlik edecek bir on yılı daha olurdu.

Sevdiği küçük oturakta biri hâlihazırda oturuyordu, parkın dikkatle bakılmış çok sayıdaki ağaçlarından birinin gölgesine bürünmüştü. Kiliseyi seyreden bir adamdı bu. Armando yaklaştığında oğlunu tanıdı ve iyi ruh hâlinin buharlaştığını hissetti.

Oturağa gelip siniri bozulmuş hâlde aşağı, Santiago'ya baktı. "Huzur bulduğum tek yeri mahvetmeye mi geldin?"

"Telefonlarımı açmıyorsun," dedi Santiago. "Bir adam ne kadar huzura ihtiyaç duyar ki?"

Armando, Santiago'nun gözlerindeki inatçı bakışı tanıdığında iç geçirdi, kendi de aynaya baktığında bunu görmüyor muydu? Konuşma için kendini hazırladı ve oturup La Sagrada Familia'yı seyreden oğluna katıldı.

"Burada neden yürüdüğünü anlıyorum," dedi Santiago. "Barselona'ya, İspanya'ya, dünyaya ve Tanrı'ya bir hürmet."

"Ama tamamlanmadı," dedi Armando. "Nedenini biliyor musun?"

"Savaş çıktı."

"*Biz* de Franco'ya kendi halkımızdan binlerce insanı öldürmek için kullandığı silahları sattık," dedi Armando. Din, sınıf, hak ve kaynak sebeplerinden çıkan İspanya İç Savaşı'nın fitilini ateşleyen askeri darbe bir faşistin gücü eline almasıyla sonuçlanmıştı. Bu faşist kendi babası, Maceo Moncada'dan, yani Santiago'nun dedesinden destek görmüştü.

"Ailemiz'i kurtarmak için gerekeni yaptık," dedi Santiago. "Hem sen çocuk yaştaydın. Bense daha doğmamıştım bile."

Armando burun kıvırdı. "Sana uymadığında tarihi görmezden gelmen nasıl da işine geliyor."

"Sen bizim tarihimizi *silmek* istiyorsun," dedi Santiago. "Ama biz büyük işler de yaptık. Hastaneler, müzeler, üniversiteler inşa ettik… Bunları çarçur edemezsin. Bana çok geç olmadığını söyle."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Onda nasıl başarısız olduğumu. Armando oğlunu tepesine çıkarmış, onunla daha çok zaman geçirmediği için duyduğu kendi suçluluğunu silmek için aldığı pahalı hediyelerle onu şımartmıştı. Santiago'nun dürtülerini kontrol etmeyi hiç öğrenmemesi şaşırtıcı bir şey miydi? Armando nihayet inancına sarıldığında oğluna yardım etmek, onu ışığa çıkarmak istemişti ama Santiago çoktan kendi yolunu çizmiş, çalıntı alıntıların ve nafile şanın coşkulu düşlerini kovalamaya dinmez bir açlık edinmişti. Macellan'ın hazinesini aramak için zaten milyonlar harcamış, kıymetli, Tanrı lütfu hayatını bir tek kendini zenginleştirmek için ziyan etmişti. *Ama artık yeterdi.*

"Ayarlamaları yapıyorum," dedi Armando kesinlikle. "Fikrimi değiştiremezsin. Senin bu leş arayışın bitti."

Ayağa kalktı ve dönüp limuzine doğru yürümeye başladı, sabah ritüeli bölündüğü için pişman ve sinirleri bozuktu. Santiago sessiz, mutsuz bir refakatçi olarak onun arkasından yürüdü. Oğlu sonunda kendini bir yere koymak zorunda kalacaktı. Belki o da, kanlı paralarının sebep olabileceği iyilikleri, yatıştırılabilecek acıları gördüğünde Tanrı'nın inayetini yüreğine alacaktı.

Neredeyse limuzine gelmişlerdi –oğlunun Gullwing'i onun hemen yanındaydı– ki Santiago sonunda konuştu. "Baba."

Armando döndü. "Gerçekten benim kendi ayaklarımın üstünde durabileceğime inancın yok mu?"

Oğlu üzgün, hatta paylanmış görünüyordu. Bir çocuk gibi onaylanmaya hep açtı.

"İnanç göremeyeceğimiz bir şeyden emin olmaktır," dedi Armando ve başını kaldırıp parlak gökyüzüne baktı. "Ben *O'na* inanıyorum."

Şoför dışarı çıkmadığı için Armando kapıyı kendini açtı, koyu filmli pencerede oğlunun yıkılmış yüzünü bir an görüverdi. Başka aramalar, fikrini değiştirtmek için başka denemeler olacaktı ama firması çoktan belgeleri hazırlıyordu ve hazırlanır hazırlanmaz Armando imzasını atacaktı.

Arabaya binip kapıyı arkasından kapattı–

–ve arkada bir kadın vardı, boş şoför koltuğunun arkasında

BELONGS TO KMKDS TEAM

oturuyordu. Genç, etkileyiciydi fakat gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Sen kimsin? Çık arabamdan!"

Şoför kapısı açıldı ve Santiago içeri girip kapıyı kapattı.

"Santiago, ne yapıyorsun sen?"

Oğlu dikiz aynasına baktı, karanlık, mutsuz gözleri Armando'nunkilerle buluştu.

"Affet beni, baba," dedi Santiago alçak sesle.

Kadın elinde kıvrımlı bir bıçakla eğildi. Çabucak hareket ederek bıçağı adamın kırışık boğazından hafifçe çekti. Armando'nun içinden ıslak sıcaklık döküldükten sonra adama bir acı hissi bastırmıştı ve korkunçtu.

Gördüğü son şey oğlunun başını çevirdiğiydi.

Nate geç uyandı ve neden pek sık içmediğini hatırladı. Kırmızı şarap öldürücüydü; başı ağrıyordu ve ağzında ara sokakların kokusu gibi bir tat vardı. Neyse ki Chloe'nin saklanma evinin kahve ve İbuprofen stoku yerindeydi, bir de duş aldıktan sonra neredeyse normal hissediyordu. Sully her zamankinden daha kötü görünmese de sessizdi. Chloe pozitif biçimde keyifliydi. İçki âlemlerinin herhangi bir artçı etkisini hissediyorsa bile göstermiyordu. Ayrıca dost canlısı olsa da önceki gece ikisinin de düpedüz yaklaşmış olduğunu unutmaya hazır gibiydi. Nate daha iyi koşullarda bir başka fırsatın çıkmasını içinden umdu ve onun arkadaşlığının tadını çıkarmakla yetindi.

Hepsi Chloe'nin internetten çıkardığı kilise fotoğraflarına göz attı ve Nate ilk defa *contrafuarte voladoru*n ne olduğunu öğrendi; destek kirişi sayılırdı, kulağa geldiği kadar ilginç bir şey değildi. Chloe rahibelere, Katolik arkadaşlarıyla birlikte mimariyi çalışmak ve eskizini çıkarmak için bir süre rahatsız edilmemeye ihtiyaçları olduğu konusunda bir maval okumuş ve bu fırsat için yüklü bir de bağış sözü vermişti.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Akşamüstü gibi çantalarını topladılar, Sully el fenerleri ile kulak telsizlerini dağıttı, herkes üstünü değiştirdi, hepsi koyu renklerde giyinmişti. Nate ile Sully, Chloe'nin SUV arabasına kendi eşyalarının yanı sıra bir de ekipman çantası yüklediler. Chloe lavaboyu kullanmak için geri eve koşup ikisini baş başa bıraktı.

"Dün gece ikiniz epey yaklaşmıştınız," dedi Sully.

"Senin ölümünü planlamak eğlenceliydi," dedi Nate, satışılmayı reddederek.

Sully hiç gülümsemeden şu kaş çatma şeyini yapmıştı. "Sana, ona dikkat etmeni söylemiştim."

"Anlıyorum, kıskanıyorsun," dedi Nate.

Sully hâlâ gülümsemiyordu. "Kıskanmıyorum, açgözlüyüm ben. O da öyle, herkes öyle. Bunu aklından hiç çıkarma."

Bak sen, bugün babalık yapasımız mı gelmiş?

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Nate. "Hayatım boyunca kendim baktım."

Sully gözlerinde ciddi bir ifadeyle ona dönüverdi. "Bu farklı. Bahsettiğimiz para miktarı bunu farklı *yapıyor*. Önce sadece avın heyecanı vardır. Sonra ilk tadını alırsın. Çıkardığın incik boncuk parçası gözüne kıymetsiz görünür ama yüz bine okutursun. Sonra bir bakmışsın tek düşünebildiğin *daha fazlası* olmuş, *daha fazlasını* nasıl bulurum diyorsun. Beynin kendini baştan inşa eder. Dostlar, ailen? Giderler. Diğer herkes? Tehdide dönüşür."

Hyundai'ın bagajını sertçe kapattı. "Herkes farklı olduğunu, bunun onların başına gelmeyeceğini düşünür. *Kimse* farklı değildir. Ne ben, ne sen, ne abin, kimse."

"Sam'e ne olmuş?" diye sordu Nate birden. "Ne demeye getiriyorsun?"

Sully başını iki yana sallayıp sonunda göz temasını kesti. "Neden uzaklaşıp gitti sanıyorsun? Neden aramayı bıraktı? Bütün anlatmaya çalıştığım, altının bunu yaptığı."

Chloe çıkarak üzerinde tam oturan siyah tulum benzeri bir şey ile hafif bir bordo ceket ve kocaman bir gülümsemeyle, hafif adımlarla merdivenlerden indi. Harika görünüyordu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Hadi gidip alalım şunu, yoldaşlar," dedi ve Nate'in nabzı hızlandı. Tüm şahsi meseleler bir yana, anahtarlarının kayıp kilidini bulacak, belki kimsenin yüz yıllardır görmediği bir şey göreceklerdi… ve paçalarına kadar zengin hâlde çıkmaları da gayet olasıydı. Altınları bulurlarsa Sully'yi işleyip Chloe'ye payını mutlaka aldırmaya karar verdi. Ondan hoşlandığı için değil, böylesi ancak adil olacağı için; onun anahtarı olmasa hiçbir şeye ulaşamazlardı.

Hemen hemen her konuda iyi hisseden Nate arabaya bindi ve Chloe günbatımı kadim şehrin çevresinde yoğunlaşırken uzayan gölgelerin içinden kiliseye doğru yol tuttu.

Katedrale ulaştıklarında hava kararmıştı, son turistler de yemeğe, içmeye veya artık neyse ona gidiyordu. Mumların ve loş ışıkların hafif parıltısı, apsise dizilmiş ve heybetli yapının her iki tarafından inen yüksek vitray cam pencerelerin ardında parlıyordu. Chloe yakındaki bir yere park etti ve boş plazadan yürüyerek geldiler; Chloe onları bağlantılı yan kilisenin küçük bir kapısına yönlendirip onlara eğer gerekirse konuşma işini ona bırakmalarını hatırlattı. Sully için sorun değildi, İspanyolcası iyi sayılmazdı, hem ayrıca insanlar onun çirkin suratındansa güzel bir yüze güvenmeye daha yatkındı.

Kapının kilidi açıktı ve kısa bir girişten geçip öndeki giriş kısmının hemen arkasındaki ana katedrale çıktılar. Geleneksel Gotik tarzda nef, tek bir uzun ve yüksek odaydı. Buraya kapılarla ayrılmış sütunlu ara koridorlar diziliydi, geçip giden siyah metal parmaklıkların arkasındaki nişlerde heykel, mum ve sanat eseri teşhirleri vardı. Onlarca tahta sıra, ana sunağın durduğu doğu tarafındaki yarım kubbe içine dönük yerleştirilmişti. Tonozlu, kemerli tavan en yüksek noktasında on beş metre yüksekte olmalıydı.

Apsis içine doğru ağır ağır yürüdüler, Chloe ile Nate'in yüz-

BELONGS TO KİKİDİS TEAM

lerinde süslü duvar işçiliğini, yükselen ara koridor kemerlerini incelerken hayranlık dolu ifadeler vardı. Ayak sesleri hafif olsa da devasa alanda yankılanıyordu.

Transeptte* koro bölümünden cüce gibi, yaşlıca bir rahibe çıkıp onlara şüpheli biçimde baktıktan sonra kayboldu.

"Rahibeler," diye fısıldadı Nate. "Rahibelerdir mutlaka."

"Hadi ayrılalım," dedi Sully. "Doğal davranıp anahtarların nereye girdiğini bulalım."

Dağıldılar, Nate geri nartekse döndü, Chloe nişlerden birine ilerledi. Sully çantasından Elcano'nun günlüğünü çıkarıp işaretlediği çizimli sayfaları karıştırdı. Ağacın yanı sıra çam kozalağına benzeyen bazı belli belirsiz eskizler vardı ama anlamak zordu. Vitray camlı pencerelerden birkaçı ağaçları veya bitkileri betimliyordu, belki orada bir nevi ipucu bulunabilirdi. Ama Nate camların hiçbirinin orijinal olmadığını, mekânın birkaç defa bombalandığını söylemişti...

Gösterişli salonda dolaştılar, hareketlerinin hışır hışır yankıları geri fısıltıyla onlara dönüyordu. Görülecek çok şeydi ve Sully hiçbir şeyi kaçırmamaya kararlılıkla, tabiatındaki sabırsızlığa gem vurmuştu. Doğru yerde olduklarını hissedebiliyordu; çocuk, ismi söylediğinden beri biliyordu bunu. Altınlara bir adım olsun yaklaşmak için şu katedralin her bir santimini aramak zorunda kalırsa yüzünde gülümsemeyle arardı.

Nate geri nartekse yöneldi –burası esasında öndeki giriş bölümüydü– ve güney duvarının arkatını inceledi, etrafını ışıkları kırpışan mumların sardığı dini eşya masaları ile stantları vardı. Nişler kapılarla ayrılıp kilitlenmişse de ekipman çantasında cıvata kesicisi vardı. Nate onu kullanmak zorunda kalmamalarını, ihtiyaçları olan şeyi harika katedralin herhangi bir parçasına

* Yapıyı yanlamasına keserek haç biçiminin kollarını oluşturan ve kiliseyi haça benzeten kısa kısma verilen ad. *–çn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

zarar vermeden bulmayı umuyordu. Yani bunun yanı sıra bir de öfkeli rahibeler tarafından kuşatılma düşüncesi onu biraz ürkütüyordu.

Ön girişte satın alınabilecek birkaç hediyelik eşya duruyordu, haçlar ile Meryem heykelcikli anahtarlıklar ve bir kartpostal standı vardı. Nate yanlarından geçecek olmuştu ki kartvizitlerden biri onu durdurdu.

Oha. Kartta tanıdık bir sahilin güneşli bir fotoğrafı vardı, üstüne de *Benvinguts a Barcelona!* yazıyordu. *Benvinguts*'un hoş geldiniz anlamı olduğunu hatırladı; yıllar önce Sam'den aynı kartpostalı aldığında bakmıştı.

Nate çantasını açıp plastik kartpostal torbasını çıkardı. Ondaki kopyayı bulup arkasındaki kısa yazıyı okudu: *Keşke sen de burada olsaydın, kardeşim. S.*

Kartı diğerlerinin yanına koyarken elleri biraz titriyordu. Aynı fotoğraflı kartpostalı satan muhtemelen bin durak vardı ama Nate, Sam'in burada, muhtemelen şu an tam Nate'in durduğu yerde, etrafını İspanyol Rönesansı'ndan önce dikilmiş duvarların sardığı döner kartpostal standının önünde durduğundan bir şekilde emindi. Bu düşünce onu sarstı, gerçi nedenini bilmiyordu. Belki abisiyle bir bağ, yalnızca zamanın ayırdığı ortak bir deneyim hissettiği içindi. Nate aynı serin, sessiz havayı solumuş, ayakları aynı tuğlalara basmıştı; muhtemelen onun da rahibeler konusunda keyfi kaçmıştı. Bu bağlantı düşüncesi Nate'in tarihte hep hoşlandığı şeydi: ondan önce başkalarının gelip gelmiş, yaşayıp tecrübe etmiş ve ölmüş, hayatlarına ve kim olduklarına dair ipuçları, başarılarının hikâyelerini, kırıntılarını ve kanıtlarını bırakmış olduğunu idrak etmek. *Değerli* kanıtlar bırakmıştı bu insanlar.

Ama Sam ölmedi. Ölmemişti ve eğer burada bulunduysa çam ağacını çözmüş demekti. Ne var ki Sully katedrali bilmiyordu. Sam altınların izini sürmek için ayrılıp kendi yoluna mı düşmüştü? Belki... Belki de Nate alt tarafı bunun gerçek olmasını istiyordu.

"Baksanıza, bir şey buldum," dedi Sully, sesi sessizlikte ko-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

layca taşınarak. Ana sunağın durduğu kısmın hemen önündeki koro kısmındaydı.

Nate kendini toparlayıp geldi, Chloe de ona kilisenin kuzey tarafından katıldı. Sully sıralardan birinin yanına çömelmiş, çok eski zemine dikkatle bakıyordu.

Tam yanına geldiklerinde Sully uzun sıralardan birini itti, ahşap tuğlaların üstüne yüksek sesle sürtündü. Kötücül bir kurmalı kutu kuklası gibi, yine deminki yaşlı rahibe transeptin yanındaki kapıdan gözlerini kısmış hâlde başını uzattı.

"Kusura bakmayın, Rahibe," dedi Nate otomatikman. "Haçlı tespihini düşürdü de."

Görünüşe göre rahibe İngilizceden anlıyordu. Ona ters ters baksa da Chloe'nin araya girmesine gerek kalmadan geri kayboldu. Nate onun geri çekildiğini duydu ve titredi.

Sully parmaklarını taşa sürüyordu. Chloe ile Nate iki yanına çömeldiler. Taşa kazılı harfler vardı: küçük, belli belirsiz olsalar da oradalardı. Bir liste. *İsim baş harfleri mi?*

"JSE," dedi Chloe hafif bir sesle, en üst satırı okuyarak. "Juan Sebastian Elcano."

Kaptanın isminin baş harflerinin altında iki üç harflik setler hâlinde başka harfler vardı. On yedi tane daha set diziliydi.

Sully'nin sesi biraz hayrete kapılmış gibiydi.

"On Sekizler gerçekten de buradaymış."

Baş harflerin yanında taşa oyulmuş kasıtlı bir zikzak vardı, yüzeydeki bir çatlakla neredeyse gizlenmişti. Nate üzerinden parmağını geçirdi, konumuna dikkat edip başını kaldırarak sunak bölümüne doğru baktı.

"Merdivenler," dedi sunağın sağındaki tırabzanı gördüğünde. Katakomp turistlerin girmesi yasak olsa da Rahibe Nemrut şu an burada değildi, muhtemelen çocukları korkutmaya gitmişti. Geri döndüğünde gitmiş olurlarsa belki onların kiliseden ayrıldığını varsayardı.

Birlikte acele acele merdivenlerden indiler, hepsi hafif adımlarla, sessizce, hevesle yürüyordu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sully onları katakompa indirdi, hava aşağı inen her basamakla serinliyordu. Dik, kıvrımlı merdivenlerin dibine ulaştıklarında Chloe ceket giydiğine seviniyordu.

Katakomp geniş, altı cepheli bir odaydı. Chloe'nin oturma odası ile mutfağının birleşiminden daha büyük odanın tavanı onun bekleyeceğinden daha yüksekti. Doğu duvarında geniş, kapılı bir niş vardı, içindeyse üstünde altına boyanmış rafların durduğu bir nevi sandık duruyordu, sandığın dört bir yanına çiçekler ile dini süs eşyaları yerleştirilmişti. Diğer kemerli duvarların içine biblolar ile oymalar koyulmuştu, bir başka kapı da abartılı bir işlemeyi ve bir rahip ile bir çocuğun figürünü koruyordu. Her köşede ayaklıklar üzerinde mumlar yanıyordu. Birkaç tahta dua iskemlesi, bir rafta adak mumlarının kırpışarak yandığı kapılı doğu nişinin önünde durmaktaydı. Chloe, Aziz Joseph Oriol'un Santa Maria del Pi'ye gömüldüğünü –burada rahiplik yapmıştı– okumuştu ve acaba kemikleri yakında yatıyor mudur diye merak etti. Gerçekten o süslü sandığın içindelerse… *O bir kutsal emanet sandığı mı? Yoksa sunak mı?*

Nate fenerini çıkarmış, odaya tutuyordu. Sam'le rahibeler tarafından büyütülmemişler miydi?

"Ne düşünüyorsun, kilise yamağı?" diye sordu Chloe.

"*Caelum*," dedi Nate ve tavana işaret etti. Chloe ile Sully yukarı baktılar. Tepedeki taş kemerin bir kirişine bu kelime kazılmıştı.

"Cennetin Latincesi," diye söze devam etti Nate. "Günlükte diyor ki, '*Yoldaşına güven, zira biri cennete giderken diğeri cehenneme gidecek.*' O yüzden ben de cehennemin buralarda bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Dağıldılar, Nate duvar boyunca yürüdü, Sully zemini inceledi. Chloe nişin solunda, kırmızı bir kadife ipin arkasına koyulmuş uzun Meryem ve çocuk heykeline gidip altına yakından baktı. *Caelum* yukarıdaysa karşılıklı ipucu için aşağılara bakması gerektiğini tahmin etti.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate sütunların birinde durmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. "Melek kanatlı bir iskelet... Cennet ile cehennem arasında bir yer... Araf gibi..."

Chloe tam başını kaldırdığında Nate'in sütundaki eski bir kazıntıya dokunduğunu gördü, bu aşağı yukarı göğüs hizasında küçük bir dikdörtgendi ve görünmeyen bir şey Chloe'nin sağında tık etti.

"Bunu duydunuz, değil mi?" diye sordu Nate.

Odanın ortasında çömelen Sully, tozunu silkelediği şeyi gösterdi: sıkışmış toz toprak katmanlarının altında, taşa kazınmış bir ok biçimi. Ellerini pantolonuna çırptı. "Rastgele bir tahmin ama bu ok o tarafı gösteriyor."

Hepsi doğu duvarındaki kapılı nişe yaklaştı. Bir Meryem tablosu, etrafı çiçekler ve mumlarla sarılı hâlde altın rafların tepesine kurulmuştu... Fakat tablo ile yuvası arasında sanki beyaz ve mavi giysiler içindeki Bakire, merdivenlere bakmaya dönmüş gibi hafif bir aralık vardı.

"Meryem size de biraz garip görünüyor mu?" diye sordu Nate.

Sully çoktan cıvata kesiciyi ekipman çantalarından çıkarmıştı. Sırıtarak aleti Nate'e uzattı.

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Nate, sanki Sully ona zehir uzatmış gibi ellerini kaldırarak.

"Ufacık bir yaşlı rahibeden mi korkuyorsun?" diye takıldı Chloe, kesiciyi alıp kapıya yaklaştı. Parmaklıkların ortasında bir asma kilit asılıydı ve Chloe bunu ilk denemesinde kırıp kırık kilidi şakırdamasın diye yakaladı. Sully'yle kapıları çekerek açtılar ve Nate sandık ile kaymış tablonun önüne geldi.

Tabloyu nazikçe itti ve bütün tablo bir nevi milli mekanizmayla döndü. Dönüp öne geçen tabloda bir Orta Çağ tasviriyle şeytan vardı: alevli bir kazanın üzerine eğilmiş demonik, boynuzlu bir canavardı bu. Tablo yerine geçtiğinde bir tık sesi daha geldi–

–ve sandığın önünde, elmas biçimli iki ince ahşap panel düşerek boyalı cephenin içinde kayboldu. Her biri dar, girintili bir

BELONGS TO KMKDS TEAM

oyuk ortaya çıkardı. Chloe zıp zıp zıplayarak zafer edasıyla bağırma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

"Hasiktir, buldun be," dedi Sully ama Nate yorum yapmayıp sadece haç için çantasına uzandı. Chloe göz açıp kapayıncaya kadar çantasını indirmiş ve kendi anahtarını çıkarmıştı. Haçlar birbirinin aynı değildi, Chloe'ninki kırmızıdan ziyade mavi taşlarla süslenmişti, tasarımı biraz daha kibardı, fakat iki haç da anahtar deliklerine tam oturmuş, kolları kulp gibi dışarı gelmişti. Chloe ile Nate birbirlerine saf keyiften bir bakış attılar.

"*Dur,*" dedi Chloe, birkaç yıl önce Maya tapınağına yolculuğunu ve şu Tibet'teki mızrak çukuru meselesini hatırladığında… ilaveten o zamana kadar duyduğu tüm hazine hikâyelerini de hatırlamıştı ki öyle az öykü dinlememişti. Gizli tuzaklar çok olurdu. Chloe'nin aklına sık sık, her çağdan korsanların, hazinelerini çalmaya gelenler için ölümcül engeller hayal etmekten hoşlandıkları gelirdi. Belki bu erkeklerle ilgili bir meseleydi. "Sol mu sağ mı? Ne tarafa çeviriyoruz?"

Sully çantasından günlüğü çıkarıp içine sıkıştırılmış çeviri sayfaları açtı. Çabucak taradı.

"İşte… İkiniz de anahtarlarınızı aynı anda saat yönüne çevireceksiniz."

Chloe başıyla onaylayıp Nate'e baktı. O da sandıktan geriye çekilip kolunu uzattı.

"Ne olur ne olmaz diye," dedi ve Chloe başıyla ona katılarak aynısını yaptı. Arkalarında Sully sağ tarafa birkaç adım attı.

"Üç dediğimde," dedi Nate. "İki… Bir… *Çevir.*"

Chloe anahtarını çevirdiğinde sanki bir baskı kalkmış gibi gevşediğini hissetti–

–ve yarım düzine metal ok, sandığın içinden ölümcül güçle dört bir yana fırladı. Chloe birinin kulağının yanından vız diye geçtiğini duydu ve Sully ciyakladı.

Tanrım! Nate kocaman gözlerle Chloe'ye bakıp sonra da arkasındaki Sully'ye baktı, Sully çantasından paslı oklardan birini çıkarırken yüzü ansızın kireç gibi olmuştu… ve biraz da suçlu gibiydi, değil mi?

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Sen *saat yönüne* dedin," diye tısladı Chloe. "Son derece emin biçimde."

"Oran elli elliydi, ben de bir tahmin yürüttüm," dedi Sully.

"*Tahmin mi*?" Chloe ona öfkeyle baktı. "Kellemiz gidebilirdi!"

"Belli ki anahtarları diğer tarafa çevirmeniz gerekiyormuş," dedi Sully gayet sakince.

"*Belli ki*," dedi Chloe somurtarak. Nate'e baktığında onun bakışlarında da aynı karanlık düşünceleri gördü. Onun kimle ortaklık ettiğine dikkat ettiğini umdu.

Gerçi bana söz düşmez ya…

Kendilerini yeniden konumlandırıp anahtarları geri kavradılar.

"Tamam," dedi Nate ve Chloe baş salladı. "*Çevir*."

Chloe anahtarı sola çevirdi, elindeki soğuk metalden bir mekanizmanın işlemesinin tıngırtısını hissetti–

–ve bütün sandık duvardan ayrılıp öne kaydı ve yüksek bir *tak* sesiyle yere kondu. Chloe sandığın arkasına gizlenmiş dar bir açık geçidin kenarını görebiliyordu. Soğuk, bayat hava katakompa esti.

Nate'e sırıttı, o da sırıtarak karşılık verdi. İkisi ayağa kalktı, Nate başıyla sağı işaret etti. O iterken Chloe çekti, ağır sunağı güç bela önlerinden çekerken sunak zemine sürtüyordu. Chloe içinde adrenalin akarken ağırlığı hissetmiyordu bile.

Ortaya çıkan geçit bin örümcek ağıyla bezeli bir taş kemerdi. Chloe karanlığın içine inen çok eski, leş gibi basamakları görebiliyordu. Kemerin tepesindeki kenet taşından boynuzlu bir iblis onlara gel gel ediyordu.

"İşte bu kadar, yaklaşıyoruz," dedi Sully ve Noel'de çocuklar gibi hissederek merdivenlere doğru bir adım attı. Ama Chloe onun yoluna geçip önünü kesti.

"Dur bir," dedi, sonra Nate'e döndü, "Günlükte ne yazıyordu?"

"Birimiz yukarı çıkacak, diğerimiz aşağı inecek," dedi Nate.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Kesinlikle," dedi Chloe, Sully'ye pis bir bakışla. "Ben aşağı iniyorum."

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Nate.

Gerçekten sürpriz oldu. Sully bunun amacını tartışmayı düşünse de aslında pek önemi olmadığına kanaat getirdi.

"İyi, ikiniz de cehennemin dibine gidebilirsiniz," deyip elini Nate'e uzattı. "Bana haçını ver."

"Niye verecekmişim?" diye sordu Nate.

Aman yani. "Çünkü muhtemelen ona yukarıda ihtiyacım olacak. Sende *onun* haçı var."

"Tamam," dedi Nate, anahtarı uzattı. "Telefonunu ver bana."

Sully soru soracak oldu ama çocuk "Uçlan" hareketi yapmıştı. "Bana güven işte, olmaz mı?"

Sully haçı aldı, onu yeniden eline aldığına rahatladı, Nate de onun telefonunu alıp tuşlamaya başladı. "Tanrım, kaç tane uygulamayı açık bırakmışsın, hiç kapatmıyor musun sen bunları?"

Sully somurttu. Onu izlerken Chloe'nin ifadesi tam sıcakkanlı sayılmazdı.

Nate kendi telefonunu çıkarıp biraz daha tuşladıktan sonra Sully'ye telefonunu geri verdi. "Al. Şimdi birbirimizi takip edebiliriz. Bizim üstümüzde kalmaya çalış."

Sully telefonuna baktı, ekranda minik bir kareli alanda yeşil bir GPS noktası parlıyordu. Onunla neredeyse çakışan mor nokta onun telefonu olmalıydı. *Vay be.*

Nate ile Chloe el fenerlerini çıkarmış, Chloe ekipman çantasını kaldırıyordu. Soğuk mavi LED ışınlar merdiven boşluğunun karanlığını deliyor, en az birkaç yüzyıllık örümcek ağlarını aydınlatıyordu. İkisi ilerledi.

"Perili tünelde eğlenceler," diye Sully seslense de hiçbiri cevap vermedi. Birkaç basamak sonra görüşten çıktılar, mavi ışığın yansımaları ağ sarılı duvarlardan yukarı ve katakompun içlerine doğru dans ediyor, çarpılmış gölgeler vuruyordu.

Sully sandığı geri yerine koymayı aklından geçirse de telefonundaki küçük yeşil nokta çoktan doğuya doğru ilerliyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Rahibeler mumları söndürmeye indiğinde hepsi başka yerde olacaktı.

İsa'nın annesinin paha biçilmez tablosunun Şeytan'a dönüştüğünü veya ayaklarının altında cehenneme bir geçit açıldığını gördüklerinde rahibelerin yüzlerini hayal ederek katakompun merdivenlerinden yukarı çıktı. Kendi kendine kıkırdayarak boş neften en yakındaki çıkışa doğru alelacele yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Armando Moncada'yı öldürüp ölüsünden kurtulmakla geçen heyecan dolu bir sabahtan sonra Braddock uzun, monoton bir öğleden sonranın ardından bir kaçakçının evini tek başına izledi. Adam on yıl önce çalıntı eser satarken Braddock'ın radarına takılmıştı, Dunningham adında tam yılışık puştun biriydi. Barselona'da Gotik Mahallesi'nin hemen dışında bir ev tutmuş ve günün çoğunu evde uyuyarak geçirmişti. Braddock onun Sully'yi bulmak için en iyi şansları olduğunu düşünüyordu –sonuçta it, itle gezerdi– ama her koldan yaklaşmak için aynı zamanda İskoç ile Hugo'ya, ciddi bir şahsi koleksiyonu bulunan, eli uzunluğuyla meşhur bir küratörü olan bir müzeyi gözetim altına aldırmıştı. Sully çocukluğundan beri milleti çarpıyordu, çok sayıda suçlu tanıdığı vardı ama Barselona'da iş gören, onun gibi birinin yüzüne bakmaya tenezzül edecek çok eser hırsızı yoktu.

Günün ilerleyen saatlerinde Braddock, Moncada'nın kullandığı bir hesaptan bir mesaj aldı. Birkaç kelimeden ibaretti –*Sullivan, üç kişilik grup*– ve bir de adres iliştirilmişti. Bir kilise.

Braddock, İskoç'a bilgileri attı ve kiralık aracı çalıştırıp karanlığa dönen sokaklarda kuzeye doğru hızla ilerledi. Santiago Moncada'nın istihbaratını nereden aldığını bilmese de sağlam olmasını ümit ediyordu. Sully buralardaysa neyin peşinde olduğunu görmeyi çok isterdi.

Braddock, ekibinden bir dakika önce geldi ve birbirlerinden uzağa park ettiler. Park alanının köşesinde yeni bir Hyundai olsa da etrafta kimse yoktu. Braddock dışarı çıkıp katedralin yanın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki yumru yumru bir çam ağacının mürekkep gibi gölgesine girdi. Çocuklar yanına geldiler.

İskoç ikinci bir yapının yan kapısına doğru başıyla işaret etti. "Eçeri gir'ceksek, eniysi or'dan girek."

Braddock kol saatine bir bakıp baş salladı. Bir kapıcıyı konuşarak aşmayı denerlerdi ama gerekirse üçü de silahlıydı; Braddock ve İskoç'ta 9mmlik Sig P320ler, Hugo'da da bir Glock vardı ve hepsi bıçak taşıyordu. Braddock koşullar elverirse *karambitini* Sully'nin üstünde kullanma fırsatı yakalamayı umuyordu. Öyle çok önemli sayılmazdı –Sully'nin ölümü birincil hedefti– ama onu Braddock'ın ustası olduğu bıçakla bitirmek, aptal, ciyak ciyak gırtlağından kanının akışını izlemek aşırı tatmin edici olurdu. Braddock psikopat değildi, his duyabiliyordu, mesela Sully'nin ona duygusal ve profesyonel anlamda verdiği acıyı veya onun Braddock'ın planlarına bir daha asla çomak sokamayacağını bilmenin getireceği keyif gibi.

İskoç'un gösterdiği girişten Sully tek başına, telefonuna bakarak çıktı. Doğruca doğuya yürüyerek onlardan uzaklaştı. Başını bile kaldırmayıp çabucak katedralin gölgesinde kayboldu.

Braddock gözlerini kıstı. "Ben Sully'yi takip edeceğim. Diğer ikisini bulun."

İskoç ile Hugo katedrale yürüdü. Braddock parke taşlı sokaklarda biten karanlığın içine girerek bir gölge öbeğinden diğerine geçip onu semtin derinlerine takip etti.

Taş basamaklar dar, dik ve toz içindeydi, üstelik hiç bitmeyecek de gibiydi. Aynı zamanda aşırı fazla örümcek ağı vardı. Chloe fenerini lambalara tutarak dikkatle önden iniyordu. Nate aşağı inene kadar kollarını sallayıp saçını çırptı ve *ay of!* deme dürtüsünü aşağı yukarı yirmi defa bastırdı. Örümceklerin hayranı değildi.

Dipte merdivenler genişledi ve ikisi yer altı odasını incelemek için durdu, parlak LED ışınları toz dolu havayı mavinin tonları-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

na boyuyordu. Tavan ta merdivenlerin başladığı yere çıkıyordu; tepelerinde engin bir karanlık seriliydi. Önlerinde tek bir boş tünel vardı, yer altının bu kadar derinleri için şok edici derecede uzundu. Ağlar içindeki kırık Dorik sütunlar kaba yontulmuş taş duvarlara dayanıyordu. Sağ tarafta bir yığın hâlinde birtakım kırık taşlar vardı ve uzun ince beyaz bir şeyin ucu–

"Ay of!" Nate ışığı ona moloz yığınının tepesinden bakan sırıtır hâldeki, kupkuru kalmış kafatasına geldiğinde irkildi. Ânında ölü adama ve annesine onu öyle korkuttukları için sövdü, Chloe de kıkırdıyordu.

"Fobi listene iskeletleri de ekleyeceğim," dedi. "İskeletler ve rahibeler."

Tünelin içlerine ilerleyip kalın bir ağ tabakasını eliyle aşağı indirdi.

"Peki, Indiana Jones," dedi Nate. "Neyse."

"Indy mi? *Marion*'u dene. Marion, Jones'un yaptığı her şeyi yaptı ama çıplak ayakla ve bilek hizasında bir elbiseyle yaptı."

Sesindeki sırıtışı gizlemeye bile çalışmıyordu Chloe ve son derece mantıklı konuşuyordu. O kesinlikle bu ölülerin ve sekiz milyon örümceğin olduğu bu kapkara kadim tünelde Nate'ten daha rahattı.

İlerleyerek taş parçaları ve toz yığınlarının üzerinden geçtiler. Tünel soğuktu ve nefesler ile sürünen ayak sesleri haricinde sessizdi. Birbirlerine yaklaştılar ve Nate, Chloe'nin nasıl sıcaklık yaydığını fark etti. Güzel de kokuyordu.

Elli metre kadar gitmişlerdi ki tünel açılıp iki yola çatallandı. Durdular ve fenerlerini etrafa tuttular. Nate iki tünel arasındaki duvara gelip taşı sildi. Çatalın sağındaki yolu işaret eden bir ok işareti vardı.

"Ok bu tarafı gösteriyor," dedi Nate.

Chloe'nin fener ışığı tünelin soldaki açıklığının yanındaki bir taşta durmuştu. Taşa ışık huzmeleriyle çevrili bir göz oyulmuştu.

"Takdiri İlahi'nin Gözü," dedi. "Ben Tanrı'nın gösterdiği yoldan gidelim derim."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Hemen soldaki tünelden yürüdü. Nate tereddüt ettikten sonra kendi tünelinin içine birkaç adım attı, Chloe'nin kendi fikrini almaya tenezzül etmemesinden rahatsız olmuştu. Yanlış yöne gidiyor olabilirdi, ayrıca–

–ayrıca SEN DE aslında HİÇBİR ŞEY bilmiyorsun ve şimdi de burada bir şeyler BİLEN insandan ayrıldın.

Nate ansızın kötü bir hisse kapıldı, tüyleri diken diken oldu ve tam taşın sürtünme sesini duyduğunda refleksle bir adım geriye sıçradı–

–ve önündeki duvarlardan uçları paslı dört mızrak fırlayıverip tünelde tam onun daha şimdi durduğu yere saplandı. Her bir yandan ikişer mızrak vurmuştu, hepsi de bihaber kurbanın karnına dönüktü. Ufalanmış taş, saç kepeği gibi aşağı süzüldü.

Chloe'yi çok çabuk yakalayıp son birkaç basamağı rahat tavırlarla indi.

"O neydi?" diye sordu Chloe.

"Bir şey değil," dedi Nate. "Bu taraftan gitmeliyiz."

Chloe ilerlemeye devam ederlerken bir şey demeyecek kadar kibardı. Tünelin karanlığı ürkütücüydü. El fenerli karanlığı kolayca delse de yer altında karanlık bir varlık gibiydi, dört bir yandan bastırıyor, ışığı yiyor, omuzlarından yaklaşıyordu.

Tünel örümcek ağlarıyla örtülü çökük bir demir kapıyla sonlandı. Yine bir zincir ve katakomptakinden daha ağır bir asma kilit vardı.

"Harika," diye iç geçirdi Chloe. "İşte yine başlıyoruz."

Cıvata kesiciyi çıkarıp bunu bin defa yapmış gibi işe koyuldu.

"Sen bu işe nasıl girdin?" diye sordu Nate.

Chloe durup zinciri test etti, sonra aleti başka bir halkaya yerleştirdi. "Çocukken keşfe çıkardım. Bir gün bir köprünün altında gömülü, değerli taşlarla kaplı bronz bir heykelcik buldum. O hissi asla unutmayacağım. Heyecan doluydu."

Cıvata kesiciyi bırakıp zinciri salladı. "Benimle gurur duyacağını zannederek babama gösterdim, belki bir müzeye koyardı… Ama o satıp bütün parasını da aldı. Onu bir daha hiç görmedik."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Oha," dedi Nate. "Fenaymış. Üzüldüm."

Kilit üzerinde çalışmaya koyulurken Chloe'nin sesi kasten hafifti. "Neden ki? Bu yüzden daha iyi bir yerdeyim. Ve bir daha olur da bir şey bulursam kimseyle paylaşmamaya yemin ettim."

Nate onun için kötü hissetse de aynı zamanda sonuna kadar anlıyordu. Düşündüğünden daha çok ortak noktaları vardı.

"Güvenebileceğin birini bulman gerek, yoksa kedili bir yaşlı adam olursun," dedi Nate.

Sully kulağında parladı. "Bu arada seni duyabiliyorum."

Chloe kilidi çekiştirdi. "Açamıyorum."

Nate paslı parmaklıklara baktı, çerçevenin etrafındaki ağır paslanmayı gördü. "Kenara geç."

Chloe geçti ve Nate darbesine ağırlık vermek için dönerek bir tekme attı. Kapı tangırdadı ve gıcırdayarak açıldı.

"Gördün mü?" Nate dikleşti.

"Tabii, koca kötü rahibe yok sonuçta," dedi Chloe ve ikisi de sırıttı.

İçeri geçtiler. Kapıyı geçince tünel on metre daha uzuyor, sonra sağa dönüyordu. Köşeyi döner dönmez bir şey değişti. Hava daha az tozluydu, şimdi o kadar bayat değildi ve zeminde de molozlar yoktu. Tünelin yine döndüğü yere doğru biraz hızlı yürüdüler–

–ve tünelin yeni bir bölümüne girdiler. Işıkları tuğlaların içine gömülmüş, duvarlar boyunca ilerleyen modern havalandırma borularına benzeyen şeylerin üzerinde oynadı. Birkaç örümcek ağı vardı ama önceki gördükleri gibi değildi.

Nate duvara yaklaştı. Taşların bir kısmı eskiydi ama yukarıdaki malzeme tuğlaydı ve seri üretilmiş gibi görünüyordu.

"Burada bir terslik görüyor musun?" diye sordu Chloe.

"Kadim hazineye giden yolun böyle görüneceğinden emin değilim," dedi Nate.

"Bilemiyorum… daha mı kadim ki?"

Duvarları ve zemini araştırarak boruları takip ettiler. Nate titreşim gibi bir şey duyduğunu sandı, attıkları her adımla ses biraz

BELONGS TO KIKIOS TEAM

daha yükseliyordu. Çalışan büyük bir makinenin ağır güm gümü gibiydi, derinden gelen ve insandan çıkmayan bir gürültüydü fakat anlaşılamayacak kadar bastırılmış çıkıyordu.

"Duyuyor musun bunu?" diye sordu Chloe.

Nate başını evet anlamında salladı. "Sully, yukarıda tuhaf bir şey görüyor musun?"

Uzun bir duraksama oldu. "Daha spesifik olman gerekecek."

Nate ile Chloe yürümeye devam ettiler, ses yükselerek meşum bir gümbürtü hâlini aldı. Chloe dudaklarıyla ona sözcükler sarf ederek ileriyi işaret etti ama Nate onu artık neye gidiyorlarsa onun sabit çığlığından duyamadı. Bunun belki bir hayvan öğütücü veya sanayi tipi bir kemik kesme makinesi olduğunu tahmin ediyordu.

Tünel, duvarlarının arasına sıkıştırılmış kalın bir metal ızgarayla aniden bitiverdi. Diğer tarafta kumaş gibi bir şey vardı; arkasını göremiyorlardı ama gidecek başka yer yoktu. Gümbürtü bir sonraki adım üzerine konuşamayacakları kadar gürültülüydü. Chloe'yle birbirlerine baktılar *–şimdi ne yapacağız?–* ve Nate omuz silkip bir adım gerileyerek omzuyla bodoslama bir darbe geçirdi.

Yalıtımlı ızgara çok kolay açıldı ve Nate ışıl ışıl, ciyak ciyak bir cehenneme adım attı, Chloe de hemen arkasındaydı.

Sully telefonundaki yeşil noktayı takip ederek doğuya ve sonra da güneye yürüdü. Bir defa bir ara sokaktan eğilerek geçmesi gerekti ve sıkış tıkış bir park alanından zikzak çizerek geçti. Etrafta bir dolu turist dolaşıyordu, Gotik Mahallesi'nde popüler bir uğrak yeri olan Las Ramblas caddesinin dükkânları ile büfelerini geziyorlardı. Özenli kostümler içindeki sokak sanatçıları oradan oraya sekerek gidiyor, alışveriş yapan, bir şeyler yiyen ve fotoğraf çeken dağınık kalabalıkla etkileşime geçiyordu. Sully gözlerini telefondan ayırmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sully, yukarıda tuhaf bir şey görüyor musun?" diye sordu Nate.

Sully yukarı ve etrafa bakındı. Binalar, önünde aslanların olduğu devasa bir fıskiye... Gözü devasa yarasa kanatları, ışıl ışıl boynuzları ve ayak kadar parmak uzantıları olan koca bir altın iblis gibi giyinmiş bir adama takıldı.

"Daha spesifik olman gerek," dedi Sully ve bekledi, ama çocuk başka bir şey demedi. Belki de demişti ama pahalı kulak telsizleri kötü çalışıyordu. Her hâlükârda Nate'in yeşil noktası harekete geçti. Tekrar güneye gidiyor gibi duruyordu.

Sully güneyindeki aralıksız binalar bloğuna bakarak kaş çattı. Çocuğun çok ilerlemeden durmasını umdu, yoksa diğer tarafa geçecekti.

Sully sanki biri onu izliyormuş gibi, kaşıntı veren bir hisse kapıldı. İleri yürüyecek oldu ve ardından ansızın arkasına dönüverip geçen turistleri, fıskiyeyi, altın iblis adamı gördü...

Hiçbir şey yok. Biri onu izliyorduysa da şu an izlemiyordu. Sully paranoyaya kapılmak istemedi ama Barselona, Moncada'nın kendi sahasıydı. Ve Jo Braddock müzayededede sıçıp batırdığı için kapı dışarı yahut infaz edilmemişse ve hâlâ onun hesabına çalışıyorsa...

Çıkar şunu aklında, burada olduğunu bilen bile yok. Nereden bileceklerdi ki? Pasaportuna kaşe vurulmamıştı, kelimenin tam anlamıyla gözden kaçmışlardı. Dikkatli olmaya değerdi ve Sully de gözünü dört açmıştı ama anahtarlar onlardaydı ve onların nerede kullanılacağını çözen Nate olmuştu. Ayrıca altınlara *çok yaklaşmışlardı*, Sully içine ettiğinin bir zor yolculuğunun sonundaki muhteşem ödül gibi, altınların onu mıknatıs misali çektiğini hissedebiliyordu.

Telefonundaki yeşil nokta hareket etti ve Sully de onun peşinden gitti.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Chloe, Nate'in arkasından bocalayarak gelip gözlerini çakan ışıkların ve elektronik basın ani şiddetine kıstı. Lazerler sallayan ve dur durak bilmeyen sağır edici müziğe dönerek dans eden terli dansçılarla dolu geniş bir yer altı gece kulübündelerdi.

Nate dikleşip onlara öylece baktı, Chloe'yle aynı şaşkınlık ifadesini taşıyordu. Yarı modern alana belki yüz tane yirmili yaşlarında genç sıkışmış, yanıp sönen pembe ve mor ışıklar altında kendinden geçmiş hâlde dans ediyordu. Geniş odanın arka kısmının büyük bölümü boyunca giden uzun bir ahşap barda oradan oraya fırlayarak içki dolduran barmenler çalışıyordu. Barda ve duvarlardaki kırmızı mumluklarda mumlar titreşiyordu. Ter, içki ve vücut spreyi gibi bir koku vardı.

"Bu doğru olamaz? Olabilir mi?" diye bağırdı Nate ama Chloe onu ağzından değil de kulak telsizinden duydu. Müzik zarar verecek seviyede gümbürdüyordu.

İşte. Chloe dökülen Dorik sütunu dansçıların arasında bir an görüverdi ve ona doğru adım attı. Şimdi gözleri aradığı için, daha modern kirişlerin arasına karışmış iki tane daha gördü, sonra–

"Şuna baksana," dedi barın sonuna doğru işaret ederek. Barın kulübün kuzey doğu köşesine açıldığı yerde duvar çok daha eskiydi ve barın hemen arkasında çok eski bir Roma mozaiğinin bir parçası, ihrama bürünmüş iki figür vardı. Karoların her tarafı grup çıkartmalarıyla kaplanmıştı. *Infernum* sözcüğü yukarıdaki taşa kazınmıştı. "Infernum! Cehennemin Latincesi değil mi bu?"

Chloe işin lojistiğini düşünerek oraya doğru yürüdü. Mozaik barın arkasında ama sonuna yakındı. Barmenlerin dikkatini dağıtabilirlerse–

"*Bekle.*" Nate kolunu uzatıp onun önünü kesti, geldikleri tarafa başıyla işaret etti. İki iri adam mekânda boy göstermiş, partiklerin arasında kabak gibi çıkıntı yapıyorlardı. Chloe'yle Nate'in geldiği ızgarada dimdik durmuş, sert gözlerle etrafa bakınıyorlardı.

"Braddock'ın yardımcıları," dedi Nate.

Chloe, Jo Braddock'la ters düşmeye hiç meraklı değildi ve

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate'in onu korumaya çalışmasından etkilenmişti ama yakından o duvar resmine bakmadan mümkünü yok gitmeyecekti.

"Hadi gel, beni takip et," dedi. Ceketi çıkardı, onun elini tuttu ve onu neşeli gençlerin kalabalığına çekip çıplak kollarını kaldırarak vücudunu müziğe uydurdu.

Nate de ânında uyum sağlayarak vücudunun ağırlık merkezini gevşetti ve onunla dans etti, onları nasıl kullanacağını biliyormuş gibi kalçalarını çeviriyordu. Chloe, Braddock'ın ekibine bir göz attı ama dans etmeyen herkese dik dik bakmakla meşguldüler.

Salonda kuzeydoğuya doğru insanların aralarından geçtiler, birlikte çok iyi uyum sağlamışlardı... o kadar iyi sağlamışlardı ki Chloe önceki gece işlere balta vurduğu için ciddi anlamda pişman oldu. Barın sonuna kadar dans edip orada durdular, mozaik iki metreden yakındı. Chloe yakından, eseri oluşturan küçük boyalı taş parçalarının yanında birkaç daha büyük karo da olduğunu görebiliyordu, karolar rengi atmış semboller ve harflerle kaplıydı. Parçaların bazılarının üstüne yapıştırılmış eski çıkartmalar vardı, bir kulüp gecesi broşürü yukarıdaki kısmın bir bölümünü kapatıyordu.

Maalesef bir barmen buz kesmek için yeni ipucunun önüne gelip onun görüşünü kesti. Chloe deli gibi düşünerek Nate'e baktı. Kapı dışarı edilmeden barın arkasına nasıl geçilecekti?

Nate'in gözleri parladı. Sağa birkaç adım atıp bara yaslandı ve büyük ölçüde dolu bir Absolut şişesini devirdi. Saydam alkol metal ağızlığından dökülerek yayılan bir dalga hâlinde cilalı bardan aşağı aktı.

Nate cebinden bir Zippo çakmak çıkarıp çaktı, sonra bir daha, bir daha çaktı. Birkaç kıvılcım çıksa da fitil alev almıyordu. Nate çarkı çakmaya devam etti, yüzündeki ifade gitgide çaresizleşiyordu.

"Tanrı aşkına, *al*," dedi Chloe ve süs mumlarından birini devirdi.

Bardan aşağı alev akarak yükselip alevlerden bir tabakaya dönüştü. Dansçılar keyifle bağırır ve ellerini kaldırırken bar-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

menler havlular kapıp bağırmaya başlayarak barın ucundan uzaklaştılar.

Göz açıp kapamadan Chloe ile Nate barı aştılar ve mozaiğin önüne gelip çıkartma parçalarını soymaya koyuldular. Eserin yanında ondan fazla küçük karo vardı, hepsi de farklı farklıydı –bir göz, bir güneş, bir E harfi, bir haç; bunlar anlamlı bir şekilde birbiriyle bağlantısı varmış gibi durmayan basit çizimlerdi– ama parçaların bazılarının eksik olduğu bariz de ve görünürde anahtar deliği de yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Chloe. "Yeni bir bulmaca mı?"

"Hemen çözsen iyi olacağını düşünüyorum," dedi dönüp kalabalığa bakarken. "Ben gidip bize biraz zaman kazandıracağım."

Ayağa kalkıp döndü ama Chloe tam dikkatini On Sekizler'in ipucunun solan parçalarına vermişti. Nate zaman kazanıyorsa Chloe bu zamanı ziyan etmeyecekti. Parmaklarını kazılı ve boyalı çizgilerin üzerinden geçirdi, kahrolasıca şeyi çabucak çözmenin üzerindeki baskısı kalbini güm güm attırıyordu. Siktir, arada başka çıkartmalar da vardı! Onları tırnaklarıyla kurcaladı, ince plastik ve yapışkan kısa tırnaklarının arasına doldu. Kötü adamların yaklaştığını hissedebiliyordu ve barmenler toparlanmak için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyaç duymayacaktı. Göz, güneş… Şu köpek miydi? Karoların hareket mi ettirilmesi gerekiyordu yoksa takip edilmesi gereken bir örüntü mü vardı?

Düşün, Chloe, düşün?

İskoç ve MMA dövüşçüsü yorulmak bilmez dansçıların arasından geçerek bara yaklaşıyordu; her an Nate'i görebilirler ya da çalışanlardan biri iki müşterinin onların bölgesini izinsiz girdiğini fark edip yaygarayı basabilirdi. Nate birkaç saniye içinde yüz tane aptalca fikri aklından geçirdi ve ıskartaya çıkardı, zekice bir şeyin çıkıvermesini bekliyordu ama ilhamın onun önüne gelip

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate'e servis için el sallayan güzel bir terli kadından geleceği tuttu. Nate Chloe'yi çözmesi için dürtüp ayağa kalktı, bir buz kabının yanından bir bar havlusu kaptı ve omzuna attı.

En iyi bahşiş gülümsemesini takınıp dumanlı barın üzerine eğildi. Kadın Braddock'ın ayakçılarıyla arasındaydı. "*Hola*! Ne istersiniz?"

"*Un gin tonic, por favorcito*," dedi kadın.

Harika, ama tabii barların raflarını nasıl düzenleyecekleri konusunda bir standart yoktu... ve kimin görev yerindeyse çok geçmeden dönecekti. Neyse ki bara koyulup gidilmiş dolu bir gümüş kokteyl kabı vardı ve Nate kabı alıp kapağını kapattı. Kabı kuvvetle sallayıp bir kokteyl bardağına uzandı.

"Cin ve toniğin sıtmayı tedavi etmek için İngiliz Ordusu tarafından bulunduğunu biliyor muydun?" dedi Nate ve kadın gülümsedi. Nate yüksekten teatral biçimde doldurdu. Artık ne veriyorsa biraz yeşil gibiydi.

"Bu cin tonik değil," dedi bardağı iterken etkileyiciliğine çalışarak. "Ama her neyse, müessesemizin ikramı."

Kadın bardağı alıp yudumlandı, kaşlarını beğeniyle kaldırdı, derken bir kenara itildi ve İskoç ağzı sımsıkı bir çizgi hâlinde Nate'e tepeden sinirli sinirli baktı.

"Siz durun ben tahmin edeyim," dedi Nate. "Piña colada, bildim mi?"

İskoç bir koca elini bara vurup tezgâhtan aşmaya hamle etti. Nate eline gelen ilk şişeyi kaptığı gibi onun kafasına geçirdi, sonra da altından yumruk vurdu. İskoç duman içindeki ahşaba kapaklanıp mumlar ile kokteylleri uçurdu.

MMA dövüşçüsü İskoç arkadaşının yanından atıldı ve Nate ona da vurdu, şişe kafatasının yan tarafında bir rom ve kırık cam patlaması içinde paramparça oldu. Dövüşçü geriledi ama barın üstüne çıkmıştı ve kendini Nate'in üstüne attı. But gibi elleri sertçe ağır darbeler indiriyor, Nate'in kaburgaları ile karnına seri yumrukları peş peşe vuruyordu.

BELONGS TO KMKDS TEAM

İskoç, Nate'i barın üstüne atıp gırtlağını yakalayarak onu mıhlarken elini ceketinin içine attı.

"Kendini komidyen mi sanıyo'n," diye hırladı Nate'i boğarken.

"Tamam, tamam, bir dur," dedi Nate nefes nefese. "Sex on the Beach?"

İskoç'un arkasındaki raflara tekme attı ve ona doğru yarım düzine şişe uçtu. Nate birini kapmayı başarıp şişeyi öfkeli İskoç'un kafasında kırdı. Kabadayı onu bırakınca Nate ayağa kalkıp bir şişe daha kaptı, bir şey bulmuş olduğunu umarak Chloe'ye bir bakış atmaya cesaret etti–

"Öf, bulmacalardan *nefret ediyorum*!" diye homurdandı Chloe ve bardan bir buz tutacağı kaptı. Karolara vurmaya başladı.

Bence de sevmiyorsun, diye düşündü Nate ve kapalı bir Hennessy şişesini İskoç'un kıpkırmızı öfkeli suratına attı. Adam tökezlese de hâlâ ayaktaydı ki bunun değişmesi gerekiyordu. MMA dövüşçüsü aldığı darbeden toparlanıyor, bara çıkıyordu ve dansçıların çoğu kavgaya kayıtsız görünerek müziğe kendilerini kaptırmaya devam etseler de çalışanlar bağırarak onlara yönelmişti.

"İşte burada!" dedi Chloe ve haçını parçalanmış karoların altındaki deliğe sokup çevirdi–

Nate şişe atmaya devam etti, her atışından sonra yedek şişe kapıyordu. İskoç birine basıp barın üstüne düşerek MMA dövüşçüsünü blokladı.

Bütün *Infernum* mozaiği kaybolarak aşağı veya yukarı kaydı, Nate ne tarafa kaydığını görmedi. Açılan küçük delik sadece yarım metre kadar olsa da emeklenip geçilecek kadar genişti.

Nate yangını çıkarmak için kullandığı neredeyse boş Absolut şişesini tuttuğunu fark etti ve büyük bir yudum aldı.

"Ne oluyor be, Nate? Şatını sonra atarsın!" diye bağırdı Chloe ve emekleyip açıklığa girdi. Nate çantasını omzuna attı ve onun peşinden gitti, cebinden Zippo çakmağını çıkarıp deliğe döndü, içeri eğildi–

Ağır bir el omzuna kapandığı gibi onu geriye çekiverdi ama

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate hazırdı. Dönüp çömeldi ve suratına yumruğu geçirmek üzere olan MMA dövüşçüsünün sıratına Zippo'nun kapağını açtı–

–ama sadık çakmağı yine yanmadı, çark boş yere çakıyordu.

Ne sikim oluyor lan?!

Yazar kasanın yakınında bir mum yanıyordu. Nate, MMA dövüşçüsü onu yumruklama mesafesine çekerken mumu kaptı, aralarına getirdi ve ağız dolusu votkayı fışkırttı.

MMA alev dalgasından gerileyerek Nate'in tişörtünü bıraktı. Nate dönüp deliğe atlarken Chloe'nin hâlâ karolardan dışarı çıkan anahtarını kapmayı son saniyede akıl etti. Anahtarı çekip çıkarır çıkarmaz sürtünen taşın sesini duydu–

–ve kulübe açılan panel arkalarından kapanarak onların önünü kesti.

Nate ağır ağır nefes verdi. Müzik hâlâ duyulsa da yeniden düşüncelerini duyabiliyordu ve kimse aktif olarak onu öldürmeye çalışmıyordu. *Diğer bir yandan…*

Soğuk taş duvarlarla çevrili sıkışık, karanlık bir yerdelerdi ve oturmak için bile yer yoktu. Ayrıca McDalyarak'ın dayağı sağ olsun, kusası geliyordu.

"Cidden ucu ucuna yetişmeye bayılıyorsun," diye yorumda bulundu Chloe.

"Öyle, ne diyeyim, aksi türlü bu kadar heyecan verici olmazdı," dedi Nate.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" diye sordu Chloe. İkisi fenerlerini çıkarıp açarak yeni ortamlarını yokladılar.

Dört bir yanda gri taştan başka görülecek şeyi olmayan küçük, düz bir kısa tüneldi. Bir şey demeden her biri bir yanı tuttu ve tozlu taşların üzerinde emekleyerek taş duvarları dürttüler. Araştırmak çok sürmedi, alan belki iki metre en ve onun da iki misli uzunluktaydı. Geldikleri haricinde hiçbir açıklığı da yoktu.

"Bir çıkış yolu olması gerek," dedi Chloe sesinde biraz ürküntüyle. Nate de hâlinden çok memnun değildi. Daha önce hiç klostrofobi yaşamamıştı ama bu tabuta girmek gibiydi. Kapana kısılmışlardı ve yer altının derinlerindeydiler.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate'in feneri zeminin ortasında vücutlarının örttüğü eski bir metal ızgaraya geldi. Chloe'yle emekleyerek ızgaraya geldiler, Nate fenerini aşağı tuttu. Yine taşlar vardı. Belki bir başka tüneldi ve onlarınkinden sadece bir metre aşağıdaydı. "Vay vay vay, sence aşağıda ne vardır?"

"Ne olursa buradan iyidir," dedi Chloe ve metal ızgarayı çekti.

Izgara yerinden oynamadı. Nate kaş çatarak el feneriyle parmaklıklardan birine vurdu. Som pota çeliğinden ızgara eski olsa da cıvata kesici için fazla kalındı ve taşa gömülmüştü. Bu taraftan çıkamayacaklardı, eğer bu da çözülecek yeni bir bulmaca değilse tabii...

Nate dönüp sırtüstü yatarak el fenerini alçak tavana tuttu ve işte orada, hemen tepesindeydi.

"Galiba buldum," dedi. Taşta, boyalı ve üzerine yıldızlar ile çapaların kazındığı tahta bir kapı vardı; tam ortasında kalın, yumru gibi de bir anahtar deliği vardı.

Chloe sırt üstü yatıp bariz biçimde rahatlamış hâlde derin bir nefes verdi. Chloe'nin haçı hâlâ Nate'teydi ve Nate uzun çubuğu anahtar deliğine soktuktan sonra sola çevirdi.

Hafif bir *tık* sesi geldi ama hiçbir şey olmadı. Aynı anda Chloe'yle yukarı uzanıp tahtayı ittirseler de kapı kıpırdamadı... ve yeni bir ses geldi. Bu alçaktan bir gurlama sesiydi ve altlarındaki soğuk taş ansızın daha soğumuş gibi oldu.

Nate yanına dönüp aşağı baktı. Altlarındaki geçit hızlıca suyla doluyordu. Daha o bakarken su seviyesi çelik kapıya doğru hızla yükseliverdi, köpüren su tozla dönüyor, süratle tırmanıyordu.

"Su," dedi Chloe.

"Çok su," dedi Nate. "Hay sıçayım."

Chloe tekrar kapıyı ittirdi. "Nate, buradan çıkmamız lazım."

"Sully, orada mısın?" diye seslendi Nate. "Burada mahsur kaldık! Bizi çıkarman gerek!"

"Neredeyse geldim, evlat!"

Nate bir anlık bir rahatlama hissetti ama sonra soğuk su kıçını öptü ve yayılmaya başlayarak giysilerini ıslattı. Bu bulmacanın süresi kısıtlıydı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Bu bir test olmalı," dedi Nate. "On Sekizler mutlaka bir kaçış kurmuştur, değil mi?"

"Orası *senin* alanın," dedi Chloe. "Düşün!"

"Günlükte, '*Yoldaşına güven, zira biri cennete giderken diğeri cehenneme gidecek*,' yazıyor. Yoldaşına güven..."

İkisi de aynı anda anlayıp bağırdılar, "Sully!"

"Sully, yukarıda *bu* kapıyı açmak için bir başka anahtar deliği daha olmalı!" diye ekledi Nate aceleyle.

Soğuk su santim santim yükseliyor, yakında dar mezarları olacak yerin zeminine yayılıyordu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sully birinin onu takip ettiği hissini şüpheye yer bırakmayacak şekilde duyuyordu. Çocuk ve Chloe'den birkaç dakika ses çıkmadı, telefonundaki yeşil nokta hiç kıpırdamadı ve Sully bu süreyi geldiği bloğu dolaşmaya harcayıp bir ara sokaktan hızlı adımlarla yürüyerek olduğu yere geri döndü. Gelgelelim kimse yoktu, ne tek bir şüpheli görünüşlü yabancı, ne de daha fenası, korkutucu bir tanıdık yüz.

Sadece Nate ile Chloe'yi beklemekten gerildiğine kanaat getirdi ve yeşil noktanın olduğu yere doğru hızlandı. Görünen o ki eski bir taş binadaki bir dizi modern dükkânın altında bir yerdelerdi.

"Sully, orada mısın? Burada mahsur kaldık! Bizi çıkarman gerek!"

Çocuk stresli gibiydi. "Neredeyse geldim, evlat," dedi Sully ve binanın, kapalı bir hediye dükkânının köşesine hızlandı… Ama yok, nokta o kadar uzakta değildi, ikinci dükkândaki pizzacının altında olmalıydı. Bir neon *abierto* tabelası saydam cam pencerede parlıyordu.

Nate stresten fazlasını duyuyordu, bir anahtar deliği aramasını söylerken sesinde bir panik tınısı vardı. Sully pizza dükkânının cam kapılarını itip açtı, baştan aşağı siyah, beyaz ve kırmızı renklerdeki büyük bir marka restoranın temiz, steril ortamına göz gezdirdi. Titizce restorana yerleştirilmiş ve duvarlara dayanmış turkuaz mavisi formika masaların etrafında ahşap sandalyeler

BELONGS TO KIKIOS TEAM

vardı. Mimar hoş, gotik bir tarz tercih ederek sarı tuğla kemerler ve sahte Roma sütunları kullanmıştı.

"Papa John's'tayım," dedi Sully şaşkınlıkla. Ön taraftaki tezgâha bir tane canı sıkkın bir genç dayanmış, telefonunu karıştırıyordu. Masalara oturmuş birkaç müşteri pizza dilimleri yiyor ve kâğıt bardaklarda bir şeyler içiyordu.

"*Biz de* bir Roma ölüm kuyusundayız!" diye ciyakladı Chloe.

Sully anahtarı çantasından çıkarıp duvarları taradığında doğu tarafındaki mozaiği neredeyse kaçırıyordu çünkü üstüne bir ayna asılmıştı ve altındaki masada da iki adam çene çalıyordu. Oradaki bir orta çağ duvarının bir kısmı boş bırakılmış, restoranın benzer renkteki daha yeni tuğlalarıyla çerçevelenmişti. Bir de aynanın arkasından göz kırpan eski, aşınmış bir mozaik vardı.

Sully duvara yürüdü ve orada oturan iki adamı görmezden gelerek masayı kenara itti. Sandalyelerinden düşecek gibi olup öfkeyle bir şeyler diyerek gerilerlerken Sully de aynayı indirdi ve bir kenara attı.

"Buldum!" diye seslendi. Mozaik bir çeşmeye su tüküren bir tanrı figürünü betimliyordu, ön kısımda da Romalı görünüşlü figürler toplanmıştı. Tanrının alnında bronz bir anahtar deliği vardı, üzerine *Caelum* sözcüğü kazınmıştı ve–

Aa. Siktir. Kadim duvarın kalıntılarını mimar incelik gösterip kalın camla muhafazaya almıştı. Hem de *duvarın* tamamını.

"Sana on puan," dedi Chloe çaresizce. "*Çevir anahtarı!*"

"Beklemeniz gerekecek," dedi Sully.

"Bekleyecek vaktimiz *yok*!" diye bağırdı Nate.

Sully haçı cebine tıktı, sandalyelerden birini kaptığı gibi duvara savurdu. Sandalye geri sekti, muhafaza titrese de çizilmemişti bile.

Siktir! Tekrar daha sert vurdu ve yine sekmeyi sandalyeyi çevirmek için kullanarak vurdu. Dördüncü denemesinde sandalyenin çatladığını duydu ama plastik kaplama camda leke yoktu. Müşterilerinin kaçtığının, kapı zilinin tekrar tekrar çınlayıp durduğunun şöyle böyle farkındaydı ama hasar kontrolüyle uğraşmadı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Vakit yoktu.

Masa daha güçlü olabilir, altı metalden–

"Ver şunu, Victor," diye Braddock'ın sakin sesi arkasından mırladı. "Yoksa hislerinden fazlasını incitirim."

Çok kötü zamanlama be Jo. Sully sandalyeyi bırakıp otomatikman altın haçı göğsünden çıkararak döndü. Jo Braddock siyah dar operasyon pantolonu ve turuncu, göbeği açık bluz gibi bir şeyin üstüne siyah bir naylon ceket giymişti. Harika görünüyordu ve Sully'nin kafasına bir 9mmlik tabanca doğrultmuştu.

Sully onun haçı fark etmesini sağlayarak ellerini kaldırdı.

"Lütfen demedin," dedi ve Braddock yarı otomatiğin horozunu çekti.

"Bana haçı ver. Derhal."

Aptalca hareket. Onu vurup ölüsünden almalıydı ama Braddock onu yenmeye öyle aşıktı ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Sully yenilmiş bir ifade takınıp ağır haçı uzatarak ileri geldi. Braddock gözünü ondan ayırmadan haçı almak için adım attı.

Haçı almak için aşağı bakması gerekiyordu. Baktığında Sully haçı düşürdü.

Braddock'ın dikkati düşen altına sadece bir saniye takıldı ama bu kadarı yeterliydi. Sully onun sol omzunu yakalayıp kendini onun etrafından çevirip arkasına dayandı. Kolu ondan uzundu ve üst vücut kuvvetinde ondan üstündü. Sig'i elinden söküp onu pleksiglasa savurdu, geri adım attı ve kendi silahını ona doğrulttu.

"'Lütfen' diyecektin," dedi ve üç el ateş etti.

Su buz gibi olmasa da epey soğuktu ve şimdi Chloe'nin sağrılarına kadar çıkmıştı. Gerileyip ayaklarını tepedeki kilitli tahta kapıya dayadı, elinden geldiğince güçle itti ama kapı zerre kıpırdamadı. Nate omzuyla açmaya çalışsa da yükselen suya gerisin geri şapırt diye düştüğüyle kaldı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Sully, boğulacağız burada!" diye bağırdı Nate. "Çevir işte şu kahrolasıca anahtarı!"

"Uğraşıyorum, çocuk! Kes sesini!"

"Bizi buradan çıkardığında sesimi keserim!" diye bağırdı Nate çığlık çığlığa.

Tanrım, Sully NE YAPIYOR? Chloe hayal edemiyordu ve sikinde de değildi. Ölmek istemiyordu ve su yüzlerini örtene kadar taş çatlasa iki dakikaları vardı. Ayaklarını vuran, debelenen vücutlarını ufak ufak tırmanan, taş odayı dolduran suyla birlikte paniği de yükseliyordu.

Aptal, aptal kız! Braddock cam duvarda Sully'nin onu attığı yerde öfkeden köpürerek, kendine küfrederek durdu. Onu vurmalı ve anahtarı ölüsünden almalıydı ama onun işini bitirmeden önce onu küçük düşürmeyi düşünmüştü. Sully onun hatasından faydalanmıştı ve Jo şimdi, sikik Victor Sullivan tarafından Barselona'daki bir pizza dükkânında vurularak öldürülecekti ve bu sikindirik hata onun hatasıydı.

"'Lütfen' diyecektin," dedi Sully ve Jo gözlerini kapayarak çabuk bitmesini umdu.

Sully üç el ateş etti, silahın patlaması çalışanların geri kalanını ön kapıdan yolladı–

–bir kere bile vurulmadım mı? Üçünü de nasıl duydum?

Braddock gözlerini açtı. Arkasındaki duvarda örümcek ağları olmuş, Jo'nun başından yarım metre yukarıda Sully'nin açtığı üç delikten beyaz çizgiler yayılıyordu. Duvar dayansa da ucu ucuna duruyordu.

Sully silahını onun üstünden çekmedi ama yere, anahtara bir bakış attı. Gözlerini Braddock'tan ayırmadan milim milim yaklaştı.

Bir de ben kendimi aptal sanıyordum. Jo'yu öldürmemek ciddi bir hataydı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sağındaki masada, boş bir pizza tepsisinin yanında bir masa bezi vardı. Sully anahtara doğru yaklaşırken Braddock onun her hareketini izleyerek, bir yandan da restoranın planına göz atarak masanın çevresinden sıvıştı. Sully anahtarı istiyordu ve dikkati dağılmıştı…

"Uğraşıyorum, çocuk! Kes sesini!" diye patladı Sully.

Çocuk ya da ekibinin üçüncü üyesi. O hâlde İskoç ile Hugo başarılı olamamıştı. Braddock masaya yaklaştı ve Sully yine yere göz attı.

Braddock bezi kapıp ileri atıldı ve Sully'nin silah tutan eline kırbaç gibi vurdu. Islak bez silaha ve onun parmaklarına sarılınca Jo, Sully'yi ileri itivererek arkasına geriledi ve onu ağırlığıyla çekti. Sully dengesini kaybettiğinde Jo onu en yakındaki sahte Roma destek sütununa yönlendirip çevirdi ve boyalı metale geçirdi. Sully sertçe çarptı, Sig tabanca yere takırtıyla düştü. Sully hemen silaha tekme vurup onu ikisinin de erişmesini engelledi ve acılı bir ifadeyle başını kaldırdı ama Jo çoktan direğin arkasına geçmiş, çevresinden sağ kolunu onun gırtlağına geçirmek için dönüyordu. Jo kendi bileğini yakalayıp geri çekilerek onu sütuna mıhladı.

"Evlat, bu sandığımdan birazcık daha uzun sürebilir," dedi Sully zor nefes alarak.

Sandığından daha mı uzun?! N'oluyor lan?!

Su şimdi Nate'in taklavatı ve karnının aşağısını geçmiş, istikrarla yukarı tırmanıyordu. Nate suyun içinde dönüp altlarındaki ızgarayı çekti ama ızgara kıpırdamadı.

Kalktığında Chloe hemen yanında titreyerek hâlâ kilitli kapıyı itiyor, anahtarı ileri geri çeviriyordu.

"Oynamıyor, yardımına ihtiyacım var," dedi Nate ve Chloe baş sallayınca ikisi birden aşağı daldılar.

Birlikte güç verip ağır metali çekseler de işe yaramadı. Nefes nefese sudan çıktılar.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate dirseğini tepedeki inatçı tahtaya acıyla vurdu, tek çıkışlarının Sully'de olduğunun gayet farkında olsa da hızla yaklaşan ölümden şevke gelerek buna rağmen deniyordu.

Braddock onu kilide almıştı ve bütün ağırlığını veriyordu. Sully nefes nefese onun kollarını sökmeye çalıştı ama Jo santim kıpırdamadı. Sully taktik değiştirdi, kibar oynamak buraya kadardı. Sütunun arkasına uzanıp Jo'nun kafasının yan tarafını sütuna geçirdi, sonra da karın kaslarını sıkıp ileri kıvrıldı.

Jo'nun kilidi açıldı ve kendini toplayamadan Sully sütunun etrafından dönüp onu omzu ile belinden kaldırdı. Döndü ve kadını ön tezgâhın üstüne fırlattı.

Jo cilalı tezgâh boyunca kayıp ucunda çarptığı eski moda yazarkasadan neşeli bir *çınk* sesi geldi. Para çekmecesi açılıvermişti.

Sully altın haçın yerde durduğu yere döndü. Pleksiglası büyük ölçüde kırmıştı, *şöyle sağlam bir tekme–*

Braddock kendini toplayıp tezgâhtan uçan maymun gibi atladı. Omuzları üstüne düşüp ikisini birden anahtara doğru sürdü ve onun kulağına yumruk geçirdi.

Sully onu üstünden atmaya çalıştı ama Jo ona uhu gibi yapışmış, ürkünç bıçağını çıkarıyordu.

"Seni özledim, Viktor," diye tısladı kulağına. "*Bizi* özledim."

Sully'nin gırtlağına darbe savurdu ve Sully darbeyi blokladı, *karambit* ceket kolunun derisini kesti. Jo yine vurdu ama Sully kendini geriye atınca hamlesi yukarıdan vurarak saçlarının arasından geçti ve sonra ikisi birden peçetelik ve baharatlıkların durduğu tezgâhın üzerine vurdular, parmesan ve pul biber kavanozları yere düştü.

Sully kendini ileri çekiverip onu başının üstünden uçurdu, birlikte yere çarptılar. Jo'nun bıçağı taş linolyuma vurup dönerek geri attı ama Jo haçın yakınına inmişti ve belki de Sully'nin pe-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

şine düşmesinin asıl sebebini hatırlamıştı. Karnı üzerinde hızlı hızlı sürünüp parlayan altına uzandı–

Hayır, alamazsın. Sully onun ayak bileğini kavrayıp çekti.

Braddock sırtüstü döndü ve onu tekmelemeye çalıştı ama Sully onun ayaklarına binmişti bile, onun öldüren kollarını yakalamak üzere uzanıyordu. Sully vücuduyla onu yere mıhladı, sürünerek sonunda yüz yüze geldiler. Üstelik her santimi için savaşması gerekmişti, Jo bütün gücüyle kıvrılıyor ve kasılıyordu ama Sully bütün ağırlığını onun üstüne çöktürdü. Göz göze geldiklerinde ikisi de efordan nefes nefeseydi. Bu an Sully'ye çok daha güzel zamanları hatırlattı.

"Beni gerçekten özledin mi?" diye sordu anahtara bir bakış atarak.

Braddock karşılığında yaklaşıp onu yanağından öptü ve sonra da profesyonel düzeyde bir hamleyle onu yukarı itip güçlü uyluklarını gırtlağına sardı.

Bacaklarını sıkarak üstündeki Sully'ye vahşi gözlerle baktı. "Şu kadarcık bile özlemedim."

Bir tek yüzleri hâlâ suyun üstündeydi, oda tepesine kadar dolmadan bir karıştan az nefes alacak yer kalmıştı. El fenerlerinin LED ışıkları tavanda oynaşıyordu.

"Sully, ya şimdi ya hiç dostum, seçeneklerimiz tükeniyor!" diye seslendi Nate.

Sully'den cevap gelmedi ve su Chloe'nin çenesine kadar tırmandı. Chloe nefesini ne kadar daha tutabileceğini merak ederek çenesini kaldırdı. Uğraşmayı geçip suyu soluyabilmeyi diliyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Sonuna kadar savaşacaktı.

"Nate, buradan çıkabiliriz, başarabiliriz," dedi Chloe. Ayaklarındaki mozaiği vurarak geçmeleri gerekecekti. "Üç kısa, bir uzun nefes, sonra da tut."

BELONGS TO KMTOOLS TEAM

"Başarabiliriz," diye ona katıldı Nate ve ikisi birden su yüzlerine çıkarken son nefeslerini çekti.

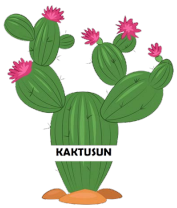
Çocuğun çaresiz feryadı, Sully'nin gitgide sıkışan cenderesinin nabız gibi atan karanlığını delip geçti, Braddock'ın uylukları gırtlağını mengene misali sıkıyordu.

Sully, Braddock'ın kaburgalarına sertçe yumruk geçirdi ve bir dizini kaldırdı. Bir ayağı üstüne basar basmaz ileri hücuma kalktı, tehlikeli eski sevgilisini şal gibi giymeye devam ederek onu çatlak koruma camına sürdü. Yolda yerden anahtarı kaptı ve duvara tosladı, hücumdan afallayan Braddock ansızın kurtulmaya çalışıyordu.

Sully Braddock'ın kaslı uyluklarından biri ile onu saran kollarından birini kavrayıp Braddock'ı hasarlı duvara kafa üstü fırlattı.

Kaplamalı cam kırılarak Braddock'ın ansızın bilincini kaybetmiş vücudunun üstüne yağdı. Sully onun üstünden geçip haçı kilide vurdu ve çevirdi.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Tamamen suyun altında kalmışlardı ki önlerindeki tahta kapı içe doğru çatladı.

Nate kollarını yukarı geçirip kapıyı daha fazla çatlattı ve ama diğer tarafı kapatan bir şey, ağır bir kütle vardı.

Chloe'ye baktı, Chloe'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O da kollarını kaldırdı ve birlikte ittiler. Tahta biraz daha ileri gitse de zorlamayı bıraktıkları an geri yerine döndü.

Göz göze geldiler. Nate kendi paniğinin, boğulacaklarını idrak etmenin ondan geri kendine yansıdığını gördü. Chloe döndü ve tekrar mozaiğe saldırdı. Nate içinden geriye saydı.

Üç-iki-bir–İT–

Nate kapıyı iterken bağırıyor, kaslarını zorlayarak bütün gücünü verirken son nefesi bir baloncuk akıntısı hâlinde yitiyordu–

–derken kaçış kapağını ne kapatıyorsa ansızın çekiliverdi. Ahşap kapı pat diye açıldı. Nate su öksüre öksüre kapıyı takip ederek çıktı, kocaman bir hırıltılı nefes aldı ve Chloe'nin yanında olmadığını fark etti.

"*Chloe*?!"

Geri suya atlayıp onun hareketsiz bedenini yakaladı ve onu kolunun üstüne atılı hâlde havaya çekti. Chloe'nin sırtına sertçe vurduktan sonra yere yatırıp sarkık yüzünü hafifçe tokatladı.

"Chloe! Chloe, hadi!"

Chloe başını çevirdi ve su tüküre tüküre boğulacak gibi olurken gözleri kırpışarak açıldı.

Nate soğuk taşlara yıkıldı ve ikisi de orada, su tükürerek, yeni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir ortamın soğuk ve bayat havasını almaya çalışarak yattılar. Bir dakika boyunca kıpırdamadan sadece nefes alarak, havaya aç ciğerlerini doldurarak yattılar.

"Nate? Clo? Yaşıyor musunuz hâlâ?"

Cevap gelmedi ama Sully anahtarı çevirdiğinde bir şey tık etmişti. Sully de hissetmişti.

Ayağının dibinde Braddock sızlandı ve başını devirdi.

İkinci raunt için teşekkür falan yok sana. Dışarıda, Bayan Ölümcül'den uzakta kendine gelecekti. Sully haçı anahtar deliğinden çıkardı ve Braddock'ın üstünden geçti, biraz topallıyordu. Başı dönüyordu, çürük çarık içindeydi ve nefesi kesilmişti... ve anahtarla çok geç kaldığından korkuyordu.

İyiler, alt tarafı kulak telsizleri ıslanmıştır.

Hâlâ baygın hâldeki Braddock'a bir bakış attı ve duvar parçalarını ezerek çıkışa doğru yürüdü.

Dükkânın kapısına ulaştığında dengesini kazanmıştı ve *policia* gelirse kaçmış bir rehine gibi yapmaya hazırdı; ama önde sadece küçük bir meraklı seyirci grubu vardı ve kimse onu durdurmaya çalışmadı. Binanın köşesini döndüğünde telefonunu çıkardı, Braddock uyandıysa diye ortadan kaybolmayı beklemişti. Nate'in yeşil noktası kıpırdamamıştı.

Sully büyük bir üzüntüye kapıldı.

"İyi misin?" dedi Nate nefes nefese. Chloe sonunda nefes verirken su çıkarmadan nefes alıyordu.

"Sanırım," demeyi başardı Chloe zar zor. *Cidden boğulmuştum.*

"Alçak On Sekizler," dedi Nate öksürerek, "Tam sik kırıklarıymış."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

İkisi de kıkırdadı ve Nate başını devirip ona baktı. Chloe de ona baktı, minnetini nasıl ifade edeceğinden emin değildi. Su yutmuş ve bayılmıştı. *O burada olmasa...*

"Hey, başardık," dedi Nate ve Chloe ağır ağır nefes verdi, sonra da kafa salladı.

"Çocuklar?" Sully'nin korkulu sesi bir parazit dalgasının içinden gelmişti. "Bir şey söyleyin. Ne olur hayatta olduğunuzu söyleyin bana."

Nate ile Chloe oturdular. Kapağın yanındaki duvara toplanmış kırık bir tozlu taş yığını Nate'in her nasılsa aştığı engeli açıklıyordu.

"Evet, iyiyiz," dedi Nate kulağına dokunarak. "Yaşıyoruz."

Sully'nin tonu ansızın endişeden sinir bozukluğuna geçti. "O zaman neyi bekliyorsunuz? Yürüyün hadi!"

Nate kuyudan el fenerleri ile sırılsıklam çantalarını çıkarırken Chloe de nefesini topladı. Düşmüş taşlar ve örümcek ağlarıyla dolu bir başka kemerli orta çağ tünelinin çıkmaz ucundaydılar. Su zemindeki açıklıkta şapırdıyor, düştüğü yerleri çamur yapıyordu.

Ağır ağır ayağa kalkıp su içindeki giysilerini sıktılar, ıslak saçlarını arkaya attılar. Hava soğuk, tatsız ve kesik olsa da nefes almak güzeldi.

Chloe boğazını temizleyerek Nate'in ona bakmasını bekledi. "Teşekkür ederim."

Nate gülümsedi. "Bana teşekkür etmene gerek yok, sen halletmiştin."

İkisi de işin aslını biliyordu. *O benim hayatımı kurtardı.*

Nate önlerindeki tüneli gösterdi. "Bu taraftan olduğuna gayet eminim."

Chloe el fenerini taşlara tutarken Nate anahtarını kapaktan çıkarıp ona uzattı.

"Burası tek yol olduğu için mi?" diye sordu Chloe.

"Muhtemelen," dedi Nate. "Hadi, gidelim."

Nate ona yine gülümsedi ve Chloe de karşılığında gülümsedi

BELONGS TO KINDLE TEAM

ama Nate dönüp yeni yollarında yürümeye koyulduğunda gülümsemesi ânında kayboldu. Nate'ten gerçekten hoşlanıyordu ve şimdi de ona borçlanmıştı... fakat Sully bir saniye daha gecikse ikisi de ölecekti, hem o hem de tatlı, saf Nate. Üstelik Sully sadece altınlara çıkan yolu kesildiği için umursardı.

Chloe içinden iç geçirdi ve Nate'in peşinden soğuk karanlığa girdi.

Çocuk cevap verdi ve Sully sırıttı, omuzlarından bir yük kalktığını hissetmişti. Telefonundaki yeşil nokta harekete geçti ve Sully, Papa John's'un olduğu bina bloğunu hızlı hızlı döndükten sonra sırıtışı kayboldu. Nokta açık trafiği geçiyordu ve Barselona'nın tam gaz gece hayatında çok sayıda araç vardı.

Sully bir aralık bekleyip sonra da caddeye atladı, bir taksiden ucu ucuna kaçındı ve kornalar ile birkaç öfkeli İspanyolca küfürden bir koro yükseltti. Ölmeden karşıya tam geçtiğinde yeşil noktanın kilitli bir banka binasının içinden geçtiğini gördü.

Sıçayım. Sully sola ya da sağa gidebilir –iki taraf da yarım bloktu– ve onları takibe diğer taraftan devam edebilirdi. Tereddüt ederek yeşil nokta bir tarafa yönelir mi diye bekledi ama dosdoğru gider gibiydi... ve noktalar arasındaki mesafe o düşünerek oyalanırken açılıyordu.

Yürü gitsin!

Sully doğuya döndü ve yavaş tempoda bir koşu tutturdu, az kalsın dolu alışveriş arabalı bir *abuela*yı çiğniyordu. Gücenmiş şekilde bir feryat bastı ve ona önüne bakmasını söyledi ama Sully telefonundan gözünü ayırmadan, yeşil nokta uzaklaşırken adımlarını hızlandırdı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Nate ölüme yaklaşma deneyimlerinden sonra kulak telsizini salladı ama vadesinin dolduğundan şüpheleniyordu. Telsiz cızırdayıp duruyordu. Kıvrıla kıvrıla giden, görünürde sonsuz tünel nihayet geniş, açık bir alana açıldığında bir daha denedi.

"Sully, hâlâ yukarıda mısın?"

"Evet, evlat, buradayım. Ne buldunuz?"

Nate ile Chloe fenerlerini yeni odada gezdirdiler. Taşlar, örümcek ağları ve parçalanmış sütunlar. Büyük odada arka duvardan yukarı çıkan kalın bir taş drenaj borusu vardı. Borunun tepesindeyse gece göğü olabilecek bir şeyin ufak bulanıklığı görülüyordu. Hava kalitesi kesinlikle daha iyiydi, belki biraz daha sıcak olsa da küf kokusu vardı. Yoğun mavi ışıklar toz içindeki kemerleri ve yüksek taş duvarları, yerdeki çok eski toz tabakalarını aydınlatıyordu aydınlatmasına ama gerçekten ışıldak gibi bir şeye ihtiyaçları vardı.

"Pek bir şey bulamadık, aşağısı karanlık," diye yanıtladı Nate, tam o esnada feneri sol tarafındaki duvarda bir meşaleliğe geldi, metal tutucuda bir meşale duruyordu. Nate kabuğu pul pul olmuş ağır demir çubuğu kaldırıp meşale tarafını bir kokladı, kükürt, öyk. Ama hâlâ yakılabilirdi.

"Hep bunu yapmak istemişimdir," dedi ve Zippo'sunu çıkarıp açtı, fitile üfledi. Çarkı çaktı. İlk birkaç çakıştan bir şey çıkmadı ama dördüncü çevirmede ve beşincide bir kıvılcım çıktı. Ve sonraki beşinde.

"At gitsin artık şunu," dedi Chloe.

"Nate onu duymazdan geldi ve sonunda çabasının ödülünü aldı, fitil alevlendi ve su buharlaşırken biraz cızırdadı. Nate dans eden alevi meşalenin üstündeki metal kuyuya değdirdi–

–ve karışım cıf diye alev aldı, ateşi tıslayan, çıtırdayan bir sütuna harlandı. Nate meşaleyi kaldırarak odayı sallanan gölgeler hâlinde aydınlattı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nokta binalarla çevrili, çok eski bir taş kuyu ve birkaç park bankı haricinde boş, birkaç büyük ağacın yerdeki tuğlaların arasından bittiği bir küçük avlunun sonunda durdu. Sully yolun karşısındaki çıkışı aklına yazarak avlunun ortasına yürüdü. Çoğunlukla iş yerlerinin arka kapıları, gotik tarzda birkaç sokak lambası…

Noktalar çakıştığında durdu, tam o sırada çocuk konuştu.

"Evet, evlat, buradayım. Ne buldunuz?" dedi Sully.

Nate etrafı göremeyecek kadar karanlık olduğunu söyledi. Sully boş meydana bakındı ve–

İşte! Üç metre ileride taş parkenin içinde, aşağı yukarı yarım metre eninde kare biçimli bir metral drenaj ızgarası vardı. Sully ızgaranın önüne çömeldi, parmaklarını paslı parmaklıklarına geçirdi. Izgara köşelerden vidalıydı ama vida başları da pas tutmuştu.

Altında bir yerlerde bir nevi belli belirsiz parıltı belirdi. Sully ızgaranın üç metre kadar aşağısında taştan yapılma bir su kaydırağına benzeyen, ondan dik bir açıyla inen bir şeyin hatlarını çıkarabiliyordu.

"Bir ışık görüyorum, sizden mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Nate. "Antre gibi bir yerdeyiz…"

Sesi kesildi ve cılız parıltı Sully'nin görebildiği yerden uzaklaştı. Sully dilini ısırarak çaresizce ızgarayı çekiştirdi. Çocuk bakınıyordu, bir sonraki ipucunu bulduğunda ses ederdi. Yaklaşıyor olmalılardı.

Chloe, Nate'in doğru tahmin ettiğini, bir antrede olduklarını düşündü. Geniş fakat dar bir odaydı ve aşırı dekore edilmemişti. Çıtırdayan meşalenin ateşi uzun, açık odaya geçişen gölgeler vuruyordu. Odanın köşelerinde dikili devasa sütunlar tepedeki karanlığın içine doğru kayboluyordu. Tamamı kaba kesim taşlardan oluşan duvarların diplerinde su lekeleri bulunsa da şu an kemik gibi kurulardı, zemindeyse kalın bir toz tabakası seriliydi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sağ taraftaki alçak taş merdivenlerde toz yığınları vardı ve sol taraftaki alçak, metal çakılı kapı–

Nate kapıyı aynı anda gördü ve ikisi birden hızlı hızlı kapıya gelip önünde çömeldiler. Janta benzeyen siyah düz demir halkalar bir örüntü içinde kalın tahtaya çakılmış, metal örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. En büyük orta halkanın ortasında kalın bir anahtar deliği vardı.

Evet!

Chloe anahtarı Nate'e uzattı –elinden en azından bu geliyordu– ve Nate ona çıtırdayan meşaleyi verdi. Chloe meşaleyi yükseğe kaldırırken Nate ağır altın anahtarı dikdörtgen yuvaya itti ama delik çok genişti. Haç boşa dönerek paslı kilitte hafifçe takırdadı.

"Bir terslik var," dedi Nate. "Anahtar uymuyor."

"Sully, yukarıda etrafına bakın," dedi Chloe su tuzağını düşünerek. "Gözden kaçırdığımız bir şey var. İşe yarayabilecek bir şey görüyor musun?"

"Izgarayı kaldıramıyorum," dedi Sully nefesi kesilmiş gibi bir sesle.

"Izgarayı boşver de *bakın*!"

Huysuzlanmanın âlemi yok, diye düşündü Sully ve ayağa kalkıp etrafa bakındı. Avludaki en eski şey kuyuydu. Kuyu onun arkasında orta çağdan kalma taşlardan oluşan alçak, dar bir daireydi. Tepesine modern bir çeşme eklenmişti ama boştu. Oraya koşturup içine baktı. Taş ve harçtan başka şey yoktu.

Kuyunun kenarına baktı, sonra tabanının yanında çömelip ızgaraya bakan taşları sildi. Şu kazınmış bir çizgi miydi?

Sully heyecanla isli pis tabakayı sildi. "Burada bir şey var, merdivene falan benziyor…"

Birkaç defa daha sürttükten sonra sembol açığa çıkmıştı. Bir başka ağaç mı? Bu çember biçiminin ortasından düz bir dikey

BELONGS TO KAKIOS TEAM

çizgi geçiyordu ve üst kısımlarında dört yatay çizgi vardı, üstteki iki çizgi alttaki ikisinden kısaydı…

"Durun bir," dedi. Haçını çıkardı, sembole tekrar baktı, sonra memnun memnun drenaj ızgarasına geri döndü. "Sanırım anladım, galiba bu iki anahtarın birleşimi?"

"Anahtarına ihtiyacım var," dedi Nate. "Aşağı atabilir misin?"

Sully sırıtmayı kesti. *Cidden mi?*

Izgarayı iki eliyle kavrayıp kaldırdı. Ön vidaların çıkmaya hazır olduğunu hisseder olunca ızgaranın arkasına geçti. Belki farklı bir açıdan–

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu Chloe.

Sanki bilmiyorsun. "Aşağı ineceğim," dedi Sully ve inatçı ızgarayı bir daha çekti. Terlediğini fark etti. Ama vidaların hepsi de gevşiyordu.

"Aptal bir anahtarı mı yoksa altınları mı istiyorsun?" diye sordu Nate. "At gitsin işte!"

"Sana söylüyorum," dedi Chloe. "İkimizden birine bir saniye bile olsun güvenmektense altınları riske atar bu."

Aa, gerçekten mi? Sully dudak bükerek onu haksız çıkarmak için haçı metal parmaklıkların arasından attı ve açık borudan seke seke gitmesini izledi… Hem zaten bir dakika içinde ızgarayı açacaktı. Sully oraya ulaşmadan önce Chloe'nin çok bir şey çalacak fırsatı kesinlikle olmayacaktı.

Nate anahtarın imkânsız derecede yüksek tavanda yankılanarak, odadan çıkan taş oluktan takırtıyla indiğini duydu. Chloe anahtarı almaya gitti, kırpışan meşalenin parıltısı altında siniri bozulmuş gibiydi.

"Teşekkürler!" diye seslendi Nate.

Chloe ona ikinci anahtarı uzattı ve Nate onları birleştirdi. Anahtarlar yapboz parçası gibiydi, dövülmüş kenarlar birbirine hafif, tok bir *çıt* sesiyle tam oturdu.

BELONGS TO KMTGS TEAM

Ağır çifti anahtar deliğine yerleştirdi ve haçlar sanki burası için yapılmış gibi girdi, ki elbette öyle yapılmışlardı. Nate, Chloe'ye baktığında Chloe onun bakışlarına gözleri parlayarak, zevkten dört köşe bir sırıtışla karşılık verdi. En az onun hissettiği kadar heyecanlı görünüyordu.

"İşte bakalım," dedi Nate ve anahtarı çevirdiğinde tatmin edici bir *tık* sesi geldi ve bir mekanizmanın pozisyon değiştirdiği hissedildi.

Kapıyı ittirse de kapı yerinden oynamadı. Diğer tarafı kapatan bir şey mi vardı? Belki tahta, onca yıl boyunca geçip duran drenaj suyundan şişmişti. *Epey hasar verebilir–*

Chloe ayağa kalkıp kapıya tekme attı. Şiddetli bir gacırtıyla kapı içeri doğru düşerek bir *küt* sesiyle yere kapanıp hafif bir toz dalgası kaldırdı, ses şimdi kilidini açtıkları devasa hazine odasının içine yankılanıyordu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Oha.

Chloe açıklıktan eğildi ve mağaravari odaya hemen arkasında Nate'le girerek yatmış kapının üzerinden adım attı, anahtarlar altından bir çiçek gibi dikilmişti. Meşale ışığı çok uzağı aydınlatmasa da Chloe odanın iki tarafındaki oluklu devasa sütunlara takılı başka demir meşalelikler gördü. Soldakilerden birini yaktıktan sonra odada dolaşarak diğerlerini de yaktı, toplam dört taneler-di ama sekoya ağaçları kadar büyük çok daha fazla sayıda sütun vardı. Oda çıtırdayan meşalelerce yavaş yavaş göz önüne serildi, burası en aşağı on metrelik bir tavanı olan bir Roma deposuydu. Desenli taş zemin yığınlar hâlinde birikmiş kum gibi tozla kaplıydı, duvarlara küçük vazolar ve çürüyen kutular dizilmişti.

Hepsi çok ilginç olsa da Chloe'yi *en çok* etkileyen, odanın merkezine hâkim dört kocaman küptü. Birbirinin eşi küplerin her biri neredeyse üç metre boyundaydı ve pürüzsüz, kırmızımsı kilden yapılmıştı. Kabaca bir elmas biçiminde gruplandırılmış, bir küsur metre mesafeyle araları eşit açılmış ve tozla örtülü uzun Roma figürleriyle süslenmişlerdi, kapların boğaz kısmında daraldığı yerlerdeyse halka biçiminde dekoratif şeritler ile süsler mevcuttu. Her bir küpün tepesinde rögar kapağı kadar geniş bir topuz kulplu kapak vardı.

Belki de İsa yeryüzünde yürümeden önce şekillendirilip boyanmışlar. Chloe meşalesini bir yuvaya taktı ve onları seyretmek için geriledi. Bu odanın ayakta kalması, küplerin bunca zaman hasar görmemesi–

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Ee? İşe yaradı mı?" dedi Sully nefes nefese, Chloe'nin saygı dolu huşu hâlini kabalıkla bölerek. "Ne oluyor? Altınlar orada mı? Cevap verin bana–"

Chloe kulak telsizini çıkardı, Nate'in de aynısını yaptığını gördü. Birlikte yüksek küplerin arasından onlara dokunarak geçtiler. Belki Nate de onun gibi hissediyordu, bu kadim odanın tarihi ile görkeminden, yüzyıllar önce saklanmış bir hazineyi bulmanın beraberinde getirdiği nabız artıran zafer duygusundan afallamıştı. Müzelik parça niteliğindeki küpler Chloe'nin tüm gördüklerinden daha büyük ve de kusursuz durumdaydı.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Nate resmedilmiş figürlerden birine, yapraklardan taç takmış, ihram içindeki bir adama dokunarak. Figür ondan daha uzundu.

"Bulduk," diye soludu Chloe. "Bulduğumuza inanamıyorum."

Chloe onlara dokunarak küplerin arasından yürüyordu. Nate gözleriyle inanılmaz odayı âdeta yiyerek kulak telsizini gönülsüzce geri taktı. Meşaleler yanarken odayı, bütün İber yarımadasını fethedip de burada, Barsino'da bir karakol kurduktan sonraki kadim Romalıların tecrübe ettiği gibi ediyorlardı. Bu ismi Sezar Augustus, MÖ 14'te vermişti; Nate bunu okuduğu Wikipedia sayfasından hatırlıyordu. Yüzyıllar önce değil, bir *milenyum* önce. Bunu sırf görmek bile neredeyse dayak yemeye ve boğulacak olmaya değerdi. Bu küplerdeki altınlar gerisini karşılar da artardı bile.

Sully neredeyse ciyak ciyaktı. "–beş dakikaya oraya ineceğim ve cevap vermezseniz Tanrı şahidim, sizi–"

"Sully, Sully," dedi Nate. "Sorun yok. Bir Roma deposundayız, en aşağı iki bin yıllık bir yer ve iki buçuk metre boyunda dört devasa küp var..."

"Sağlamlar mı?" diye araya girdi Sully.

"Kusursuzca korunmuşlar."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Uzun bir duraksama oldu ve Nate içinde Sully'nin kıskançlığını duyabildiğini hayal etti. Chloe küpe tıklatıp kapağa bakarken telsizini geri taktı.

"Neyi bekliyorsunuz o zaman?" diye sordu Sully kabaca. "Onları açın da alın şu altınları."

Nate sırıttı. Zavallı adam, aşağıda olmamak onu öldürüyor olmalıydı.

"Kendi başlarına da paha biçilmezler," dedi Nate. "Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz."

"Bir el atar mısın?" diye sordu Chloe. Kolsuz siyah tulum şeysi içinde, saçlarını altın yüzünden arkaya atmış hâlde küpün yanında duruyordu. Çok güzel görünüyordu, muzaffer ve güçlüydü.

Nate çantasını tozlu zemine atıp küpün gitti, Chloe'nin önünde eğilerek ellerini birleştirdi. Onu yukarı kaldırıp altında eğilerek ayaklarını omuzlarına bastırdı. Nate ayağa kalkmayı başarıp küpe geriledi, dengesini korumak için sırtını dayadı. Chloe küpün ağzının kenarına bir dizini koydu ve kapağı ittirdi. Ağır, kulak tırmalayıcı bir sürtünme olsa da kapak sadece beş on santim ilerledi.

Nate tozlu kile dayandı ve onun ayak bileğini tuttu, Chloe botunu sağ omzuna basmıştı ve Nate kulağının dibinde hafif bir gacırtı duydu. Chloe yine iterken başını çevirdi–

–ve Chloe'nin ağırlığını dengelemek için yaslandığı yerde ufak bir çatlağın peyda olduğunu gördü. Küçük bir çatlaktı ama daha o izlerken minik bir çizgi çatlağın bir tarafından dala ayrıldı... ondan da bir başka minicik çizgi ayrıldı.

"Imm, Chloe?" diye sordu Nate.

Chloe kapağı içeri uzanacak kadar itmeyi başarmıştı. Göremiyordu, kapağın gölgesi açıklığı örtüyordu ama parmak uçları bir şeye dokundu. *Tahıl gibi bir şey mi?*

Maddeden bir avuç çıkardı ve kaldırdı. Neredeyse kum kadar ince beyaz kristallerdi bunlar.

Kokladıktan sonra dilini kristallere değdirdi.

"Tuz," dedi kaş çatarak. Altını neden tuzun içinde saklayacaklardı ki? Altının korunmaya ihtiyacı yoktu.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Chloe, bir sorunumuz var," dedi Nate.

"Tuzu yiyecek saklamak için kullanırlardı," diye sesli düşüncelere daldı Chloe, "Ama altını neden saklasınlar–"

Nate onun ayaklarının altında sarsılıverdi ve küp ansızın yüz parça hâlinde yıkılarak ikisini birden yere döktü. Tuzdan bir tsunami dalgası zemine vurdu ve diğer dikilen küplere çarptı. En yakındaki küp tok bir sesle çatırdayıp patladı, birleşen çığ bir sonraki küpü patlattı, o da sonuncusunu indirdi. İnsan kadar kil parçaları yere takırtıyla düştü ve katman katman yükselen tuz çığında kaydı.

Chloe gömülmekten kurtulmayı başardı ama ucu ucuna sıyrılmıştı. Durulan beyaz sahile oturarak etrafına inanmazlıkla bakındı.

"Ne oluyor?" diye sordu Sully.

"Burada olmalı," dedi Chloe elleri üstünde ayağa kalkıp, tuz dalgalarına öylece bakarken. Tuzun tozu burnunu yakıyor, yoğun tadını ağzında hissediyordu. Tadı bu-ne-sikim-lan gibiydi. *Burada olmalı!*

"Yoksa neden bu kadar numara olsun?" diye ona katıldı Nate. Afallamış görünüyordu.

"Cevap verin bana, çocuklar, ne buldunuz?"

Birdenbire öfkeye kapılan Chloe en yakındaki tepeciğe tekme atarak soğuk havada bir kristal fırtınası uçurdu. "Tuz! Tuzdan başka bir şey yok!"

"Burada değil," dedi Nate. "*Altın burada değil.*"

"Şu küpleri de hatırlıyor musun? Şimdi birazcık daha paha biçilebilir hâldeler," diye ekledi Chloe çünkü o acı çekmek zorundaysa Sully de çekecekti. Kayıp tam anlamıyla hesaplanamaz ölçüdeydi. Nasıl donduğunu, bitkin düştüğünü ve beş milyar zenginleşmediğini düşündü ve değersiz tuza bir tekme daha attı.

Chloe öfkeden köpürerek sert adımlarla dolaşıyor ama Nate sadece oturuyordu. Küpler konusunda korkunç hissediyordu ve

BELONGS TO KIKIOS TEAM

eğer altınlar burada değilse onca bulmaca ve ölümcül tuzak nedendi? Kilise, oklar ile mızraklar, su tabutu…

Çünkü burada kıymetli bir şey var. Zahmete değecek bir şey. Tuz bir zamanlar inanılmaz kıymetli olsa da On Sekizler tuz çalarak efsaneleşmemişti, değil mi?

Nate tuz dalgalarına bakınarak onları tarafı… ve döküntünün kenarındaki tuzdan çıkıntı yapan bir şey gözüne çarptı, parçalanmış kilden daha koyu renkte bir şeydi. Ona doğru emekledi, elleri ve dizleri tuza battı ve yaklaştıkça umutlarının yeniden kıvılcımlandığını hissetti. Büyük ölçüde gömülü hâlde, deri gibi bir şeydi.

İki eliyle nesneye uzanıp epey yağlanmış bir çanta çıkardı. Bir metrelik çanta silindir biçimindeydi ve eskilikten neredeyse kapkaraydı. Nate yağlı deriyi titreyen parmaklarıyla çözdü ve ön dili açtı.

İçinde yine deriye sarılmış bir rulo yazma vardı. Nate yazmayı kaldırıp çantayı tuza tak diye bırakırken çömelir pozisyona kalktı ve yüreği boğazında, ruloyu açmaya başladı. Ortaya ince, hafif parşömen çıktı, bir kareli alan üzerinde ince siyah çizgiler vardı–

"Harita," dedi ve keşfini tuza koyup orta çağdan kalma esere hayranlıkla baktı. Bu Avrupa ile Çin'in, Filipinler'in, Endonezya'nın bir yakın haritasıydı. Gözü renkli tek su parçasına, adaların yanında bir açık mavi lekesi hâlindeki Java Denizi yakınında yükselen bir pusulaya çarptı.

Maluku Adaları. Baharat Adaları. Filipinler'in güneyine kısa bir yoldan ulaşılırdı…

"Bunu neredeyse çıkardım," dedi Sully nefessizce. "Hemen iniyorum."

Nate onu duymadı bile, haritayı inceliyordu. "Hiç geri getirmemişler ki. Altınlara giden yol *Barselona*'da başlıyor ama burada, Doğu Hint Adaları'nda bitiyor…"

Chloe'ye göstermek için döndü… ve Chloe tuz sahilinin diğer tarafında durmuş, ona bir silah doğrultmuştu. Kulak telsizini taş zemine atıp ayağıyla ezdi ama silah kıpırdamadı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Sully'nin telsizinden pis bir cızırtı dalgası geldi. Kaş çatarak birkaç defa tıklatsa da hiçbir şey duyamadı. Çocuk telsizi kapatmış mıydı?

"Evlat? Orada mısın?"

Cevap gelmedi. *Siktir.* Önündeki işe daha da büyük bir aceleyle döndü. Üç vida çıkmıştı, sadece bir tanesi inat ediyordu. Ağzının içinden küfrederek inatçı ızgarayı çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ver onu bana," dedi Chloe.

"Sen ciddi misin?" Nate haritayı kıvırıp ayağa kalktı, yüzünde yarım bir gülümseme oluşuyordu ama Chloe gülmüyor ve yarı otomatik tabancasının namlusu sabit duruyordu.

"Bu defa tokatlanmayacağım," dedi.

"Chloe, yapma ama," dedi Nate. Aklını başına toplayacağından eminlikle ona doğru yürümeye başladı. Chloe, Nate'in ondan hakkını çalmayı planlamadığını bilmek zorundaydı. "Delilik bu."

Önceki gece birlikte sarhoş olduğu gülümseyen, flörtöz kadın Nate üç metre ilerideyken namluya bir mermi sürdü.

"*Yapma*," dedi Chloe, sesinde çelikten bir tını vardı ve onun karnına nişan almıştı.

Nate olduğu yerde durdu. Chloe onu vurmak *istiyormuş* gibi durmuyordu ama işin sonunu getirmeye hazırlandığı belliydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin, bize güvenebilirsin."

Chloe başıyla reddedip yaklaştı. "Kiminle ortak olduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi? Yani, gerçekte ne olup bittiğini bile bilmiyorsun."

"Nerede ne olup bittiğini?" diye sordu Nate. *Ne kaçırdım?*

"Sam konusunda, ya ne sanıyorsun?"

Nate içinde bir çukurun açıldığını hissetti. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Chloe başını yine salladı. Nate'in onun bir şey demekten pişman olduğunu, ağzının çevresindeki ince çizgileri sıktığını, al-

BELONGS TO KİKİOS TEAM

nını çattığını görecek kadar yakına gelmişti. Bakışlarında acıma gibi bir şey vardı.

"Sully'ye sor," dedi.

"Hayır, sen söyle," dedi Nate. "Sam'e ne oldu?"

Chloe silahı hafifçe indirip yaklaştı.

"Sen iyi bir adamsın, Nate," dedi gözlerine bakarak ve–

BAM! Nate'in ışıkları söndü.

Chloe sadık Walther'ıyla onun yanağı ile şakağına vurmuş ve Nate ölü kütle gibi düşerek tuzun içine inmeden bayılmıştı. Chloe kaba harita rulosunu alıp bir kolunun altına sıkıştırdı.

"Fazla iyisin," diye ekledi daha kibarca ve suçlu hissetmesine müsaade etmeyerek kapıya yöneldi. Ona kendinin kim olduğunu söylemişti, dinlemediyse onun suçuydu. Hem ayrıca, aslında onu ve Sully'yi bu avın dışına atmak bir iyilikti. Nate yetenekliydi ama saflığı daha eline akıllanma fırsatı geçmeden onu öldürtecekti. Sully beyinden çok taşağı olan şerefsiz bir madrabazdı ama bunun için ölmeyi hak etmiyordu. İşin ucunda neyin olduğu düşünülünce Moncada'nın kiralık katillerinden biriyle değil de onunla ters düştükleri için şanslılardı.

Eve elleri boş dönerler ve Sully birkaç yıl içinde yeni bir işle kafasını çıkarır. Victor Sullivan asla küçük bir ihanetin fırsatları mahvetmesine izin vermezdi; yeni bir ortak, henüz ayakta sikmediği birini bulur ve geçmişe mazi dendiğini söylerdi. Chloe umuyordu ki Nate…

Hiçbir şey, hiçbir şey ummuyorsun sen. Önüne bak.

Antreye dönüş yolunda altın anahtarları kilitlerinden çıkarıp onları çantasına soktu. Kuyu tuzağından sonra üç yan tünelden geçmişlerdi ve Chloe bunların birinin ucunda bir kanalizasyon ızgarası görmüştü. Bunu Nate'e göstermemişti, ki aşağı yukarı o zaman, Nate onun hayatını kurtardıktan sonra bile işi sonuna kadar götürmesi gerektiğini anlamıştı. Chloe hep plana uyum

BELONGS TO KMKDS TEAM

sağlamazdı, nedeni ne olursa olsun içgüdüleri ona öyle derse adımının ortasında dönmeye razıydı. Ama boğulmak ona Sully'nin nasıl dikkatsiz olduğunu hatırlatmıştı ve Nate'in ona inancı ciddi bir zaaftı.

Soğuk antre gıcırdayan metalin tiz sesiyle çınlayarak ses imkânsız yükseklikteki tavandan yankılandı. Sully çok geçmeden aşağı inmenin yolunu bulacaktı ve Chloe'nin gitmiş olması gerekiyordu.

Chloe el fenerini açtı ve Nate'le geçtikleri kemerin altından, ıslak giysileri içinde titreyerek hızlı hızlı yürüdü. Dairesine dönmemesi gerektiğini biliyordu, en iyisi çocuklarla bir süre görüşmemekti ama arabada bir acil durum çantası vardı. Bu gecelik nereye giderse gitsin uzun, sıcak bir banyo en büyük önceliğiydi.

Haçların ağırlığı omzunda iyi hissettiriyor, deri sırtlı yazma da eline ipek gibi geliyordu. Tünelin molozları arasından yol bulurken her adımda doğru kararı, tek kararı aldığını kendine doğruluyordu.

Son paslı vida da son bir gıcırtıyla taştan çıktı. Sully ızgarayı kaldırıp bir kenara attı.

"Nate," dedi. "Haritayı aldı mı? Bir şey bulduk de bana. Ne olursa!"

Cevap gelmedi. Sully birkaç defa kulak telsizine tıklattı, sonra vazgeçip açıklığa baktı. Alttaki çukura keskin açıyla eğilen bir düşüş olacaktı ama meylin üst noktasına yakın dönebilirse belki–

Arkasından ayak sesleri geldi. Sully döndüğünde Braddock'ın meydanın karşısından alev gibi gözlerle yürüdüğünü gördü. Görünen o ki silahını geri almıştı.

Sully ayağa kalktı, plazanın batı çıkışına bir bakış attı ve iki iri adamın siluetinin oradaki kemerin altında durduğunu gördü.

"Harika," dedi Sully. "Kötü haberi duymak için tam zamanında geldiniz. Altın falan yok, Jo."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Braddock kuyunun yanına gelene kadar durmadı, Sully'nin ona saldıramayacağı kadar uzakta, kaçışını engelleyecek kadar yakındaydı.

Tanrım, öfkeden deliye dönmüş gibi. Braddock'ın ifadesi buz gibi sakin olsa da bakışları yakıcıydı.

"Sana gerçeği söylüyorum," dedi Sully. "Aşağıda bir şey yok artık. Chloe Frazer ikimize de kazık attı."

"İlk defa sana inanıyorum," dedi Braddock ve tabancasını kaldırdı.

Sully ellerini kaldırarak ona yalvarır bir ifadeyle baktı. Bir girintide köşeye sıkışmıştı, kaçacak bir yeri yoktu. İskoç onu restorandan etrafa dağıldıklarında, trafikten karşıya kaçarken görmüştü.

"Hadi ama, Jo, konuşarak halledebiliriz bunu."

Braddock içinde vahşi bir sevincin açıldığını hissetti. Onu yalvarırken görmek nasıl da lezizdi! Ama bu defa uzatmayacaktı, onun ölmesini istiyordu ve güvenli bir mesafeden ona nişan almıştı.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi, sol gözünü kapatınca Sully bir adım geriledi. Braddock silahı onun kara kalbine doğrulttu–

–ve Sully ortadan kayboldu.

Braddock ileri koşup onun atladığı deliği gördü ve karanlık karenin içine ateş etti, içinden dalga dalga geçen kıpkırmızı öfkeyle kaç mermi attığını bilmiyordu.

İskoç ile Hugo birden yanına geliverdi, İskoç açık drenaja küçük bir fener tuttu.

Taştan başka bir şey yoktu. Sully gitmişti.

Braddock biraz nefes aldı ve Sig'ini kılıfına sokarak ağır ağır nefes verdi. Deliliği bırakıp aklını başına devşirdi. Biri silah seslerine gelecekti ve Braddock o şanslı piçe nefretinin, sağduyusuna üstün gelmesine izin vermeyi reddetti. Tek kelime etmeden çocukları meydanın batı çıkışına yönlendirdi. Sully bir haşereydi, kaçmaya yatkın ve öldürülmesi zordu ama yolları yine kesişecekti. Saklanırsa Braddock onu bulacaktı. Ve bir dahaki sefere, önce ateş edecekti.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully sertçe düştü ve taş kaydıraktan aşağı yuvarlandı, düşüşünü durdurmaya çalışırken de bir dirseğini ve sonra da dizini vurdu. Silah seslerini duydu ama sonra kafasını vurunca kulağına sadece çınlama gelirken soğuk karanlığın içine düştü.

Tam yarım yamalak bir omuz topu hâlinde kendini toplamıştı ki kaydırak ansızın kesiliverdi. Buz gibi karanlıkta uçtu–

–ve sonra omzu sert taşa çarptı. Yuvarlanamayıp daha çok yarım yamalak bir takla attı ve bir dakika boyunca düz yattı, yatarken bir düzine küçük acısını sayıyor ve Braddock'tan başka bir şey duyar mı diye kulak kabartıyordu. Braddock'ın onun peşinden aşağı geleceğini *sanmıyordu* ama öyle tepesi atmışken Sully bu ihtimali ekarte etmezdi. Çekine çekine oturdu, hiçbir yerinin kırılmadığına şaşırdı… ve içinde bulunduğu yüksek, soğuk odanın bir kısmını görebildiğini fark etti, solunda ilerideki bir alçak kapıdan gelen ateş ışığının hafif parıltısını görebiliyordu.

Sully elleri üstünde ayağa kalktı ve ışığa doğru topalladı, acıyı silkelemek için elinden geleni yapıyordu, kırkı geride bıraktıktan sonra kolay iş değildi. Kapıdan eğilip geçince ortasında aşağı yukarı bir ton tuzun saçıldığı, dört bir yana kırık çömlek parçalarının dağıldığı daha büyük bir odaya geldi. Çıtırdayan meşaleler devasa duvarlarda tıslıyordu–

–ve işte çocuk da şuradaydı, büyük bir kırmızı kil parçasının yanında tuz kumsalına sere serpe yatmıştı. Chloe'dense iz yoktu, *ay ne büyük sürpriz.*

Sully hemen Nate'in yanına gelip yanında bir dizi üstüne çöktü. Nate hâlâ nefes alıyordu, bu iyiydi. Çocuğun sol elmacık kemiği üzerinde şimdiden bir güzel mora çalan kırmızı bir izi ve kulağının üstünde şişen bir yumrusu vardı. Tabanca kabzası yemişti.

"Evlat," dedi Sully ve onun yarasız yanağına hafifçe vurdu. "Uyan."

Nate inleyerek gitgide sertleşen tokatlardan yüzünü çevirmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Nate, *uyan*," diye ısrar etti Sully diğer tarafa dokunarak ve Nate'in gözleri devrilerek açıldı. Korkutucu birkaç saniyeden sonra odaklarını kazandılar.

"İyi, bir şeyin yok," dedi Sully topukları üzerinde oturarak. "Seni bayağı sağlam haklamış."

Nate oturup yüzünü buruşturdu ve sonra ona baktı, göz teması kurdu ve ayrılmadı. Sully, Chloe'nin ondan erken davranmasına müsaade ettiği için bir özür bekliyordu veya belki de Nate haritayı bir sonraki hamlelerini söyleyecek kadar görmüştü... Ama çocuk tamamen bambaşka bir tarafa yöneldi.

"Abime ne oldu?"

Sully'nin bakışları aşağı, sonra yukarı döndü. Beyni şaşırmış hâldeyken bile Nate onun cevap vermemenin yolunu aradığını görebiliyordu.

"Hayır, söyleyeceğin sıradaki yalanı düşünmeyi bırak," dedi Nate aksakça ayağa kalkarak. "Sam nerede? Gerçeği söyle."

Sully onunla birlikte kalktı ama uzun bir dakika boyunca gözlerini ayakkabılarından ayırmadı. "Sana daha önce söylemeliydim ama... abin... artık yok, evlat."

"Kayboldu, yok değil," dedi Nate otomatikman ama Sully sonunda göz teması kurmuştu ve samimiyetle üzgün görünüyordu ve yalan söylemiyordu.

"Kaçtı dedin, sen yokmuşsun gibi davrandı dedin," dedi Nate. Kendi sesi ona çok uzak geliyor, karnındaki boş çukurdan hissizlik yayılarak onu sarıyordu. *Sam ölmüş mü?*

"Yokmuşum gibi davranmadı," diye itiraf etti Sully. "Günlüğü bulmak için kaptanın kabrine birlikte girdik. Oradaydı, tam da Sam'in orada olacağını söylediği yerde."

Sully ellerini ceplerine sokup başka tarafa baktı. "Çıkıyorduk ama Braddock ve adamları... önümüzü kestiler. Ateş açtılar. Sam vuruldu..."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Hayır, hayır, hayır–

"Ben de bir çıkış yolu gördüm, yani…"

Nate'in hissizliği bir kontak çevrilmiş gibi kayboldu. "Yani sen de onu ölüme terk ettin?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," dedi Sully ama sonra iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Belki de vardı. Bilmiyorum."

Ve darbeler inmeyi hiç kesmiyor. Nate'in her tarafı ağrısa da fiziksel acısı canının yanmasının ve büyüyen öfkesinin yanında solda sıfır kalıyordu. Müzayededen sonra Sully'ye güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti ama bu çıtayı yükselten bir saçmalık derecesiydi. Sam vurulmuş; Sully de kaçıp sonra tek ayak üstünde kırk yalan sıkmıştı.

"Bunu nasıl yapabilirsin? Bana nasıl *söylemezsin*?"

Sully sertçe baktı. "Sana söylersem benimle asla gelmeyeceğini biliyordum."

"Peki bu neden bu kadar önemliydi?" diye patladı Nate. "Ben burada ne yapıyorum ki lan? Başka kimse değil de ben?"

Sully bir saniye alt dudağını çiğneyerek Nate'in yüzünü inceledi. Nate onun itirafta bulunmaya karar verdiğini görebiliyordu ve öfkesi daha da arttı. *Bu herif kim ki neyi bilmeye hakkım olduğuna karar veriyor?*

"Abin son bir parça olduğuna inanıyordu," dedi Sully. "Olur da altınların yerini söylemeye zorlanırlarsa Moncadalar yine de ele geçiremesin diye On Sekizler'in oynadığı son bir numara. Her zamanki gibi haklıydı."

Sully eğilip tuzdan bir avuç aldı, parmaklarının arasından bıraktı. "Sam numaranın ne olduğunu biliyor ama bana söylemiyordu. Belki sana bir şey demiştir veya bir şey yollamıştır diye düşündüm. Senden çok bahsederdi."

"Bunun arkasında *bu mu* var yani? Bir şey *bildiğimi* düşündüğün için mi beni buraya sürükledin, Sam'i bir daha göreceğime inandırdın?"

Sully başını kaldırdı, ifadesini oluşturan tuhaf karışımda özür, endişe ve… umut mu vardı?

BELONGS TO KINGS TEAM

"Biliyor musun peki?"

"Vay be," dedi Nate. "Bunu cidden sordun."

Sully birazcık utanmış göründü ama keskin gözleri hâlâ Nate'in karşılığını inceliyor, gerçeği arıyordu.

Sanki en başından ona karşı dürüst olmamışım gibi. Sanki tanıştığımız günden beri bana YALAN SÖYLEMİYORMUŞ gibi. Öneme sahip her konuda yalan.

"İnsanı değiştirenin, açgözlü ve bencil yapanın para olduğunu söylemiştin ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Nate, onun cevaplamasına müsaade etmeye niyeti olmaksızın. "Bence sen busun işte. Senin hiç daha iyi bir versiyonun olmadı. Sen boktan bir insansın, Sully. Ve bu da her neyse, buraya kadarmış."

Nate çıkarken yerden sırt çantasını kaparak yürüdü, Sully'yi kıymetsiz tuz yığınlarının tepesinde tek başına bıraktı.

BELONGS TO KINDLE TEAM

Santiago Moncada boş kazı alanının üzerinde uzanan iskelede durmuş, gecenin sessizliğini içine çekiyordu. İnişler ve çıkışlarla dolu baş döndürücü bir gün geçirmişti. Elem, öfke, çok büyük kayıp... ve de çok büyük kazanç yaşamıştı. İnsansız kazı alanının huzuru onun hararetli düşüncelerini yatıştırmak, ona imparatorlukların yıkılabileceğini fakat aynı zamanda yeniden ayağa kalkabileceğini hatırlatmak için birebir ihtiyacı olan şeydi.

Birkaç saat daha bekleseydim... Ama hayır. Babası fiilen kendi boğazını kesmiş ve bu iş bitmiş, geçmişte kalmıştı. Basın öğle arasından önce, Armando Moncada ile şoförünün La Sagrada Familia'yı ziyaret ederken soyulup öldürüldüklerini haber etmişti. Santiago öğleden sonra bir bildiri yayınlayarak ailenin zor zamanında mahremiyet rica etmişti. Bu bir trajediydi, böyle hatırlayacaktı... Ki öyleydi de. Babası, Santiago hayallerine nihayet ulaşabileceği kadar yaklaştığı gün ölmüştü.

Bir arabanın dışarıda durduğunu duydu, bir saat içinde ikinci arabaydı bu. Hemen sonra Jo Braddock alana girdi. Santiago onun yüzünü ifadesiz tutmak için uğraştığını gördü. Braddock kötü haberlerle geliyordu.

İskelenin altındaki platformun kenarında durup ona baktı. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

"Bay Moncada, birtakım zorluklar yaşadık. Altınlar hiç burada, şehrin altında bulunmamış."

Santiago harabelere, sonra atalarının portrelerine baktı, gözleri Macellan'ın hamisinde durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, biliyorum," dedi. "Son derece utanç verici. *Carajo*, keşke Fulgencio bir bilseydi..."

"Yine de bulabiliriz," dedi Braddock çabucak. "Sanıyorum aşağıda bir ipucu vardı ve şimdi kimde olduğunu biliyoruz. Bayan Chloe Frazer diye birinde. Çalışanlarım onu arıyor."

Genç Avustralyalı, zamanını iyi seçti. Koridordaki perdeli iskelenin arkasından çıktı, platformda Braddock'ın yanına gelirken yüzünde pis bir sırıtış vardı.

"Konuşmayan iri elemanı ve yancısı İskoç Dağlısı'nı mı diyorsun?" dedi Chloe Frazer. "Evet, beni bulamadılar."

Braddock'ın ağzı açık kaldı ve kapanmadı. Genç kadına gözlerinde bir cinayet dürtüsüyle bakakaldı.

"Yatırım çeşitlendirmesi," dedi Moncada. "Sizi işe aldığımda Bayan Frazer'ı da aldım. Umarım küskünlük olmamıştır. Tabii buradan sonra operasyonu o yürütecek."

Santiago bunun onun için yuması zor bir lokma olduğunu biraz keyifle gördü. Braddock çenesini sıktı, ellerini sıkıp açtı. Sonunda konuştuğunda sakin, profesyonel bir ton tutturmayı başardı.

"Altınları ele geçirdiğimiz sürece benim için sorun yok," dedi.

Elbette razı gelecekti; başka seçenek yoktu. Santiago'ya ihtiyacı olan şeyi getiren Chloe Frazer'dı; payını ve keşfi yönetme hakkını hak etmişti. Braddock iyi bir suikastçı olduğunu ispatlasa da başka pek bir numarası yoktu. Santiago onu kapı dışarı edebilir, silebilirdi... Ama şimdi Braddock'ın basit, açgözlü hayallerinin hazinesine ulaşmak için gerçek bir bileti vardı ve kalmak için Santiago ne istese yapardı. Şüphesiz ki ölümcül bir araçtı o.

Moncada gülümseyerek iki eliyle iskelenin metal tırabzanını tıkırdattı. "O hâlde kararlaştırıldı."

Şimdi yapacak çok iş vardı: bir uçak hazırlanacak, ekipmanlar paketlenecek, ekstra işçiler alınacaktı... Ama bunları halletmek onun işçilerine düşüyordu. Ânın tadını çıkarıp sefasını sürmekten başka bir şey yapmayabilirdi. Beş yüzyıl boyunca Moncada yatırımından bir şey çıkmış, Ailelerinin hakkı bir avuç kindar,

BELONGS TO KMKISS TEAM

zır cahil denizci tarafından gasp edilmişti... ama *o* haklarını geri alacak ve Moncada mirasının ayakta kalmasını sağlayacaktı. Gelecekteki nesiller onun portresine hürmetle bakacak, Santiago büyük bir adam olarak hatırlanacaktı.

Babası da burada olsa an mükemmel olacaktı.

Nate kötü bir uyku uyudu ve her yeri ağrı içinde uyandı.

Sam ölmüş, Chloe topuklamıştı ve onun da bin tane çiziği ile beresi vardı. Ve bunların hepsi Victor Sullivan yüzündendi.

Nate, Chloe'nin dairesine kendi döndü ve açık bir pencereden geçip kendini misafir odasına kapattı. Sully bir saat sonra gürültüyle geldiğinde Nate'in kapısına gelmedi ki bu onun açısından akıllıca bir hareketti. Nate'in onunla hiç işi kalmamıştı. Chloe, Sully konusunda haklıydı, topuklamasına şaşmamak gerekirdi ve Nate de Sully'nin odasına dalıp onu yumruklamaya başlamamak için çok uğraşması gerektiğinden kötü uyumuştu. Tabii uykusuzluğunun sebebi Chloe'nin verdiği hafif beyin sarsıntısından da olabilirdi. Cidden, ikisinin de cehenneme kadar yolu vardı.

Nate kalktı ve üstüne en abartısız kıyafetleri olan hâkî pantolonu ile beyaz yumuşak Henley bluzunu giydi. Sam'in yüzüğünü boynuna taktığında bir saniyeliğine, Nate'in onu son gördüğündeki hâliyle bir an abisinin kararlı yüzünü gördü. Sam, Elcano'nun günlüğünün onunla birlikte gömüldüğünü çözmüştü. Braddock onu öldürmeden, Sully onu yüzüstü bırakmadan önce saklı altınların izinin tam üstündeydi. Sam onların ortak rüyasını yaşıyordu: inanılmaz bir hazineyi keşfediyor, hatta ona ulaşmak için hırsızlar ve katillerden kaçıyordu... Ama Sam nihayetinde kaçamamıştı. Nate o küpleri ilk gördüğünde nasıl hissettiğini hatırlayınca Sam'in onun için neden geri dönmediğini biraz daha iyi anlıyordu. O andan önce hiç daha canlı veya daha mutlu hissetmemişti.

Nate tünellerdeki yolculuktan dolayı hâlâ ıslak olan çantayı

BELONGS TO KAKIOS TEAM

boşalttı ve girdiği kadarını sırt çantasına aktararak New York'a dönüş yolu için birkaç eşyasını düzenledi. Hesabında bir vasıtaya binecek parası vardı ve eve döndüğünde onu yeni bir barmenlik işi bulana dek idare etmesi için rehin verebileceği yahut satabileceği bir şeyleri de duruyordu.

Düşüncesi bile ağırlık yeleği gibi yorucuydu. Nate, Sam'in kartpostalları olan küçük çantayı kaldırıp içinden kartpostalları çıkardı ve renkli fotoğrafları karıştırdı. Sam her birine dokunmuş, seçmiş, üstüne yazı yazmıştı. Sırf küçük kardeşiyle iletişimi kesmemek için yabancı sokaklarda bir posta kutusu veya kargo şubesi arayarak yürümüştü, genç, canlı ve mutluydu o zamanlar.

Ve ben bir daha kartpostal almayacağım. Nate serinin sonuncusunu elinde tutuyordu.

Sully oturma odasında bir şey düşürüp Nate'i dalgınlıktan çıkardı. Nate kartları çantasına geri koydu, etrafa son bir kez baktı, sonra da dışarı çıkıp dosdoğru evin kapısına yürüdü.

Oturma odasına geldiğinde Sully'yi sehpanın yanında durmuş, kendi çantasını toplarken gördü ama ona doğrudan bakmadı.

"Haritayı nereye götürdüğünü biliyorum," dedi Sully.

Nate çenesini sıkıp yürümeye devam etti.

"Moncada'ya," dedi Sully. "Bir düşün. Başka kimde onun ihtiyaç duyacağı kaynak var? Peki ya Braddock ile sağlam ekibinin bizi kilisede bulması? Moncada'nın içeride bir adamı olmalıydı."

Nate kapıya ulaşmıştı ki bu tahminden vurularak durdu. Bunun üstüne pek düşünmemişti ama eğer Chloe başından beri Moncada hesabına çalışıyorduysa daha tanışmadan onlara kazık atmayı planlamış demekti.

Sully'ye kazık atmayı planlamıştı. Ben sivil zayiattım.

"Benden nefret ediyorsun, anlıyorum," dedi Sully, hızlı hızlı konuşarak ona doğru yürüyordu. "Ben olsam ben de benden nefret ederim… Ama Braddock? Abine yaptığından sonra? Ondan daha çok nefret etmen lazım? Onun kazanmasına müsaade edemeyiz, evlat. Tek istediğim–"

BELONGS TO KMKISS TEAM

Nate dönüverdi. "*Benimle oyun oynamayı bir bırak*. Beş saniye bir dur. Bir *bırak*."

Sully ayağa kalktı ve sesini kesti. Kutsal sessizlikte Nate iyi fikir olan şeyler ile istediği şeyleri ayıkladı. Sully'yle bağları koparmak iyi bir fikirdi, Sully onun dostu veya eli yüzü düzgün bir insan değildi… ama nihayetinde ne olduğu belliydi. Sam efsanevi kayıp altınları ararken ölmüştü ve Nate de onları bulmak istiyordu. Sam *için* ve ondan dolayı. Her şeyden öte, hissettiklerinden yine hissetmek, haçları o son kilitte çevirmek istiyordu. Tarihi hissetmek, sır perdesini çekmek, ileride daha iyisinin olduğunu bilmek.

Nihayetinde seçenekler baş başa bile değildi.

Sully çocuğun bunu düşünmesini izleyerek bekledi. Sam meselesinin nasıl açıldığı konusunda epey boktan hissediyordu ama Nate'in o altınların peşinden gitmeye sırt çevirmesinin imkânı yoktu.

Ama belki de çevirir, çünkü sen ona bunu daha önce söylemeliydin. Ki bu da doğruydu ama bunu açıklamanın doğru zamanı ne zaman olurdu ki? Çocuk akıllıydı, Sully onun ortak olmasını istiyordu, yeme ihtiyacı vardı. *Belki gelirken uçakta söylemek işe yarayabilirdi…*

Nate sonunda ona baktı. "Yıllarca kendime Sam'in döneceğini söyledim. Yok olmadığını, sadece… kaybolduğunu. Hep gidip birlikte kimsenin bulamadığı şeyleri bulacağımızı söylerdik. Ben ve o. Bize dağıtılan boktan eli aklımızdan böyle çıkarırdık. Onun yerine, seninle kalakaldım."

Sully bir umut kırıntısı duydu.

"Şöyle olacak," diye söze devam etti Nate. "Bu andan itibaren paylar elli elli. Arkadaş ya da ahbap değiliz, iş ilişkisi var. Abimin başladığını bitireceğim. Altınları bulacağız, sonra da sen yoluma ben yoluma."

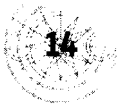
BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully onun yardımına şaşırdı. Çocuğu seviyordu, Nate işe yaradığını göstermişti. Onu ödüle götürmek için Nate'in kıvrak beynine ihtiyacı vardı. Ve Nate'in ondan nefret etmesini istemiyordu. Çocuk ona o yaştaki kendi hâlini hatırlatıyordu biraz: iyimser, cüretkâr, dibine kadar namussuz. Gençlik ateşi falan filan işte. Daima gelecekte bir zamanda payları yeniden tartışmaya açabilirlerdi.

Artı, bana bir kedi verdi.

"Tamam, evlat," dedi Sully. "Anlaştık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chloe envanter listesine göz gezdirirken Moncada'nın kiralık adamları tahta kasaları onun kargo uçağına taşıyor, yük bölümüne çekiyor ve üstlerine ağlar ile paraşütler geçiriyorlardı. Yiyecek ve suları, çadırlar ile tırmanış ekipmanları, salları ve motorları, taşınabilir bir yer radarı üniteleri, kimyasal tuvaletleri vardı... Chloe güneş kremi ve böcek ilacını bile düşünmüştü. Altınlar muhtemelen gömülüydü, ortaya çıkarmak günler sürebilirdi. Silahlarla bir başkası, Juan adında saç uçları kırık ve çakma kabile dövmeli iri kıyım bir adam ilgileniyordu, Chloe'nin bununla bir derdi yoktu. Onun yüklediği ağır kasaların içine bakmıyordu. Kasalarda muhtemelen, kutu yükleyen yarım düzine kiralık adam için askeri malzeme vardı, hepsi eski bir Western filminden fırlamış gibi çalımla yürüyor, deri yerine siyah naylon giysiler içinde şişiniyordu. Ortamdaki testosteronun haddi hesabı yoktu ve Chloe'nin fikrince tamamen abartıya kaçılmıştı: Okyanusun ortasındaki çıplak bir kaya parçasına gidiyorlardı, kimi savuşturmak zorunda kalacaklarını düşünüyorlardı ki?

Sormak benim işim bile değil. O bağımsız bir girişimciydi, fazlası değildi. Altınları bulmak ve biri gerekirse kazıyı yönetmek için getirilmişti. Faturaları Moncada ödüyordu, gönlü isterse sirk de çağırırdı... Ki düşününce, çağırmamış mıydı? Cirque de Psycho. Braddock ile iki ayakçısı yarım saat önce geliş ve Chloe'ye bir kere bile bakmadan uçağa binmişlerdi. Chloe arkasını onlara karşı kollasa iyi olurdu; Moncada operasyonu ona teslim ettiğin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de onları düşman etmişti ve Jo Braddock ona kesinlikle kindar bir tip gibi geliyordu.

Son kamyondan her şeyin yüklendiğini doğrulayınca Chloe bir su içmek için mola verip saçlarını terli alnından çekti. Günün ilerleyen saatleriydi, sıcak hava dalgaları Moncada'nın özel uçak pistinin asfalt yolundan ışıldıyordu. C-17 Globemaster III model uçak devasaydı, elli metre gövde uzunluğuna ve bir o kadar da kanat uzunluğuna sahip uçak dünyanın dört bir yanındaki orduların kullanımı için, asker ve büyük kargo taşımak üzere üretilmişti. Kargo uçağının bir ayağı çukurda kargo görevlisi rampanın önünde ileri geri gidiyor, ciddi suratlı kiralık adamlara neyi nereye koyacaklarını ve kutuları kargo bölümü boyunca giden raylara nasıl sabitleyeceklerini söylüyordu. Yaşlı adam tam ortada, sanki başka bir şey kalmamış gibi Moncada'nın Mercedes Gullwing'ini yüklemelik geniş bir yol bırakmıştı. Parıldayan kırmızı spor araba bir kasa piramidinin uzayan gölgesine park edilmişti.

Işıl ışıl bir Hyundai GV80 uçağa gelip yük yükleyen işçilerin arkasına park etti. Moncado arka koltuktan indi ve rampanın dibine yürüdü, önceki gün babası katledilmiş biri için sakin ve şaşırtacak kadar rahat görünüyordu. Güneş gözlüğü takmış ve ten rengi bir deri ceket ile beyaz kumaş pantolon giymişti. Gözlüğü saymazsanız yas siyahlarına bürünmemişti demek. Santiago Moncada dışındaki pürüzsüz etkileyiciliğinin altında bir caniydi. Chloe bunun hep bilincinde olsa da şimdi *başka türlü* bilincindeydi. Babası Tanrı'yı ihtiyarlığında bulmuş ve aile servetini dağıtmak istemiş; varisinin işine gelircesine Armando dağıtma işi daha başlamadan katledilmişti. Daha da işine gelecek biçimde, daha bu sabah iki ölü suçlu Moncada Sr.'ın para tokası ve şoförün cüzdanıyla bulunmuştu. Chloe kahvaltı ederken suçu radyoda duymuştu. Haberde iki hırsızın ganimet için kavgaya tutuştuğu ve birbirlerini bıçaklayarak öldürdüğü anlatılıyordu. Bunun şimdi ona gülümseyerek gelmesini işaret eden bakımlı, yakışıklı adamın bu kadar lehine çıkması deliceydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chloe yazmanın omzundaki su geçirmez kılıfının kayışına dokundu –en küçük deri çantasında altın anahtarlarla birlikte kılıfı gün boyunca taşımıştı– ve yolculuk için daha çok heyecanlanmayı dileyerek rampaya yöneldi. Mesele altınları bulmaktı. Buna tutunduğu sürece keşif gezisini kimin finanse ettiği konusunda kendiyle hesaplaşması gerekmeyecekti. Moncada'yla iş tutmak öylece oluvermişti. Birkaç ay önce Kardeşlik haçlarından biriyle ilgili bir bilgi edindiğinin duyulmasını sağlamıştı ve milyarder ona bu girişimde bir pay teklif etmek için yaklaştığında Chloe onu geri çevirmek *istemişti*... Ama Santiago, Chloe sırf bir şey *duyarsa* ona bildirmesi için dolgun bir meblağ sunmuştu ve sonuçta, bir şeyler bulmak Chloe'nin işiydi... Ve Sully ikinci anahtarla Barselona'ya geldiğini ilan ettiğinde Moncada'ya bir mesaj atmak o kadar suç gibi gelmemişti, çünkü... yani, çünkü *Sully*...

Kes şunu. Kararını verdin, işin ortasındasın. Başını eğ, arkanı kolla, işini yap.

Chloe, Moncada'nın önünde durdu ama o kiralık adamlardan biriyle konuşuyor, ışıltılı kırmızı Gullwing'ine işaret ediyordu.

"Onu öne yakın yükleyin," dedi Moncada. "Çizilmesini istemiyorum."

Chloe'ye gülümseyerek spor arabasını gösterdi. "*Mi cariña*. Azizlerle birlikte yatsın, babam on sekiz yaşıma geldiğimde bu arabayı bana vermişti. Onu hiç o kadar gururlu görmemiştim. Oğlunun bir erkek olduğunu görmek."

Moncada'nın yüzündeki mesut ifadeye Chloe'nin sırtından yukarı soğuk bir ürperti yılan gibi kıvrıldı. *Yok artık.*

"O zamandan beri uğurlu eşyamdır," diye sözünü bitirdi Moncada.

Chloe ansızın Nate'in verebileceği gibi cevap vermek için pervasız bir dürtü duydu – *ee, tabut seçtin mi?* Bu düşünceye gülümsemesini engellemek için dilini sertçe ısırdı. Nate'le arkadaşlarmış gibi yapmaya hakkı yoktu ve şimdi oyunun sırası değildi. Moncada bir baba katili ve pislikti.

BELONGS TO KMKISS TEAM

"Bunu görmek için burada olmadığına üzüldüm," dedi Chloe tamamen nötr bir ifadeyle ve su geçirmez siyah silindiri uzattı. "Harita."

Moncada gözlüklerini çıkardı ve ona bakarak onu inceledi. Chloe nötr ifadesini korumak için daha çok uğraştı.

"Biraz duygusal çatışma hissetmek doğaldır," dedi Moncada, belli ki onun rahatsızlığını pişmanlığa yorarak "Zor ama doğru bir karar verdin."

Sully ile Nate'e kazık atarak mı? Ya da senin hesabına çalışarak mı?

Chloe onun göz temasına karşılık verdi. Ondan gözü korkmayacak ya da onunla onun belirlediği koşullarda iletişim kurmayacaktı. Bağımsız girişimci anlaşmasının ana fikri aşağı yukarı buydu. "Pişmanlık hiç bana göre değil."

Moncada gülümseyip onunla gözlerini birleştirdi ve Chloe onun bu cümleden ne kadar hoşlandığını gördü.

"*Yo tampoco*," dedi Moncada. *Ben de öyle.* "Hatta ben... özgürleşmiş hissediyorum. Gidelim mi?"

Daha yüklenecek birkaç kasa vardı ama düzenleme bitmişti. Chloe tüm kalkanlarını kaldırdı, *altından başka bir şey yok, altınları bulacağım* ve Moncada'nın onu uçağın ön tarafına götürmesine müsaade etti. Moncada onu basamaklardan yönlendirmek için omzuna dokunduğunda irkilmedi bile.

"İşte orada," dedi Nate, Moncada'nın bir kolunun altına haritayı sıkıştırmış hâlde Chloe'yle uçak merdivenlerine yürümesini seyrederken. Chloe ergonomik bir açık gri tulum şeysi ve siyah arazi botu giymişti, onu uzaktan seçmek epey kolaydı.

"Haklıysan haklısındır," dedi Sully tam bir tevazuyla. Nate'in yanına yatmış, ikisi sanayi tipi bir kargo yükleyicisinin tepesindeki ince beyaz tırabzanların arasından gözcülük ediyordu. Pistin sonunda, bir sıra dev mobil vincin önüne park edilmiş birkaç yükleyici vardı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate dürbünü indirdi. Chloe gülümsemiyordu. Moncada'ya çalıştığı barizdi, rehinelik durumu gibi bir şey yoktu ama ondan hoşlanmıyordu, Nate bunu anlayabiliyordu. Chloe kaskatı ve ifadesiz suratlıydı.

"Sırf senin *ona* kazık atacağını bildiği için bize kazık attı," dedi Nate.

Sully dürbüne uzandı. "Seni iki seksen yere seren kıza karşı hâlâ hislerin mi var?"

Nate cevap vermedi, Sully etrafa bakındı. Yanılmıyordu: Nate ağzı açık ayran delisinin teki gibi hâlâ Chloe'ye karşı çekim hissediyordu. Başından beri Nate'le oynamış olabilirdi –tamam, teknik açıdan öyleydi– ama onun balkonunda birbirlerine yaklaştıklarında bir çekim olmuş, gerçek bir karşılıklı beğeni ânı yaşanmıştı. Ayrıca Chloe sahte bir kişilik sergilememişti: kendinden emin, komik, akıllı ve bariz bir paylaşımcılık karşıtıydı. Diğer bir yandan Nate'in yüzü hâlâ acıyordu. Hem de çok.

Sully, Nate'e dürbünü verdi ve çantasını aldı. "Hadi gel, kalkmaya hazırlanıyorlar gibi duruyor."

Nate kalp atışları hızlanarak başıyla onayladı. Sully'nin onları uçağa bindirmek için ne planladığını bilmiyordu ama Nate vardı. Ölmek istemiyordu –yakalanırlarsa sağ çıkma şansları epey boktandı– ama çekilip gidemezdi, bunu da istemiyordu. En cesur yüzünü takınacak ve andan başka bir şey düşünmeyecekti.

Zaten ölüm, eve gidip iş başvuruları yapmaktan daha fena olamaz.

Sully gölgelerden ilerleyerek onları pistin doğu tarafı boyunca giden çalılık araziye götürdü. Nate başını çok kaldırmadan onu takip etti.

Braddock ile ekibi bir saatin büyük kısmı boyunca Globemaster'ın komuta merkezinde bekliyordu. Burası kokpitin arkasında askeri operasyon odası gibi döşenmiş büyük bir kabindi: konsollar ile kabarık koltuklara tepeden, siyah bir "komuta" masasının ol-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

duğu bir platform bakıyordu, masanın ışıltılı yüzeyi kontrollerle doluydu. Duvarlar koyu gri köpük kaplamadandı ve duvarlara ekranlar takılmıştı. Moncada'nın adamlarından bazıları arkalarındaki yolcu kabinine girip çıkıyordu ve Braddock tanıdığı birkaçına kafa salladı. Çoğu kiralık tetikçi olsa da Braddock aynı zamanda, Moncada'nın Gullwing'iyle ilgilenmek için orada olan bir oto tamircisiyle de karşılaşmıştı. Dediğine göre, basınç değişimlerinin yakıt üzerindeki etkisini önlemek için gereken bir işlem mi ne vardı. Uğurlu eşyası olduğu için bir arabayı uçurmak aptallık ve gösterişçilikti ama Chloe'yi düşüncelere gark etti. Altınları bulunca *o* aşırı derecede müsrifçe ne yapacaktı? Mutlaka bu koyduğunun işini bırakacak, birkaç hesabı görecekti ama ondan sonra... Sınır yoktu, var mıydı? Sınırsız kaynakla gönlün ne isterse yapardın ve dünya da senin keyfine göre şekillenirdi.

Moncada, Chloe Frazer'ı odaya çağırdı ve Braddock üst platformun tırabzanına dayandığı yerden kalkarken ifadesinin profesyonel bir maskeye geçtiğini hissetti. Kiralık adamlardan ikisi, Juan Alvaro ile onun tanımadığı bir adam aşağıdaki konsollardan birinin başına geçmişti. Juan'ın alanı kaba kuvvet olsa da bir ekibi yöneteek kadar zekiydi; Braddock saydığı altı adamın onun olduğunu tahmin etti. Moncada uzun bir plastik silindir taşıyordu ve Avustralyalı kız monitörleri açarken Moncada silindirin içindekileri masaya çıkarıp bir harita açtı.

Braddock masaya geldi. On altıncı yüzyıldan, yağlı deriye tutturulmuş boyalı parşömen. Harita Yeni Gine'nin batısındaki Maluku Adaları'nın etrafında yükselen mavi pusula ve kuzey Avustralya boyunca biraz turunculuk haricinde çoğunlukla renksizdi. Diğer her şey donuk yeşille çizilmişti.

"*Animo*!" dedi Moncada gülümseyerek. "Ne kadar da canlandırıcı, değil mi? Kendimizden büyük bir şeyin parçası olmak. Kim biraz tarih yazmaya hazır bakalım?"

Güzel minik yüzünde kendinden emin ifadeyle bir laptopu kurcalayan Chloe Frazer'a el salladı. Bu kadar kendini beğenecek ne vardı? Sully'ye kazık atmıştı, bu ne yaptığının bilincinde

BELONGS TO KAKIOS TEAM

olduğu anlamına gelmiyordu ve sabahtan akşama kadar etrafta çalımla yürümesi yok muydu… Braddock çoktan, olur da alana indiklerinde kızı yalnız kalacakları bir yere çekebilirse işini bitireceğine karar vermişti. Sırf prensipten.

"Bu harita on altıncı yüzyılda, Doğu Hint Adaları'nı oluşturan yirmi beş bin adaya dair sınırlı bilgiyle çizildi," dedi Chloe genizden sinir bozucu konuşmasıyla. "Ben de haritayı modern uydu görüntüleriyle eşleştirdim."

Hepsi masanın üzerinde açılan asılı monitöre baktı, bölünmüş ekranın solunda haritanın yakınlaştırılmış görüntüsü, sağdaysa aynı bölgenin bir uydu çekimi vardı. Braddock iki görüntüyü inceledi.

"En yakın nokta Demar," diye sözünü sürdürdü Chloe ve laptopun tuşlarına bastı. İki görüntü birleşti, modern çekim çizili haritanın üzerine bindi. "Banda Denizi'nin güney tarafında bir volkanik ada. İnsan yaşamıyor. Ulaşım yolu, elektrik, hiçbir şey yok."

Braddock itiraf etmek zorundaydı, sınırlar ve konum eşleşmiş gibiydi, Demar çevresindeki küçük adaların şekli kusursuz biçimde uyuyordu.

"Malzemelerimizi havadan indirip Yeni Gine'ye inecek ve tekneyle gireceğiz," diye sözünü sürdürdü Chloe.

Aslında Timor'dan gelmemiz daha iyi olur, orası daha yakın. Kız doğaçlama yapıyor, haritaya bakıp tahmin yürütüyordu.

Chloe masaya geldi ve orta çağ haritasını çevirdi. Çatlak deriye bilinçli çizgiler, Demar'ın kabaca embriyo benzeri şekli kazınmıştı. Güney kıyısının hemen içindeki bir çentiğe kırmızı lekeli minik bir çarpı çiziliydi.

"Kaptan arka tarafa adanın kendisini daha detaylı çizmiş," dedi Chloe.

"Vay be, çevirmek hiç aklıma gelmezdi," diye alaya aldı Braddock.

Chloe onu duymazdan gelip çarpı işaretini gösterdi. "Gökkuşağının ucuna Cala de Oro'da ulaşacağız."

Cala de Oro.

BELONGS TO KINDLE TEAM

Altın Koy, diye geçirdi aklından, kelimelerin tadını alarak. Macellan'ın korsanları hazineyi Altın Koy'a gömmüştü ve onlar da kazıp çıkaracaktı. Aşağı yukarı on on iki saat içinde orada olabilirlerdi.

Chloe başını kaldırdığında aynı hararetli heyecanı diğerlerinin yüzünde de gördü.

"*Bueno*!" dedi Moncada sırıtarak. "*Vamanos*!"

Uçak kalkarak Nate ile Sully'yi sallayıp imkânsız derecede sıkışık saklanma kuytularının zifiri karanlığında daha da yakına getirdi. Moncada bir ara Gullwing'inin küçük bagajı ile arka koltuğu arasındaki bir paneli çıkarmıştı yoksa hiç başaramazlardı ama yine de burası aşırı sıkışıktı. Yedek lastiği ve taşınabilir benzin tankını, çantalarıyla birlikte Barselona'da bırakmışlardı. Nate, Sam'in kartpostallarını arka cebine sıkıştırıp sırf beş on santim için gerisini atmıştı.

Amma da işe yaradı. Sully'yle balık istifi hâlde sıkışmışlardı ve Nate aklından Jo Braddock'ı bir türlü çıkaramıyordu. Sam'i öldüren kadın *bu uçaktaydı.* "Tetiği çeken o muydu?" diye fısıldadı. "Gerçekten Braddock muydu?"

Sully'nin nefesi doğruca onun boynuna geliyordu. "Oraya hiç girme, evlat. Oradan iyi bir şey çıkmaz. İntikam mı istiyorsun? Altınlara ondan önce ulaş."

Sully kaykıldı ve Nate'in sırtına sert bir şey girdi. "Of! O neydi be?"

"Kolum."

"E kolunu çekebilir misin lütfen?"

Sully tekrar kaykıldı ve hangi parçası giriyorsa daha derine saplandı.

"Daha kötüleştirmekten başka bir şeye yaramadı."

"Bu kimin hatası? Son derece kusursuz bir düzen tutturmuştuk."

BELONGS TO KIKIOS TEAM

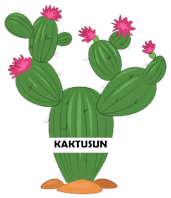
İkisi de homurdanarak, ter atarak, uzuvlarını zar zor kıpırdatarak kaykıldı. Nate bacaklarını göğsüne yapıştırmıştı ve Sully çok puro içtiğinden koku giysilerine sinmişti. Sully'nin kolu sonunda yukarı çıkıp Nate'in omuzlarına dolandı.

"Şimdi de bana sarılıyorsun," dedi Nate.

"Hep bir şeyden şikâyet ediyorsun," dedi Sully nefes nefese. "Of, Tanrım. Bende klostrofobi var–" Nefes çekti. "–Galiba oksijenimiz bitiyor."

"Şurada beni öldürdün bitirdin be abi," dedi Nate ve dişlerini sıkarak biraz daha sığıştı. Ne gerekirse gereksin, altınlara ondan önce ulaşacaktı, o kadar. Bu onu tatmin eder miydi etmez miydi henüz bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Santiago Moncada dinlenemeyecek kadar heyecanlı olduğunu düşünüyordu ama uzun bir uçuş olacaktı ve birkaç saatlik hoşnut beklentiden sonra daha pratik meselelere döndü. E-mailler yazdı, bunlar çoğunlukla avukatlarına talimatlardı ama aynı zamanda vazife bilinci olan, dehşet içindeki oğul rolünü oynayarak Armando'nun güçlü tanıdıklarının bazılarına özel mesajlar da iletti. Gelecek hafta yapmayı planladığı anma konuşması üzerinde çalıştı, sözcüklerin nasıl kolay çıktığına şaşırdı: babasının olduğu adama övgü, hayatı elinden alındığı için elem, Armando'nun hayır işlerini sürdürmek üzere kesin bir bağlılık sözü… Ki bu da Moncada servetini ayakta tutmayı gerektirecekti tabii, bu duyguyu ilave edecek değildi. Laf edecekleri susturacak bir meblağda kiliseye büyük bir bağış yapacaktı. Bunların hiçbiri gerçekten önemli değildi. Artık doğumda kazandığı hakkını eline aldığından şuraya buraya birkaç milyon dökmeyi karşılayabilirdi.

Uzun gece, motorların kesintisiz sesi ve duble viski onu nihayet hafif bir uykuya geçirdi, rüyaları altın renklerdeydi. Sakin saatler boyunca uçak onları doğuya ve güneye taşıdı, güneş erken vakitte doğup kabini doldurarak onu zaferinin gününe hazırladı. Endonezya anakarasının hemen güneyindeydiler ve korsanların onun altınlarını sakladığı Banda Denizi'ne gidiyorlardı. Moncada yüzeyinden güneşin yansıdığı derin, çok güzel mavi suları seyretti. Pilot birazdan kargolarını indirmek üzere inişe geçeceklerini ilan etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Moncada kalbi göğsünde bütünüyle şişerek derin nefesler aldı, komuta merkezine bakındı. Kendilerinin arkasındaki kabinin açık kapısından Alvaro'nun ekibindeki adamların şuraya buraya dağılmış hâlde, uyuduğunu, çeşitli cihazları karıştırdığını gördü. Bayan Braddock ile adamları uyanıktı, Braddock konsol ekranlarından birini izliyordu.

Moncada tam onun yokluğunu fark ettiği sırada Chloe Frazer kokpitin koridorundan gelip kapıya yaslandı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu lekeler vardı. "Efendim, varışa beş dakikamız var."

Moncada keyfinin imkânsız derecede arttığını hissetti. Koltuğunun yanındaki çantanın içine elini atıp dar bir ağzı olan çok eski bir şişe ile bir tane bardak çıkardı. Şişenin etiketine kırmızı bir balmumu madalyon üzerinde Moncada mührü vurulmuştu. Santiago bunları konferans masasına taşıdı.

"*Al vencedor, los despojos*!" diye bağırdı ve kendine bir Moncada bağının üzümlerinden yapılma *vermut*tan bir parmak doldurdu. Ailelerinin yeni bir altın çağını geçmişin ödülleriyle kadeh kaldırmasından daha uygun ne olabilirdi?

"Ganimetler muzafferin olsun," diye ekledi İngilizce, sırf tekrar söyleyebilmek için.

Kabinin aşağısının basamağına oturup karamel renkli duru alkolden yudumlanarak keskin aromanın tadına vardı. "Dedem bu *vermut*u her kış yapardı. Kim tadına bakmak ister?"

İçeri gelmiş birkaç kiralık asker tekliften gerilmiş gibiydiler, biri bile ileri çıkmadı.

"Utangaç olmayın," diye teşvik etti Moncada şişeyi uzatarak. "Biz bir tayfayız, öyle değil miyiz? Hepimiz bu işte birlikteyiz!"

Silahları olan adamlara onun için çabalarının bedelinin gayet layıkıyla ödeneceğini hatırlatmak her zaman iyiydi. Onları kesin biçimde yanında istiyordu.

Chloe elini uzatıp şişeyi kabul etti ve dolu bir yudum aldı. Kiralık askerlerden birine uzattı, o da aynını yaptı ve sonra hepsi Santiago'nun zaferini kutlamaya hevesli hâlde geldi.

BELONGS TO KMKISS TEAM

Braddock neredeyse hiç uyumamış, bir sonraki adımları hakkında fikirler yürütmüş ve bunları çöpe atmıştı. Endonezya'ya, Demar'a yaklaştıkları ölçüde, Moncada'nın altınlar üzerindeki hak iddiasının o kadar saçma olduğunu düşünüyordu. Tetikçiler hazineyi gördüklerinde onu açgözlülük edenlerden korumak için varlardı... ama şimdi hepsi hazinenin nerede olduğunu biliyordu, değil mi?

Moncada adamların ona ısındığını görebiliyordu, kaliteli alkolün tadına başlarını sallıyorlardı ve Moncada sanki vaaz verir gibi, doğumuyla kazandığı, elinden çalınmış hakkından düşünceli ve ateşli bir tonla söz açtı.

"Beş yüz yıl önce ailem ihanete uğradı. Küçük bir kâşif grubu dünyanın en büyük servetini buldu ve sakladı. Hepsini kendilerine ayırdılar."

Birkaç kafa sallandı, kınama babında kaş çatmalar oldu; tetikçiler oltaya geliyordu. Şişe öyle aman aman bir içici olmayan Braddock'ın önüne geldi.

Onun martavallarını bir saniye daha dinlemek zorundaysam hakkım vardır. Büyük bir yudum aldı, brendi katılmış şarap boğazından aşağı bir yol yakarak indi. Braddock tokatlanıp uyandırılmış gibi oldu.

"Yüzyıllar boyunca insanlar hazineyi aradı," diye söze devam etti Moncada, "Hepsi boş yere. Ailemin altınlarını geri almak *bana* düştü. Ve size bir sır daha vereyim... Kimse bunu yapabileceğimi düşünmedi. Hele ki babam."

İçkisini bitirdi ve şişenin Braddock'ta olduğunu gördü. Sanki o barmenmiş gibi boş bardağıyla ona işaret etti ve aslına bakılırsa, Braddock'ın bir sonraki adımına karar verdiği an bu oldu. Santiago için yaptığı her şeyden sonra it köpek gibi çağrılıyordu. Santiago onu hiç başka bir şey gibi görmemişti.

Braddock vermutu Moncada'nın oturduğu yükseltilmiş plat-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

forma taşıdı, ona bir içki doldurduktan sonra basamaklardan yukarı devam etti. Masanın etrafını dolandı, *karambitini* avcuna alabilmek için şişeyi sol eline geçirdi. Elinde içkisiyle, hikâyesine devam etmek için öne eğilen Moncada'nın geniş sırtından bakışlarını ayırmadan basamakları geri indi.

"Moncada servetini geri yerine koyduğum, Ailemin şerefini geri getirdiğim ve tarihteki yerimi kazandığım gün bu–"

Braddock cilalı bıçağı onun gırtlağına taktı ve ses borusunu kesecek kadar derinden yan kesti, böylece onu *nihayet* susturmuş oldu. Moncada'nın gırtlağından pahalı gömleğini kan kapladı.

Başını kaldırıp şaşırmış hâlde ona baktı, ki o an acısı geldi. Elleri titreyerek, kan fışkıran boğazını tuttu. Yere yıkıldığında şok içindeki kocaman gözlerindeki kafa karışıklığı öfkeye döndü.

Braddock tepeden can çekişen adama baktı. "Babacığın haklıydı. Sende o gereken yok. Moncada Ailesi seninle birlikte öldü."

Çömelirken oda sıcaklığını bir bakışta tarttı. Tetikçiler afallamış, sahneyi film gibi seyrediyorlardı ama hiçbiri kıpırdamadı. İskoç ile Hugo onları gözetliyor, Braddock'a ek süre kazandırarak Moncada'nın iktidarsız öfkesinin, deli gibi dönüp duran gözlerinin, temizce kesilmiş gırtlağından azalan kan fışkırıklarının tadını çıkarmasına olanak tanıyorlardı. Tıngırdayan zeminde bir kan gölü genişleyerek yayıldı, Moncada'nın belden yukarısını ışıl ışıl bir kırmızıyla çerçeveledi.

"Aramızdan ayrılmadan önce anlamanı istedim," diye ekledi Braddock ve bu ânın tadını daha uzun çıkarabilmeyi istese de komutayı eline alması gerekiyordu. Güç boşluğa hiç gelmezdi. Bir kez daha, bu defa şah damarından kesti. Braddock ayağa kalkmadan bitmişti, Moncada'nın ağzı açıldı, görmez gözlerinin feri söndü.

Santiago Moncada ölmüştü.

Braddock, vermutunu onun cesedinin üzerinde kaldırdı ve kana kana içti. Tetikçilere baktı. Hepsi sert adamlardı, çeşitli derecelerde şaşkınlık ve yavaş yavaş idrak gösteriyordu. Birkaç tanesi aptalca bir şey yapmak üzereydi, Braddock'ın eski dostu

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Juan Alvaro da bunların başını çekiyordu. Moncada onun ödeme maaş çekiydi.

"Ona ağlamak isteyeniniz varsa, buyursun ağlasın," dedi Braddock kesinlikle. "Geri kalanınız benimle altınları bölüşebilir. Herkese eşit pay."

Bu onları hemen sakinleştirdi. Juan'ın omuzları gevşeyince Braddock onları kafaya aldığını anladı. Ciddiydi de. O kadar ağırlığı yardımsız taşıyamazdı... ve yolda birkaç tanesi ölürse de gerisinin payı artardı.

"Ben he dirim," dedi İskoç. "Ben kendim de 'ep sendika adamı olmuşuğmdur."

Tetikçilerin onun ağır şivesini anlayıp anlamamasının önemi yoktu, tonunu anlamışlardı: doğrulayan, hoşa giden, memnun bir tondu bu. Bir adam onu desteklemişti. Braddock karşılıklı kaçamak başların sallandığını gördü.

"Chloe nerede?" diye sordu Braddock altın anahtarları –yine de lazım olabilirlerdi– almaya hazır hâlde ama kız kabinden sıvışmıştı. Belki saklanıyor, altın biletinin delindiğini kabul etmeye çalışıyordu.

Hevesli tetikçilere işaret ettiğinde tüfeklerini kayışlarından çekerek dışarı çıktılar. Braddock bıçağını sildi ve uyluğundaki kılıfına geri şak diye takıp arkalarından gitmeden önce Santiago Moncada'ya son bir mağrur bakış attı. Kargo bölümü aşağıda kıç tarafında açıldığında kabin basıncının değiştiğini duydu ve hissetti, derinden bir kükreme uçağın iskeletini titreştiriyordu. Yükleri boşaltmak için hâlâ çok yüksektelerdi, tetikçilerden biri aceleci davranmış gibi duruyordu ama uçağın inişi yeterince sabitti. Aşağıda kargoyu hazırlayan sadece iki adam vardı, iniş bölgesine ulaşmadan önce daha çok yardımcıya ihtiyaç duyacaklardı... ama ilk iş o anahtarları almaktı. Onları almak için Chloe Frazer'ı öldürmek Braddock için bir zevk olacaktı.

BELONGS TO KINDIS TEAM

Jo Braddock'ın masanın arkasına yürüdüğünü görür görmez Chloe'nin içgüdüleri devreye girdi, kan akışına adrenalin salgılandı.

Solak değil ki o, neden şişeyi sol eliyle taşıyor?

Chloe bir dizi rahat pozla gruptan geriledi, koltuğunun yanından geçerken küçük ve ağır omuz çantasını kaldırıp açık yolcu kabinine doğru yavaşça ilerledi.

Braddock'ın saldırısı öyle zarifti ki bir dans figürü gibi gelmiş, kaslı kolu Moncada'nın boğazının önünden takılmadan geçmişti. Chloe kırmızılığı gördüğü an döndü ve çıktı. Kargo bölümü büyüktü ve kutularla sıkış tıkış doluydu, saklanacak çok yer vardı.

Arkaya çıkan kapıya gelip gürül gürül kargo bölümüne çıktı.

Uzun alanın ucunda rampa açıktı, mavi gökten harika bir dikdörtgen manzara görülüyor ve hızla hava akıyordu. Açıklığın yanında birkaç tetikçi ağlı duvarlardan kasa sıralarını çözüyordu ama Chloe başını kaldırmaz ve dikkatleri üstüne çekmezse onu görmezlerdi. Su istiflerini ve araç gereç kutularını, Elcano'nun zulasını bulmak için ihtiyaçları olan her şeyi hazırladılar. Operasyon şimdi, ondan nefret eden bir katil orospu tarafından ele geçirilmişti.

Ne eğleniyoruz ama, diye düşündü Chloe. Moncada'nın açık rampaya dönük park edilip naylon kayışlarla bağlanmış arabasının yanından kıvıl kıvıl geçerken seçeneklerini gözden geçirdi. Listede arabaya binip gitmenin olmaması çok kötüydü. Silah taşımak iyi olurdu ama kolaylık olsun diye Walther'ı giysileriyle birlikte su geçirmez bir çantaya yerleştirilerek rampanın oradaki kasalardan birine bağlanmıştı. *Yolda* ona ihtiyaç duyacağını beklemiyordu ve ona ulaşmak için hedef tahtası gibi dikilmesi gerekecekti, bu yüzden bu son çarelerden biriydi. Tetikçilerden birinin silahlarını almayı deneyebilirdi, Tanrı biliyordu ki tepeden tırnağa silahlıydılar, ama kargo bölümünde onu aramak üzere bir dolusu gelmek üzereydi. Birini tek başına yakalasa bile bu magandalardan herhangi biriyle teke tek karşılaşmada şansından memnun değildi. Ayrıca kesinkes, bir silahı olsa bile *en azından* Braddock ile ekibini öldürmesi gerekecekti yoksa onu öldürme-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ye çalışıp duracaklardı. Çok iyi bir atıcıydı ama onlar da öyleydi ve daha kalabalıklardı.

O zaman henüz silah yok, başka ne var? Buldozerin bağlandığı güney duvarına yürüdü. Saklanabilir, Braddock'ın her köşeyi incelememesini ümit edebilirdi. Hayatı için pazarlığa tutuşabilirdi; karşılığında ne verecekti? Onu öldürüp altın haçları almak en kolayıydı. Zaten Braddock da bunu tercih ederdi.

Bir paraşüt kapıp atlayabilirim. Şu an en güvenli seçenek buydu, ama o zamanda okyanusun ortasında kalır, susuzluk ya da sıcaktan ölmeden yüzerek ulaşabileceği bir ada bulmayı umardı.

Kaçsan bile sonra ne olacak? Altınları o alacak, sense hiç görmeyeceksin *bile.*

Seçeneklerden hiçbiri aklına yatmıyordu yatmasına ama durum değişkendi ve saklanacak bir yer aramak ona düşünüp taşınacak zaman vermişti. Kargo bölümü esasen tek bir devasa odaydı ama her yerde raylara takılmış kızak ve kutu istifleri vardı, döküm döküm ağlar iki tarafta gölgeli kargo yolları oluşturuyordu. Ayrı kasaların çoğuna paraşüt bağlanmıştı, birinin içine girebilirse Demar'a indirilebilir–

Arkasında birden fazla sayıda ağır postal sesi, uçak zemininde takırdadı.

Nate uçağın rampasının açıldığını duyduğunda rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Saatler önce rahatsızlığı arkasında bırakıp hissiz ıstıraba geçmişti.

"Tamam," dedi Sully ve Nate'in karıncalanan parmakları düğmeyi arandı.

Dar kapak azıcık açılarak küçük bagajı Sully gibi kokmayan hoş, serin havayla doldurdu. Nate gözünü aralığa dayadı ama göremiyordu–

Amanın. Bir grup tetikçi ellerinde tüfeklerle arabanın yanından geçti. Nate onlar gidene kadar bekledi ve bagajı kibarca

BELONGS TO KAKIOS TEAM

açtı. Şasiyi kavradı ve uzuvları bu kadar uzun süre aynı şekilde kaldığı için feryat ederek kendini bir bağdaş pozisyonuna açtı. İlerlerinde, Gullwing ile açık rampa arasında silahlı adamlar loş kargo bölümüne dağılıyordu. Tahmininince kasaları hazırlıyorlardı; Sully bu yüzden rampanın açılmasını beklemeleri gerektiğini söylemişti, böylece haritaya daha rahat ulaşabileceklerdi.

Peki o zaman neden silahlarını çıkarmışlar?

"Bu hayatımın en uzun on saatiydi," diye fısıldadı, Sully dışarı çıkarken. "Kişisel alan kavramından hiç haberin yok, değil mi?"

"Yakalanmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı Sully uzuvlarını sallayıp kan dolaşımını açarak. "Konuşmaya devam et. Hadi, harekete geçme vakti."

İlerideki, kokpite yakın kabinlere çıkan bir kapıyı gösterdi. Pek iyi olmasa da Sully'nin planı haritayı geri çalmak ve sonra da inene kadar saklanmaktı. Sıvışıp onları altınlara götürecek bir hız teknesi kiralayacaklardı. Sully'nin Papua Yeni Gine'de bir tanıdığı olan bir tanıdığı vardı. Asker ve ekipman hazırlamaları gerekmediği için saklanma yerine Moncada'nın ekibinden önce ulaşabilirlerdi, tabii haritada tam konuma ilişkin başka bir ipucu varsa – Chloe onun suratına bir tane geçirmeden önce Nate'in haritayı inceleyecek fırsatı olmamıştı.

Chloe. Sully'yle onun hakkında konuşmuşlardı –terli, boğucu bagajda konuşmayı asgari düzeyde tutmuşlardı– ama Nate onunla karşılaşabilmeyi, onu tekrar düşünmeye ikna etmeyi yarı yarıya umuyordu. Ya da hiç olmazsa Chloe'nin onlara ateş etmemesini… evet, belki karşılaşmaktan kaçınmak en iyisiydi.

Nate, Sully'nin peşinde kapıdan geçti ve bir koltuk sırasının arkasına çıktılar. Bu kemerli koltukların olduğu boş kabinde tepeye bir oda yapılmıştı; oda, filmlerdeki kötü karakterlerin komuta merkezlerine benziyordu, konsollar ve ekranlarla doluydu.

Hızlı hızlı ilerlediler. Yeni odanın önünde yükseltilmiş bir platform vardı ve bilgisayar teçhizatına yukarıdan bakan masanın üzerinde harita seriliydi, yüzyıllardır içinde bulunduğu şekle yarı yarıya kıvrılmıştı.

BELONGS TO KINDLE TEAM

Şans diye buna–

Nate masanın önünde yatan ölüyü gördüğünde olduğu yerde durdu. Sully aceleyle platformun basamaklarından çıktı ve haritayı aldı. Kıvırıp, taşıma kayışlı sert bir siyah silindir olan taşıma kabına koydu. Nate öylece cesede bakıyordu. Megalomanyak milyarder Santiago Moncada'nın boğazı birkaç yerden derince kesilmişti. Ağzı laf yapan aristokrat kendi kanından yoğun bir göl içinde yatıyor ve tavana sırlanmış kör gözlerle bomboş bakıyordu. Şansı tükenmişti.

"Bu oyunda sağlam ortak bulmak zor," dedi Nate.

Sully çoktan kabin boyunca yürümeye koyulmuştu bile. "Belki şimdi benim kıymetimi daha iyi bilmeye başlarsın."

Uçak motorlarının sabit kükreme değişerek derinleşti ve Nate'in kulakları tıkandı.

"İniyoruz. İniş bölgesine yaklaşıyor olmalıyız," dedi Sully. "Paraşüt bulsak iyi olur."

"*Paraşüt mü?*" diye Nate'in sesi çatlak çıktı. *İnene kadar saklanmaya ne oldu?*

"Uçaktan atlamanın daha iyi bir yolunu biliyor musun?" diye sordu Sully, geri eğilerek kargo bölümüne girerken bunu retorik biçimde sorduğu belliydi.

Ben serbest düşüş yapmak istemiyorum! Herhangi bir şeye ne kadar yakın olduklarını bilmiyorlardı, okyanusun ortasına çat diye inebilirler veya bin çıplak kayanın birinde mahsur kalabilirlerdi–

–peki ya Chloe'ye ne olacak? Moncada'nın ölümünde payı olsa başkaydı ama…

Ama şu adamlar ellerinde silahlarla kimi arıyorlar o zaman?

Sully duyacak mesafeden çıkmıştı ve Moncada'nın ölü, bomboş bakan yüzüne son bir kez bakmak Nate'in önceliklerini sıfırladı. Yeni plandan, Chloe'nin durumunu bilmemekten hiç hoşlanmıyordu ama ölmek de istemiyordu. Bu bakış açısından, Sully'yle bir kayanın üstünden yosun toplamak burada oyalanmaktan fersah fersah iyiydi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Braddock rampanın sonuna yakın durmuş, aşağı bakıyordu. İskoç ile Hugo iki yanındaydı. Uçak içi akım, uçağın arkasından gürül gürül çıkıyor, soğuk hava giysilerini çekiştiriyordu ama pilotlar inişi sabit ve düz tutuyor, aşağı doğru tek bir ani hareket bile olmuyordu. Braddock bir açık paraşüt aradı ama üzerinde tek tük siyah öbeklerin olduğu ışıl ışıl denizden başka bir şey yoktu. Kargo bölümüne üstünkörü bir baktıktan sonra tetikçiler elleri boş dönmüştü ama saklanacak çok yer vardı.

"Herhal atladı," dedi İskoç.

Braddock ona bir bakıp kaş çattı. Chloe'nin daha onlar Moncada'nın kanının akmasını seyrederken kaçmış olması mümkündü... Ama kız çoktan atladıysa Demar'dan kilometrelerce uzakta, kendi başına yüzüyor olmalıydı. Anahtarlar hâlâ Chloe'deydi ama Braddock'ın ekibi alana gelmeden hazineyi çıkarmaya zamanı olmazdı. *O,* Chloe'nin yerinde olsa atlamak için yaklaşmalarını beklerdi.

Önemi var mı ki? Anahtarlar muhtemelen bu noktada gerekli bile değildi; karşılarına hangi kilit veya bilmece çıkarsa patlatırlardı. Ne var ki Braddock yarım işlerden hiç hoşlanmazdı, özellikle de bazen sıkıntı çıkarmak için geri çıkıverdiklerinde.

Aramaya devam edeceğiz. Braddock geniş açık alana arakasını döndü ve ön tarafa doğru geri yürümeye başladı, çocuklar da peşine takıldı. Juan Alvaro'ya başıyla işaret etti, o da ekibinden bazılarına kasaları ve kızakları kaldırmalarını söyledi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Paraşütle tahliye sistemi sayesinde sadece eşyaları çözmeleri ve rayları sırayla boşaltmaları gerekiyordu. En büyük parçaların kendi paraşütleri olacaktı ama ekipmanın çoğu papatya zinciri hâlinde gruplanmıştı, ilk kasanın kuyruk paraşütü çekilince kasa gökyüzüne fırlayarak ana paraşütü açıldıktan sonra raylar üzerinde kasa sırasını peşi sıra çekecekti. Otomatik bir çekici son kasadaki açacak ve bütün zincir adaya süzülecekti. Pilotlar grupları yakın tutmak için olabildiğince alçaktan uçacak ve kargoları çabucak taşımak için herkese ihtiyaçları olacaktı... ama herhalde tetikçiler eşyaları uçaktan ittirecek kadar akıllıydı. Braddock İskoç ile Hugo'yu yanında tutacak, daha incelikli bir arama yapacaklardı. İşler pürüzsüz ilerliyordu, insanın tepesinin tasını attıracak hiçbir şey yoktu. Chloe *atladıysa* büyük kayıp değildi. Hâlâ gemideyse de Braddock'ın bir çift lafı vardı.

Doğu duvarına asılı bir dizi paraşüt bulup ikisini aldılar. Sully bunları hazırlayanın sertifikalı olması için Tanrı'ya dua etti. Yıllar var paraşütle atlamamıştı ama her şey doğru katlandığı sürece düşmek kadar kolaydı. Plandan memnun olmayan Nate surat asıyordu ama haritayı almışlardı, uçak iniyordu ve–

Ve işte üçüncü neden. Braddock ile ayakçıları uçağın ortasında rampadan uzaklaşıyor, etraflarına kısık, şüpheci gözlerle bakınıyorlardı. Sully o geçene kadar başını kaldırmadı. Moncada'nın üstündeki bıçak işçiliği eski sevgilisinin uçakta olduğunu kabak gibi göstermişti; kaçmak için daha iyi bir neden yoktu. Jo'dan nefret etmiyordu, bir süre önce ona karşı biraz piçlik yapmış ve bundan hep pişmanlık duymuştu ama bu his ortak *değildi* ve Sully onun kara listesinin en tepesindeydi. Jo uçağı alabilirdi, Sully'yle çocuk da–

Siktir. Çocuk olduğu yerde durmuş, çenesini sıkmış hâlde Braddock'ın uzaklaşan şekline dimdik bakıyordu. Sully o bakışı içinden biliyordu, Nate'in Sam konusunda hislere kapıldığını ve

BELONGS TO KIKIOS TEAM

sağlıklı düşünmediğini biliyordu. Aptalca fikirlere zemin hazırlayacak en uygun ani his taşkınlığı buydu.

"Aklından bile geçirme." Bunu söylemek için Sully'nin yaklaşması gerekti, motorların ve açık kapının gürültüsü, sesini neredeyse bastırıyordu. Tetikçiler kutu zincirlerini ağlarından çıkarıyor, malzemenin üzerinden plastik bağları kesiyor, rayları boşaltıyordu. Yanlış tarafa dönük bir tane nöbetçi dikmişlerdi. Nate ile Sully'nin hemen gitmesi gerekiyordu.

"Ondan sonra yanına öylece kar mı kalacak?" Çocuk Sully'ye bakmıyordu bile, Braddock'a gözlerinden ateş çıkarmakla meşguldü.

Sully onun önüne geçti. "Beni dinle. Burası kavga çıkarılacak yer değil, tamam mı? Ben seni korumaya çalışıyorum, evlat. Şunlardan birini tak da *gidelim*."

Nate nihayet paraşüte baktı ve Sully baş salladı: İş görür. Boş bir ağın arkasına gıdım gıdım ilerledi, Nate de hemen arkasındaydı. Sully uzun gölgenin siperini kullanarak paraşütü geçirip harita kılıfının kayışının üstüne taktı. Tamamdı. Paraşüt yanlış paketlendiyse yedek paraşüt vardı ama bu şeyler birleştirileli ne kadar olduğunu bir tek Tanrı biliyordu, yedekler katılaşmış olabilirdi...

Çocuğun ne durumda olduğuna bakmak için döndü ve işte Nate, paraşütünü *takmamıştı*, kargo bölümünün orta yerine çıkıyor ve elini uzun bir sıranın önündeki büyük bir kasaya koyuyordu. Kasanın paraşüt ipini kavrayıp arkasını açık rampaya döndü.

Ve sanki kafasının arkasında gözleri varmış, meydan okumaları *hissedebiliyormuş* gibi Braddock bölümün karşı ucunda durdu.

"Hey! Abimi sen mi öldürdün?" diye bağırdı Nate, rüzgârın çığlığının içinde.

Hayır! Kurtulmuşlardı, harita ellerindeydi, kaçmalarına tam anlamıyla saniyeler vardı. Braddock'ı görmek Nate'in aklını devre dışı bırakmıştı.

Braddock'ın iki ayakçısı birden silahlarını kaldırdı ve tetik-

BELONGS TO KMKGS TEAM

çilerden birkaçı da aynısını yaptı ama Braddock sadece Nate'e bakıyordu.

"*Duymadın mı,* abimi sen mi öldürdün?!" diye bağırdı Nate. "Sam Drake'i!"

Sully yutkundu. Çocuk ipi çekerse bütün o kutu sırası dışarı çekilecekti ve yarısı hâlâ raylarına takılıydı.

Sully güvenli gölgelerden çıkıp çocuğa intihar pozundan çıkması için son kez ikna etmeyi denedi. "Nate! *Hadi*!"

Braddock, Sully'yi gördüğü anda tetikçilerine işaret etti ve ateş açtılar, mermiler sarsılan kargo bölümünde gürledi. Nate ağır kasanın paraşüt ipini çekerek sipere atladı.

"Kahretsin!" Sully kendi paraşütünün ipini çekti. *Seçeneğim yok!* Kuyruk paraşütü açıldı–

–ve ayakları yerden kesilip engin mavi göğe uçarak Nate'i kendi başının çaresine bakmaya terk etti.

Paraşütü *takacaktı* ama Jo Braddock'ı uçakta yürürken görünce Nate'in aklı parazit yapmıştı... ve sonra üstüne, her bir kalp atışıyla iki misline çıkan ve beynini dolgu köpüğü gibi kaskatı kestiren alev alev, haklı bir öfke çökmüştü. İşte karşısında Jo Braddock, bulmak için öldürdüğü altınların peşinde, video oyunlarındaki tetikçi teçhizatı içinde salına salına yürüyordu. O, Sam'i *katletmişti.* Nasıl olur da abisi ölmüşken o hâlâ hayatta, istediğini yapabiliyordu? Bu soru aklını öyle dolduruyordu ki diğer tüm düşünceleri, Sully'yi, Chloe'yi, haritayı, altınları dışarı atıyordu.

Belki yapmamıştır. Sully istediğini elde etmek için yalan söylerdi, burası gerçekti. Nate onun Sam'e olanlar konusunda doğruyu söylediğini düşünüyordu ama Sully'nin sözüne hâlâ güveniyorsa cidden salağın önde gideniydi.

Rampaya yaklaşmışlar, karmaşık bir kayış ve karabina sistemiyle birbirine hâlâ bağlı duran bir kasa ve çanta sırasının ar-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kasındalardı. Rampaya en yakındaki büyük kutunun kırmızı paraşüt ipi fırlatılmaya hazır hâlde çıkmıştı. Nate ipi gördüğünde ne yaptığını çok düşünmedi. Hâlâ Braddock'a, onun Sam'in katili olup olmadığına odaklanmıştı. İp silah değil, bir tehditti ve Nate'in gerçeği bilmesi, *hemen şimdi* bilmesi gerekiyordu.

Nate güvenli gölgelerden çıktığı ve tam kırmızı ipin tutacağını kaçırdığı anda Jo Braddock yürümeyi kesti. Sanki onun orada olduğunu hissetmiş gibiydi.

"Hey! Abimi sen mi öldürdün?" Uçağın içinden geçen hava akımının ve motorların ciyak ciyak vınıltısının kaosunda kendini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı. Soğuk hava saçını dalgalandırıyor, buzdan parmaklar giysilerini çekiştiriyordu.

Birkaç adam ona silah doğrultsa da Nate sadece Braddock'ı izliyordu. Braddock gözleri örümceklerinki gibi ışıldayarak onu inceledi.

"*Duymadın mı,* abimi sen mi öldürdün?!"

Braddock'ın gözleri açıldı, cevap verecekti, tam o sırada Sully gölgelerden onun adını seslenerek çıkıverdi ve silahlı herkes ateş açtı.

Sully paraşütünü açtı ve Nate de en yakındaki kasanın arkasına dalıp tek hamlesini yaparak kutunun ipini çekti.

Küçük bir naylon halka, paketlenmiş paraşüt çantasından fırladı ve dışarıdaki gürül gürül türbülansta açılıp ânında havayla şişivererek naylon ağdan bir ip çekti–

–ve kasa rampadan çekiliverince papatya zincirinde arkasındaki kutuların yarısı raylarından sekerek ağı duvardan çekti ve hâlâ yere bağlı kasaların bağlarını zorladı. Ana paraşüt türbülansa tutuldu ve şişti. Beş yüz kiloluk ekipman ansızın havaya yarı yükseldi, boyunun yarısı hâlâ bağlı hâlde kargo bölümünde devasa bir hantal yılan gibi kıvrıldı.

Uçağın motorları tekleyip sonra kükreyişe geçince ansızın kalkan kargo bölümünde serbest kasalar devrile devrile gelirken kaos hâkimdi. Nate suratına gelen ağır bir plastik kutunun altına atladı, kalkık zeminde yuvarlanarak tavandan asılı, şimdi epey

BELONGS TO KAKIOS TEAM

çekilmiş ve kuzey duvarındaki tutucuları söken bir ağ parçasına geldi. Çalı gibi kaşlı bir tetikçiye yuvarlanan bir kutu çarptı ve uçaktan dışarı fırlatılıp düşerken çığlık çığlığa bağırdı.

Nate ayağa kalktı ve gürül gürül rüzgârın içinden silahlar gümbürdeyerek başının arkasındaki metal duvarda tıngırdadı. Bir iki adam kollarını güney duvarındaki sallanan kayışlara geçirmiş hâlde ona nişan almaya çalışıyordu. Nate eğildi ve pilotlar değişen ağırlık merkeziyle mücadele ederken kutu zinciri yere çarpınca tekrar yukarı hopladı.

Sabitlenmemiş her şey kargo bölümünden aşağı uçar ve ondan tarafa mermiler atılmaya devam ederken Nate atladı ve eğildi. Kutular artan ağırlıkla kayışlarından sökülürken ağır kuyruk uzamaya devam ediyordu. Bağlı hatlar kasaların arasında açıldı ve tetikçiler ile sabitlenmemiş kargoları yere serdi. Nate kutuların arasında İskoç'u bir an gördü, suratı asıktı ve silahını sallıyordu ama ağır bir kızak ona doğru geldiği için eğilmesi gerekti. *Silah sıkanlar bir adam azaldı...*

Ne var ki Braddock'ın MMA'cı adamı sol tarafta hâlâ ayaktaydı ve yarı otomatiğini Nate'e doğrultmuştu.

Nate çırpınan ölüm kasalarının arasında çeviklikle fırladı, derken metal zemine yüz üstü yapıştı, ayağı ağır bir tahta kutunun etrafına sarılmış kalın naylon kayışlara takılmıştı.

Başını kaldırdığında dövüşçünün ona hâlâ nişan aldığını gördü, adamın parmağı yarı otomatiğin tetiğindeydi, *elveda–*

–ve o anda ayağından gerisingeri çekilivererek gürül gürül kargo bölümünden havaya fırlatıldı. Kafasının arkasına ağır bir şey vurdu ve tek bildiği buydu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Chloe bölümün ortasına yakın yerde bir küf kokulu çadır malzemesi kutusunun içinde güzel bir gölgeli yer bulmuştu. Kutunun bir cıvatasını yere attı ve kutuyu tekmeyle bir başka kutunun arkasına ittikten sonra kendini endüstriyel plastik tabutun içine yerleştirerek kapağı da arkasından neredeyse tamamen örttü. Sonuna kadar kapatmamıştı. Tetikçilerden biri tek başına yakına gelirse Chloe'nin yine silah edinme şansı olurdu. Geniş çadır kutusunun kendi paraşütü vardı; kasaları tek tek aramıyorlarsa küçük bir yolculuğa çıkar, bir umut adaya Braddock'tan saatler önce varırdı. Moncada öldükten sonra yüzde falan kalmamıştı ama yine de ceplerini doldurabilir ve hazineyi bulduğunu bilerek bu işten gayet mutlu sıyrılabilirdi, Tetikçiler kasaları *arıyorsa* da… Eh, kapağı henüz kapatmamasının bir nedeni de buydu. Aceleyle yer değiştirmesi gerekebilirdi.

Chloe bekledi, çadır bezinin pis kokusu burnunu kaşındırıyordu, derken Nathan Drake'in sesini duydu, uçağın ve açık kargo bölümünün gürültüsünde bağırıyordu.

Nate? Chloe kapağı araladı. Kasanın önünde kimse yoktu, tetikçilerin hepsi rampanın yakınındaydı. Dışarı sıvışıp ne olduğunu görmek için eğilerek ilerledi.

Braddock ile adamları Chloe'nin hemen önünde, rampanın ağzındaki Nate'in karşısındalardı, Nate'in eliyse bir kasanın üstündeydi – aslında paraşüt ipinde. Sully gölgelerden çıkıp bağırarak Nate'e doğru koştu; haritayı göğsüne bağlamıştı ve sırtında bir paraşüt vardı. Ortaya çıkar çıkmaz tetikçiler ateş açtı. Sully

BELONGS TO KİKİOS TEAM

şıp diye kaçıverip uçaktan fırlatılmış bir dart gibi uçtu ve Nate büyük kasanın paraşüt ipini çekti.

Chloe kolunu duvardaki ağa soktu ve bir an sonra uçağın kuyruğu şiddetle düşüp kızılca kıyamet koptu. Chloe'nin siperi çekilivermişti. Tetikçiler uçuyor *ve* ateş ediyor, Nate de pilotların motor teklemesiyle boğuşmasından dolayı motorlar kükrerken kutuların arasına dalıyordu. Uçak batar ve yalpa atarken kasalar kayışlarından kurtuldu ve diğerlerinin üstüne uçtu, ağır kasa zinciri de uçak içi akıntıya kapılmıştı. Daha Chloe seyrederken bir başka kasa ağırlıkla koptu, plastik bağları ve kayışları uçtu.

Böyle işe sıçayım. Chloe duvardan ayrılmadan uçağın burnuna yöneldi, ağlara asılmıştı ve birkaç defa ayakları yerden kesildi, uçan kutulardan kaçınmak için eğiliyordu. Serbest bir kasa uçarak yanından geçti ve uçaktan fırlarken bağıran birine çarptı. *Bir yerlerde fazladan bir silah olmalı. Kokpiti kilitleyip içeri gireni–*

Uçak sola yalpa atınca Chloe yana fırladı. Bir an Nate'in yerde şınav çektiğini gördü, başını kaldırmış, Braddock'ın iri adamına, Hugo'ya bakıyordu. Hugo da kafasından vurmak için Glock'unu nişanlamıştı–

–ve tam o sırada Nate'in ayaklarındaki kutu uçaktan dışarı uçarak onu da beraberinde sürükledi. Chloe onun şok içindeki ifadesini, sık saçlarının yüzünde dalgalandığını bir an gördü ve sonra Nate kayboldu.

Sırada bir sonraki küçük kasa kayışlarından bir *tınk* sesiyle kurtuldu ve raylardan aşağı uçarak onun peşinden fırladı, sonra o kasanın yanındaki de geldi. Kamçı gibi vuran hat yeni plastik bağları koparak uzadı ve ağırlaştı. Kutuların biri açılmış duvar ağına takıldığında İskoç güm diye vurulmayı kılpayı kaçırdı ve Chloe'nin karşısında, kabinin ortasındaki çıkış kapısına bir şey çarptı, metal gacırdarken kapı pat diye açılıverdi.

BU KÖTÜ OLDU!

Jet hızındaki rüzgârlar kargo bölümünün arka yarısında eser ve pilotlar dengeyi düzenlerken uçak zemini yine yalpaladı. Chloe en kötüsünü atlatmışsa da ayağı yine yerden kesilerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıçı duvara çarptı. Botlarını yere sağlamca bastı ve parmaklarıyla gıdım gıdım, Moncada'nın arabasına doğru ilerledi; kabinlerin kapısı onun arkasındaydı.

Arkasına bir bakış attığında Braddock ve ekibinin hâlâ ayakta olduğunu gördü. İskoç sol duvardaydı, Hugo ile Braddock da onun karşısındaki bir eşya dolabına dayanmıştı. Tek bir yanlış hareketle ölümlerine çekilirlerdi.

Güzel! Chloe gözlerini Gullwing'e çevirdi ve şiddetli rüzgâra karşı ilerledi, her adımda yürümek kolaylaşıyordu. Yolcu kabininde birkaç hazır paraşüt vardı–

"*Oye! Aquí*!"

Chloe döndü ve bir piyade tüfeğinin namlusuyla karşılaştı, arkasında da Paolo adında alaycı bir aşağılık köpek vardı. Chloe'nin onun adını bilmesinin tek nedeni adamın bir gün önce penisi hakkında bir espri yaparak onunla konuşmaya çalışmasıydı. İğrenç, kokuşmuş domuzun tekiydi. Maalesef ahbaplarından biri, onun gibi silahını kaldırmış kalın boyunlu bir adam da yanındaydı. Gürül gürül esen rüzgârın çekimine karşı ikisinin de ona doğru eğilmesi gerekmişti ama parmakları tetiğe giderse ıskalamayacak kadar yakınlardı.

"Sizin derdiniz ne lan, yere çakılırken benim peşime düşüyorsunuz?" diye parladı Chloe gerileyerek. Bu izbandutların hayatta kalma içgüdüsü sıfıra yakındı. Chloe onların arkasında Braddock ve adamlarının kükreyen rüzgâr tünelinde ağlara tutunarak, hâlâ zemine bağlı kasaların arkasında gıdım gıdım yürüyerek ilerlediklerini gördü. Uçamayacak kadar ağır ekipman kuyruğu rampanın ucunda asılıydı. Paraşüt takılmış olmalıydı. Pilotlar uçağın kestirilmez yalpalarını sabitleyip sert dalgalara çevirseler de Chloe yukarı mı aşağı mı gittiklerini kestiremiyordu.

Chloe bir adım daha geriledi ama o anda Paolo ve steroid basmış arkadaşı iki yanına geçip omuzlarını yakaladılar. Paolo parmaklarını onun etine geçirirken avanaklığına yakışır şekilde sırıtıyordu; belindeki .40'lık bir yarı otomatiği eskimiş bir Velcro marka kanca naylon kılıfında tutuyordu. Chloe silahın markası-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

nı çıkaramasa da tam dolu olup bir de namluda mermi olduğunu tahmin etti. *On bir mermi? On üç?* Adamın arkadaşı belinde yepyeni bir deri kılıfın içinde sağlam bir tokayla .45'lik Glock taşıyordu. O hâlde Paolo'dan gidecekti. Adamlar Chloe'nin iki yanında durmuş, elleri ve bacakları *boştayken* onu kontrol altına aldıklarını zannediyorlardı.

Salaklar.

Chloe onu ileri sürüklemelerine müsaade etti, Jo Braddock ile adamlarının hareket hâlindeki papatya zincirinin önüne geldikleri yere, çeken rüzgâra yaklaştılar. Petrol kokusu kargo bölümünde dönüyordu, bir yerlerde bozulmuş bir şey sızıntı yapıyordu. Neden açık kapıyı kapatmaya çalışmıyorlardı? Ya da ağır kutu zincirini kesmiyorlardı? Taşıdıkları fişek ve patlayıcı kasaları düşünüldüğünde ciddi bir tehlike arz eden benzin kokusunun kaynağını arayabilirlerdi belki? Hayır, bunları yapmak yerine *onunla* uğraşıyorlardı çünkü açgözlü ve aptallardı. Psikopatlar ileriyi düşünmezdi.

Braddock geldiklerini gördü, Chloe'nin omzundaki küçük paketi gördü ve sanki Moncada'yı öldürdüğünde her şeyin içine *sıçmamış* gibi hem burnu büyük hem de memnun görünmeyi başardı.

Seni öldüreceğim, diye aklından geçirdi Chloe, tetikçiler onu yürütürken. Braddock, Sam Drake'i vurmuştu ve Nate'in hâlâ hayatta olmasının ihtimali neydi? Kadın acımasız puştun tekiydi.

Chloe sağ ayağını yan çevirdi ve sanki dizi kendini bırakmış gibi düşerek acınası bir *"off"* çıkararak Paolo ile arkadaşının pis ellerinden sıyrıldı.

"Kalk ayağa," diye alay etti Paolo. Onu yerden kaldırmak için eğildiler Chloe yarı yarıya kaldırılmışken Bay Steroid'in diz kapağının yanına bir tekme çıkarıverdi ve Paolo'nun billurlarına öyle bir yumruk geçirdi ki parmak eklemlerinin kemiğe vurduğuna yemin ederdi.

Ağırlıkçı yana geçti ama Paolo iki büklüm olup boktan kirli sakalının altında yüzünün rengi attı. Chloe onun altından geldi

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ve ağırlığını kullanarak omzunun üstünden onu attı. Paolo tepesinden uçarken Chloe onun yarı otomatiğinin ağır kabzasını kavrayıp çekti, yıpranmış kapak yırtılarak açıldı, silahın ağırlığını ansızın somut biçimde elinde hissediverdi. Paolo daha yere inmeden Chloe silahın emniyetini açmıştı.

Chloe dönüverdi ve iri adamın göğsüne *bam-bam* diye iki tane sıkarak onu geriletti, geri tepme .40'lık tabancanın ağzını dar açılarla kaldırmıştı. Adamın ayağı takıldı ve yan kapı ile rampa arasındaki sert hava akımına düştü. İri vücudu rüzgâr tünelinden sekti, uçağın gövdesine vurdu ve geri fır dönen hortuma sektiğinde hortum onu kolaylıkla arkadan dışarıya savurdu.

Paolo ayağa kalkmıştı ama kabin ortasının çok yakınında, çeken rüzgâr ve yumruk yemiş kesesinin acısıyla boğuşuyordu. Chloe onun gövdesinin üst kısmına iki vuruşla yardımcı oldu, *bam-bam*!

Güçlü rüzgârın içine fırlayıp kıvrılan kasa hattına takıldı ve uçağın arkasından gölet suyuna atılmış taş gibi sekerek çıktı.

İskoç, Sig tabancasını çıkarmıştı ve Hugo da Glock'una hamle ediyordu. Chloe dönüp dalışa geçerek kalktığında Moncada'nın arabasına koştu. Şoför tarafının yanındaki ağır bir plastik kutunun arkasına eğildiğinde mermiler güvertede takırdayarak onun arkasındaki duvara isabet etti.

Şimdi ne yapacağım lan?! Siperinin yanında asılı bir işaret fişeği torbasının yanından başını uzattı. Şu an en az iki silah üzerindeydi ve elinde tek bir şarjörün üçte ikisi kalmıştı. Çadır kutusunda kalsa daha iyi olacağı açıktı.

Braddock, Sully kaçtığı, Drake denen oğlanın abisi için intiharlık bir meydan okumayla bütün operasyonu riske attığı için öfkeden deliye dönmüş ve Alvaro'nun adamlarının Chloe'yi onlara doğru çekelediğini gördüğünde öfkesine bir odak noktası bulup gülümsemişti. Muhtemelen Sully'yi uçağa gizlice sokan kızdı, al-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

tınları çalmak için kendi planı olmalıydı... ama şimdi silahsız, tek başınaydı ve olması gerektiği gibi yenilmiş görünüyordu. Yıkılma numarası yaptığında Braddock gülümsemeyi kesti.

Chloe iki saf tetikçinin arasında dans ederek onları ustalıkla, *bir-iki* diye bir tekme ve darbeyle etkisiz hâle getirdi. Bir tanesiyle yuvarlandı ve elinde silahla kalktıktan sonra iki adamı da tereddüt etmeden arkalarındaki uluyan rüzgâra attı. Braddock bir kasanın arkasına Hugo'yla siper alırken İskoç da duvardan çıkıntı yapan ince bir bölmenin arkasına sırtını dayadı. İki adam da nişan alıp ateş etti, uluyan rüzgârda silah sesleri yankılandı.

Yarım düzine mermi Gullwing'e ve arka duvara saplansa da kız bir endüstriyel gri plastik bloğunun arkasında kaybolmuştu. İki defa ateş etmek için başını çıkardı, kaybolduğu anda Hugo son bir mermi sıkıp kutunun köşesini kopardı. Kısa bir ara oldu.

"Bu işi düzeltebiliriz, Frazer!" diye seslendi Braddock. "Silahı bırak! Konuşalım hadi!"

Bu ara farklıydı. Chloe'de bir tek tetikçinin .40'lığındaki kalmıştı ve çıkış yolu yoktu. Braddock bakmak için siperden dışarı uzandı–

–ve Chloe'nin koyu renk gözlerini kısmış hâlde kutusunun arkasında aşağıdan ona nişan aldığını gördü.

Braddock geri çekiliverdi ve mermi siperinin tam kıyısını çentti, mermi başını çıkardığı yerin birkaç santim yakınına vurmuştu. İskoç, Chloe'ye nişan aldı ve ateş etti ama Chloe tam zamanında geri eğilmişti.

Siktir! Braddock iki adam tekrar ateş edip Chloe'nin cılız savunmasını ufalarken kendi silahını çekti.

Braddock tam Chloe ateş ettiğinde geri çekildi. Onu *kılpayı* ıskalaması çok kötü olmuştu.

"Olur tabii!" diye yanıtladı Chloe. "Katil manyaklarla birlikte çalışmaya bayılırım ben de zaten!"

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sesi cesaretli çıkmıştı ama yeni bir kurşun salvosu gürül gürül kargo bölümünü aydınlattı ve hayatını kurtaran kutusunun parçaları uçtu. Yeni bir plana ihtiyacı vardı. Benzin kokusu bölümün bu tarafında daha yoğundu, yakındaki bir şey hasar görmüştü. Ve arkasına siper aldığı plastik kasaya bağlı bir işaret fiziği torbası vardı; işe yarar yangın tehlikesi sembolünü nihayet anlamıştı.

Ateş artı hortum eşittir ateş hortumu. Kötü bir şey ama şaşırtma söz konusu olduğunda...

Chloe, Hugo'ya doğru nişan aldı ve kutunun üzerinden ateş ederek bölümün zemin döşemesine bir bakış atabilmek için mermileri israf etti. On metreden az mesafede, sağ tarafta sızıntıyı ışıltılı, titreşen gölcüğünden gördü. Tek bir benzin varili bir varil kutusundan devrilmişti.

Ooo, manyak bir şey bu! Uçağın hâlâ yere çakılmaması mucizeydi ve Chloe işleri çok daha kötüleştirmek üzereydi.

"Hepimizin pay almasını istemek delilik mi?" diye bağırdı Braddock ve o an kasa kayışlarında sarsılarak Chloe'nin önünde biraz daha plastik fırladı. Sıra sıra şarjör değiştiriyorlar, ona bir mermi daha atması için fırsat tanımıyorlardı.

Chloe asılı torbadan bir işaret fişeği kaptı ve ucunu kırıp kimyasal reaksiyon şelalesinden başını çevirdi. Tıslayan çubuğu kaldırıp kör edici beyaz ateşin gözlerine dolmasını sağladı, sonra ayağa kalktı ve fişeği yerdeki ıslak yere vurdu.

Chloe yere yattı ve yerin sarsıldığını hissederken Braddock ve adamları ansızın fır dönerek yanıveren, güçlü rüzgâra karşı yanan damlalar döken ateşten dalarak kaçındılar. Patlama yoktu ama Chloe bu kadarını da kabul ederdi.

Chloe ayağa sıçradı ve Mercedes'in kaputu üzerinden yuvarlanıp diğer tarafta kendi paraşütü olan büyük bir tahta kutunun arkasına indi, doğru hatırlıyorsa kutu tekne motorlarıyla yüklüydü. İki tane daha ateş etti ve eğilip kutunun ağını çekti. *Paraşütü çıkarabilirsem, belki...*

Paraşüt sağlam kutuya iki kayışla bağlanmıştı, yerinden oy-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

namıyordu. Chloe isimsiz .40'lığın şarjörün yarısını boşalttı ve küfretti. Tek bir canı çıkasıca kurşun kalmıştı.

"Hakkını teslim edeyim, Frazer?" diye bağırdı Braddock keyifle, adamları tekrar ateş açarken ilerleyerek. "Talihsiz sonuna kadar savaşçılığı elden bırakmıyorsun? Ama bu *gerçekten* de sonun!"

Hugo ile İskoç kasaya sağanak gibi mermi boşalttılar. Kıymıklar uçuştu, kasa rayında gerisin geri sallandı. Onu yerinde tutan açma kolu zor dayanıyordu.

Boku yedim. Chloe sallanan kasanın üstüne bağlanmış işe yaramaz paraşüte baktı. Hâlâ uçakta olan paraşütlü birkaç düzine ayrı kutu olmalıydı, bu kutular Gullwing'in önündeki raylarda–

Aa. Bu işin nasıl yapılabileceğini gördü ve bu Chloe'nin çıkardığı, hâlâ ilerisinde bir yerde titreyerek yanan ve güçlü rüzgâra duman boşaltan yangından bile daha deliceydi. Büyük riskti, sağ çıkma şansı çok azdı ama bu bulunduğu yerde bel bağlayabileceğinden fazlasıydı.

"Chloe, bu şu âna kadar aklına gelen en aptalca fikir," dedi fısıltıyla, sonra aşağı uzandı ve kasanın açma kolunu çevirdi.

Paolo'nun silahıyla Moncada'nın arabasının yolcu penceresine nişan aldı ve son mermisiyle pencereyi indirdikten sonra boş silahı attı. Ellerini dev kutunun ortasına koydu ve itti.

Kasa ilerlemeye başladı. Chloe ayaklarını duvarın çıkıntısına dayadı ve bütün ağırlığını kasayı daha hızlı itmek için kullandı.

Kutu gürültüyle öne düştü. Chloe, Braddock ile Hugo'nun kutunun önünden kaçıştığını bir an gördü ve sonra Gullwing'in parçalanmış penceresinden daldı.

Yüzü şoför koltuğuna indi, botları hâlâ uçağa çıkmış hâldeydi. Elini gaz pedalına vurdu ve küçük arabanın muhteşem motoru gürledi. Spor araba tekerleri öterek kayışlarını zorladı.

Birkaç el daha ateş edildi, Chloe'nin başının üstündeki kapıda öten delikler açıldı, arabanın dar içini sıcak metalin kokusu doldurdu. Chloe iki eliyle paspasa kadar bastırdı ve naylon kayışların sonunda koptuğunu hissetti, önce sol sonra sağ koptu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

araç bir o yana bir bu yana fırladıktan sonra raylar arasında sabit kaldı ve ileri fırladı.

Gullwing kutulara çarparak onları hâlâ çıkarılmayı bekleyen kargolara itti. Tampon büküldü ve kasalar ileri yuvarlandı, rampaya giderken hızlandılar.

Chloe bir ayağını içeri çekince bu hareketi spor arabanın raylarında sekmesine sebep oldu. Araç hızla giden kargoların çevresinden yön değiştirerek yeni bir ray çiftine indi. Çıkışın sağ tarafına gidiyordu. Chloe bir elini gazdan ayırmadan diğer eliyle kendini kaldırıp sarsılan direksiyonun üstünden baktı–

"*Nate*?"

Nathan Drake rampanın ondan taraftaki ucunda duruyor, rüzgâr terli giysilerini dalgalandırıyordu. Chloe onun orada olduğunu görünce elini gazdan çekti ama iş işten geçmişti. Nate vurulup kaputa yayıldı ve engin mavi göğe fırlayarak uçtular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gullwing açık havaya uçar ve ânında denize doğru öne eğilirken Nate arabanın kaputuna sarıldı. Yukarıdan ve düşen arabanın altında kutular yağıyor, uçak motorlarının gürültüsü Nate'in çınlayan kulaklarında ıslık çalan havaya karışıyordu.

E ebenin amı artık ama, daha yeni içeri dönmüştüm! İçerideydim!

Chloe, Gullwing'in kapısını tekmeleyip açtı ve koyu saçları dalgalanarak dışarı çıktı.

"Sen ne yapıyorsun be?" diye bağırdı Nate, Chloe de aynısını ona bağırıyordu.

"Paraşütün yok mu?" diye bağırdılar aynı anda ve Chloe siniri bozulmuş gibi başını iki yana salladı, buz gibi havada hız kazanarak denize doğru çakılırlarken gökyüzünü taradı.

Başka bir şey demeden kollarını açtı, düşen arabaya tekme vurup güç kazandı ve on beş metre önlerinde spiral çizerek düşen büyük bir gri plastik kasaya doğru dalışa geçti. Kasa onlardan birazcık daha hızlı düşüyordu. Üstüne ağlar ve bir paraşüt bağlanmıştı, Nate kutu dönerken kırmızı ip tutacağını gördü.

Planın BU MUYDU, düşerken otostop çekmek mi? Bu ne sikim iş be?

Peki senin şu an tam olarak daha iyi hangi fikrin var?

Düşünme süreci neredeyse anlık gelişti, serbest düşüşün işleri hızlandırma özelliği vardı. Nate ayaklarını Benz'in kapısına yerleştirdi ve kendini itip Chloe'nin arkasından gitti, aşağı bakmasa da aşağıda genişleyen mavi-yeşil denizi görmezden gelemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chloe fır dönen kutuya doğru kollarını çıkarmış hâlde kendini düz bir açıyla konumlandırmıştı. Kutuya yaklaşırken kollarını kapattı ve hızlanarak bir oka dönüştü.

Nate de kollarını kapattı–

–ve Chloe ile kasanın yanından fırlayarak geçti.

"*Siktir*–" Nate yavaşlamaya, dönmeye çalışarak kollarını açtı. Başını kaldırdığında gökyüzünde epey yükseklerde başka kutuların düştüğünü gördü, Moncada'nın çoktan oyuncak kadar kalmış Globemaster uçağının fırlayıp gittiğini gördü. Dalıştaki Gullwing'in yan aynasından güneş yansıyordu. Perspektifin yanlış olduğu tuhaf bir optik sanat eserine bakmak gibiydi.

Nate hava dolmuş gözlerini kırpıştırdı ve Chloe'nin beş on metre önünde düşen bir kasanın ağını yakaladığını gördü. Nate, Süpermen gibi dalıyordu, ayak parmaklarını bile düz çıkarmıştı–

–ve sonra her nasılsa Chloe çok solda kaldı, Nate onu yine geçiyordu. Son çare elini bir attı ve diziyle ağır kutunun köşesine vurdu.

Dönerek uzaklaştı, bir saniyeliğine, gitgide ısınan hava ve düşüşünün tiz ıslığından, giderek yaklaşan denizin korkutucu parıltısından başka her şey aklından çıktı. Paraşütler en fazla ne kadar yüksekte çalışırdı? Üç yüz metre mi? *Onun aşağısında olursa paraşüt açılmadan yere–*

"Nate!"

Chloe'nin sesine döndüğünde kasanın sadece bir iki metre altında olduğunu gördü, Chloe de yüzeyine tutunmuştu. Bir kolunu ağa sokmuş, diğerini Nate'e uzatmıştı.

Nate yüzer gibi ayaklarını vurdu ki bu hiç işe yaramadı ama Chloe uzandı ve Nate onun güçlü, küçük eline odaklanıp ona dokunmayı hayatının amacı yaptı. Nate'in kasları gerildi ve döndü, eli yaklaştıkça vücudu havanın direncine uyum sağladı. Nate tekrar uzandı–

–ve eliyle onun eline dokundu, parmakları kilitlendi. Chloe onu çekti ve Nate ağır kutuyu kavrayıp botlarını sallanan ağına geçirdi.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Okyanus hızla yükseliyordu. Nate eğilen ve roket gibi düşen kutunun yüzeyini kurcaladığında paraşütü gördü, kırmızı tutacaklı düz, asker yeşili bir çantaydı. Tutacağı kavradı ve sertçe çektiğinde–

–minik bir paraşüt puf diye açılıp arkasından katlı naylon şişti. Ana paraşüt aniden cin mısır gibi şişip *buf* diye açıldı ve kasa düşerken şiddetle sarsılıverdi. Nate kasanın kapağına çarptı ve Chloe bir çığlık kopardı ama ikisi de tutunmayı başardı.

Başardık, başa–

Kutu denize bir ton tuğla gibi vurdu, tuzlu su bir sütun hâlinde yükseldi.

Kargo bölümü karman çormandı –ekipmanın yarısından fazlası uçmuş ya da parçalanmış, yanan makine parçası kasalarının söndürülmesi gerekmiş, yan kapı kırılmıştı– ama Chloe arabayla boşluğa sürdükten sonra Braddock rampayı kapatmıştı ve pilotlar işleri tekrardan kontrol altına almış gibi duruyordu. Braddock onlarla konuşması için İskoç'u yollarken Hugo da Moncada'nın ölüsünü aşağı sürükleyip bir kasaya tıkmıştı. Alvaro ve adamlarından ikisi sağ kalmıştı, Braddock onları temizliğe koştu. Paraşütle inmeyi siksinler, iniş yapacak ve onları Demar'a, Altın Koy'a götürmesi için Moncada'nın gemisini kullanacaklardı.

Braddock dumanlı, rüzgârlı kargo bölümünde ellerinde kalan eşyalara göz gezdirerek oyunda kalan oyuncuları düşündü. Drake'in kardeşi ölmüş olmalıydı, Braddock, Gullwing'in onu rampadan devirdiğini görmüştü… Gerçi Frazer'ın arabada paraşütü varsa sağ çıkması mümkündü. Ne var ki Frazer uçaktan atladığında pilotlar rotadan aşırı sapmışlardı ve şimdi adanın epey güneydoğusundaydılar.

Bir mucize eseri oraya ulaşsa bile kazacak hiçbir şeyi yok; birkaç kırıntı aşırıp kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçar. Asıl mesele Sully'ydi. Onda harita ve o pis, şanslı sağ çıkma

BELONGS TO KAKIOS TEAM

alışkanlığı vardı... Ama çok erken, hâlâ açık deniz üzerinde ve her yerden elli kilometre uzaktayken atlamıştı.

İşimin içine sıçmanın bir yolu varsa o bulur.

Sully'ye nefreti kaynadı ama kendini zorla olgulara baktırarak kendine mevcut konumunu hatırlattı. Moncada ölmüştü ve Sully'yle dostları *okyanusa* paraşütlenmişti, kendisiyse çok geçmeden Port Moresby'ye inecekti ve yirmi dört saat içinde yola çıkmaya hazır, tam ekipman ikmali yapmış bir ekibi olabilirdi.

Altınları ellerime geçirdiğimdeyse... artık Sully'nin önemi olmayacaktı. Onu bulacak ve sırf eğlencesine öldürecekti, gerçi tabii aptal bir çizgi film gibi hayatının ve Braddock'ın her kuyusunu kazmanın bedelini ödetecekti. Öyle acele de etmeyecekti...

Braddock paramparça eşyalara bakarken sırıtmaya başladığını fark etmedi.

Denize şiddetle çakıldıktan ve paraşüt üzerlerinde bir fıkranın zayıf son cümlesi gibi süzülüp söndükten sonra Chloe, Nate'in çürük çarık içindeki ağrılı vücudunu sürükleyip yeni evlerinin –köpekbalıklarını kışkırtmanın âlemi yoktu– kapağına bağdaş kurdurttu ve Nate'in bir şey söylemesini bekledi. Çıkıntılı gri plastikten büyük kare parçalarının üzerinde ışıltılı sularda sürüklenirken de beklemeye devam etti.

Nate paraşütü çıkardı ve çekip kıvırarak yaptığı sırılsıklam minderi aralarına koydu, sonra da Chloe'ye sırtını döndü. Puslu denizde zıt yönlere öylece bakarak, güneş kuvvetle vurur, üstündeki damgaya göre hazır ordu yemekleriyle dolu kasaya sular vururken sadece oturdular. Kasanın içindekiler vakumlu paketlenmiş ve çift kat sarılmıştı, şanslılardı çünkü kutu birkaç yerinden çatlamıştı. Kutu gemi motorlarıyla dolu olsa bambaşka bir hikâye çıkardı. Ve açlıktan ölmeyeceklerdi de... Ama tabii, gıda bir sorun hâline gelmeden çok önce susuzluktan öleceklerdi.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Chloe yüzünü muhteşem açık gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kapayıp deniz kuşlarını, rüzgârın fısıltısını dinledi. Zaman geçti. Kabaca güneybatıya yöneldiklerini düşünüyordu. Nate ise hâlâ tek bir şey bile söylememişti.

Chloe ona bir bakış attı, Nate sırtı kaskatı hâlde sessizce oturmuş, sonsuz sulara bakıyordu.

"Beklediğin buysa özür dilemeyeceğim," dedi Chloe.

Nate yarı döndü. "Biliyor musun, seni Barselona'da yaptığın için muhtemelen affedebilirdim, hatta belki arabayla beni uçaktan fırlattığın için de... ama *Braddock*? Cidden mi? Yani bu–"

"Ben onunla birlikte çalışmıyorum," diye sözünü böldü Chloe. "Moncada ikimizi de işe aldı."

"Kötü adamlar tarikatınızın karmakarışık siyasetiyle pek ilgilenmiyorum," diye burun kıvırdı Nate.

"Gerçekten onlarla kendin arasında bir fark olduğunu mu sanıyorsun?" Chloe şaşkınlık içindeydi. "Sully'yle beni aynı onlar kadar kazıklamaya hevesliydiniz!"

"Ama biz seni kazıklamadık," dedi Nate.

"Ama *kazıklayacaktınız*," dedi Chloe kesinlikle.

"Ben Sully değilim," diye yanıtladı Nate sanki bunun herhangi bir şeyle ilgisi varmış gibi.

"Çok şükür," dedi Chloe. "Bir tanesi yetiyor."

"Ee, ne demeye getiriyorsun?" diye sordu Nate. "Tabancayla beni bayılttığın için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Ne diyeceğim biliyor musun? Keyfin bilir," dedi Chloe konuşmayı kendinde bitirerek. Nate kendi kısa tecrübesinin, kolay yemler arasında akıllı cepçiliğinin ötesini göremeyecek kadar saftı. Sully profesyonel bir suçluydu; *hepsi* herhangi bir sebepten keşif böceği tarafından ısırılmış suçlulardı. Chloe'nin aşmayacağı sınırları vardı ama hırsızlar arasında ahlaki üstünlüğü üstlenmenin ödülü yoktu.

Chloe usulca dalgalanan denize ters ters baktı, rüzgârda daha fazla sayıda martı olduğunu belli belirsiz fark etti ve sadece birkaç kilometre güneybatıda hafif bir sisle saklı hâlde koyu renk-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

teki kara bulanıklığını gördü. Öğle sonrası güneşi ince sisin arasından ışıldıyordu.

Şurası... sahil mi?

Gözlerini kısarak eğildi. "Şunu görüyor musun?"

Nate surat asmasından dönüp baktı ve bakakaldı. Kumlu sahilde minik noktalar hareket ediyordu ve yapı gibi bir şey vardı...

"Evet, eğer halüsinasyon görmüyorsam," dedi Nate.

Üstüne laf etmeden ikisi de kasanın arkasındaki suya inip kollarını ağa geçirdi ve bacaklarını açmaya başladı.

Kıyıya yaklaştıklarında kasayı bırakıp yolun geri kalanını yüzdüler. Kumlu beyaz sahilden on beş metre kadar mesafede Nate'in ayakları dibe değdi. Sığ suda yürüdüler, sıcak su arkalarına vuruyordu. Birkaç insan onların ağır ağır kuru toprağa yürümesini seyretti ve sonra da tekrar içkilerine, telefonlarına veya bronzlaşmalarına döndüler.

Renkli üniformalar içindeki garsonlar bez şezlonglarla dolu sahile yayılmış zengin turistlere içki taşıyordu. Arkalarında sık bitki örtüsü lüks tatil yerinin sahil barını yarı yarıya örtüyordu. Plaj topu kovalayan bir çocuk yanlarından geçti, kumları kaldırıyor ve kıkırdıyordu.

Yani... Nate on küsur saati Sully'yle bir bagajda kapalı geçirmiş, sonra da uçaktan düşmüştü. İki defa. Onu pek de severmiş gibi durmayan bir kadınla birlikte büyük ihtimalle Banda Denizi'nde süzülürken susuzluktan öleceği kesindi... Şimdiyse seçkin bir tatil yerine çıkmışlardı. Bronzlaşan turistlerden birkaçı burunlarını havaya kaldırdılar, açık denizden çıkmış iki insanı beğenmedikleri açıktı.

Kargo pantolon ve tişört giymiş, canayakın duruşlu beyaz bir adam onları bir şezlongdan seyrediyordu ve dalgalardan çıktıklarını gördüğünde konuştu.

"Oha, ne oldu size?"

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Nate bir şey uyduramayacak kadar yorgundu. "Uçaktan düşen bir arabadan düştük."

Kargo Şort şaşırmadı. "Hımm. Bir keresinde benim başıma da öyle bir şey gelmişti."

"Cidden mi?" Nate ona yakından baktı: koyu renk saçlıydı, iyi yaşlanıyordu, ona biraz şu dizideki Brady çocuklarından birini hatırlatıyordu ama bu adamın yüz öğeleri daha incelikli yontulmuştu. Ayrıca yalan söylüyormuş gibi de durmuyordu.

"Size anlatsam inanmazsınız," dedi adam ve şezlongunda arkasına yaslandı, gözlerine uzaklara bakan bir bakış geldi.

Nate, Chloe'ye bir bakış attı, o da omuz silkince kabaca bara doğru yürümeye devam ettiler.

"Bol şans!" diye seslendi adam arkalarından ve Nate bir elini kaldırdı ama gülümsemek için dönecek enerjiyi toplayamadı. Tatilde olmak, geçmiş serüvenleri yad etmek, yabancılarla çene çalmak güzel olmalıydı. Bir gün o adamın yerinde olacaktı, tabii o kadar uzun yaşarsa.

Saz çatılı tropik barın –romun markalarının temel taşı olduğu barizdi– arkasında ağaçların arasından yemyeşil, geniş bir sonsuzluk havuzunun yanından geçen ve lobiye çıkan düzgün kesimli bir taş patika vardı. Lobi muhteşemdi, fıskiyeler ve tropik bitkilerle süslenmiş, resepsiyon görevlileri ipek giysilere bürünmüş, gelip geçen turistler özel tasarım işi mayolar ve kusursuz bronzluklarla yürüyordu.

Nate pantolonunun ön cebinden Sully'nin para tokasını çıkardı, ıslak banknotlardan su damlıyordu. O bagajda uzun süre, Nate'in canının sıkılacağı kadar süre kalmışlardı... ve Sully horlamaya başladığında sinirlendiğini söylemek hafif kalırdı.

Resepsiyona şıpır şıpır geldiler. Dakikalar sonra saray gibi bir tesisin içinden, ana otelden biraz uzağa saklanmış özel bir kulübeye götürüldüler, üniformalı görevli onları kısa ön basamaklardan çıkarırken Wi-Fi'ları, kirli çamaşırlarını yıkanmaları için nereye koyacakları ve oda servisi için çevrilecek numara hakkında laklak ediyordu. İkisinin yatlarından düşmesiyle ilgili bir

BELONGS TO KAKIOS TEAM

hikâye uyduran Chloe nerede birkaç çıktı çıkarabileceğini sordu ve görevli hediyelik eşya dükkânından birkaç bakım malzemesiyle birlikte portatif bir yazıcı getireceklerini söyledi.

Nate tahta tırabzanlı verandaya çıkıp lüksü soludu. Kulübe küçük evler kadar büyüktü, üzerine palmiye yaprakları dokunmuştu ve kulübe boyunca geniş bir verandası vardı. Bez sandalyeler ile sehpalar binanın önünde çok sayıdaki aralık tahtalı kayar kapının aralarında aralıklı olarak yerleştirilmişti. Kulübenin tavandaki çıkmasına asılı kır tarzındaki lambalar boyasız hoş ahşap zeminde parlıyordu. Dört bir yanda baş döndürücü manzaralar seriliydi. Batıda çiçekli çalılar ile bir fıskiye, doğudaysa batan güneşin denizde ışıldayarak ateşten açtığı bir yol vardı. Hava okyanus ile çiçek kokuyordu ve burası Nate'in o zamana kadar bulunduğu en güzel yerdi.

Görevli iki kayar kapıda durup bir kart geçirdi ve onları açarken geri adım atıp bir koluyla içerideki sarayı gösterdi. İncelikli işlemeli ahşap bölmeler lüks odayı ayırıyordu. Burası tüm balayı süitlerinin gelmiş geçmiş en iyilerindendi: taze çiçek yaprakları, yükseltilmiş bir battal boy sayvanlı yatağa çıkıyordu, yataksa ince beyaz cibinlik kumaşından toplu perdelerle örtülüydü. Fildişi rengi çarşafın üzerinde çiçek yapraklarıyla büyük bir kalp oluşturulmuştu. Dinamik bir duvar süsünün önündeki deve tüyü renkli hafif bir kanepenin ve rahat, şık koltukların yanında, solda bir buz kovasının içinde şampanya soğuyordu.

Chloe omuz çantasını süitin beyaz kaplamalı sandalyelerinden birine koydu ve biraz gülümseyerek etrafına bakındı. Nate bu işi biliyordu. Bir saatten biraz az zamanda sefaletten zenginliğe koşmuşlardı ama Nate dans edemeyecek kadar yorgundu. Dahası, Nate hâlâ Chloe'nin söylediklerini, onun ve Sully'nin Chloe'ye kazık atmayı planlamasını düşünüyordu. Sully, belki... iyi tamam, kesinlikle ama Nate alt tarafı kandırılıp maceraya sürüklenmiş aptal bir adamdı ve bu noktada *Chloe'yi* Sully'den daha iyi yapan neydi? O da yalan söylemiş, çalmıştı. Altınları ele geçirmek ne gerekirse ne yapılacaktı, herkesin zekice planı buy-

BELONGS TO KMKISS TEAM

du. Braddock, Moncada'yı öldürmüş, Moncada da pek çoklarını öldürmüştü. Sully birden fazla kez Nate'i *ve* en önemli zamanda Sam'i yüzüstü bırakmıştı. Chloe suratına silahla Nate'i yere sermişti ve özür dilemesi gerektiğini düşünmüyordu.

Ben ne yaptım? Çalmış, öldürmüştü... O tetikçiler insandı, kendini savunuyordu ama yine de...

Nate verandaya çıktı ve tırabzana dayanıp parlayan denize baktı. Derin bir nefes alıp ağır ağır verdi. Kendini kollaması gerekiyordu. Sam, Sully'ye güvenmiş ve bu onun sonu olmuştu. Nate altınlara ulaşmak istiyordu ama artık mesele para değildi, o da hiç para olduysa tabii. Sam olsa ne yapardı? *Nate* ne yapacaktı?

Gün batımı inanılmazdı. Nate seyrederek okyanusun sesiyle, tatlı, serin esintisiyle duruldu. Süitin yeri iyiydi, kapıya çıkan taş patika haricinde otelin hiçbir kısmını göremiyordu, gerçeklik tam yerine yerleştirilmiş ağaçların arkasında zekice gizlenmişti. Sanki kendi özel adalarında gibiydiler. Teknik açıdan, lobideki broşüre göre Timor-Leste'nin doğu tarafına çıkmışlardı. Kuzey ve doğu tarafındaki Demar uzak değildi, küçük bir tekne bile birkaç saat içinde oraya çıkabilirdi.

Chloe, Nate'in solundaki bir tahta kapıyı kaydırarak açtı ve verandaya çıktı. Tulumunun üst kısmını açmış, ıslak kolları belinde asılıydı ve altına ince bir beyaz kamisol giymişti. Saçlarının uçları hâlâ ıslaktı, kaslı omuzlarının üstlerine yapışıyordu. Nate'in daha önce hiç tecrübe etmediği biçimde seksi görünüyordu: güçlü, salaş, hayatla pırıl pırıl.

Tırabzanda onun yanına gelip hafif dalgalar üzerinde güneşin parlak, çekilen izini seyretti. Tatlı bir rüzgâr gölgelerle dolu ağaçların arasında yaprakları hışırdattı.

"Çok güzel," dedi Chloe.

Doğru dedin. Nate gün batımını izledi ve hiçbir şey demeyip onun ne tarafa gitmek istediğini görmeyi bekledi.

Chloe yaklaştı. "Senin Sully olmadığını biliyorum, tamam mı?"

BELONGS TO KMKISS TEAM

Nate biraz dikleşti, dönüp ona baktı. Chloe onun gözlerine bakıp gözlerini ayırmadı, uzandı ve elini onun omzuna koydu.

"Ben de Sully değilim," dedi. "*Değilim.*"

Salak seni, çevir başını! Çok geçti. Chloe'nin bakışları onun gözlerinde aranıyor, bağışlanma, anlayış arıyordu, eli Nate'in sırtında sıcacıktı… Ve Barselona'da Chloe'nin balkonunda aralarında tutuşmuş kıvılcım yeniden, öncekinden yüz misli daha güçlü canlandı. Sarhoş değillerdi ve Nate de onun kim olduğu konusunda o zaman olduğu gibi bilgisiz değildi…

Söyledi ya lan sana. Ama şimdi ona inanıyorsun, tek fark bu.

Chloe'nin sıcak eli onun yüzünün yanına sokuldu. Şakağına, sonra parmakları yaraya çok hafif sürünerek gözünün altındaki mor yumruya dokundu. "Gözün nasıl?"

"Hâlâ çalışıyor," dedi Nate, içinden geçen elektrik akımına, onun elinin yanağındaki hisine şaşırdı. Chloe biraz sert bastırana kadar.

"Off," dedi Nate.

"Kusura bakma," dedi Chloe elini çekerek. "Elim ağır, değil mi?"

Eli çekildi ama nasılsa geri kalanı daha yakındaydı ve Nate ondan aşırının aşırısı, tanıdığı tüm kadınlardan daha çok hoşlandığını düşündü, Chloe çok güzeldi ve ikisi de hayatta, birliktelerdi. Sonra, yarın altınları bulur, vurulur ya da düşman olurlardı. Şu an Nate onun vücudunu ağzıyla keşfe çıkmak ve onun nefesini kesmek istiyordu. Onun yüzünde de aynı aç, haz dolu ifadeyi gördü.

"Sen... yaklaşıyor musun?" diye sordu yüzde yüz emin olmak için.

"Bence sen yaklaşıyorsun," dedi Chloe ve o an Nate'i öptü, ona sokuldu, elleri saçlarının içine soktu, Chloe'nin dudakları yumuşak ve hevesliydi.

Nate ağzını açtı ve dizlerinin bağı çözüldü. Kolları yukarı çıkıp onu daha çok tadabilmek için kendine çekti. Chloe kendini ona bastırdı ve Nate elini onun ince kolundan aşağı geçirdi–

BELONGS TO KMKISS TEAM

"Off!" dedi Chloe.

İkisi de aşağı baktı. Chloe'nin ön kolunda pis bir kesiği vardı. *Braddock?* Yara kapansa da etrafında yoğun berelenme olmuştu.

"Sen de bayağı iyi almışsın," dedi Nate ve yeniden, vahşice, derinden öpüştüler.

Chloe kollarını ona doladı ve atlayıp bacaklarını arkasında kenetledi, onun içine nefes verdi. Botu İskoç'un böbrek darbelerinden birine vurduğunda acı sesini yakaladı.

İkisi de yaralara yüzlerini ekşitip birbirlerinin ağızlarına sırıttılar. Nate onları sendeleye sendeleye içerideki yatağa doğru götürdü. Krem rengi ipek yorgandaki çiçek kalbe nişan aldı ve kusursuz bir iniş yapmayı başardı, dört bir yana süs minderleri uçtu. Chloe'ye doyamıyordu ve bu his ortaktı, tenlerinin her yerinin temas etmesi *gerekiyordu.* Giysileri aradan çekip çıkardılar, her bir yeni dokunuş bir keşifti, her yerde yaralar yakalıyor, onları öpüyorlardı... Ve sonra, epey bir zaman boyunca Nate hiçbir şey düşünmedi, sadece sinirlerin şakımasını hissetti ve Chloe'nin özel adalarındaki yatakta çıkardığı seslerin zevkine vardı.

Her şeyi, iki defa, yaptıktan sonra Nate duşta önce hak iddia etti. Chloe bir dakika boyunca çıplak hâlde lüks yatakta yayıla yayıla yattı. Öylesine *gevşemişti ki.*

TAMAMEN tatmin ediciydi. Chloe gece kulübünü hatırladı: Nate'in *dans etmesini* biliyordu. Ve tüm duyularıyla onun bilincinde gibi her aşamada onun hislerine karşılık vermişti. Teknikte olabilecek eksiklerini onun sevdiği şeyler hakkında duyduğu merakla fazla fazla karşılıyordu. Kendine bir rol biçerek seks yapmamış, onunla birlikte olmuş ve elindeki araçlarla ikisini de tatmin etmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bir kız bir gece kaçamağında bundan fazlasını isteyemezdi.

Keşke burada bir ay kalsak da hava almak için bile çıkmasak.

Chloe iç geçirdi, sonra da gevşek uzuvlarını harekete zor-

BELONGS TO KMKISS TEAM

ladı. Üzerine otelin verdiği yumuşak bir beyaz gecelik geçirdi, giysilerini aldı ve onları çamaşır sepetine attıktan sonra kayan kapılardan birini açtı. Parlak ay ışığı verandanın tahtalarına uzanıyordu, dalgaların kumlarda sonu gelmez hafif vuruşları hariç tesis sessizdi. Chloe çamaşır sepetini dışarı ittiğinde birinin kapılarına bir ara gizlice erzak bıraktığını gördü.

Bir duş almaya aşırı ihtiyacı olan vücuduna kalın beyaz geceliği sıkıca sararak ağır örme otel sepetini aldı ve içeri taşıyıp kapının yanındaki ince şık yazı masasına koydu. Bir laptop, düz yataklı bir yazıcı, bir kablo demeti, bir paket kâğıt ve birtakım çeşitli ofis malzemeleri. İlaveten bir bakım malzemesi torbası ile alt kısmını talimatların basıldığı telefon kurtarma kitleri vardı. Bunlar esasında kimyasal kurutuculardı ve elbette fiyakalı bir ada tatil yerinin telefonlarıyla şnorkele dalan turistler için hazırda bulundurduğu bir şey olacaktı. Chloe omuz çantasına giderken bir paketi yırtıp açtı, süitin koltuklarından birine attı. Altın haçlar hâlâ ondaydı ve Demar o kadar da uzakta değildi, onlara Yeni Gine'den kesinlikle daha yakındı.

Ama Braddock'ın arkasında Moncada'nın kaynakları var, en azından biri onu Braddock'ın öldürdüğünü anlayana kadar. Bir gemi, belki helikopterler, daha çok tetikçi... ve altınları ejderha gibi koruyacaktı.

O zaman eve dön. Chloe'nin dudakları kıvrıldı. Dünyada oluru yoktu. Çantadan telefonunu aldı, hafıza kartını çıkardıktan sonra telefonu kimyasal kite atıp fermuarını çekti. Duştan çıkarsa Nate'e de aynısını yapmasını söyleyecekti. Chloe belki aşırı büyük bir küvete dalışla biten uzun bir duş alacaktı. Belki Nate'ten ona eşlik etmesini isterdi...

Önce işine bak, nemfomanyak seni. Haritaya bir daha bakmak, adadan tam ne kadar uzakta olduklarını kestirmek, Nate'in düşüncelerini öğrenmek istiyordu. Chloe laptopu taktı ve yazıcıyı bağladı, sonra da kartı okuyucuya taktı. Tüm araştırmasını –haritanın yüksek çözünürlüklü çekimleri, uydu görüntüsü, Moncada'nın ısrar ettiği uçuş öncesi sunumu yapmak için ihti-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

yacı olan her şeyi– telefonun hafıza kartına koymuş, oraya ulaşmadan önce Braddock'a ödülün nerede olduğunu söylemenin sonradan kötü bir fikir olduğunu anlamıştı ama haritanın şu an Sully'de olduğu düşünüldüğünde faydalıydı. Sully'nin nereye çıkacağını bir Tanrı bilirdi.

Muhtemelen altınların tepesine inmiştir, şanslı piç. Chloe bir elma kapıp fotoğrafları inceler ve yazıcıya çıktı hazırlarken yedi. Mevcut durumda bu işi kazanması en muhtemel kişi Braddock'tu ama Chloe elinden gelen her çabayı göstermeden havlu atmayacaktı. Kahvaltıdan sonra bir tekne kiralamaya karar verdi.

Nate duştan çıktığında yazıcı hımıl hımıl çalışıyordu ve Chloe aşırı pahalı bir ithal içki için minibara düşmüştü. Birasını bitirip duşa yöneldi ve yanından geçerken uyumlu geceliği içinde masum ve temiz görünen enerjik ve yetenekli Nathan Drake'e megawattlık bir gülümseme attı. Nate de neredeyse kızararak karşılığında gülümsedi ve Chloe'nin yorgun kalbi pır pır oldu.

Of Tanrım, rezilsin, dedi kendi kendine ama duşa kadar gülümsedi.

Nate'in bluzunun feci hâlde yıkanmaya ihtiyacı vardı ama hâkî pantolon sadece ıslaktı. Pofuduk geceliğin altında her şey sere serpeyken, özellikle de Chloe ona öyle gülümsedikten sonra rahat edemeyip pantolonu üstüne geçirdi. Diğer her şeyi –bluzu, baksırı, iki pis çorap topunu– dışarıda duran çamaşır sepetine attı ve hımıl hımıl kâğıt çıkaran küçük yazıcıya baktı. Chloe'yle buldukları haritanın yakınlaştırılmış görüntüleriydi bunlar. Tanrım, sanki *yıllar* önce olmuş gibiydi ama daha tam iki gün bile olmamıştı.

Nate ceplerini boşaltıp içindeki ıslak nesneleri kurumaları için uzun alçak sehpanın üzerine bıraktı. Cebinde Sully'nin para tokası, kendi gümüş Zippo'su, ıslak bir paket yum, bitmiş bir telefon ve Sam'in buruşsa da hâlâ kuru kartpostalları vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yazıcı basmaya devam ediyordu. Haritanın her yüzeyi için altı kâğıt vardı; görünüşe göre Demar'ın derinin arkasına kazınmış daha detaylı bir çizimi vardı.

Nate baskıları sehpaya götürdü ve deri tarafı açıp Cala de Oro'daki kırmızı X'e dikkat etti. Belli ki altınlar oradaydı… Ama kesinlikle orada değillerdi de çünkü *fazla* bariz olurdu.

On zahmete giriyor, günlüğü yazıyor, tuzakları kuruyor, haritayı saklıyor… sonra da sakladığı yerin üstüne kocaman bir kırmızı X mi çiziyor?

Nate X'e uzun uzun baktı, sakin kalmaya çalışsa da her saniye gitgide daha emin oluyordu – hazine haritasının son anahtar olmasının imkânı *yoktu*. Elcano ve tayfası çok fazla önlem almıştı, cevap bu kadar bariz olamazdı; çarpıyla işaretlenen hazine bir yanıltmacaydı. Braddock, Altın Koy'a gidiyorsa eli boş dönecekti. Kıyıya çıkar ve bir tekne bulursa Sully de. Victor Sullivan en az Braddock, Moncada veya Chloe kadar azimliydi.

Veya benim kadar. Nate hiçbir şeyi istemediği kadar altınları bulmak, hazineyi doğrulamak istiyordu. *Şaşılacak şey.*

Peki altınlar neredeydi? Numara neydi? Sam nereye kadar gitmiş, ne kadarını çözmüştü? Elcano'nun günlüğünü okumadan önce ölmüş ama bir şekilde günlüğün varlığından haberdar olmuştu. Belki gerçekten sırrı, son gerçek ipucunu açığa çıkarmıştı.

Nate laptopa gitti ve Chloe'nin çektiği fotoğrafları açtı. Chloe, Endonezya çevresindeki çeşitli denizler ve adaların haritasını çıkarmıştı ve Nate yazıcıyı tekrar çalıştırdı. Telefonunu kurtarma çantası şeysine koyup Chloe'nin izinden giderek soğuk bir bira açtı. Tadı iyiydi. Nate gergin ve bitkindi, ham kasları Chloe'yle geçirdiği zamandan sonra hoşça gevşemişti…

Of var ya. Chloe hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. İkisi de çok iyi zaman, *en iyi* zamanlarını geçirmişlerdi ama bu hop diye bir takım ya da çift oldukları anlamına gelmiyordu. Nate altını birlikte bulma fikrine karşı değildi de; Sully haritayı ellerine geçirdiği gibi ortaklıklarından çıkmıştı. Diğer bir yandan, Chloe bir avantaj yakalarsa çıkmaya hâlâ o kadar yatkındı.

BELONGS TO KINDIS TEAM

Ayrıca Sully erken davrandığını fark ettiğinde geri dönecek. Belki Nate'in telefonunun bozuk kalması daha iyiydi... Gerçi tuhaf biçimde, Sully'ye öfkesi önceden olduğu kadar ateşli değildi. Sully kimse oydu. Hepsi öylelerdi. Belki de birinci kalite seks insana her şeyi daha iyi gösteriyordu.

Sam'in kartpostallarını masaya atıp en güncellerini karıştırdı. Kral VI. Felipe'nin bir müze tablosu. Çam Ağaçlarının Azize Meryemi'ndeki katedral. San Sebastian'dan tatil fotoğrafı.

Chloe buhar içindeki banyodan çıktı, koyu renk saçlarını geriye yatırmış, geceliği kayarak kusursuz altın omuzlarından birini ortaya çıkarmıştı. Gevşemiş, mutlu görünüyordu. Nate onu her gördüğünde daha seksi oluyordu.

"Bunlar nedir?" diye sordu Chloe, yeni çıkanları karıştırmak için yazıcıda durup.

Nate parmağıyla harita sayfalarına vurdu. "Bu aslıyla aynı boyutlarda mı?"

"Milimetresine kadar," dedi Chloe çıktıları getirirken. "Neden sordun?"

Söylesem mi, söylemesem mi? Tereddüt kısa oldu. Nate şimdi ona yalan söylemeye başlamayacaktı, hem belki Chloe'nin birkaç fikri olurdu.

"Braddock o aradığı yerde altınları bulamayacak."

Chloe kanepede onun yanına oturdu. Dağılmış kartpostallara, haritanın sayfalarına baktı, bakışları dikeldi.

"Hâlâ bir şansımız var mı demek istiyorsun?"

Nate başıyla onayladı. "Harita tek başına yeterli değil, kaptan son bir ipucu bırakmış. Sully, abimin bunun ne olduğunu bildiğini söyledi, *bana* ipucunun ne olduğunu söylemeye çalışmış olabileceğini düşünüyor..."

Kartpostallardan birini aldı, bu bir Arjantin haritasıydı. Sam kartpostalın arkasına, *Dünyanın kenarındayım, kardeşim,* diye ve adının baş harfini yazmıştı. "Bunlar on yıl içinde Sam'den aldığım tek şey. Bana bir şey söylemeye çalıştıysa bu kartpostallardadır."

BELONGS TO KİKİGİS TEAM

Chloe baş salladı ve Nate onun miskin, umursamaz havasını kaybettiğini fark etti. Şimdi tetikte ve dikkatli görünüyordu. Chloe kartların fotoğraf yüzlerini çevirmeye başladı. Toplam yirmi tanelerdi, Sam'in baş harfi haricinde hiçbir ortak yönleri yoktu, birkaç formalite satır…

Gözüme çarpan *hiçbir şey yok. Henüz.* Sam numarayı biliyorsa Nate'e yollamayı gerçekten denemiş olabilirdi… Ve bunu şifreyle yapardı çünkü orası kesindi.

Nate birasını bitirip işe koyuldu.

BELONGS TO KMKISS TEAM

Önce bir kolaj deneyerek kartpostalları temaya, renge, zaman aralığına göre düzenlediler. Chloe, Sam'in gözüne ne çarparsa öylesine seçivermiş gibi durduğunu düşünüyordu: sanat eserleri, heykeller, bir boğa dövüşü, bir şelale vardı. Renkli ve ilginçlerdi ama görebildiği kadarıyla bir örüntü yoktu.

"Belki kelimelerde bir şey vardır," dedi Nate. "Bir anagram veya şifre anahtarı..."

Sam'in Elcano'nun izini ilk ne zaman keşfettiklerini bilemedikleri için kartpostalların hepsini göz önünde bulundurmaya karar verdiler. Nate her bir kartpostalın üzerindeki ilk sözcüğü söyledi ve Chloe de bunları yazdı. Sonuç anlamsız bir çorba olunca son sözcükleri denediler ve aynı sonuç çıktı. Chloe ayrı ayrı harflerden, belki her bir cümlenin ilk harfinden bir şey çıkabileceğini düşündü, Nate de tarihleri karıştırmak istiyordu. Kendi tahminlerinin izinde kartpostalları takas ettiler ve meyve sepeti ikramının çoğunu yediler.

İkisinin telefonu da açıldı ve Chloe şifreler hakkında araştırma yaparken Nate bu konuda bir kitap indirip harfleri eşleştirmeyi denedi. Chloe sonunda not defterine bomboş baktığını fark etti, düşünceleri döngüye takılmıştı. Doğru düzgün bir uyku çekmeye dünden ihtiyacı vardı. Nate fotoğrafların yayın tarihlerinden kısa bir süre bir şey yakaladığını düşündü ama bu yanlış bir teoriydi.

Nate kartpostalların birini alıp bir dakika boyunca baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Chloe dikilerek. "Bir şey mi buldun?"

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate başparmağını fotoğrafa sürdü, bu bir sahil çekimiydi. "Bu en son gönderdiği."

Sesi alçak ve çok hafifçe gergindi. İfadesi düz kalsa da bakışları takıntılıydı.

Sam. Nate abisini özlüyordu ve acının bu türlüsü konuşarak geçmez, bu acıya sadece dayanılabilirdi. Şahit olunurdu. Chloe kurşun kalemini bıraktı ve onun eline uzanıp sessizce tuttu. Nate onun parmaklarını sıktı, ona yalın bir şükran ifadesiyle baktı ve birkaç dakika boyunca sadece oturdular.

Nate onun elini bırakıp tekrar kartpostalları karıştırmaya başladığında Chloe artık düşünecek gücü olmadığını fark etti. İyi bir uyku çekmezse işe yaramayacaktı. Braddock ile Sully yanlış yere gidiyorsa zaman kısıtlı da değildi. Altınların nerede saklandığını bulabilme şansı olan sadece o ve Nate'ti.

Şu hâlinle değil.

"Bitmiş tükenmiş hâldeyim," dedi. "Biraz uzanacağım. Yanıma gelir misin?"

"Birazdan, kesinlikle..." Nate bir kart daha alıp kaş çattı.

Aferin sana, diye geçirdi aklından Chloe belli belirsiz ve yatağa sallana sallana gitti. Başı tüy yastığa düştü ve başka bir şey düşünemeden uykuya daldı.

Nate deneyecek bir başka şifre düşünmeye çalışarak kartları tekrar karıştırdı. Çocukken ikisinin de okuduğu bir şifre kitabı indirmişti ve sayfaları karıştırdı. Çoğunu hatırlıyordu –Sezar ya da Vigenere gibi alfabe çevirmeli şifrelemeler– ama Sam hiç anlamsız kelime yazmamıştı ve harfler ya da tarihlerde bir örüntü bulamıyorlardı. Pigpen Şifrelemesi gibi noktalı köşeler yoktu, kareli alanlara ya da bloklara yazılmış, çözülecek hiçbir şey yoktu... Ve mesajlarsa son derece basmakalıptı: *Ziyarete geleceğim, kusura bakma gelemedim, kumsalı görmen lazım, keşke sen de burada olsaydın.*

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Nate, Bubble Yum sakızına uzandı, nihayet kuruduğuna sevindi. Kaskatı paketinden bir tanesini çıkarıp ağzına atarak çiğnedi, şeker onu biraz uyandırdı. Yatakta sızan Chloe çoktan hafif hafif horluyordu. Nate ona katılıp biraz uyumalıydı ama cevap burnunun dibindeymiş gibi hissediyordu, o kadar barizdi ki göremiyordu işte.

Nate son kartpostalı, San Sebastian kumsalını alıp mesajı bininci kez okudu: *Görmediğin koca bir dünya var. Ama göreceksin. Söz. –S*

"Görmediğin koca bir dünya," diye mırıldandı Nate. Bu bir şey mi demekti? "Görmediğin koca bir dünya…"

Görülmemiş. Görülmemiş bir şey, şifreler…

Nate dik oturup etrafa bakındı. Süitte mumlar vardı, kapının yanındaki masada, yağmalanmış meyve sepetinin yanında birkaç tanesi duruyordu. Nate, Zippo'sunu çıkardı ve kartı yanına aldı. *Muhtemelen bir şey çıkmaz, heyecanlanma…*

Ama *heyecanlanmıştı*. Çocukken Sam'in ona son mektubu, son kartpostalı… ayrıca Sam'in baş harfinin altında epey boş alan vardı. Bu bir çocuk numarası olup önemli bilgiler aktarmaya çalışan yetişkinlerin seçeceği bir şey olmadığından Nate bunu aklına getirmemişti. Ama bu çok *Sam'ceydi* ve bir tek Nate'in aklına gelebilirdi.

Nate mumu yakmaya çalıştı ama Zippo havasında değildi, birkaç kıvılcımı zor çıkardı. Nate oflayarak çakmağı cebine attı ve masanın çekmecelerini karıştırdı. En üsttekinde bir kutu kibrit vardı.

Nate kalın bir beyaz mumu yaktı ve üstü dolu masanın karşısındaki kanepeye dönük koltuklardan birine taşıdı. Kartpostal elinde titriyordu. Dışarıda gece rüzgârı yaprakların arasında hışırdıyor ve dalgalar kumlara nazikçe vuruyordu. Nate dik oturdu ve mumu sabit tutarak kâğıdı vanilya kokulu alevin üzerine indirip ileri geri nazikçe geçirdi.

Bir saniye hiçbir şey yoktu… ve sonra harfler önce turuncu ve sonra kahverengi renkte biçimlendi, krem beyazında çizgiler ve kıvrımlar belirdi.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Sam'in asıl son mesajı açığa çıkarken kulaklarında kalbinin sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Anahtarlar senin pusulan.

"Anahtarlar senin pusulan," dedi Nate alçak sesle. "Anahtarlar..."

Nate mumu koydu ve Chloe'nin yanındaki koltukta duran çantasına uzandı. Chloe'ye bir bakıp hâlâ hafifçe horladığını gördükten sonra ağır anahtarları çıkardı. Chloe dert etmezdi, uykuya ihtiyacı vardı... Hem dürüst olmak gerekirse, kusursuz seksten sonra bile yine Nate'e vurup kaçabilirdi. Aslında muhtemelen.

Nate haritanın çıktısının –haritayı Chloe yapıştırmıştı– parşömen tarafından dağınık kâğıtları süpürdü ve haçları koydu. Pusula ucu haçın dibi miydi yoksa üstteki iki kolun uzun olanı mıydı? Ve tam olarak nereye oturuyorlardı?

Haçları dikip dengeledi, uçlarındaki değerli taşlar kâğıtta kayıyordu. Belki mavi uçlu haç, mavi güllü pusulaya geçiyordu?

Nate haçı güle yaklaştırdı ve taşlı haç masaya ağırca güm diye düştü.

"Kıçımın pusulası..."

Nate haçları inceledi. Her birinin, gövdeyle kesiştiği alttaki kolunda altına kazınmış bir pusula benzeri şekil vardı. Sully'yle çaldıklarını aldı, alt kolun iki ucundaki lal taşlarını hafifçe çekerek ince çizgilere baktı. *Bir belirti olmalı–*

Taşlardan biri hareket etti. Nate haçı kaldırdı ve şekle baktığında minik altın kopçaların diğer taraftaki kadar sağlam geçirilmediğini gördü. Cilalı taşı sertçe salladı ve taş eline düştü. Taş, altının derininde minik bir çelik iğneyi ortaya çıkarmıştı.

Hasiktir. Nate hemen Chloe'nin haçını aldı. Bir çekiştirip şekline baktıktan sonra parlayan mavi lal taşını alt koldan çekip lal taşının yanına koydu. Bir pusula iğnesi daha çıkmıştı.

Mavi pusula gülünün üstüne geçiyorsa... Haritada görünürde kırmızı yoktu, biraz turuncu, epey yeşil–

Nate diğer bantlı haritayı, deriye kazınmış büyük Demar çi-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

zimini çekti. Kırmızı X. Chloe haritaları tam doğru boyutta bastırdığını söylemişti...

Bir cetvel uygulamasıyla birkaç ölçümden, mumun önünde birkaç kâğıt oynattıktan sonra Nate parşömen haritada X'i, Java Denizi ile Hint Okyanusu arasındaki Büyük Sunda Adaları'nın güneyinde işaretledi. Orijinal haritanın diğer tarafında Altın Koy'un işaretlendiği yer burasıydı. Burası haritanın konumu değil bir pusula ucuydu. Kırmızı ve mavi.

Nate metal iğneleri yerlerine yerleştirdi ve haçları birleşene kadar çevirdi. Koordinatları not etti. Sonra memnun kalana dek yaptığını iki defa üç defa kontrol etti. Yine Demar adasına çıkmıştı ama bu sefer batı tarafında, Altın Koy'un epey kuzeyindeydi. Kumsal değil, dik, kayalık bir sahildi.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı sırıtarak. "Öyle olmalı."

Zafer hissiyle dolarak az daha bağırıp Chloe'yi uyandıracaktı –başarmıştı, Sam'in yardımıyla cidden başarmıştı– ama iki defa düşününce bu ağzını kapamaya yetti. Geldiklerinde, önden gidemeyeceği kadar geç olunca konumu Chloe'ye söylerdi. Bilmeceyi Draka kardeşler çözmüştü, bulanlar da onlar olmalıydı.

Nate laptopta işe koyulup bir tekne kiraladı, yeni görseller çıkardı. Demar'ın kuzeybatı köşesi yerde aşağıdaki katmanları, belki odaları veya tünelleri gösteren açıklıklarla, obruklarla doluydu. Koordinatlar altınların büyük obrukların birine yakın bir deniz mağarası ağzının hemen arkasında olduğunu söylüyordu.

Oraya yüzemezsek yukarıdan inebiliriz. Tırmanma ekipmanları yoktu ama herhalde bir miktar halat aşırabilirlerdi. Teknelerde halat olmaz mıydı? Sabah Chloe'yle birlikte–

Chloe.

Nate düşünmeden adanın uydu çekimlerinden birini alıp üstüne koordinatlar yazdı. Fotoğrafı sehpanın üstüne koydu, diğer kâğıtların bazılarının yerini değiştirdi. Braddock ile tetikçileri adanın güneyinde, sıkıntı çıkaramayacak kadar uzakta olacaklardı. Sully irtibat kurmaya çalışmamıştı ama belki telefonu bo-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

zuktu. Nate sırf birinin kediye bakması gerektiği için onun hâlâ sağ olmasını umuyordu.

Nate iyi hissediyordu. Yorgun ama mutluydu. Uyuyan Chloe'nin yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu ve yanına yatıp başının altına bir yastık sıkıştırdı. Pek uyuyacağını sanmıyordu, çok heye–

Nate simsiyah, rüyasız bir çukura düştü.

Chloe gün doğumuyla birlikte uyandı, Nate arkasından gelişigüzel sarılmış hâlde derin derin ve muntazam nefesler alıyordu. Chloe dönüp karanlık, ışığa doğru mora çalarken Nate'in yüzünün aşama aşama ortaya çıkmasını izledi. Chloe, Nate'e ısınmaya başlıyordu. Nate hoş bir yüzden fazlası olsa da *çok* hoştu, güneş yanıklı ve bereliyken bile. İnanılmaz derecede tatlıydı da, yatakta inanılmazdı ve konuşmayı götürecek kadar zekiydi. Chloe çok daha kötülerini görmüştü.

İşeme isteği onu çekip götürdü. Chloe işini gördü, sonra tam verandaya çıktığında güneşin doğudan yükseldiğini gördü. Dönüp tesis kumsalının ışıltıyı alıp vuran dalgalarda altın renginde parlamasını izledi. Sıcak güneş ışığı çalıların ve çiçeklerin, hibiskusların, orkidelerin, yaseminlerin üzerine vuruyordu… minik kuşlar yaprakların arasında uçuşmaktaydı. Chloe kendini basbayağı bir Disney filminde hissetti ve bunun için epey de iyi hissediyordu. Altınları bulurlarsa belki sonrasında biraz daha kalabilirlerdi.

Ya da tesisi satın alıp burada yaşayabilirsin. Böyle ağzın açık dolaşırsan olmayacak. İşe dön.

Giysileri yıkanıp titiz bir bohça hâlinde kapıya geri koyulmuştu. Chloe bohçayı içeri taşıyıp sehpaya yöneldiğinde Nate'in yeni fotoğraflar çıkarttığını gördü. Demar'ın yakınlaştırılmış görüntüleri vardı ve altın anahtarlar haritanın yanında duruyordu–

Chloe, Demar'ın doğusunda kayalık tepeler ve minik kumsal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan dar bir ada zincirinin yakınlaştırılmış görüntüsünü kaldırdı. Koordinatlar hemen üstüne, kalın rakamlarla yazılmıştı.

Başarmış! Cidden başarmış!

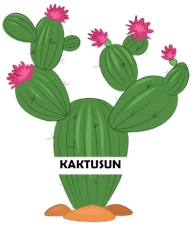
Chloe döndü ve ona baktı, uyuyordu. Kendi yataktan çıktığından beri Nate bir kez olsun kıpırdamamıştı. Ne kadar geç saate kadar uyumayıp çözmeye çalışmıştı? *Ne kadar uyuyacak? Bir saat içinde bir tekneye atlayabilirim.*

Dur. Bir düşün. Nate koordinatları bırakmış, ona güvenmişti… Chloe altınların peşine tek başına düşerse Nate ona bir daha asla güvenmezdi.

Peki bunun eksisi ne? Nate ona *güvenmemeliydi,* bu konu üzerinde çoktan anlaşmışlardı ve şimdiye kadar dersini almadıysa onun fikrinin çok da önemi yoktu. Chloe'nin erkek arkadaşa ihtiyacı yoktu, o altınlara dokunmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca kendi başına epey bir ağırlık da taşıyabilirdi.

Chloe parmak uçlarında çantasına gitti ve sessizce hazırlanmaya başladı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Yeni Gine'ye indikten birkaç saat sonra Braddock, güçlü bir motoru olan büyük bir kargo gemisi ve çalışmaya hazır güçlü adamlar olan bir düzine yapılı serbest tetikçiyle Demar yolundaydı. Moncada, Barselona'dan ayrılmadan önce büyük *Victoria*'yı rezerve etmişti –Macellan'ın dönen tek gemisinin adıyla bir gemi seçmek Santiago'nun zekilikten anladığıydı– ve gemideki tayfanın bildiği kadarıyla hâlâ milyarderin sözü geçiyordu; alanda biraz keşif yapmak üzere sadık çalışanını önden yolluyordu. Braddock birkaç alım yapmış, işçileri yüklemeye koşmuş ve bir saat uyumuştu. Öğle vakti çıkmaya hazırlardı. Braddock'ın karnında yükselerek altınlar yaklaştıkça baş dönmesine dönüşen keyif haricinde çıkış olaysız olmuştu. Demar'ın sık bir yeşillik halısı üzerinde yükselen volkanını gördüğünde resmen sesli kahkaha atmıştı.

Altın Koy açığında demir attılar ve Zodyak botları çıkardılar. Braddock ekibiyle çıktı, yengeçler ve martılar haricinde terk edilmiş tiril tiril kumları incelerken gülümsüyordu. Sully altınlara ondan önce ulaşmamıştı, kimse ondan önce gitmemişti. Alvaro ve adamları da onlarla, yeni tetikçilerse arkalarındaydı. Kumsal geniş fakat derin değildi, kara taşlar saçılı ve arkasında sık ormanın bir duvar ördüğü kıvrımlı sahilde kumlar hilal biçimi çiziyordu.

Braddock kumsal boyunca yürüyerek göze çarpan özellikler aradı –bir kaya kıvrımı, volkanın belli bir açısı, çok sayıda kaba kaya öbeğinden biri– aradı ama gözüne hiçbir şey çarpma-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dı. Neyse ne; kumsal o kadar büyük değildi, her yeri kazarlardı. Dalga hattının epey üstünde bir yerde olmalıydı ama ağır makineleri ve patlayıcıları vardı. Hazineyi bulacaklardı, mesele sadece zamandı.

Günü botlarla ekipman taşıyarak ve terletici orman hattı boyunca işe koyularak geçirdiler, işçiler köklerin arasından keserken kuşlar ağaçlarda ciyaklıyor, tüylü yaratıklar kepçenin gürültüsü ve testerelerin tiz sesinden kaçışıyordu. Güneş battığında set lambalar çıkarıp kazmaya devam ettiler… ama adamlar süresiz devam edemezdi. Hüsrana uğrayan Braddock yemek ve uyku için onları geri gemiye yollayıp kumsalda kamp kurdu. Hugo ile İskoç ona komşu bir çadırdaydı; herkes biraz uyuyabilsin diye dönüşümlü üçer saat nöbet tuttular ama Braddock üşümüş, hamlamış ve siniri bozulmuş hâlde uyandı. Geldikten sonra saatler içinde hazineyi bulacaklarından hiç şüphe etmemişti. Ya Chloe Frazer yanıldıysa? Ama hayır, Braddock haritayı görmüştü, X işareti Altın Koy'daydı… Altınlar buralarda bir yerdeydi. Braddock ayağa kalktı ve bir saat bir aşağı bir yukarı yürüyerek koyun iki yanındaki kayalık tepeler arasında düzensizce biten sık, böcek dolu bitki örtüsünün daha derinlerine daldı, bir sembol, bir ipucu arıyordu. Küçük sinekler kolları ile bacaklarına üşüştü ve Braddock kötü ruh hâli yoğunlaşarak onları eliyle kovuşturdu. Kükreyen motorların çirkin sesi her adımının peşindeydi.

Ne sikimde lan burası? Braddock ormandan gitgide çukurlanan kumsala geri çıktı. Adamlar küreklerle kazıyor, ağaçları kesiyor, çürüyen yosunların arasında kum pireleri zıplıyor, ölü balıkların kokusu sabah güneşinde kesif kesif geliyordu. Hugo, kayaların taşınmasına yardım ediyor ama İskoç dürbününü çıkarmış hâlde gölgeden çıkmıyordu. Burada epey zaman geçirmişlerdi, Braddock birinin gelenleri tam zamanlı gözlemesini istemişti. Listenin en üstünde Sully olsa da Braddock, *Victoria*'nın tayfası hakkında pek bir şey bilmiyordu, tayfayı Moncada işe almıştı. Polisleri bir arasalar Braddock nesli tükenme tehlikesinde bir böceğin veya lemurun falan habitatını mahvettiği için hapı

BELONGS TO KAKIOS TEAM

yutardı. Braddock, Moncada'nın çalışanı olduğu için polisler onu bulmaya çalışabilir, hâlâ Port Moresby'de duran uçağını aramaya bile çalışabilirlerdi... ve onun gırtlağını kesen bıçak hâlâ Braddock'ın uyluğuna bağlı duruyordu.

Bırak şunu. Bunların hiçbirinin önemi yok. Altınlar burada, sadece sabırlı olman gerek.

Sabır en güçlü özelliği değildi ama başka seçeneği yoktu. Çok ilerlemiş, bunun için çok çalışmıştı. Biri onu durdurmaya çalışırsa onu da öldürmek zorunda kalırdı işte. Kimse onun altınlarını çalmayacaktı.

Nate rüyasında bütün hayatının farklı olduğunu gördü. Soyadı Morgan'dı ve Sam'in onu Aziz Francis'ten aldığında verdiği bir motora biniyordu. Velhasıl Sam onun için geri dönmüştü. Nate birlikte maceralara çıktıklarını ve Sully'yle Kolombiya'da, Nate'in cüzdanını aşırmaya çalışırken tanıştıklarını gördü... Sonra her şey tuhaflaştı ve Rahibe Catherine kavgaya karıştığı için onu haşladı; ardından Kutup'ta bir yeraltı mağarasında yürüyordu... Ama Chloe de oradaydı, harika kaşlarından birini kaldırmıştı ve onu öpmek üzereydi...

Nate uyanarak yoğun sabah ışığına gözlerini kırpıştırdı. Yatakta tek başınaydı.

"Chloe?"

Cevap gelmedi. Nate oturup etrafına bakındı. Chloe'nin çantası ile botları yoktu. Nate ayağa kalktı ve sehpaya yürürken gerindi, koordinatların olduğu fotoğraf da gitmişti ama Chloe bir not yazıp çıktının yerine bırakmıştı.

Nate notu aldı. *Özür dilerim, Nate. Sana paylaşmayacağımı söylemiştim.*

"Evet, söylemiştin," dedi Nate ve gülümsedi. Bu yüzden fotoğrafa koordinatları yazmıştı. *Doğru* koordinatları değil tabii. Nate birlikte uyanacaklarını, seks yapacaklarını, kahvaltı edecekleri-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ni, yine seks yapacaklarını, altınların peşine düşeceklerini, seksle kutlayacaklarını vs. samimiyetle ümit etmişti... Ama olur da bir ihtimal Chloe önden çıkmaya karar verirse herkesten uzakta izbe bir adaya çıkacak, kendi başına çukur kazacaktı.

Bu işleri kapmaya falan başlıyorum gibi yahu.

Nate sehpanın altında önceki gece sıkıştırdığı yerden bir başka harita çıkardı ve saatine baktı. Kiraladığı tekne bir kilometreden yakın bir iskelede hazırlanmış ve bekliyor olacaktı. Acele etmesine gerek yoktu ama bir dakika daha beklemek istemiyordu.

Nate bir araç çağırdı, diğer haritalar ile kâğıtların hepsini attı ve Chloe'yle yattıkları ve oynaştıkları yatağa son bir kez baktı. O suç sayılacak kadar açgözlü olsa da inanılmaz bir kadındı. Nate yine yollarının kesişeceğini tahmin etti; kesişmesini *umdu*, ama bugün değil. Bugün sadece o ve Sam vardı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Tekne engin sakin denizden Demar'a doğru süratle gidiyor, fiberglas gövde alçak dalgalara vuruyordu. Nate'in bir gözü telefonundaydı, denizci GPS'i uygulaması onu adaya yönlendiriyordu. Onun kuzey ve doğu tarafında volkanın mavilikten yükseldiğini görünce başını kaldırdı.

Nate tekneyi yavaşlattı, sert rüzgâr saçlarını karıştırıyor, beyaz Henley bluzu dalgalanıyordu. Sam'in yüzüğü boynundaydı. Siyah, dumanı tüten dağ yaklaştı, eteğinde ormanın ve küçük, taşlık kumsalların olduğu uzun boylu bir kütleydi. Yüksek kayalık tepeler batı ve kuzey yollarını mimliyordu. Adanın güneyinde, Altın Koy'a demirlemiş epey büyük bir kargo gemisi vardı ve Nate dürbünsüz görülmekten kaçınmak için yeterince uzaktan geçti.

Ciğerlerini sıcak tuzlu havayla doldurdu. İşte buradaydı, altınlara ulaşmak için yabancı sularda son sürat gidiyor, kötü adamlardan kaçıyordu… ve hazinenin nerede olduğunu bilen tek sağ insan oydu. O his, *bilmek*, inanılmazdı, içini tarif edemeyeceği bir şekilde dolduruyordu.

Nate tekneyi batı sahilinden götürüp artık Braddock'ın gemisini göremediğinde yavaşladı ve tepelerde bir aralık bakınmaya başladı.

Braddock işçilerden biri eski bir kalas çıkardığında bir dakika boyunca umutlandı ama kalasın etrafında toz toprak, taş ve kokuşmuş kumdan başka bir şey yoktu. Braddock adamların ellerinin boş çıkmasını somurtarak izledi. Adanın daha içine girmele-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

ri gerekiyordu… ama ne kadar içeriye? Altın ağır ve cangıl sıktı, "kâşifler" altınlar güvende olsun diye ne kadar sürüklemişti?

Hugo ona el etti. Kumlarda İskoç'un nöbetini devralmıştı. Braddock çıkardıkları inişli çıkışlı bulamacın içinden güç bela yürüdü, toprak ve kesilmiş bitki yığınları sahile atılmıştı. İri adamın dürbünüyle batıya baktığını gördü.

"Hâlâ bir şey bulamadık," dedi Braddock çünkü hepsi umutla bekliyordu. "Sen ne buldun?"

Hugo ona dürbünü uzattı ve Braddock onun baktığı yeri izledi.

İşte. Tekne dürbünle bile küçük görünüyordu. Turist teknesine benziyordu. Epey uzakta, kuzeye gidiyordu.

Braddock, noktanın yüksek batı tepelerinin ardında gözden kaybolmasını seyretti. Demar hiçbir yerin merkezi değildi ama bir ada ülkesindeydiler, her yerde tekneler vardı. Gelgelelim Braddock, Altın Koy hakkında ciddi şüpheler duymaya başlamıştı. Chloe Frazer emindi; ama Frazer da ciğeri beş para etmez moronun tekiydi. Etrafta kimse var mı diye biraz kuzeye gitmek akıllıca olabilirdi.

"Okul gezisi yapıyoruz," dedi. "İskoç'u al. Alvaro'yu da. Bir ekip toplasın ve söyle, dolu gelsin."

Hugo başıyla onaylayıp uzaklaştı. Braddock yanında ne götüreceğini düşünerek ekipman kutularından birine yöneldi. Muhtemelen balıkçının biriydi işte ama Sully hâlâ nefes alıyorsa altınlara ulaşmaya çalışırdı… hem belki de onun bilmediği bir şey biliyordu.

Chloe, Braddock'ın görüşüne girmemek için yolunu uzatarak Demar'ın çevresinde daire çizdi ve doğu tarafına çıkıp Batı Papua'ya doğru kıvrılan dar bir zincir olan adalara yol tuttu. Zaman kaybetmekten hoşlanmıyordu; Nate peşine düşecekti ve Chloe'nin yola çıkmadan önce birkaç malzeme alması gerekmişti ama Jo Brad-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

dock için gayet yeterli zamanı vardı. Chloe altınları bulacak, küçük teknesini taşıyabileceği kadar altınla dolduracak ve karaya yönelecekti. Tekneyi Avustralya'ya götürüveresi vardı, Queensland'de arkadaşları yaşıyordu ama suda yaşama meraklısı değildi; altınları istediği yere yollayıp bir uçağa atlamak daha güvenliydi. Popüler düşüncenin aksine intihar etmeye meraklı değildi.

Chloe GPS'i izledi, Nate'in çözdüğü koordinatlar yaklaşırken tekneyi yavaşlattı. Teknesi çıplak kaya dikeltilerinin arasından kayıyordu. Bir dakika sonra bulunduğu pozisyondan Nate'in koordinatlarındaki minik, isimsiz kumsalı görebiliyordu, kumlar belki on metre eninde ve iki misli derinlikteydi. Kumsala kayalar saçılmıştı ve arkasında canlı yeşil bir küçük örtü vardı.

Chloe cesaret edebildiği kadar yakına girip teknenin küçük demirini attı ve malzemelerini topladı: bir kazma, bir kürek, altın haçlar, bir matara, bir de el feneri. Elcano'nun noktayı bir şekilde işaretlediğini ümit ediyordu ama kazmaya da koyulabilirdi.

Bana hava hoş. Karnı toktu, uykusunu almıştı ve seçkin bir eser tedarikçisi olarak namını genişletmeye gayet hazırdı. Hayatının geri kalanı boyunca bir daha parayı düşünmek zorunda kalmayacak olması da cabasıydı.

Chloe küçük, rengârenk balıklarla kaynayan kristal mavisi sıcak ve sığ suya atladı ve kıyıya yürüdü.

Ada içindeki koordinatlara Demar'ın batı sahilinin büyük kısmını oluşturan düzensiz kireçtaşı kayalıklar arasındaki bir açıklıktan ulaşılıyordu. Nate tekneyi çevirdi ve her iki yanda pütürlü taş duvarların gölgelediği boğazdan vızıltıyla geçti. Gölgede hava daha serindi, teknenin motorunun sesi yüksek kayalardan yankılanırken ansızın daha yüksek geliverdi. Geçit açık denizden sonra neredeyse klostrofobi hissi uyandırsa da en aşağı yirmi beş metre enindeydi, bir karak gemisinin –Macellan'ın denize açıldığı türden gemilerin– geçeceği kadar genişti gayet. Nate beş gemi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

den birinin karavela olduğunu hatırladı ama bunlar daha küçük, yüz ton altında gemilerdi. Hepsi üç direkli, korsanları savuşturmak için baştan başa topla donatılmış gemilerdi...

Nate yorgun İspanyol denizcilerinin başlarını kaldırıp aynı yüksek taş duvaralara baktıklarını, çalıntı ganimetlerini saklayacak bir yer ararken acaba karaya otururlar mı diye endişelendiklerini hayal etti. Google Earth sağ olsun, Nate geçitin küçük, derin bir koya çıktığını biliyordu ama Elcano'nun tayfası denize haydi rastgele diye açılmış olabilirdi. Nate geminin yelken takımının gıcırdayışını, fısıltıyla edilen duaları sanki duyabiliyordu.

Geçit yine kayalıklarla çevrili taşlık bir koya açıldı ama burada, ileride tepesinde ormanın dikildiği geniş ağızlı deniz mağaraları vardı. Burası dört bir yandan tropik bitki örtüsünün gölgelediği minik bir koydu. Derin sular, kalın bir kireçtaşı tabakasıyla kaplanmış volkanik temelden oluşan kayalara çarpıyordu. Nate koordinatları kontrol edip tekneyi ağızların daha geniş olanlarından birine yönlendirdi, burası doruk noktasında belki yirmi metre boyunda ve on beş metre enindeydi.

Alçak tekne mağaranın sulak gölgelerine kaydı, motoru ahenkle yankılanıyordu. Güneş sadece ilk birkaç saniye içeriye yansıdı. Nate teknenin sis lambasını açıp geniş sarı ışık açıldığında gözlerini kıstı. Mağara onun görebildiği yerin ötesinde devam ederek hafiften daralıyordu. Nate nemli ve kaba duvarları, suyun şavkını şöyle böyle seçebiliyordu. Elcano buraya kadar gelmeye cesaret etmiş miydi? Belki burada birkaç denizci kalmışlar, ağır yüklü, sızdıran bir salda gemilerinin güvenliğinden karanlığın içine, ellerinde fenerlerle kürek çekiyorlardı.

Ve o zamandan beri kimse buraya gelmemiş. Gerçekten de mağara kadim bir yer gibi hissettiriyordu... Ama gerçi, adanın volkanı da Macellan'ın zamanından beri biraz düzenleme yapmış olabilirdi. Sadece son yüzyıl içinde on kez patlamıştı. Altınların tonlarca kaya altına gömülmüş olması işten bile değildi.

Parlayan GPS noktayı dosdoğru ileride gösteriyordu, Nate tam üstünde olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mağara onun ilerisinde kısaldı, tavan ansızın neredeyse su yüzeyine düştü ve sonra suyun içine daldı. Kayaların denize dokunduğu yerde açıklıklar vardı, alçak, kaba kemerler çıkmaz sokağın genişliği boyunca dağılmıştı.

Girişler gibi? Tüneller mi var? Dalga yüksekti, Nate birkaç saat bekleyebilirdi... Su dar tekneyi götürebileceği kadar alçalabilirdi.

Nate telefonundaki koordinatlara baktı. Elcano'nun işaretlediği tam konum otuz metre ileride, tam onun önünde ve iki derece sağdaydı.

Sikerler. Nate telefonunu cebine koydu, demir attı ve sis lambasını kapattı. Balıkçı dükkânından su geçirmez bir el feneri almıştı ve açmak üzereydi ki suyu lekeleyen mavimsi parıltıyı fark etti. Kaya kemerlerinin altından gelir gibiydi.

Fosforesans bir şey mi? İleride güneş ışığı mı var? İkisi birden mi?

Belki tanımlanmamış bir son derece zehirli yılanbalığı türüdür. Belki de yeraltı tünellerinin çıkmaz köşelerinde takılıp dalganın inmesini beklemeyen aptal adamlardan beslenen bir nevi deniz-şakayığıdır.

Nate feneri açtı, derin bir nefes aldı ve başka bir şey düşünemeden daldı.

Tepedeki kayanın altından eğildi ve ayaklarıyla kendini ileri itti, duvarın diğer tarafına geçmeyi bekliyordu ama duvar kalındı, hatta burası daha çok bir tünel gibiydi ve şöyle on, on iki metre gittikten sonra ileriye açılıyordu.

Nate başını indirdi ve yüzdü. Gördüğü mavi ışıktan sorumlu bir nevi yıldız kurdu *vardı*, kırkayak benzeri kauçuksu şişman şeyler oyuklu taşlara kümeler hâlinde yapışmıştı ve diğer taraf *yoksa* ne olacaktı? Ya Demar'ın volkanı bu mağaraları yüz yıl önce baştan inşa edip onları doldurduysa?

Eh, o zaman siki sağlam tutarım, diye düşündü Nate ve ayaklarını daha güçle savurdu. İleride bir yerde kesinlikle gün ışığı vardı, şimdi suyun aydınlanan yeşilimsi karanlığını görebiliyordu, ama ciğerleri hava için feryat etmeye başlıyordu, *dönmek için çok geç...*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate ışığa doğru güçlü, son çare bir sürünüşle kendini itti–

–ve kayalar başının üstünde açıldı.

Nate nefes nefese açık havaya çıktı. Solunda duran düz bir yapışkan kaya çıkıntısına elini atarak geri nefeslenirken tutundu ama karşısındaki manzara nefesini geri aldı.

Yüce Tanrım.

Büyük bir odada yüzeye çıkmıştı, burası devasa ve eski bir obruğun tepeden aydınlattığı bir yeraltı mağarasıydı, güneş ışığı gölgeli odaya ormandan filtrelenerek giriyor, her şeyi hafif bir yeşil tonuna boyuyordu. Nate'in otuz metre önünde –ve hafiften sağında– açık renk kumdan ufak bir tümseğe iki koca İspanyol karak gemisi sudan karaya çekilmişti.

Nate kendini kaya çıkıntısına çekti ve hissiz bacakları üzerinde durarak devasa gemilere huşu içinde bakakaldı. Gemiler kuru havuza çekilmiş, tahayyül edilmez bir vinç sistemi kullanılarak üzerlerinden yosunlar dökülen halatlar ve zincirlerle asılmıştı, karınlarıysa suyun epey uzağında kumda yatıyordu. Pruvaları Nate'e dönüktü, uzun cıvadraları usulca dalgacıklanan gölden yansıyordu. Yelkenleri her bir gemideki üç yüksek direğin kollarının uçları boyunca yosunlu bohçalar hâlinde kaldırılmıştı. Gemilerin pruva başı süsleri –solda bir kartal ve sağda heybetli bir aslan– inanılmaz hünerle oyulmuştu ve her biri yetişkin bir adam kadar büyüktü. Daha büyüktü. Çoğu baştan kuyruğa otuz metre boyunda olan karaklar, kalyonlar kadar büyük değillerdi ama içleri derindi, yığınla yük taşımanın yanı sıra otuzdan fazla adamı yeri geldiğinde yıllarca hayatta tutabilmek üzere inşa edilmişlerdi.

Yukarıdaki obruğun yanlarından kalın asmalar dökülüyor, sağdaki bir tık daha büyük olan geminin mizana direğinden birkaç bitki çıkıyordu. Açıkta kalma, yüzyılların dalgası ile fırtınaları ve çözülen kireçtaşının –Nate'in arkasında ve etrafında devasa sarkıtlar vardı, taştan mızraklar yüksek tavandan asılıydı– asidik sızıntısı düşünüldüğünde iki gemi de şaşılacak derecede iyi durumdaydı. Büyük gemide yelken takımının bir kısmı çürüyüp

BELONGS TO KAKIOS TEAM

gitmişti ama yosunlu halatlarla bağlı direkler hâlâ dimdik ayaktaydı. Yelkenler muhtemelen paramparça olsa da hâlâ sıkı sıkıya kıvrılı vaziyetteydiler.

Tarihe göre bir tek *Victoria* dünyanın çevresindeki yolculuktan İspanya'ya geri dönmüştü. Bir gemi yolun başlarında geri dönmüş, gerisi kaybolmuş, yanmış veya kaza yapmıştı... Ne var ki *gerçek* yolculuk hakkındaki defter bu hikâyelerin yalan olduğunu, en az iki geminin daha çıktığını iddia ediyordu.

Concepción ve *Trinidad*. Nate ikisinden büyük olanının *Trinidad* olduğunu hatırladı. Bulacağı gerçekten bu muydu?

Öğrenmenin tek bir yolu var.

Nate göle daldı ve yeraltı kumsalına yüzdü, botları sadece birkaç kulaçtan sonra sığ sahili buldu. Suda yürüyerek dalgacıklanan sudan çıkıp gemilerin arasındaki taşlık, açık renk kumlara üzerinden su damlattı. Gemilerin boyutundan afallamış hâlde ikisinin arasında yürüyerek yosun kaplı yüzeylerini taradı, kıvrımlı kalaslardan her bir duvar yukarı çıkıyor da çıkıyordu. Gemiler devasaydı, iki güvertenin en alçak parçası başını üç metre aşıyordu. Pruva ve kıçsa onun iki misliydi. Yan cephelerde destekler asılmış, kıça merdivenler dikilmişti.

Nate solundaki geminin yüzeyine, yukarıya kazınmış harfleri gördü ve gülümseyip diğer geminin gövdesine göz gezdirdi. Bir nemli liken tabakasının arasından harfleri şöyle böyle çıkarabiliyordu. Büyük olan *Trinidad*'dı, hafiften daha yıpranmış olsa da her iki gemi de bunun dışında son derece iyi korunmuş görünüyordu.

Nate *Concepción* boyunca giden ağır kirişlerden birine dokundu: gövde iskeleti kalaslarından biri olan eskimiş tahta parmaklarına kaypak fakat sağlam geldi. Diğer eliyle Sam'in yüzüğünü kavrayıp gözlerini kapadı. Epey yüksekten kuşların çağrısını duyabiliyor, eskimiş, yosun tutmuş ahşapta çok eski ziftin kokusunu alabiliyordu. Bir dokunuşla asırların sisi açıldı.

"Başardık," dedi Nate ve boğazındaki duygu yumrusunu yut-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

kunması gerekti. İki yetimin buraya kadar gelebilmesi öyle acayip bir zaferdi ki. Sam yol boyunca onun elini tutup yol göstermişti.

Nate başını kaldırıp güverteye, sonra geminin ortası gibi gövdeye yakın bir kumlu kaya yığınına baktı. İskelet kalasları biraz çıkıntı yapmış, üste yakın yerde daha yakınlardı…

Hadi halledelim şu işi, dedi Sam'e ve koşmak için geri çekildi. Gemiye çıkma ve görülecek ne varsa görme zamanıydı.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Nate kayadan atladı ve *Concepción*'un sağlam gövde kalaslarına tırmandı. Korkunç bir saniyeliğine tepeye yakın yerde ayağı kaypak tahtada kaydı ama kendini geri kıvrımlı gövdeye atmayı başarıp top güvertesindeki açıklıkları kullanarak küpeşteye tırmandı. Yukarı uzandı ve oymalı küpeşte başlarından birini çekti. Ağır üst küpeşteden çıkan birkaç bitkiye rağmen dik ve sağlamdı. Nate kendini küpeşteden aşırıp güverteye indi. Tahta, ayaklarının altında gacırdasa da dayandı.

Vay be. Trinidad'ın güvertesi devasa obruğun hemen altında kuru bitkiler ve kuş dışkısıyla kaplıydı ama *Concepción*'un büyük ölçüde temiz güvertesini açık çatının kenarı bir nebze korumuştu. Nate geminin ortasına, ana direğe yakın çıkmıştı. Pruvada yükseğe inşa edilmiş baş kasara ile pruva direği, artı cıvadra, yani ön taraftan tek boynuzlu at boynuzu gibi çıkan açılı uzun direk vardı. Ana güverteye aralıklı yerleştirilerek çürüyen tekerlekler üzerine dikilmiş dört küçük top ve yosun içinde kalmış çok eski, iplerle bağlı ve şerit çakılı kasalar vardı. Geminin arkasındaki yükseğe inşa edilmiş kısım, kıç kasarası, iki katlıydı, mizana direğinin arkasındaki dümene çıkıyordu, arkasındaysa kemerli bir kamara kapısı vardı ve dümenden ikinci bir merdivenle küçük, çıplak kıç kasarasına ulaşılıyordu. Nate elinde olmadan gülümsedi; hatırlaması kolay, diye öğretmişti Sam ona, kıç arkada olurdu. Geminin ana güverte ile kıç arasındaki küpeştesi kıvrımlı ve üstünde durulacak kadar genişti. Direklerde birkaçı hâlâ büyük

BELONGS TO KIKIOS TEAM

ölçüde sağlam gerçek gözcü yerleri vardı. Her şey elle oyulmuş, yağlanmış, basit yapılmış, yosunlarla dokunmuştu.

Baş kasarasının hemen önünde çürüyen bir şu ya da bu tepeceği vardı; belki halat belki de yataktı. Nate yan tarafa yakın durarak zemin içeri göçerse atlamaya hazır hâlde pruvaya doğru ağır ağır yürüdü. Çürük tepeciğin cidden mide bulandırıcı bir cilalı muşamba olduğu ortaya çıktı, nesillerden beri yapışkan bir maddeyle kaplanmıştı. Nate muşambayı attığında ortaya küçük, oyuklu top güllelerinin ve altında barut keselerinin olduğu bir kasa çıktı. Üstteki çözünmüş torbalar dipteki birkaç tanesini korumuştu.

Bir tane sağlam keseyi çıkarıp dokuma tezgâhında elle dokunmuş çok eski, işlenmiş kumaşa hayranlıkla baktı. Barut modern standartlara göre adi ve feci derecede işlevsiz, dumanlı ve pürüzlüydü. Kimin yaptığına göre değişen oranlarda kükürt, kömür ve güherçile. *İnanılmaz.*

Nate ayağa kalkıp kıç tarafına döndü. Yükseltilmiş kıç tarafının ilk katında çok eski tekerin parmaklarına yosunlar dolanmış dümene özlemle baktı –var ya, o şeye bir tur attırmayı ne biçim isterdi ama bu muhtemelen bir şeyi kırardı– sonra da ana güverteye açılan kapıya yöneldi. Kaptan kamarası geminin arkasında, hemen hemen dümenin üstünde, zabit kamaralarının arkasında ve muhtemelen biraz üstündeydi. Denizcilerin çalıştığı ve çoğu zaman uyduğu güverteye tepeden bakan kamaralar büyük hoş odalardı.

Nate bir örgü güverte kapısına geldi ve çok eski kapıyı çekip açtı. Menteşeleri gitmiş, çürümeden yahut pastan yok olmuştu ve kapı ona doğru sallandı. Nate geri sıçradı ve ip bağlı kapı güverteye tok bir sesle düştü. Nate karanlık açıklığın içine bir göz atıp el fenerini çıkardı.

İçeri adım atarak tavana, duvarlara ışık tuttu. Kalasların birkaçı çatlamış, onlardan aşağı yosun süzülüyordu ve hava da bayat ve kesifti… ama ıslak bir mağarada beş yüzyıl geçirdikten sonra *Concepción* harika durumdaydı. Duvarlar dikti, zeminse neredeyse hiç bozulmamıştı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sol ile sağda açıklıklar vardı ve el fenerinin ışığı ona dar zabit odalarını gösterdi: sarkık kalaslı gömme yataklar, burada döşemeli bir sandalyenin iskeleti, şurada dökülen bir yazı masası vardı. Nate'in baktığı her yer alt üst hâlde olsa da çok şey kalmıştı: duvarlarda haçlar, camlı tablolar, kap kacak ile alet edevat ve mobilya. Artık yosunla kaplanmış geçitin yanlarındaki dar açıklıklar hâlindeki ince perdelerden loş ışık giriyordu. Bu pencerelerin altında aşağı güvertelere çıkan bir açıklık vardı ama Nate kaptan kamarasına çıkan basamakları gördü ve açıklıktan gitmektense gerilimi bitirmeye gönülsüzce yukarı çıktı. Sam'le bir *efsaneyi* bulmuşlardı; Nate tarih kitaplarına göre Filipinler'de malzeme kıtlığından yakılmış *Concepción* gemisindeydi. Çocukken Hennig'in kitabındaki o, ritmik isimli İspanyol gemisinin borda iskelesinden fıçıların taşındığı çizimi ezberlemişti ve şimdi *o gemideydi.* Altınlarsa pastanın süsü sayılırdı.

Kaptan kamarasının iç kapısı yağlı ağır ahşaptandı, zorlayıp açması çok can sıkardı ama kilit paslanıp çürüyeli uzun zaman oluyordu. Şişmiş kalaslar sarkmış merdivenlere tok sesle düştü ve Nate içeri adım atıp karman çorman odanın görece lüksünü zihnine kazıdı: geniş yatak, zemine çakılmış bir masa, bir duvara dizili, çoğu hâlâ ayakta sandalyeler. Köşelere itilen kutular ile fıçılar mekânı dolduruyordu. Arka tarafta dış kapının yanındaki pencere hâlâ çerçevesindeydi, çatlamış, buğulu kalın cam arkasındaki kaya duvara bakıyor, birikmiş pislik katmanlarından biraz güneş ışığı sızıyordu. Pencerenin altındaki sağlam masaya katman katman–

Of be, gerçek mi bu? Nate gıcırdayan döşemelerin üzerinden hafif adımlarla geçerek masaya yöneldi. Bir zamanlar kâğıt olan çok çöp vardı ama aynı zamanda işlenmiş parşömen de mevcuttu, Nate çöplüğün arasından köşelerini görebiliyordu. Elcano tarafından, denizdelerken yazılmış olabilecek kâğıtlara dokunma düşüncesi…

Nate en üstteki yapışkan pislik katmanını sildi ve nemli jölemsi hisse yüzünü buruşturdu. Yapışkan kiri yere fiskeledi ve

BELONGS TO KAKIOS TEAM

altında birkaç kısmen sağlam evrak buldu; belki de balmumuyla işlenmişti bunlar. Bir seyir defteri veya envanter miydi? Solmuş İspanyolca madde işaretleri hâlinde yazılmıştı ama Nate okuyamadı. Keşfinden huşuya kapılarak kıvrımlı harflerin kahverengimsi mürekkebine dokundu. Tarihçiler kafayı yiyecekti.

Nate masanın ağır çekmecelerinden birini çekip açtı. İçinde daha çok yapışkan pislik olsa da aynı zamanda bir de ince bir kararmış zarf açacağı ile bir damga vardı: mektupları balmumuyla mühürlemek için kullanılan cinsten bir damgaydı.

Nate damgayı kaldırıp kıvrımlı harflere gözlerini kısarak baktı. *F.M.*

"Ferdinand Macellan," diye fısıldadı. *Hasiktir be.* Elinde inanılmaz kıymetli bir eser, Macellan'ın özel damgasını tutuyordu. Kitaplar onun *Trinidad*'ın kaptanı olduğunu söylüyordu ama kitaplar çok konuda yanılmıştı, Macellan, *Concepción*'u devralmış da olabilirdi… Veya belki Elcano yahut diğer adamlardan biri ihtiyar Ferd, işkenceyle İsa'yı kabul etmek istemeyen insanlar tarafından o sahilde öldürüldükten sonra damgayı almıştı.

Rahibeler adalet dağıtırken keşke bunu düşünseydik, diye düşündü Nate gülümseyerek ve sonra donakaldı. Bir şey duyduğunu sanmıştı. Küçük bir şapırtı mıydı? Bekledi ama ses tekrar gelmedi.

Kamara ekşi ekşi kokuyordu ve Nate yüklükte ne olduğunu görmeye hazırdı. Muhtemelen epey bir atlaması gerekecekti, altın yukarı taşınmayacak kadar ağırdı. Büyük ihtimalle karinanın hemen üstündeydi gerçi birazını top güvertesine de koymuş olabilirlerdi, orası ağır toplar taşımak üzere sağlamlaştırılmıştı sonuçta.

Nate geçide dönüp aşağı indi, zabit odalarının arkasındaki açık karanlık karede durdu. Yüklüğün içine inen tahta basamaklar vardı ama bir aşağıdaki güverte bir buçuk metre ya aşağıda ya değildi ve Nate basamaklara güvendiğinden emin değildi. Nate kendini aşağı indirip atlamadan önce zemini yokladı.

Aşağı inen bir sonraki geçidi bulmak için kambur ilerlemesi

BELONGS TO KAKIOS TEAM

gerekti, yanlış bir adım karinanın içine düşmek anlamına gelmesin diye güverteler arasındaki açıklıklarda kalaslar üst üste diziliydi. Bir sonraki basamaklar daha sağlam, daha kuru görünüyordu. Nate bu basamaklardan, büyük topların ağızları gövdedeki açıklıklara dayanmış hâlde saklandığı top güvertesine indi.

Of be. Bu güvertede tavan Nate'in dik durup etrafa bakınabileceği kadar yüksekti. Aynı bir orta çağ yelkenli gemisinin görüneceği gibiydi: eski kasalar ile şerit çakılı fıçılar, odun istifleri, halat kangalları, epeyce kir. Kıvrımlı kamalar bir arada gemi duvarlarına asılmış, kabzaları paslı kancalara veya belki kilitlere takılmış, gümüşi kör bıçakları top deliklerinden sızan yeşil tonlu güneş ışığını yansıtıyordu. At üzerinde bir askerin toz tutmuş ve küflenmiş oyma heykeli vardı. Güvertenin ortasından aşağı ambarlar gidiyor, destek kirişlerinin çevresinde toplanmış onlarca dik fıçılar duruyordu. Top güllelerinin yarı çürümüş kasaları etrafa dağılmıştı.

Nate en yakındaki fıçı grubuna geldi. Kapaklar çivilenmişti ama yuvarlak kapların arasından birkaç paslı demir çıkıyordu. Nate delik açmaya yarayan tirbuşon benzeri ağır bir burgu çıkardı ve onunla fıçı kapaklarından birini kurcalayarak kenarının çevresini kanırttı. Eskimiş tahta parçalanıp kapak pıt diye açıldı. Nate'in Noel'le ilişkilendirdiği bir koku dışarı yayıldı.

Fıçı koyu tozla doluydu. Nate kapak şeridini bırakıp toza dokundu, ıslak taneleri parmaklarının arasına sürttü. Kaş çatarak koklayıp tatil neşesi burnuna daha güçlü çekti.

"Karanfil," diye mırıldandı, bakışları kabın tepesini incelerken, fıçının tahtalarının kesimi–

"O zamanlar baharat altın kadar kıymetliydi," dedi Sully ve Nate'in arkasındaki gölgelerden çıktı, sırılsıklamdı ve gülümsüyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully yarı boğulmuş hâlde tuhaf küçük lagüne çıktığından beri özellikle ses çıkarmamak için çok uğraşmasa da görünen o ki Nate onun gemiye çıktığını duymamıştı.

Çocuk ellerini silkip Sully'ye hor gören bir bakış attı. "Niye şaşırmadım?"

Sully, Moncada'nın uçağından atladığından beri izlediği ekranı hâlâ gösteren telefonunu kaldırdı. Şansı yaver gidip bir balıkçıya denk gelmiş ve geceyi Jakarta'da geçirip oda hizmetini çağırmış ve bankasıyla konuşmuş, Nate'in harekete geçmesini beklemişti. Omzundaki sırılsıklam çantasını kaldırdı. "Ben çok fazla uygulamayı açık tutuyorum, unuttun mu?"

Nate ona öyle bakmakla yetindi. Yarım ağızla gülümsemedi bile.

"Sam'in kartpostallarındaki," diye ekledi Sully, "Bilmeceyi çözeceğini biliyordum."

Çocuk başını iki yana salladı ama Sully onun bıkkınlık ifadesinin altında bir heyecan ışıltısını görüyordu. Nate ona bilmeceyi nasıl çözdüğünü söylemeyi *istiyordu*, tıpkı Sully'nin ona uygulamadan bahsetmek istemesi gibi.

"Gözümün önündeydi," dedi Nate gururuna yenilerek. "Son gönderdiğinde. Gizli bir mesaj. Haritadaki kesişen çizgileri çıkarmak için haçları kullanmam gerekti, böylece altınların yeri ortaya çıktı."

"Pusula çizmek gibi," diye Sully onu destekledi.

"Evet," dedi Nate. "Gerçekten acayipti."

Sully baş salladı –yiğidin hakkını yememek gerekirdi– ve etrafındaki onlarca fıçıya baktı. Malumu ilan etmek hiç hoşuna gitmese de ödül ortalarda yoktu. "Ben altın falan görmüyorum."

"Ah, burada ama," dedi Nate rahatça. Parmağıyla fıçıya vurdu. "Üstü yanıltmaca, Sam'le bir şeyleri saklamak için yaptığımız gibi."

Nate iki elini fıçıya sokup aşağı yukarı 15 santim derinden karanfil tozuyla dolu düz, ince bir tahta kâse çıkardı. Kâseyi bir kenara attı, varilin daha derinine girdi ve ışıl ışıl altından parlayan düz bir kemer çıkardı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Vay sen şuna da bir bak," dedi Sully nefes nefese ve Nate ona kemeri verdi. Ağırdı. Yüzlerce minik altın halka zincir zırhlardaki gibi birbirine geçmişti ama bu daha ince işçilikliydi. İncelikle kazınmış bir tasarım taşıyan kıvrımlı kare biçimli tokalar kalındı, neredeyse nakışlı bir görünüşleri olsa da som altının yoğun iç ışığıyla parlıyordu.

Fıçıyı devirmek için Nate'in iki elini birden kullanması gerekti, dışarı her türlü şekil ve boyutta altın yüzükler, kolyeler, kuşaklar, halhallar ve çukurlu külçeler döküldü. Devasa obruktan giren güneş cılız ama paha biçilmez nesnelerin üzerinde ışıldayacak kadar güçlüydü.

Sully çantasını yere bıraktı ve sertçe iterek ilkinin yanındaki fıçıyı devirdi. Kapak çatlayıp açıldı ve yine toz baharat dışarı dökülerek arkasından onlarca, *yüzlerce* daha parlayan parça geldi. Altından, çok güzel, ağır, gösterişli, kusursuz altın, kaba ve incelikli, taşlı ve süssüz, külçe ve sanat eseri hâllerinde. Kalkanlar ve tabaklar, kolyeler ve biblolar, bilezikler ve kâseler vardı.

Sully kahkaha attı ve haykırdı, keyiften âdeta uluyordu. Bir fıçı daha, sonra bir tane daha devirdi, her seferinde daha çok kıymetli altın dışarı döküldüğü için her biri bir öncekinden daha kolay devriliyordu, ağır, yumuşak altının yoğun şakırtıları küflü yüklüğü dolduruyor ve görüntüsü ona güç veriyordu. Sully odağını kaybetmemiş, parasını her zaman kazanacak ata oynamış ve ödülünü *fazlasıyla* almıştı; bu en deli işi rüyalarında hayal ettiğinden bile daha tatmin ediciydi.

Sully kırılgan fıçıları devirerek, daha çok altın döküldükçe gülerek kutladı. Nate'in sulak izini takip etmekten sırılsıklam olduğu için ışıltılı yığınların içinde hoplayıp zıplarken terli ve vahşi görünüyordu. Uçuk baharatın kokusu gölgeli yüklüğü parfüm misali dolduruyor, güneş ışığı sütunlarında tanecikler dans ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Düşündüğümüzden bile fazlası var!" Sully kollarını açarak yarım daire döndü. "Artı diğer gemi, artı gemilerin kendi kıymetleri ki buna fiyat bile belirleyemezsin..."

Coşkusu onu yine bir devirme furyasına kaptırdı, iki fıçı daha hazine kustu. Nefesleri aşırı hızlanmıştı, o kadar mutluydu ki.

Mutlu tabii. Hayatının bütün anlamı, umursadığı her şey, ellerinde.

"Başardık, evlat!" Sully dönüp onu omuzlarından kavrayarak Nate'e sırıttı. "Başardık!"

Dık mı? Nate ağzındaki pis tat artarak onun aklını kaçırmasını seyretmişti ama Sully'nin kendini geri ortaklığa sokmasına katlanamazdı.

"Hayır, Sully, *biz* hiçbir şey başarma*dık*," dedi Nate kendini çekip. "*Biz* yok. Sadece sen varsın. Çünkü senin *hayatında* bu bokun bir parçası için ihanet etmeyeceğin kimse yok. Bunu gayet açık gösterdin."

Sully'nin sırıtışı düştü. Tokat yemiş gibi duruyordu ve Nate bunu gördüğüne memnundu. Sully onu çok defa yüzüstü bırakmıştı ve bu saf açgözlülük pek bir başarı sayılmazdı.

"İstediğimizin bu olduğunu düşünüyordum," dedi Sully.

"Hayır, ben bunu abimle, Sam'le yapmak istemiştim. Seninle değil."

Nate tartışmaya hazırdı ama Sully sadece onu bir an, ciddi bir ifadeyle inceledi. İlk defa dalavere çevirmeye çalışıyor gibi durmuyordu.

"Biliyorum," dedi Sully sonunda. "Ve üzgünüm. Ama etrafına bir bak, evlat. Başardın. Bu acayip bir şey."

İkisi de karmakarışık hazine yığınlarını gözden geçirdiler ve Nate istemeden kendini biraz gülümserken buldu. Bir efsanenin ortasında duruyorlardı. *Gerçekten de* acayip bir şeydi.

"Seninle gurur duyardı," diye ekledi Sully samimi gibi ve Nate onun muhtemelen haklı olduğunu düşündü. *Sam olsa–*

BOOM!

Concepción ayaklarının altında sallandı ve ikisi de dışarıda

BELONGS TO KINGS TEAM

suya düşen taşları duydular, daha küçük çakıl taşları yukarıdaki güvertede takırdadı.

Birbirlerine baktılar. *O neydi lan öyle?*

Nate en yakın top gözüne eğilip dışarı baktı.

Nate'in yer altı gölünde üzerinde durduğu küçük taş çıkıntısının solundaki duvar şimdi bir duman dalgasından ibaretti, fi tarihinden kalma birkaç kaya dikiti duvarın olduğu yerden suya düştü ve dumanların içinden kötü bir rüya gibi vızıltıyla çıkarak bir, iki siyah şişme bot belirdi.

Siktir, üç tane. Askeri tarzda sanayi tipi şişme botlara doluşmuş en az on adam vardı. Nate onların katil liderleri kafatasına yapıştırılmış platinyum renk saçlarından tanıdı. Baştan aşağı dar ve pratik siyahlar içindeydi, vücudunu saran yeleğinin altında kolları uzun ve çıplaktı.

"Braddock bu," dedi Sully'ye, o da bir yerini kırmış gibi yüzünü ekşitti.

Peşimizde biri var mı diye bakmıyormuşuz. Vay be, sağ ol Sully ya.

"Ufalıp toz olsak iyi olacak, evlat," dedi Sully. "Ya da senin durumunda, daha da ufalıp."

"Taş çatlasa benden iki santim uzunsundur," dedi Nate hararetle düşünürken. Braddock gemileri arayacaktı. *Gemiden inmek için çok geç ve zaten kaçacak bir yer de yok, yüzerek çıkmak ya da saklanıp–*

Cevap şıp diye çakan ampul gibi geldi.

"Gel hadi, nereye gideceğimizi biliyorum," dedi Nate ve Sully karşıya çıkmadı. Nate yeterli zamanları olduğunu ümit ederek yukarıdaki güverteye açılan aralığa yöneldi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Victor Sullivan'ın göstere göstere karşılarındaki sahilden geçtiğini yakalamasalar boğazı tamamen kaçırırlardı. Braddock botları geri çevirmek üzereydi ki –gördükleri tekne kaybolalı çok oluyordu– batıdan hızla yaklaşan bir hız teknesinin yüksek vızıltısını duymuşlardı. Braddock onları kıyıya yaklaştırmıştı ama saklanmaya çalışmasına gerek yoktu. Dürbünden bir bakınca Sully'yi görmüştü, kuzeylerindeki denizde son sürat gidiyor ve giderken telefonuna bakıyordu. Kayalıkların arasına girip kayboldu.

"Peşinden gidiyoruz," dedi Braddock. *Biliyordum!* Frazer yanılmıştı. Sully ya gerçek konumu biliyor ya da bildiğini sanıyordu. Braddock Altın Koy'da boşa harcadığı zaman düşününce onu görmek bir öfke ve keyif karışımı olmuştu. Bu durumda Sully'nin iş bilmezliği Braddock'ın şansıydı.

Kayalıkların arasındaki geçide hızla ilerlediler ve peşinden gittiler, hız teknesinin motorunun kapandığını duyduklarında dar geçitten yavaş geçtiler. Kayalıklar ve mağaralarla dizili dar bir koya çıktılar. Braddock botları bir alana yayıp ışıldaklarla etrafı arattı. Mamut geçecek kadar geniş tünellerin birinde bir teknenin gövdesini ilk gören İskoç oldu.

Aslında iki tekne vardı, Sully'ninki *ve* Hugo'nun ilk saptadığı tekne, ikisi de tünelin sonunda demirlenmiş, ikisinde de kimse yoktu. Braddock el fenerini duvarın dibine tuttu, oradaki pütürlü açıklıkları gördü ve gerisini çıkardı.

"Bu duvarı indirmemiz lazım," dedi, aklına ANFO patlayıcı-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

lar ve fünyeler getirmek geldiği için memnun olarak. *Victoria*'da dalış teçhizatı vardı ama zaman azdı. Tetikçilerden birini suya sokup ne kadar büyük bir patlamaya ihtiyaçları olduğuna baktırdı ama adam bir dakika sonra nefes nefese çıkıp başını iki yana salladı. İkinci bir adam daldı ve gözden kayboldu, sonra biraz arkalarından, mağaranın sağ tarafındaki duvardan belirerek heyecanla hızlı hızlı konuştu. Bir mağara vardı ve kayanın en ince yeri onun yüzdüğü yerdeydi.

Alvaro ve kılıksız bir sabıkalı, patlayıcıların en iyi nasıl yerleştirileceği konusunda bir tartışmaya tutuşurken dakikalar gçeti, üçüncü bir adam müdahil olup patlama çapı dinamiklerini açıkladı. Braddock kendilerini eğlendirdiklerini anlayana kadar dinledi.

"Yeter," diye çıkıştı. "İskoç, bak şunun icabına."

Onlardan yaşlı olan adam patlayıcıyı kurdu ve geri botlarla koya çıktılar, bir dakika sonra da patlama gümledi. Un ufak olmuş kayalar bir su dalgasıyla dışarı fışkırdı. Braddock geri içeri dönerken kendi botunu önde tuttu, İskoç ile Hugo da silahlarıyla onun yanındalardı.

Geçerlerken hem Sully'nin teknesi hem de diğeri batmıştı, hava toz ve kesif dumanla hâlâ yoğundu. Engeli ilk aşan Braddock'ın botu oldu, dumanlar ayrılarak çok yüksekteki açık bir obruğun aydınlattığı çok güzel bir yeraltı mağarasına çıktılar. Ve orada, batı duvarındaki ufak bir kum parçasında hafifçe dalgalanan bir gölün üzerine asılmış hâlde iki kadim İspanyol karak gemisi duruyordu.

Braddock şişme botlar kıyıya yönelirken onları gözleriyle âdeta içti, boyutlarına hayranlıkla baktı. O hâlde hepsi, her şey, Macellan'ın gemilerinden bir veya daha fazlasının çıktığı teorisi bile doğruydu. Braddock da Moncada gibi altınların bir yere boşaltıldığını, sonrasında gemilerin kaybedildiğine inanıyordu.

Yanıldığıma hiç daha çok sevinmemiştim. Braddock bottan indi, yosun tutmuş yüksek gemi gövdelerinin arasında süzülürken bedeninin farkında bile değildi. Gövdelerin altında kum bi-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

rikmiş, *Trinidad*'ın sivri karnı yarı yarıya gömülmüştü. Karaklar meşe odunundan yapılmış, buharlanmış, şekillendirilmiş, ziftle işlendikten sonra açık denizde dayanabilecek, her biri neredeyse yüz tonluk depo alanları dizilmişti. Ağır kalasları bir arada tutan el yapımı kırlangıç kuyruğu birleşim yerlerini ve dübelleri görebiliyordu, yüzyıllarca dolaylı aşınmadan sonra bile hâlâ sağlamlardı.

"Macellan'ın gemileri," dedi ve *Concepción*'un yosunlu yüzeyine dokundu. Kıymetlerini hayal bile edemiyordu. "Hayal edebileceğimden daha güzeller."

"Basbayağ müücize bu," diye ona katıldı İskoç, sesi hayranlıkla kısılmıştı.

Braddock elini indirip kumlarda toplanmış kocaman gözlü tetikçi grubuna hitap etti. "Altınları bulun. Sully'yi görürseniz ağzını açmasına müsaade etmeyin. Gördüğünüz yerde öldürün."

Sully buraya birini takip ederek gelmişti ama öncelikli tehdit oydu. Adamlar heyecanlı görünüyordu, Glocklarını ve çeşitli silahlarını çektiler.

"Dikkatli olun," diye ekledi Braddock. "Bu gemiler tek başlarına da bir servet değerinde. Gemilerimde bir delik açarsanız ben de sizde delik açarım."

Herkesten saygılı baş sallamalar geldi ve ekip dağıldı. İskoç adamların yarısını *Concepción*'a götürdü; Alvaro da ANFO kasasını merdiven niyetine kullanarak gerisini *Trinidad*'a çıkardı.

Braddock olduğu yerde kalıp şimdi sırada ne olması gerektiğini düşündü, Sully'nin ölümü çoktan dikiz aynasında kalmıştı. Cesedinin üstünde beşlik çakacak isimsiz bir tetikçiden gelen, kafaya bir kurşun onun hak ettiğinden fazlasıydı. Braddock'ın düşünecek daha önemli şeyleri vardı.

Victoria'*ya telsiz çağrısında bulunayım, diğer işçileri getirsinler, altınları şişme botla boşaltabiliriz*... Ama gemiler konusunda ne yapacaktı? Hepsini, altınları ve karakları hep birlikte çıkarmak daha iyiydi. Elcano onları buraya denizden getirmiş olmalıydı, deniz mağaraları sonraları bir noktada Demar'ın volkanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarafından yeniden biçimlendirilmişti; sağlam kalmaları şöyle dursun, gemilerin yok edilmemiş olması mucizeydi. Koşullar düşünüldüğünde harika durumdaydılar ama muhtemelen denizde gidemezlerdi; Braddock gövdenin alt kısmında kalasların büzüldüğü yerlerde birkaç aralık görebiliyordu. Mağaralarda onları dışarı çekebilecek kadar büyük bir deliği patlatıp açsa bile onları nasıl taşıyacaktı?

Hugo'nun onunla geride kaldığını fark etti. İri adam elini gözlerine siper ederek yukarıdaki kocaman obruğa, sonra geri yüksek gemilere bakıyordu. Obruk kabaca daire biçiminde ve en geniş noktasında otuz metre çapındaydı, kenarları kök ve asmalarla pürtüklenmişti.

Gemileri doğru yerleştirebilirsek bu açıklık yeter de artar. Uçak kaldıracak kadar güçlü helikopterler vardı ve *Victoria* gemileri ta İspanya'ya kadar veya Braddock nereyi isterse oraya kolaylıkla taşıyabilirdi. Moncada'nın aşırı büyük *Victoria*'yı isminden dolayı seçtiğini düşündü ama belki en deli saçması efsanelerin az doğruluk ihtimaline, karakların kendilerini bulacaklarına para koymuştu.

Hugo ona bir kaşını kaldırdı ve Braddock baş salladı.

"İyi fikir," dedi Braddock. "Onları kaldırarak çıkaracağız."

Çocuk onu yukarı yönlendirdi, tahtalar ağırlıklarının altında gıcırdıyordu. Başlarını kaldırmadan hızlı hızlı ilerlediler; Sully, Braddock'ın gövdedeki yarıklardan süzülerek giren zinde sesini duyabiliyordu. Onun Altın Koy'dan ayrılacağını aklına getirmemişti… ve, açıkçası, GPS uygulamasını izlerken yaklaştığı ısrada Demar'ın kıyı hattına pek dikkat etmemişti. Çocuğun onun sıçıp batırmasını yüzüne vurmaması nazikçeydi, gerçi *naziklik* belki fazla güçlü bir kelimeydi. Nate, Sully'nin açgözlü bir puşt olduğunu düşündüğünü saklamak için hiç uğraşmamıştı.

Yani, bu kanıya nereden vardığını anlayabiliyorum. Sully,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nate'e karşı, en azından çoğu zaman iyi olmaya çalışmıştı. Sam meselesi hariç. Sonra müzayede ve Braddock'ı gördüğünde kaçması... ama Nate, Sully onu dahil etmese hazineyi bulamazdı. Tanrı aşkına, çocuk barmendi, şimdiyse beş yüz yıllık bir İspanyol karak gemisinde duruyordu. *Hiç olmazsa diğer meseleleri görmezden gelecek kadar biraz minnet duyacağını düşünürsün.*

Nate kaptan kamarasına çıkan basamakları çıktı, çöken kapı açıldı ve Sully, Nate'in onları gizli bir bölmeye veya sürpriz bir otomatik silah zulasına götürdüğünü ümit ederek peşinden gitti. Önce Nate'in tavrıyla, sonra da Braddock ve tetikçi ekibinin çıkagelmesiyle keyfinin içine sıçılmıştı. Braddock'ın gelişi çok daha fenaydı. Artık Jo'nun bir dakikalığına bile gemileri bırakmasının imkânı yoktu ve onu arıyor olacaktı. Sully'yle çocuğun gizlenmesi, aramanın bitmesini beklemeleri, yeni bir plan düşünmeleri gerekecekti. Deri çantası hâlâ Sully'deydi, eğer iyi seçerse birkaç milyon değerinde altın taşıyacak kadar sağlamdı. Ama karanlık çöktükten sonra bulduklarının hepi topu *zerresiyle* sıvışıp gitme düşüncesi... mümkünatı yoktu. Braddock'ın şansı yaver gitmişti ama bu demek değildi ki altınların hepsine o el koyacaktı. Sully bir şey düşünürdü.

Sully'yi işe yarar bir şeye götürmek yerine Nate duvarlara parmağıyla vurmaya başladı, bakışları çürüyen kamaradaki her yüzeyin üzerinde geçişiyordu: masa, mobilyalar, köşeler, yer döşemeleri. "Macellan'ın romunu sakladığını gizli bir bölme olmalı," dedi Nate ve dizleri üstüne çöküp elleriyle zemin döşemelerini yokladı. "Ben çocukken abim bana bundan bahsetmişti."

Ayak sesleri ana güvertede duyuldu, eski tahtaları ağır botlar gıcırdatıyordu.

"Gizli bir bölme mi?" diye fısıldadı Sully kalbi bir an atmayı ihmal ederek. "Canlarımızı bir uyku masalına bağlıyorsun?"

Gemide daha çok sayıda adam toplanıyordu, derken Nate'in ittiği yıpranmış kalaslardan biri hareket ederek ucu kalktı. Sully ile Nate birbirlerine baktılar ve Sully çocuğun yanına diz çöküp onun saklanma deliğini açığa çıkarmasına yardım etti.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Yuh be. Aşağıda yeterli genişlikte bir sığınak vardı, küvet kadar olsa da daha derindi, Gullwing'in bagajından da büyüktü. Oturmaları gerekecekti ama Tanrı'ya şükür kucaklaşmaya gerek yoktu. Duvarlara dayanmış küçük fıçılar, birkaç toprak çanak, bir iki çürüyen kitap vardı.

Önce Sully atlayıp nesneleri kenara çekti. Nate yanına atladı ve birlikte kalasları geri yerlerine koydular. İşlemi hızlandırmak için aşağı sallanan birkaç paslı zincir parçası vardı.

Tam son kalasın yerine oturduğu saniye biri kamaraya girdi. Ağır ayak sesleri başlarının birkaç santim üstünde gıcırdadı, ince tozlar aşağı dökülerek ıslak giysilerine yapıştı. Adam bir dakika durdu, sonra pat pat geri dışarı çıktı.

Nate, Sully'yi dürttü, Sully aşağı sızan ince ışık çizgilerinde Nate'in duru kahverengi içkiyle yarım dolu tıpalı bir şişeyi uzattığını şöyle böyle görebildi. Gözleri az ışığa alışınca çocuğun suratındaki sırıtışı da görebildi.

Evet, evet, haklıymışsın, diye düşündü Sully, hiç siniri bozulmuş sayılmazdı çünkü Braddock'ın ayakçılarının gemileri aramaları biraz sürecekti ve çocuk ona can sıkıntısının devasını uzatıyordu. Artı, en iyi fikirlerinin bir kısmı içerken aklına gelmişti. Tıpayı çıkardı, çok ses çıkarmamaya çalışarak çok eski romdan dolu bir yudum aldı ve ıslak koluyla ağzını sildi. Biraz şerbetsiydi ama daha kötülerini içtiği olmuştu.

Çocukla kurumuş eşyalara dayandılar ve yeni adamların gemiye çıkmasını dinleyerek beklediler.

BELONGS TO KIKTOS TEAM

Braddock bir saatin çoğunu *Victoria*'nın kaptanını telsizle arayarak, neye ihtiyacı olduğunu açıklayarak ve listeye ekleme yapmak için tekrar arayarak geçirdi. Kaptan başta Moncada'yla konuşmayı talep etti ama Braddock ona ne bulduklarını söyleyip pay teklif ettiğinde tavrını değiştirdi. Devreye altın desteği girince işlerin sonuçlanma biçimi ilginçti.

Helikopter vinçler gelmekteydi, *Victoria* da yoldaydı ve gemide alan açılıyordu, Braddock durumdan memnundu. İskoç'un *Concepción*'dan kumlara atlayıp elinde altın bir kemerle ona yürümesini seyretti. Güvertelerin altında hazineyi bulacaklarını biliyordu ama bir parçasını ilk defa görmekteydi.

İskoç ona ağır kemeri verdi. Braddock ağırlığına, kalın, süslü tasarımına gülümsedi. Ayıklanacak, tasnif edilecek ve değer biçilecek çok kıymetli eserlerle dolu *fıçılar* vardı. *Binlerce parça.*

"Bulucaz onları," dedi İskoç o daha sormadan tek sorusunu cevaplandırarak. "Gemideler he. Ceplerni doldurup da gidivercekler."

Braddock harika kemerin ağırlığını tarttı. "Gözünüzü dört açın. Sully söz konusu altın olduğunda hamamböceği gibidir."

İskoç başıyla onayladı ve geri gemiye döndü. Braddock obruktan yaklaşan helikopterlerin gürültüsünü duyabiliyordu, askılar ile halatlar ve onları takacak daha çok adam getiriyorlardı. *Victoria*'nın kaptanı doğru düzgün bir mühendis bulamamıştı – yaptıkları kıyısından köşesinden bile yasal değildi– ama helikopter ekipleri kargo taşımaya alışmıştı, operasyonu en iyi nasıl kuracaklarına dair bir fikirleri olacaktı. Karaklar beş yüzyıl boyunca kendi

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ağırlıklarını taşımıştı, herhalde yine dayanırdı. Gerçi *Victoria*'da parçalansalar bile altınlar yine Braddock'ta olacaktı.

Dayanacaklar. Sen kazandın, hepsini. Av bitti ve kazanan sen oldun. Braddock neredeyse kusursuz bir mutlulukla iç geçirdi. Tek pürüz Sully'nin nereye gittiğini bilmemekti ama onun planları her neyse çok geç kalmıştı işte. Braddock kargo gemisine Macellan'ın sancak gemisi *Trinidad* üzerinde gitmeye karar verdi, dikkatlice kaldırılmasına nezaret etmek daha iyi olurdu… ve bu ona envanter çıkarmaya başlama fırsatı verirdi.

Braddock elinde kemerle gülümseyerek, pilotların gelmesini bekleyerek obruğu seyretti.

Nate'in çok eski romu yudumlayan ve sanki bir maçın başlamasını bekliyorlarmış gibi arkasına yaslanmış hâlde ara ara kendi düşüncelerine kaş çatan Sully'ye söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Gemide seslenen adamları duyabiliyorlardı ve iki defa tam tepelerinde yine botlar güm güm yürüdü. Adamlar silah güvertesine ulaşıp dökülmüş fıçıları bulduğunda heyecanlı ulumaları duydular. Nate, Braddock Sully'nin peşinden girerse bunun onların lehine olabileceğini düşünmüştü. Çoktan gelip gitmişler gibi görünebilirdi.

Ki yapmamız gereken de bu: toz olmak. İşinin ehli biri aramayı devraldığında saklandıkları yer öğrenilecekti. Gece çöktüğünde kıçtan aşağı inebilirlerdi. İskele ve sancak taraflarında ağır merdivenler vardı ve onları etrafta dolaşan tetikçilerden gizleyecek mağara duvarına da yakındı. Asıl sorun obruğa çıkmak olacaktı; Braddock'ın çıkışı korumasız bırakması son derece olasılık dışı geliyordu. Karanlıkta yüzerek uzun yoldan gitmeleri gerekebilirdi ki bu da kesinlikle berbat olurdu. Endonezya sularında yüzden fazla köpekbalığı türü vardı.

Nate altınları neticede Braddock'ın alması düşüncesinden hiç hoşlanmasa da ekipman ondaydı –Nate gelen helikopterleri ve mağarada yankılanan yeni insan seslerini duymuştu– ve bu korkunç biçimde kaçınılmaz görünüyordu. Nate onun Sam'e yaptığı için ölmesini istiyordu ama katil olmak istemediğini anladı, o öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soğukkanlı değildi. Nefsi müdafaa anlaşılabilirdi ama bir intikam cinayeti planlamak iyi hissettirmiyordu işte. Ayrıca dışarıdaki eli silahlı beyler kalabalığıyla bunu yapmanın bir yolunu göremiyordu. Geri çekilmesi, toparlanması gerekiyordu. Kanuncuları onun üstüne salmanın inanılmaz bir cazibesi vardı. Braddock hapiste kök salıp sonra da orada çürüyebilirdi.

Nate ihtiyaç duyduğu şeyi çoğunlukla aldığını düşünüyordu. Onun için bu küçük kumsaldaki o Sam'le ânı, sadece ikisi ve mucizevi keşifleriydi. Nate, *Concepción*'a hayret ve hayranlıkla binmiş, muazzam gemiyi araştırırken içindeki çocuğun ağzı keyifle açık dolaşmıştı. Sam de yanındaydı.

Sully gelip batırana kadar. Nate, Sully'ye bir baktı, o da kaşlarını çatmış hâlde dudaklarını çiğniyordu. Sully puştun teki olsa da Moncada veya Braddock gibi kötü biri değildi. Ve mevcut koşulları düşünüldüğünde Sully'nin iflah olmaz bencilliği faydalı bir araç sayılırdı.

Birkaç paha biçilmez esere yok diyecek *de değilim.* Sully altınların bir kısmıyla çıkabilmenin bir yolunu bulursa Nate kulak vermeye hazırdı. Gerçi helikopterler epey gürültülüydü. Gürültü dinene kadar konuşamayacaklardı. Bütün gemi sesle titreşir, gıcırdar ve yer değiştirir gibiydi. Güvertede bir oraya bir buraya bam güm giden, kalaslar üzerinden bir şeyler taşıyan adamlar vardı.

Gemi ansızın altlarında yuvarlandı, pruvası kalkarak onları arka duvarda birbirine çarptı. Dört bir yanlarında çok eski tahtalar titriyor ve inliyordu.

Ne oluyor lan?

Nate, Sully'ye baktı ve ikisi birden yukarıdaki gevşek kalaslara uzandılar. Üç tanesini çıkarmışlardı ki gemi geri yuvarlanıp gövdesi yeniden yere kondu.

Delikten çıktılar, Sully paslı bir gemi penceresine gitti. Nate arka pencereden dışarı bakıp bulanık camda gözlerini kıstı. *Halat mı şu? Çok kalın, kablo gibi bir şey veya–*

Concepción öne yatınca kıçı kalktı. Nate masaya tutunup helikopter motorlarının gürültüsünde dışarıda bağrışan adamları dinlerken üst güvertede çerçöp yuvarlanıyordu.

"Tanrım," dedi Sully. "Gemileri uçurarak çıkarıyor, biz de gemilerle gidiyoruz."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate, Sully'nin penceresine koşup dışarı baktı. Bir saniyeliğine geminin hareket ettiğine dair tuhaf bir izlenime kapıldı... ama yanlarında, yıpranmış gövdesinin altında dört devasa naylon askıyla yükselen *Trinidad*'dı. Sekiz devasa halat isyan eden tahtaların çevresinde zorlanıyor, hep birlikte obruğun üstünde bir yere çekiliyordu. Güverte üstündeki uzun kürek ve çubuklu tetikçiler karak gemisinin kaba taş duvarlara çarpmaması için mağara duvarlarını ittiriyordu.

Bak bu işleri değiştirir işte. Karanlıktan sonra, altınlarla veya altınlar olmaksızın sıvışıp kaçamayacaklardı.

Silah, bize silah lazım. Top güvertesinde palalar, bordalama kancaları falan filan vardı. Makineli silah bulunmasa da hiç yoktan iyiydi. Nate'in henüz bir planı yoktu ama hayatta kalmak akıllıca görünüyordu. Hiç olmazsa güvertedeki tetikçilerden birkaçını indirebilirlerse onlara yönelmiş daha az silah olacaktı ve daha az silah kulağa bir gelişme gibi geliyordu.

Ya sonra ne olacak? Yine Braddock'ın ellerinde olacaksınız. Sizi helikopterden vuruverecek ya da sonunda yere koyduklarında geminin etrafını saracaklar.

Nate onu buraya kadar neyin getirdiği hatırlayarak sinir bozucu gerçeklikten silkindi. *Başarana kadar başarıyormuş gibi yap.*

Nate arkasında Sully'yle yüklüğe yöneldi, gövdenin altından askılar geçirilip *Concepción* yine sallandığında ikisi de ileri fırladı. Sully duvara yapışıp küfretti. Tahtaların yerinden çıktığını, parçalandığını duyabiliyorlardı. Braddock kafayı yemişti, karakları aşırı hasar görmeden çıkaracağını sanıyordu. Neden bu riske giriyordu?

Çünkü paramparçayken bile yüzlerce milyon ederler. Tarihi eserlerin içine sıçmak süper yasa dışıydı, Braddock kolluk kuvvetleri keşiften haberdar olmadan kaçmak zorundaydı. Sağ salim gidince başını beladan kelimenin tam anlamıyla fıçı fıçı altınla kurtarabilirdi. Karşı çıkan herkese rüşvet yedirebilir ya da onları yok edebilirdi. Nate onun motivasyonunun hazine değil hazinenin ona vereceği güç olduğunu düşündü. Braddock'tan daha fenası *yoktu.*

Sully'yle yüklüğün içine yarı düştüklerinde *Concepción* yine kalktı, altın yığınları akan yığınlar hâlinde şıkırdadı. Nate aletler

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ile dağınık silahlara bakındı, çoğu pas tutmuştu. Kör bir uzun bıçak, yamuk kancalar, asılı olmayan birkaç pala vardı… Nate palalardan birini kaptı, kabzası elinde sağlamdı. Kıvrımlı kenarı oyuk oyuk olmuşsa da hâlâ büyük ölçüde keskindi. Som altından bir sopa görünce bıçağı kenara koydu.

"Bu iş görür," dedi Nate sopayı tartarak. "Hadi gidip ne oluyor bir bakalım."

Sully'nin ne bulduğuna bakmak için döndü ama Sully ıslak çantasına hazine tıkmakla meşguldü.

"Ciddi misin? Bütün gemi bunlarla dolu," dedi Nate.

"Ne olur ne olmaz," dedi Sully, çantaya bir avuç ışıl ışıl altın daha atıp çantayı omzuna çekti.

Sonunda başını kaldırdığında Nate'in sopasını gördü ve kapıp silahın ağırlığını beğeniyle baş salladı. Nate geri almak üzereydi ki *Concepción* etraflarında sarsıldı… ve beş yüz yıldır yattığı gölgeli kumsaldan ayrıldı. Karak gıcırdayıp çatladı ve yukarı döndü, askıları üzerinde yer değiştirerek yükseldikçe sabitlendi. Yukarıdaki güvertede adamlar birbirlerine bağırıyorlardı.

Tartışmanın sırası değildi. Nate palaya uzandı, onun yoluna çıkan kim olursa tetanos bulaştırmaya hazırdı. *Yar!**

Sully'ye kafa salladı, o da aynı şekilde karşılık verdi ve merdivenlere yöneldiler.

Sully çocuğun arkasından Nate'in ona verdiği sopayı kavrayarak geri yukarı çıktı. Çantası ağırdı ama dert etmiyordu. Sıradaki hamlenin ne olacağını bilmek mümkün değildi, bir ağacın üstüne falan atlayabilirlerdi; Sully'nin hiç olmazsa bir tadımlıkla ayrılması gerekiyordu, yoksa amaç neydi ki?

Nate onu top güvertesinin üstündeki tavanı alçak kattaki güverte kapaklarından birine götürdü ve ikisi birden yukarı bakıp yosun tutmuş tahtaların örgüsünün arasından giren parlaklığa gözlerini kırpıştırdılar. Nate kapağı açtı ve dışarı göz attılar.

* Popüler kültürde artık klişeleşmiş bir korsan ünlemi. *–çn*

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Frengi delikleri üzerinde aralıklı konumlanmış tetikçiler vardı, piyasadaki muhtemelen en güçlü helikopter olan devasa bir Mil Mi-26 Halo helikopterinin çektiği gemi obruktan yükselirken kaya duvarları uzun küreklerle itiyorlardı. Geminin çevresindeki askılar devasa zincirlere takılı halatlara bağlıydı, zincirlerin her bir halkası Nate'in kafasından büyüktü, halkalar helikopterin karnında bir çelik levhaya, onları güçlü rüzgârla sarsmamak için yeterince yükseğe takılmıştı.

Sully acil olan soruna odaklandı. Dört tetikçi sayıyordu ama görüş alanı açıyla sınırlanmıştı: aralıklar istikrarlı gidiyorsa altı kişi olabilirdi. Adamların hepsi gemiyi uzak tutma oyununa katılmak için silahlarını askılarına asmıştı. Çocukla dışarı tırmanabilir ve güverteye yığılmış birtakım yeni kasalarla ve gemi duvarının açısıyla büyük ölçüde gizlenebilirlerdi. Artı, gemi direkleri devasaydı, saklanacak epey yer vardı.

Birkaç tetikçiyi indirip pilotu taraf değiştirmeye ikna edersek... Hiçbir şey son hâlini almamıştı, yine işleri tersine çevirmenin bir yolunu bulabilirlerdi.

Concepción kayaları aştı ve güneş ışığına çıkarak kurtulduğunda helikopter motorlarının savurduğu ağaç tepelerinin üzerine hızla yükseldi. Göz alan deniz sallanan karak gemisinin önünde deniz mavisinden ışıl ışıl bir enginlik hâlinde açıldı, kayalık tepeler altlarında kayboluyordu.

"Macellan'ın hiç böyle bir manzarası olmamıştı," dedi Nate beğeniyle.

İşte böylesi daha iyi. "Seni nerelere nerelere götüreceğimi söylemiştim, evlat."

Nate palasını kaldırdı. "İsyana var mısın?"

Sully kendini sırıtırken buldu. Bu adamların Bostonlı korsanların karşısında hiç şansı yoktu. "Hadi bu gemiyi ele geçirelim."

BELONGS TO KMKISS TEAM

Trinidad ormanın epey üzerinde uçarken *Concepción* pürüzlü obruktan yükselerek aşağıda ağır ağır ortaya çıktı. Braddock *Trinidad*'ın sallanan güvertesinin küpeştesine dayandı, Hugo yanında küçük geminin güneşli ormana doğru yükselişini seyrediyordu. Gemi yerden sağ salim kalkar kalkmaz Braddock pilotlarına *Victoria*'ya gitmesini söyledi.

Helikopter parlak mavi denizin üzerinden batıya yöneldi, karak gemisi onu kucaklamış devasa askılarda gıcırdıyor ve sallanıyordu. Güvertedeki adamlar gülüyor ve bağırıyordu, Braddock da kendini sırıtırken buldu. Gemiler çok güzelce bir arada duruyordu, güneş sıcak ve parlaktı ve Braddock, Demar'ın güneybatı köşesinde demirlemiş *Victoria*'yı buradan görebiliyordu.

Şimdiye demir almış olmalı. Braddock telsizine konuştu. "*Victoria, Trinidad* konuşuyor, yükü almaya hazır mısınız, tamam?"

Sözlü bir cevap yerine kargo gemisinin güvertesinden bir işaret fişeği ateşlenerek mavi gökyüzünde harika bir çizgi çekti.

"İşte bu kadar, Hugo," dedi Braddock. İskoç yukarıdaki helikopterde gitmeyi seçmişti ama Braddock onun da sırıttığını biliyordu. Artık mesele sonuçlandığından, başarısına dört elle sarılabilirdi. "Bunlar bizim. Hepsi."

BELONGS TO KINDIS TEAM

Nate kapağı itip açtı ve kılıçları savurmaya hazır hâlde dışarı çıktılar ama tetikçiler hâlâ küpeştelerin üstünde yüzlerinde aptal, şaşkın sırıtışlarla geçen ağaçlara öyle bakıyorlardı. Önlerinde uzun, zayıf bir adam vardı. Adam belki üç kiloluk üç top güllesinin arkasında duruyordu…

Bıçağı takarak başlamak istemiyorum, diye düşündü Nate yürümeye koyulmuşken. Ağır güllelerden birini yerden kapıp adam ne oluyor diye tam dönerken uzun adamın başına savurdu.

Bam, adam küpeştenin üstünden yere düşerken bağırarak ve küfrederek devriliverdi, şimdi helikopter ormanın tepesine yükselirken daha uzakta kalmıştı.

Nate döndü ve arkasında tıknaz bir başka adam vardı, ona çakmak için yumruğunu çekmişti–

–ve Sully müstakbel yumrukçuyu, darbesinin arkasında ağır yükten dikişleri zorlanan sırt çantasının bütün ağırlığıyla gafil avladı. İri adam küpeştenin üzerinden yuvarlandı.

İkisi inmişti ama şimdi diğer tetikçiler başlarını çevirmiş, küreklerini atıyor ve savunmaya koşturuyorlardı.

"Sen Donanma'da görev yapmışsın, tavsiyen var mı?" diye sordu Nate.

"Var, ölme," diye Sully yanıtlayıp çantasını bıraktı ve ikisi birden savurma ve saplama hamleleriyle hücuma kalktılar.

Nate tetikçilerden birinin bacaklarına nişan alarak bir fıçıyı devirdi ve kılıcıyla bir kızıl saçlının ellerinden tüfeğini düşürdü, gemi şimdi suyun epey üzerinde, batıya doğru gıcırdıyordu. Nate ana direğin güverteye dökülen kalın ağlardan çok eski bir dökümü olan yelken takımını kavradı ve şok içindeki kızıl kafanın yanından salınarak geçti, yarı çürümüş halatlar elinde yapış yapıştı. Fıçı Adam'a havadan tekme geçirdi, adam küpeşteye yapışıp içinden geçerek ta aşağı kadar bağırdı.

Rüzgâr ıslık çalarak esiyor, helikopterin ağır gümbürtüsü tepelerinden vuruyordu. Nate, Kızıl Kafa'nın Sully'ye hücumunun önüne tökezledi, Sully de birini kana bulamış ve düşen bir silaha hamle ediyordu–

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate ağırlığını indirdi ve tekme atarak Kızıl Kafa'yı yana devirdi. Adam küpeşteye vursa da üzerinden devrilmedi.

Sully'nin çantasını bir iki metre önündeydi. Nate kalın kayışları yakaladı, çantayı havaya kaldırıp çevirdi–

–ve Sully çantayı yakaladı, Kızıl Kafa, Nate'i yakalayıp onu gıcırdayan parça parça küpeşteye atacak fırsatı bulmuştu.

Sully bere takmış bir adamın omzuna vurdu ve sonra onun koluna vuracak kadar yaklaşan, eli Glocklu alaycı bir insan azmanının üstüne koştu. Ayakçı, yarı otomatik tabancasını bırakıp Sully'ye vahşice yumruk savurarak kolunun üst kısmına sağlam bir darbe geçirdi, kolunu hissizleştirecek kadar sert vurmuştu.

Sully sopayı ileri geri savurarak adamı geriletti ve adam yerde yuvarlanan bir top güllesine takılıp küpeştenin üstüne düştü. Sully altın sopayı bıraktı ve onun üstüne hücum etti. *Ağırlığını indir ve* kaldır–

İri adam planlandığı gibi kalktı ve küpeşteden aştı, suya düşmesinin sesi helikopterin gürültüsünde kayboldu.

Sully atılan Glock'a hamle edip tam başını kaldırdığında Nate'in koşan bir tetikçiyi tekmeleyerek dengesini şaşırttığını gördü. Bir saniye daha geçse Sully çiğnenecekti. Çocuk öne sendeledi ve yerden Sully'nin sırt çantasını kaptı–

ALTINLARIM! Sully düşünmeden sadece çantayı havadaki yolunun yarısında kaptı ve tetikçi Nate'in ayaklarını yerden kesip onu küpeştenin üstüne vurdu.

Of olmadı, diye ayıktı ve çantayı tetikçinin güneşte yanmış ensesine savurdu, derinin gerilme biçiminden *hiç* hoşlanmamıştı. Nate çantanın geldiğini gördü ve eğildi, tetikçi küpeştenin üstünden havaya yuvarlanıp kaya gibi düştü.

Sully boş güvertede etrafına baktı, uzun kalaslar güçlü güneş ışığı altında parlıyordu. Çok sayıda kasa devrilmişti, biraz da kan vardı… mizana direğinin bağlarından biri kopmuştu; pik yelkeni

BELONGS TO KAKIOS TEAM

lekeli parçalar hâlinde dümenin üzerinde asılı duruyor, rüzgâr estikçe dalgalanıyordu.

Nate ağır nefeslerle ayağa kalktı. "Şu helikopteri ele geçirmen gerek."

Sully yukarıdaki Halo'ya baktı. Tepedeki devasa zincirler ana direğin üst platformundan çok da uzak sayılmazdı. Direği birazcık eğebilirse…

Çıkar onu aklından, bu defa paraşüt yok.

"Yıllardır uçmadım ben," dedi Sully.

"Altınları ne kadar fena istiyorsun?" diye sordu Nate.

Ah, hem de ne fena. Sully anlatamazdı bile. İlerilerinde uzakta, bulutsuz mavilikte giden *Trinidad*'ı görebiliyordu. Braddock'ın gemisi vardı, onun niye olmayacaktı?

Bizim gemimiz, diye düzeltti kendini. Çocuk şartları belirleyip elli elli demiş ve Sully de kabul etmişti. Ama o zaman Nate her şeyi kendi başına çözmüştü. Sully sadece onu ödüle kadar takip etmişti. Ve çocuk helikopter uçurmasını bilmiyordu.

Kimse ödül için uğraşmayacaksın demedi. İşe koyulsan da iyi edersin.

Sully çantasının dış gözünün kapağını açıp küçük düz kutularındaki kulak telsizlerini çıkardı. *Tanrı'nın hakkı üçtür.* Birini Nate'e verip ışığının açık olduğunu kontrol ettikten sonra diğerini kulağına geçirdi. Jakarta'dan sonra talimatları baştan okumuştu.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi ve çantayı sırtında ortaladı. Güçlüydü, spor salonuna giderken hâlâ ağırlık kaldırıyordu ama Halo'ya ulaşmaya çalışmak zahmetli bir iş olacaktı. Üstelik ana direk de imkânsız derecede uzun görünüyordu…

Git hadi. Yarısına ulaşamadan Braddock inecek!

Sully halatları kavrayıp az değil beş yüzyıldır bir mağarada bekleyen, elini ve ayağını koyacağı yerlere uzanarak tırmanmaya başladı–

"Baksana, Sully," diye seslendi Nate ve Sully arkasına baktı. Çocuğun ifadesi ciddi ve samimiydi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

"Düşme," dedi Nate.

"Pozitif desteğin için teşekkürler," diye mırıldandı Sully ve geri tırmanmaya koyuldu.

Sully ana direkten yukarı çıktı, güçlü olsa da sırtında o çantayla üç metreden sonra nefes nefeseydi. Nate olsa çantayı bırakırdı ama Sully kafadan kontaktı.

Hepimiz bazen biraz delirириz, diye düşündü ve şimdi bir zamanlar aştığı denizin epey üstünde usulca güneye süzülen yelkenli geminin çevresinde döndü. Helikopter havası gıcırdayan güvertenin üzerine esiyordu. Palayı aldı ve kıç kamarasına yönelip sağlam bir meşe merdivenden dümene çıktı.

Mizana direği güverteden yukarı çıkıyordu, devasa, kadim dümense hemen onun ve kıçın arasındaydı. Kamara kapısının önünde gerçek bir ırgat vardı, bu yanlarında tahta kolları olan kalın bir kütüktü. Denizciler demiri yukarı çıkarmak için bunu çevirirdi.

Nate kılıcı bıraktı ve dümene çıkıp ellerini yuvarlak kulplara direksiyon tutar gibi koydu. Alt yelkenlerden biri düşmüştü ve rüzgârda ıslık çalıyor, tepede yırtılmış şeritleri dalgalanıyordu. Sarsılan geminin üzerinden baktı, iskele tarafında volkan dikiliyor, sancakta sonsuz deniz gidiyordu.

Doğuda bir kayalık adalar zinciri vardı, Chloe'yi yağmaya oraya yollamıştı. Nate volkanın ötesine gözlerini kıstı. Kristal mavilikte uzakta birtakım koyu şekiller gördü. Anlamak zordu, sulardan yansıyan güneş kör ediciydi.

"Sully, sola, şu adaların içine yönelirsek bence onları kaybedebiliriz."

Nate başını kaldırdığında Sully'nin güvertenin belki yirmi metre üstünde olduğunu gördü. Yaşlı bir adam için bayağı hızlıydı. Dengesiz görünen gözcü yuvası ondan sonra yedi metre yukarıdaydı ama helikoptere bağlı devasa zincirlerle çevrelenmiş-

BELONGS TO KMKISS TEAM

ti. Soldaki zincir çifti tam direğin üstünden geçiyordu ve epey yukarıdaki helikoptere takılmıştı; o da bir yedi metre yukarıda gibiydi? On muydu? Nate güverteden seçemiyordu.

"İskele tarafı," dedi Sully nefes nefese. "Adalar. Tamamdır."

"Herkes vazife başına!" diye bağırdı Nate ve dümeni çevirdi. İnlese de boyun eğdi. "Demir alın ve mayistrayı açın! Gemiyi çevirmeye hazırlanın, seyir hâlindeyiz!"

"Hey, dünyanın kralı," dedi Sully nefes nefese. "Dikkatin dağılmasın!"

"Of yapma be abi, alt tarafı biraz eğleniyordum," dedi Nate ve dümeni tekrar çevirdi. Muhtemelen eskilikten kırılganlaşmış görülmez bağlantıların gerilimini hissedebiliyordu. Kuyruk dümeni dönüyor muydu? *Ne acayip bir şey ya.* Başka denizcilik terimleri için beynini karıştırsa da sadece *alt güverte* geliyordu, onu da bağırmak çok fiyakalı değildi. *Seren cundalarının başına?*

Sully gözcü yuvasına ulaşmıştı. Nefes nefese yuvaya tırmanıp bir elini en yakındaki zincire uzattı. Aralık belki üç metreydi. Direğin en ucuna çıkabilirse aralık onun yarısıydı–

Yaralı bir tetikçi elinde bir palayla aşağıdaki güverteye sarsakça çıktı. Başında bir bere vardı *–bu havada mı?–* ve dümende Nate'i gördüğünde dişlerini çıkardı.

Nate zafer ilan etmeden önce keşke tetikçileri saysaydık diyerek kendi palasının kapıp aşağı atladı.

Tırmanış tam bir kâbustu. Sully'nin en üstteki platformun dengesiz, çürümüş kenarında durması ve en yakındaki zincire *atlaması* gerekti, siktiğinin zincirini de az daha kaçırıyordu çünkü sırtındaki çanta çok ağırdı. Sully kendini soğuk metale sardı, derin bir nefes aldı ve tırmanmaya başladı. Halkalar iyi basamak görevi görüyordu ve çok sayıdalardı, tutulacak da çok halka vardı.

Yukarıda zincirler bir buçuk metre eninde geniş, yuvarlak bir beyaz levhaya takılmıştı ve onun arkasında Halo'nun sert çeliğin

BELONGS TO KAKIOS TEAM

kıvrımlarıyla yarı yarıya örtülmüş hâlde iniş merdiveni vardı. Doğruca kabin-taksim-kokpite çıkıyordu.

Sully kendini levhaya çıkarmak için iyice tutundu, rüzgâr ve helikopterin kükremesi kulaklarına saldırıyor, giysilerini çekiştiriyordu. Beyaz boyalı çeliğin üzerinde dizleriyle emekledi, merdivenin alttaki basamaklarına dokundu ve nefes nefese ayağa kalktı. Kendini helikoptere hissiz parmaklarla çekti.

Helikoptere çıkarken gördüğü tek insanlar pilotlardı. Sully hemen yardımcı pilotun üstüne saldırıp onu koltuğundan kapıya itti. Etrafından uzandı ve kapı kolunu çekti.

Yardımcı pilot dışarı uçtu. Pilot bir silah çekiyordu–

Sully pilotun bileğine vurarak hamlesini kesti. Silah yere takırtıyla düştü ve helikopter dalışa geçti.

Tetikçi iyi mücadele ediyordu ama hızla yoruluyor, savurma hamleleri beceriksizleşiyordu. Omzunda kan vardı ve beresinin altından da sızıyordu. Nate kılıçların çarpışmasına heyecan içinde geri sıçradı–

–ve derken ikisi birdenbire düşüp yıkıldı.

"Sully? Sully!" Nate dehşet içinde yukarıdaki hızla düşüşe geçen helikoptere, toplanan zincire ve kablolara baktı; diğer bir yandan bir adamın düştüğünü gördü, arkasından devasa makine yukarı kalktı.

Nate ile bereli tetikçi denizciler gibi savrulmuşlardı. Kablolar zorlandı, müthiş bir tiz ses çıktı ve ardından güverte aşağıdan bam diye yukarı çıktı, ani momentum kaybına bin kalas birden karşı çıkmıştı. *Concepción* ileri atıldı, helikopter onları geri Demar'ın üzerinden doğuya doğru sallandırdı.

BELONGS TO KMTGS TEAM

Sully bira göbekli bağıran pilotu dışarı attı ve koltuğa atlayıp kolu kavradı.

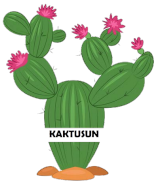
"Hadi bakalım Victor, yaparsın sen," dedi ve düşüşlerini kalkışa çevirmek için elinden geleni yaptı.

"Siktir! Bu kadar butonu ne zaman eklediler?" diye mırıldandı. Kontrol kolu aynıydı ama kuyruk ve burun kaldırma kolu farklı, yön kolununsa hiç alakası yoktu. Ayaklarını arka rotoru kontrol eden pedallara dokundurdu. Birkaç sallantı oldu ama sonra dombili kuşu aşağı yukarı doğru yöne çevirdi. Karak gemisinin ağırlığının çok az ilerisinde kalarak ileri çıktı. Muhtemelen aşağıdaki eski tahta için önerilenden hızlıydı ama biraz acelesi vardı. Olabildiğince çabuk şekilde Jo Braddock'tan uzaklaşmaları gerekiyordu.

Sully kaptanın tabancasını yardımcı pilotun koltuğuna, altınlarla dolu sırt çantasına koydu ve pilotun kulaklığını başına geçirdi. Kontroller tanıdık gelmeye başlıyordu. Ama konsol çok daha karmaşıktı ve fazladan bir pedal var gibiydi...

İşi kavrayacaksın. Sully sırıttı. *Concepción* resmen onlarındı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Trinidad, Victoria'nın yakınında havada duruyordu, güverte açılmış, tayfa onlara gel ediyordu.

Braddock arkasına baktı ve ikinci helikopterin düşüp sonra da düzelerek doğuya döndüğünü gördü.

Hazinesinin yarısının ormanın üzerinde ip ucunda uzaklaşmasını seyrederek şok içinde telsizin iletme tuşuna vurdu. "Sen ne yapıyorsun be?"

"Altınlarınla kaçıyorum," diye yanıtladı Victor Sullivan, pilotların kanalından. "Asıl *sen* ne yapıyorsun be?"

Braddock dürbününü kapıp vinç helikopterin kokpitini buldu.

Sully sanki onun izlediğini biliyormuş gibi şöyle ona doğru bir öpücük attı.

Seni. Piç. O çalabiliyorsa Braddock da geri çalabilirdi. Yukarıda *Trinidad*'ı taşıyan helikoptere bakıp telsizde kanal değiştirdi. "O gemiyi takip edin."

İskoç cevap verdi, "*Viktoriya*'ya altı yüz metire var, inicez şimdi!"

Braddock genelde İskoç'u dinlemesi gerektiğini bilirdi, o serinkanlılığını korurdu ama Sully *onun* parasıyla kaçıyor ve üstüne gülüyordu. Braddock bunu hazmedemezdi.

"Victor Sullivan benim altınlarımın bir *gramıyla* kaçmayacak," dedi Braddock ve tonu beklentilerini yansıtmış olmalıydı. Halo helikopterleri geniş bir daire çizdi ve onun peşinden gitti.

Yanında Hugo bir elini küpeşteye koydu, *Trinidad* ormanlın üstünden uçarken rüzgâr hızlandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nate kanaması olan tetikçiyle aynı anda ayağa kalktı.

"Dayan, evlat," dedi Sully ve sonra Sully onları birden ortaya çıkan bir kayalıktan geçirirken güverte lunapark balerini gibi döndü, Nate'i bir yelken takımı yığınının üstüne fırladı.

Tetikçi, Nate'e doğru sendeleyip küçük bir fıçı aldı ve başının üstüne kaldırdı–

–ve gemi yine sertçe dönüp ikisini birden sancak küpeştesine, toplarının birinin yanına attı. Şimdi sarkaç gibi hareket eden gemi geri döndüğünde tetikçi kayarak uzaklaştı. Nate küpeşteye tutundu ve topu direklerin arasına bağlayan halatlara asıldı. Yıpranmış lifler tırnaklarının arasına giriyordu.

Ağır metal silindir serbest kalınca Nate onu teşvikle itti. Top, güverteden yuvarlanıp Beresi Kanlı Adam'a vurarak onu küpeştenin içinden bir *çatırt* sesiyle itti ve arkasından düştü.

Geminin bir başı kalkmaya devam etti ve Nate ansızın güverte döşemelerinde kayıyor, topun açtığı yeni güzel deliğe doğru sıçraya sıçraya gidiyordu. Dönüp güverteye tırnaklarını geçirdi, botlarının havaya vurduğunu hissetti, güvertenin uzaklaşarak küçüldüğünü gördü ve kollarını tam ileri çıkardı.

İki yanındaki küpeşteyi kavradı ve kendini geri güverteye kaldırırken Sully salınışları kontrol altına aldı. Güvertenin delice gıcırtıları azaldı. Nate bir nefes aldı, yutkundu, güneye baktı–

Amanın.

Sallanan güvertesinde nokta hâlinde adamların görüldüğü *Trinidad* onlara doğru geliyordu. Daha büyük gemi ansızın hızlı, sert bir çıkışla yaklaşmaktaydı, pilotlar helikopterlerini Sully'den çok daha iyi yönlendiriyordu. Nate gemide Braddock'ı gördüğüne yemin edebilirdi, ani bir platinyum sarısı ve parlak siyah giysiler hâlinde görünüvermişti.

"Sully, galiba gemilerini geri istiyorlar," dedi Nate.

"Farkındayım," dedi Sully ve *Concepción* ileri yükseliverdi. Nate sağlam bir küpeşte parçasını yakalayıp tahtaların daha

BELONGS TO KMTGS TEAM

sağlam sabitlendiği kıç tarafına doğru ufak ufak ilerledi. Nate gövdenin dibindeki kolların çatırdadığını duydu ve ardından güverte yine yukarı doğru sert bir çıkışla büyük gemiye yaklaştı. O *kesinlikle* Braddock'tu, sancak tarafından yaklaşıyordu ve tetikçileri Nate'e silahlarını doğrultmuştu.

Bana!

Nate ana direğe atlayıp arkasına yuvarlandığı sırada mermiler güverteye saçıldı, toplardan tın diye sekti, yumuşak tahtaların içinden geçti.

"Sully, onlardan uçarak kaçmayı düşündün mü?!"

"Sen ne yaptığımı sanıyorsun, evlat?"

Trinidad onların konumuna paralel oturmuş, biraz üstlerindeydi ama Nate'in Jo Braddock'ın, "Ateşi kesin!" diye haykırdığını duyacak kadar yakındalardı. Sully, büyük karak hemen yanı başlarındayken onları Demar üzerinde doğudaki bozuk şekilli adalara doğru uçururken Braddock'ın sesi yankılanarak yayılıyordu. Öfkeden deliye dönmüştü. Nate hâlâ onun bağırdığını duyabiliyordu.

"...borda kancalarını kullanın! Drake denen çocuğu ve Victor Sullivan'ı ne şekilde olursa olsun..."

Öldürün, diye Nate kükreyen helikopterler onun sesini bastırırken yerine bitirdi, *Klişeden ölen var–* ve bir göz atma riskine girdiğinde naylon halatların ansızın *Trinidad*'dan fırladığını gördü, ateşlenen kancaların sesi de hemen bir saniye sonra geldi. Birkaç ıskalama olsa da üç siyah halat kırılgan küpeştelere sarıldı ve aşağı atlamayı bekleyen adamlar vardı. Küpeşte dayanırsa *Concepción* adam sayısıyla yenilecekti.

Serbest bir top güllesi yuvarlanarak ayaklarının yanından geçti. *Keşke toplar çalışsa, o zaman–*

Nate şaşkınlıkla baktı ve *Concepción* ansızın bir iki metre düştü. Nate başının arkasını ana direğe çarparak saçma sapan, harika fikrinde bir kusur bulamadan dikkati dağıldı.

Kusur şu, iki saniye içinde burnunun dibinde bir dolu silahlı paralı asker olacak.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

"Bordalanmak üzereyim," diye fısıldadı Nate direğin arkasında kalkıp çömelirken. Sully cevap vermedi. Etrafta birkaç silah olmuştu ama bir noktada gemiden uçup gitmişlerdi. Nate güverteden uzun küreklerin birini kaptı ve Sully'nin ustaca bir uçuş sergilemek üzere olduğunu ümit ederek kavradı. Yoksa batacaklardı.

Trinidad'ın kayış takımı *Concepción*'unkinden daha büyük ve daha uzun olduğu için Braddock'ın pilotunun tek yapması gereken onun tepesine oturmaktı. Sully yukarı çıkmaya cesaret etmedi ve ileride geçmesi zor kayalıklar vardı. Kargosunu kaybetmeden kaçamazdı.

Sully yukarı baktığında Braddock'ın İskoç'unun boncuk gözlü, sakallı suratının tepeden ona dik dik baktığını gördü ve adama parmak çıkardı. *Bokumu ye.*

Aşağı bakan Sully yarım düzine tetikçinin *Trinidad*'ın gövdesinden kayarak ince halatlar üzerinde açıklıktan *Concepción*'un küpeştesine atlamaya döndüklerini gördü. Altlarında havayla savrulan orman açılarak rastgele kayalıkları ve Demar'ın doğu sahilinin kumsallarını gösterdi. Nate güverteye atladı ve uzun küreği savurarak iki adamı küpeşteye devirdi. Bir tanesi iskele tarafındaki kıymık kıymık açıklıktan düştü ve dalarak gözden kayboldu.

"Bak bu öyle her gün görülecek şey değil," dedi Sully ve ilerideki kayalıklar arasında dar bir geçidi hedefledi, çocuğu deniz tutmadığını ümit etti.

Helikopterler dar geçitte mecburen dip dibe hâlde, kayalıklardaki bir açıklıktan geçti. Tekrar ışığa çıktıklarında Nate bir adamın devasa bağ zincirlerinden birine tırmandığı gördü, Sully'nin helikopterinin çok altında değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peşinde beşinci derece bir tırmanıcı var, Sully!" diye seslendi Nate ve on saniye içinde bir el silah sesi duydu. Tırmanan tetikçi zinciri bırakarak epey aşağıdaki sığlıklara düştü. Sully helikopter uçurmada berbat olabilirdi ama harika bir atıcıydı. Açık denizin üzerinde karak gemileri birbirinden salınarak uzaklaştı ve paldır küldür geri birbirinin üstüne geldi, *Trinidad*'ın pilotu Sully doğuya dönmeye devam ederken ayrılığı karşılamaya çalışıyordu.

Siktir!

Nate sağlam bir şeye uzandı ama gemiler sarsıntılı, çatırtılı bir darbeyle çarpıştı, *Trinidad*'ın gövdesi onlarınkine uzun tarafından yanlamasına vurdu. Nate kabaca havaya fırladı ve gemiye atlamayı başarmış birkaç tetikçiyle birlikte üst güvertede yuvarlandılar, dört bir yana bedenler uçtu, güvertede top gülleri zıpladı. Geminin yanında yeni bir delik vardı ve yüklüğün kapağının çevresinde pütürlü bir yarık açılmıştı. Nate aşağı düşerken parçalanmış tahtalar üstüne üstüne vurarak çatlaktan düştü. Bir başka adam daha onunla birlikte paldır küldür aşağı düştü, kafasına bandana sarmış zayıf bir tetikçiydi.

Nate ile tetikçi top güvertesine indiler ve ikisi aynı anda kalkıp kırık kalas parçalarını üstünden silkti. Tetikçi deri bir omuz silahlığı takmıştı, silahı sol kolunun altında, şarjör keseleri sağdaydı. Silahına uzandı ve Nate onun üstüne atladı ve ikisi birden sallanan bir fıçı yığınına daldı. Tetikçi tekme savurup kurtuldu ve Nate kayan bir altın yığını üzerinde dizlerinin üstüne kalktı.

Bandana Oğlan silahını çıkarmıştı. Nate ağır bir yuvarlak kalkanı kapıp tetikçi tam ateş ederken önüne indirdi. Altın kalkana üç mermi vurdu ve neredeyse tamamen deldi, kalın altın baloncuklar Nate'in yüzünün dibinde belirivermişti.

Nate kalkanı adama frizbi gibi atarak onu merdivenlerden aşağı ağır bir *takırt* sesiyle düşürdü. Attığı kalkanın arkasından, yumruklaşmaya hazır hâlde fırladı ama tetikçi kafasını destek kirişine çarpınca bayılmıştı.

Sağlam teçhizatmış. Nate ağzı salyalı tetikçiye bakıp omuz kılıfını beğendi –ne belde bağlayacak bir şey ne de çirkin modern

BELONGS TO KAKIOS TEAM

ağlar vardı– ve komadaki tetikçinin üstünden çıkardı. Bandana takmış bir adam için fazla fiyakalıydı. Nate kılıfı taktı, düşmüş silahı aldı. Kabzadaki damgaya göre 9 milimlik bir PM'ydi. Silahtan aman aman anlamazdı ama elinde hissi iyiydi ve cilasını da beğenmişti.

Yukarıda abisinin katilinin emirler haykırdığını duydu ve *Concepción* ayaklarının altında sallandı. Ağır botlar başının üstündeki güverteye indi ve gümbür gümbür kıç tarafına gitti. Nate tabancayı kılıfına sokup merdivenlere asıldı, Braddock kıymetli altınlarını kaybedecekse gemiyle birlikte düşmeye hazırdı–

–ve basamakların altında çatlamış fıçıyı gördü, fıçıdan kalın iple bağlanmış barut torbaları dökülüyordu. Güvertedekiler gibi burada da ortadakiler kuru kalmıştı.

Bu bir işaret. Nate ufak, ağır bir torba alıp beline sıkıştırdı ve merdivenlerden yukarı sendeleye sendeleye çıktı.

Kalan tetikçilerden ikisi gemiler birbirine çarptığında *Concepción*'a atladı ama biri mesafeyi tutturamadı; tuttuğu küpeştenin el kadar bir parçası koptu. Aşağıda suların içine kayboldu.

Kahretsin! Braddock öfkeden kuduruyordu. Bir şeyi olsun düzgün yapamazlar mıydı? Oynayan, darbe almış karak gemileri geri ayrılmak üzereydi, şimdi küçük geminin üst güvertelerinde geniş bir delik vardı ve Sully, Demar'ın kuzeyindeki dağınık adalardan birinin açığındaki kayalık bir doruğa gidiyordu.

Braddock, Hugo'ya bakıp onun sabit bakışına karşılık verdi. Hugo başından beri onunlaydı, hem o hem de İskoç. İşlerin içine sıçmayacağına güvendiği tek adamlar onlardı.

"Oraya in ve gemimi geri getir," dedi.

Hugo tereddüt etmedi. Yukarıdan *Concepción*'a baktı ve *Trinidad*'ın küçük gemiden salınarak uzaklaşmasına rağmen atladı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Hugo indi ve çatlamış ana güvertede yuvarlanıp kıç kamarasının içinde kayboldu–

–derken bu noktada helikopterler ada zincirinin başındaki kayalık tepenin çevresinde ayrılarak birbirinden epey uzaklaştı. Braddock, *Concepción* dik dağın arkasına salınırken Hugo'yu gözden kaybetti.

Trinidad askılarında titredi, rüzgârla dönmek için zorlanıyordu. Braddock ayağı takılarak gıcırdayan küpeşteyi kavradı.

"Sabit durun," diye emretti Braddock. "Onun kaçmasına izin *vermeyin*!"

İskoç'un bunu pilota ilettiğini duyabiliyordu. "Gemiyi kaçıracan," diye bağırdığında ve Braddock onun sinir bozukluğunu hemen sonra duydu. "*Durdur onları!*"

Trinidad tepenin etrafından döndü ve hız kazanarak Sully'nin önüne geçmek için kuzeye yönelirken *Concepción* görüşe yükseldi ve Braddock dehşetle, karakın güvertesindeki delikten dökülen çerçöpün kumlar ve deniz üzerine yağarken ışıldadığını gördü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Chloe batıdan gelen helikopterlerin ayırt edici fırfırlarını duydu. Üzerinde çalıştığı kumlu çukurdan kalktı ve matarasından yudumlanıp terli saçlarını terli kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Bu tarafa geliyorlar. Turist miydiler yoksa Braddock arama ekipleri mi çıkarmıştı? Chloe ıssız kumsalda etrafına, kazdığı beş büyük çukura baktı. Elleri su toplamıştı. Biri yakından bakmak için gelirse neyin peşinde olduğunu merak edebilirlerdi... Gerçi –giysileri ter içinde kaldıktan sonra– bikini üstü ve açık eteklikle kaldığından canı sıkılmış bir güneş banyocusu olduğu sanılabilirdi.

Son çukurundan dışarı bacakları ile ayaklarında ıslak kumlarla çıktı ve motorların sesi yükselirken elini gözlerine siper etti–

–ve onları gördü, her biri batısındaki yüksek tepenin iki yanında, yüz metre yukarıdaydı – helikopterler devasa İspanyol gemilerini havada güneşe karşı gölgelenmiş hâlde götürüyordu. Çok eski gemiler epey yüksekte kükreyen helikopterlerin altında sallanıyor, karaklar Chloe'nin tepesinde gümbürdüyor, devasa gölgeleri dört bir yanında taşlık kum ve deniz üzerinden geçiyordu.

Sanki dolu fırtınası geçer gibi kumsalda kumlar hızlıca hışırdayıverdi, önünde sular dağıldı ve gemiler doğuya uçarak uzaklaştı. Chloe gemiler kireçli bir tepenin etrafında kaybolmadan önce daha küçük gemiden sim gibi bir şeyin döküldüğünü gördü... Ayrıca gemilerin üstünde *insanlar* mı vardı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Macellan'ın gemileri.

Chloe'nin kalbi güm güm atıyordu. Kumlara baktı, bir metre ötede bir şey kuma saplanmıştı. Eğilip ağır altın çubuğu alarak üzerinde parmaklarını gezdirdi. Oyuklu bir puro biçimine benziyordu, parıltılı ve kusursuzdu.

Chloe etrafına bakındığında uçan gemiden düştükleri yerlerde kumda parlayan bir düzine daha parça gördü.

Şansımdan kafama gelmedi, diye düşündü belli belirsiz ama sonra küçük teknesinin dört bir yanında sığ suda kaç tane şapırtı gördüğünü düşündü. Teknede bir şnorkel seti vardı.

Nate hiç ortaya çıkmamıştı. *Ve Sully de bir milyon yıl önce helikopter uçurmuştu.*

Sinir bozukluğu –Nate onu kesinlikle kandırmıştı– geldiği gibi elindeki altının ağırlığıyla bastırıldı. Hem vurana vurulur derlerdi. Chloe ışıltılı parçaları toplamaya başladı –bir yüzük, bir kâse, bir bilezik– kalabalıklaşan ağır koleksiyonu taşımak için kısa eteğini tutuyordu.

Ah, şimdi Braddock'ın yüzünü bir görmek için neler vermezdim... Chloe heyecan dolu bir serüven, güzel bir kaçamak, kumsalda gökyüzünden yağan altınları topladığı bir gün yaşamıştı *ve* üstelik Jo Braddock tam şu anda çileden çıktığını bilmiyor muydu? Hayatının tam tıkırında olduğuna kanaat getirdi.

Chloe, Nate'in her neredeyse onun kadar iyi bir gün geçirdiğini samimiyetle ümit ederek paha biçilmez nesneleri topladı.

Concepción kötü durumdaydı, sancak tarafında geminin ortasından bir parça eksilmişti ve güverte yine sallanıyor, direkler gıcırdıyordu. *Trinidad* uzaklaşıyor ve ileriye doğru yükseliyordu. Nate onun kıç tarafındaki merdiveni, devasa, çürüyen kıç dümenini görebiliyordu. O da çok iyi bir durumda değildi. Bütün gemi sıkıştırılıyormuş gibi duruyordu, tahtalar vurulamayacak ve sallandırılamayacak kadar eskiydi.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate kendini üst kapaktan yukarı, geri aydınlık, gürül gürül güverteye çıktı–

–ve merdivenin son basamaklarından *kaldırılıp* kollar tarafından güvertenin üstünde tutuldu.

Of olamaz. Bu Braddock'ın MMA dövüşçüsüydü. Nate onun gülmeyen yüzünü şöyle bir an gördü, erkeksi tıraş losyonunun kokusu burnuna geldi, sonra da sallanan güverteye fırlatılıp omurgasını kırmaya çalışan kırık bir küreğin üstüne düştü.

Nate yeni silahına uzandı ama MMAcı hızla geldi, küçük bir but kadar yumruğu kafasının yanına geçerek onu geriye savurdu. Beyni kafatasının içine tokat gibi vurdu.

Nate bir sonraki darbe gelmeden içgüdüyle gerisin geri çekildi, geminin MMAcıyı yanlamasına tökezleten bir salınımı sayesinde kurtuldu. Nate sıçradı ve koşarak onun yanından geçip kıç kamarasına ulaşmak için güvertedeki çatlağın üzerinden atladı. MMAcı yumruklarını mı kullanmak istiyordu? İyi. Nate'in düzgün nişan alabilene kadar uzak durması yeterliydi.

Merdiveni tırmandı, kendini mizana direğinden öteye attığında en üstteki basamak çatladı. *Yukarı bir yere ulaşıp ateş et ki–*

Kocaman bir el onun koşan botunu yakaladı ve geriye çekip Nate'i güverteye düşürdü. MMA bir tekme vuruverdi ve sinirleri panik içinde infilak ederek Nate'in sağ uyluğu hissizleşti.

Dev, gözlerini kıyımla parlatan bir keyifle ona bir tekme daha attı ve sonra ikisi birden uçuşa geçti.

Sully, *Trinidad*'ın onlardan önde olmasından hoşlanmıyor, Braddock'ın planının ne olduğunu bilmiyordu. İleride başka adalar vardı ama bir Halo altında direkli gemiler sallarken kaybolmak seçenekler arasında değildi. Gemilerden biri ya da ikisi birden çökecekti ve bu kadar zaman dayanmaları mucizeydi, ayrıca–

Sully aşağı baktığında üst güvertelerin birinde Nate'i gördü, Braddock'ın ayakçısı onu eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully refleksle yardıma koşmak üzere davranarak üç metre indi ve sonra karak gemisini savruluşunda yukarı doğru çıkararak daha çok kayalığın kuzey tarafına doğru yön değiştirdi. Kuşun karnında metalin ciyakladığını duyabiliyordu ve kayış takımlarının tekrarlanan multi tonluk gerilme altında ne kadar dayanacağını ilk kez sordu. Bunu daha önce pek düşünmemişti.

Listeye ekle. Trinidad önlerindeydi ve Braddock bu iki geminin de yok olabileceği anlamına gelse bile onun önünü kesmeye çalışacak kadar intikam peşindeydi.

Geminin ani değişimden momentuma uyum sağlamaya çalışarak kontrolleri yönetti ama gemi askılarına iyice dayanıyordu. Sully aşağı baktığında Nate ile tetikçinin birlikte güverte üzerinden, vurulup açılmış küpeşteye doğru yuvarlandığını gördü ve sonra ikisi de yan taraftan kayboldu.

Siktir siktir siktir! Trinidad önlerinde yavaşlıyordu. Sully ana güvertede küpeşteyi kavramış Jo Braddock'ı görebiliyordu.

Sully aşağı bir bakış daha attı. Çocuk tutunmuş, kırık küpeştenin altında Nate'in başının üstü seçiliyordu. Braddock'ın adamı da hâlâ gemide gibiydi, gövdeye tutunmuştu… Nate peşinde kaslı ayakçıyla kıç tarafına doğru santim santim ilerliyordu.

"Bunu kaybetmeyeceğim, Jo," dedi kulaklığına. "Ee, benim gemim bende kalsa, seninki de sende kalsa ve yollarımıza gitsek nasıl olur?"

Braddock *Trinidad*'ın güvertesinde dönüp başını kaldırarak ona baktı. Yumruklarını sıkmıştı.

"Altınlardan daha çok istediğim tek şey, Victor, senin altınlara kavuşamaman," dedi her heceyi bastırarak.

İstediğin gibi olsun. Sully kayalıkları hedefledi. *Trinidad* geri çekildi ve ardından takip etti. Onları kaybedemezdi ama talih devreye girene dek kesinlikle bu işi uzatabilirdi. Belki ona kararını tekrar düşündürebilirdi.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

Dünya gökyüzü ile tahtalardan acı dolu bir fırıldaktı ve Nate ansızın boşluğu kavrıyordu; ardından *Concepción*'un yanındaki yelken takımı dişlerine vurdu ve Nate takımı yakaladı. Çürüyen lifler sarktı. Nate bir botunu tam en üstteki gövde kalasına koyduğunda halat ağı ana direkten düşerek aşağıdaki ışıl ışıl sularda kayboldu.

MMA dövüşçüsü pruvaya üç metre daha yakın indi, botunu top gözlerinden birine geçirmişti. Güvenli bir yere tırmanmak yerine iri adam gaddar bir ifadeyle yavaş yavaş Nate'e gelmeye başladı.

Of, kötü oldu. Nate ateş etmek için gövdeyi bırakamaz ve MMAcı ona ulaşmadan önce küpeşteden aşamazdı. Sağa kaydı, şimdi ana güverte erimi dışındaydı, kıç tarafının küflü kalasları tepesinde yükseliyordu.

Arkadaki merdiven. Helikopterin rüzgârı Nate'i söküp atmaya çalışıyordu ama o kalaslara tutunup acele etmeye çalıştı. MMAcı, pis bakışlarını Nate'in hiçbir hareketinden ayırmadan cesur adımlar attı. Sully onları bir kayalığa götürüyor, iskele tarafından bir kireçtaşı duvarı yaklaşıyordu.

Nate arkadan uzandı ve kolunu köşeden geçirip uzattığı eliyle ağır basamakları buldu.

Tanrım, Sully! Tam kayalığın üstüne gidiyorlardı. Nate tam kıç tarafının arkasından döndüğünde MMAcı köşeye kol uzatacak mesafeye geldi, siyah giysileri rüzgârda fır fır dalgalanıyordu.

"Aa o ne?" diye sordu Nate dövüşçünün arkasına, Sully'nin vurmak üzere olduğu kayalık tepelere bakarak.

MMA sadece gözlerini kıstı.

"İyi, sen bana inanma," dedi Nate ve tahta basamakların dayanması için dua ederek merdivene dayanıp uzaklaştı.

Dövüşçü başını çevirdi.

"Hasiktir be," dedi açık bir şekilde, müzikaliteli bir bas sesle ve kaya çıkıntılarından biri onu gövdenin silkiverdi; son bir mide bulandırıcı *bumf* sesiyle kaybolmuştu.

Concepción kayalıktan uzaklaşarak geri suyun üzerine salındı.

BELONGS TO KMKDS TEAM

"Çocuk, hâlâ benimle misin?"

Nate cevap vermek için ağzını açtı ve *Trinidad*'ı taşıyan helikopterin gemiyi suyun hemen üzerinden sürükleyerek dosdoğru ona uçtuğunu gördü. Yardımcı pilot koltuğunda İskoç'u görebiliyordu, *çok yaklaşıyorsun* diye bağırırken ağzı oynuyordu–

"Çarpışacağız!" diye ciyakladı Nate. *Bize toslayacaklar!*

Merdivenden yukarı hücum etti ve kendini boş üst güverteye attığında helikopterin güçlü rotoru kalaslara *çat* diye vurdu, Nate'in arkasından tahta parçaları uçuştu.

Helikopterin motorları inildeyerek pilot yön değiştirdi.

Concepción yine sertçe bir sallanışa geçti ve Nate ana güverteye doğru yarı emekledi, yarı düştü. Dört bir yanında tahtaların açıldığını ve parçalandığını duysa da gövde daha çok tahta parçası kopar ve yan taraftan altınlar dökülürken bile dayanıyordu.

Nate kıçüstü ana güverteye düştü. Hâlâ etrafta yuvarlanan yarım düzine top güllesi vardı ve az kalsın bir tanesi kendi güllelerini ezecekti. *Refleks dediğin böyle olur!*

Ağır gülleyi yerden aldı ve sancak tarafında sağlam duran son topa emekledi. Aşağı yukarı bir metre yirmi santim uzunluğunda ve kalın tahta tekerler üzerine oturtulmuş topun namlusu kalan iki küpeşte başının arasına sıkışmıştı. Toplara dair bilgisi hemen hemen çizgi filmlerle başlayıp bitiyordu ama temeli düz mantıktı. Barut, gülle, ateş.

İskoç'un helikopteri geminin yanında yükselirken Nate barut torbasını alelacele çıkarıp ağır namluya boşalttı. İskoç dışarı uzanıp bir tabancayla ateş etti, mermiler güvertede kıymıklar uçurdu.

Siktir! Nate top güllesini namluya bıraktı, yuvarlandığını duyduğunda İskoç yine ateş etti–

Of! Sol omzunun üstünden sıcak bir acı hattı geçti. Nate eğilince sonraki mermiler ıskaladı. Sully kaçmaya çalışıyordu ama İskoç'un pilotu her manevrasını karşılayarak yakın mesafeyi koruyordu.

Nate yuvarlanıp Zippo'sunu kaptı. İskoç'un şarjör değiştirdiğini, bağırdığını, yanaklarının öfke ve kasıtla kızardığını görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fitil. Topun dibindeki bir ek parçadan çıkan siyah saman benzeri bir şey vardı. Nate çakmağın çarkını çaktı, ağır namluyu aynı konumda giden helikoptere nişan almak için ittirdi.

Zippo ilk denemede yandı ve ânında söndü. Nate çakmağı fitile yaklaştırdı ve çarkı tekrar çaktı. *Çıkıt-çıkıt. Çıkıt. Çıkıt.*

"Hadi, hadi, buna *ihtiyacım var*," dedi Nate ve bir alev daha belirerek şiddetli rüzgârda dalgalandı.

Nate alevi fitile değdirdi, fitil alev alıp tıslayarak alevli kıvılcımlar saçtı. Çıtırtıyla kısalarak bir duman zerresi çıkarıp metal kapağın içine kayboldu.

İskoç helikoptere yaklaşması için el ediyordu. Nate tabancasını doğrulturken parlayan ön camdan onun sırıtışını görebiliyordu–

BOOM!

Top geriye savruldu, ağır güllesi kuyruk rotoruna vurdu. Beyaz, acı duman geminin güvertesinde dalga dalga kabardı.

Helikopter yukarı seker ve gözden kaybolurken İskoç'un sırıtışı kayboldu, *Trinidad* neredeyse hemen yanlarında yükseliyordu ve derken İskoç'un helikopteri gürül gürül bir kara duman sütunu içinde gerilemesine dalışa geçerek denize doğru döne döne düştü.

"Tanrım büyüksün!" diye haykırdı Nate ve ayağa sıçradı. "Siktir be! *Budur!*"

Braddock, Halo helikopterlerine çarpan gülleyi gördü. *Trinidad* ansızın yükselir, hasarlı helikopter kontrolü kaybeder, güverte altından çekiliverirken Braddock sonucu beklemedi. Bir an gemiler neredeyse paraleldi ve *Concepción*'un güvertesinden sallanan halatlar ile yelken takımları vardı.

Braddock koştu ve en yakındaki ipe, bir naylon bordalama halatına atlayıp halatı eline doladı–

–ve *Trinidad* altından düştü, İskoç'un helikopteri döne döne gemiyi geçti, kablolar kopuyor, motorların hararetli gürültüsü

BELONGS TO KAKIOS TEAM

inlemeye dönüyordu. Karak gemisi aşağıda çıplak, terk edilmiş bir kayalık sahile vurarak bin tahta hâlinde infilak etti, ince tahta parçaları uçuştu. Helikopter hâlâ kablo parçaları sallanarak geminin yanındaki sığlıklara düştüğünde Braddock yağan altınları bir an görüverdi. Halo dümdüz oldu ve kaya gibi battı.

Hugo öldü. İskoç öldü. Altınlarımın yarısı denizde kayboldu.

Sağlam kalan geminin gövdesine ulaşması için Braddock'ın sadece birkaç metre tırmanması gerekiyordu. Avuçlarındaki yanıktan dişlerini sıkarak kendini gıcırdayan gövdeye doğru çekti.

Sen. Asla. Kazanamayacaksın. Bu mantra düşüncelerinin içinde yanıyor, davul gibi kulağında vuruluyor, onu gürül gürül rüzgârın içinden yukarı taşıyordu. Gövdeye ulaştığında ağır kalaslara tutundu ve ayağıyla vurup kanayan ellerine naylon halatı sararak kıç tarafına doğru çıktı.

Sully *Trinidad*'ın kayalarda yarılmasını, Braddock'ın adamını taşıyan helikopterin suya düşmesini izledi ve omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Artık Braddock yoktu. *Concepción* geri alınamayacaktı, Braddock hâlâ büyük ölçüde tek parçaydı ve galibiyet sayılacak miktardan çok daha fazla altın taşıyordu.

"Alnımızın akıyla çıktık, evlat!" diye bağırdı sırıtarak. "Başardın!"

Şimdi kurtulduklarından doğuya doğru, dikkatle devam edebilirlerdi, daha dalış veya kalkış yoktu. Papua sahili açıklarındaki büyük adalardan birine, bir yerde terk edilmiş bir kumsala usulca inebilir ve hazineyi boşaltmak için bir ekip tutabilirlerdi. Herhangi bir kolluk kuvvetiyle uğraşmak istemiyordu, Endonezya, Papua veya artık nereninse hükümeti gemiyi alabilirdi; altınlar ona yeterdi.

Az buz değil, TOP be. Çocuk sapına kadar korsandı.

Sully keh keh gülerek onları ada zincirinden öteye ve açık denizin üzerinden taşıdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gemi nihayet salınmayı kesmişti. Nate ana direğin yanında durup ağır hasar almış karak gemisinin geri durulurken gıcırdamasını ve inlemesini dinledi. Önünde boş deniz kilometrelerce uzanıyordu.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda Nate epey iyi hissediyordu. Bir helikopter batırmıştı ve omzundaki kan rüzgârda çoktan kuruyordu, listeye eklenecek yeni bir ağrıdan ibaretti işte. O ve Sully hazineleri için çarpışmış ve adilce kazanmışlardı.

Arkasından bir ses geldi. Nate dönüp başını kaldırdı–

–ve Braddock oradaydı, mizana güvertesinde durmuş, kanlı elini ırgatın kollarından birine koymuştu.

Demiri yerinde tutan ırgat.

Nate'in yüreği hızlandı. Demir muhtemelen gövdeye saplanmıştı, mekanizma çalışmazdı, zincir kırıktı. Yukarıdakilerin hepsini hararetle ümit etti.

"Sully," dedi Nate nefes nefese, Braddock'ın öfkeli habis yüzüne bakarken. "Sıkı tutunsan iyi olur."

Braddock yeleğine takılı telsizi alıp bastı.

"Ben kaybediyorsam sen de kaybedeceksin," dedi ve telsizi yere bıraktı. Kolun tutucusunu serbest bıraktı, Braddock geriye sıçrarken ırgat dönüyor, kollar çatırdıyor ve etrafa uçuyordu.

Nate döndü ve hiç koşmadığı kadar hızla baş kasarasına koştu, üç tonluk gemi demiri *Concepción*'un arkasından düşerken botlarının altından parçalanmış tahtalar uçuyordu.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Sully, Braddock'ın nefret dolu sesini duydu ve bir saniyeliğine hiçbir şey olmadı–

–ve sonra Halo havada kalmak için uğraşmaya başladı, ağırlık şiddetle yeniden dağıtılırken öne arkaya çekiliveriyordu. Sully dışarıdan metalin tiz, korkunç bir ciyaklamayla yırtıldığını duydu ve helikopter tekrar çekildi. Arka kayış takımının zincirleri çark levhasını büküyordu. Zincirlerin biri koptu.

"Yapma be, sırası değil, çok yaklaştık!"

Sully kontrollerle boğuşurken altın çantası yardımcı pilot koltuğundan kaydı ve açık güverteye yuvarlandı. Sully elini deriye attı ama ulaşamayacağı mesafedeydi ve *Concepción*'un pruvası kalkıyor, cıvadra Halo'nun karnına dik yükseliyordu. İnleyen geminin arkasında, salınan bir zincir gövdenin bir kısmını parçalayıp çıkmış, devasa demir suyun hemen üzerinde sallanıyordu.

Sully, Nate'i gördü, keskin bir açıyla dikilmiş güvertede baş kasaraya koşuyordu, Braddock da peşinden atılmıştı; Sully'nin el eriminden çıkan çanta arkasındaki gürül gürül, kapısı açık kabine santim santim ilerliyordu. Paha biçilmez gemilerini kaybediyordu ve tek yapabildiği kuşu havada tutmaya çalışmaktı.

Nate cıvadraya hamle etti, Braddock'ın arkasından nefes nefese geldiğini duyduğunda *Concepción*'un kıçı düşerek güverte neredeyse dimdik oldu.

Baş kasaranın merdivenine emekleyip ayağıyla sancak tarafının küpeştesinden kalana vurdu. Arka kayış takımının zincirlerinden biri ciyaklayarak koptu, ağır halkalar dikelmiş güverteye vurarak bir delik daha açtı. Gemi düştü ve Nate tuttuğu yeri kaybedip kıça doğru kaydı, güverte geri yukarı kalktığında bir küpeşteye tutunmayı kılpayı başardı, cıvadra şimdi dosdoğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mücadele eden helikoptere doğrulmuştu. Pruva direğinin serbest halatları neredeyse dimdik güverteye vuruyordu.

Birdenbire Braddock onun başının hemen üstündeki bir küpeşte parçasından uzanarak kıvrımlı bir bıçağı ona savurmaktaydı. Nate kolunu kaldırınca Braddock kolunu kesti, sonra karnına bir tekme geçirerek onu geriye savurdu.

Nate delice havada tutunmaya çalışarak yosun içindeki halatlardan birini yakaladı ve düşüp kalkarak uzaklaşıp dik kalkmış kalaslarda salındı. Karşı küpeştede güverteye bir ton tuğla gibi çarptı. Acıyı daha tam anlayamadan Braddock bıçağını kaldırmış hâlde psikopat gibi sırıtarak tepesine çöktü. Onu daha iyi deşebilmek için ayağını bir küpeşte parmaklığına koydu.

"Abine selamımı ilet," diye hırladı.

"Sen onu benden önce göreceksin," dedi Nate ve topuğunu küpeşte parmaklığına geçirdi. Parmaklık parçalanarak Braddock'ı bir iki metre düşürdükten sonra Braddock tutunacak bir yer buldu. Hemen sonrasında Nate'in üstüne geliyordu ama Nate'in bacaklarını kaldırıp ağırlığını gıcırdayan halata bırakmasına yetecek kadar zaman olmuştu. Braddock'ın göğsünün ortasına tekme attı ve kadın küpeştenin içinden uçarak geminin üstünden kayboldu.

Anca gidersin, katil seni. Nate döndü ve kendini pruvaya attı, Sam'in katili elini zorladığı için üzülmüyordu. Sonra kutlamasını yapacaktı. Tahtalar kopuyor, Nate dar, çıkıntılı cıvadrayı hedefleyerek pruva direğini geçip tırmanırken elleri ile ayaklarının altında çatırdıyordu.

Ağır bir ezilme sesi Nate'i arkasına baktırdı –ana direğin desteklerinden biri kırılmıştı– ve Braddock'ın dişlerinde bıçağıyla geri sarsılan güverteye tırmandığını gördü, kanlı elleri yeni kıymıklarla doluydu. Sarsılan güverteyi örümcek gibi tırmanarak ânında tekrar onun peşine düştü.

Tanrım, robot gibi bir şey bu!

Nate cıvadranın havadaki helikopterin hemen altında sallanan ucuna odaklanarak kendini ileri attı. Çok eski tahtaya sarıl-

BELONGS TO KAKIOS TEAM

dı, dört bir yanından rüzgâr vuruyor ve aşağıda deniz ışıldıyordu. Ağır ağır daha yükseğe çıkarken arkasına bir baktı. Braddock pruva direğine ulaşmış, gözleri kötülük ve öfkeyle ışıl ışıldı.

Bir kablo daha kopup Nate'in yanından fırlayarak ana güvertede uzun, gümbürtülü bir oluk açtı. *Concepción* desteğinin yarısından fazlasını kaybetmişti, son zincir kırılmadan önce Sully'ye ulaşmak bir yarış olacaktı. *Önce Braddock beni yakalarsa ulaşamam.*

Gıcırdayan direğe sarılan Nate, helikoptere çıkan taşlaşmış halat halkalarını tırmandı, Braddock da biraz arkasındaydı.

Concepción'un birazdan haşatı çıkacaktı ve Sully'nin sırt çantası helikopterin güvertesinde titriyor, gemi felaketi şiddetini artırdıkça, yanlanan açık kapıya gitgide yaklaşıyordu.

Sikerler böyle işi. Sully helikopteri otomatik pilota aldı ve çanta kabin kapısına kayarak yaklaşır, kayışları elinin hemen ötesinde daha titreşirken çantaya hamle etti.

Sully elleri üzerinde kalkıp hemen sağında sallanan gemiye bir baktı, orada Nate imkânsız derecede yakın cıvadraya tutunmuştu. Parçalanan tahtanın en ucuna kadar tırmanmış, küçük direğin tepesindeki rulo yapılmış yelkene tutunuyordu. Arkasında Braddock cıvadranın dibine ulaşmıştı, *karambit* de sıktığı dişlerinin arsandaydı. Çocuğun peşinden hızlıca tırmanmaya başladı.

Deri sırt çantası Sully'nin solundaydı; tam metal zeminin kıyısında, kayışları rüzgârın içine dalgalanıyordu.

"Hey, Sully!" diye bağırdı Nate ve Sully tekrar başını çevirdi. Nate bakışları delice bir umutla dolu hâlde güverteye uzanıyordu.

Sully milyonlar değerindeki eserlerle ağzına kadar dolu çantaya bir daha baktı.

"*Sully!*" Nate'in ciyaklaması bu sefer daha yüksek, neredey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

se bir başka devasa zincirin pat diye kırılmasının yankısı kadar yüksekti. Helikopter yükseliyordu ve Braddock da Nate'in ensesindeydi. Bütün gemi şimdi sadece birkaç kabloyla, tek bir askının ucunda asılıydı.

Hay sikeyim. Sully kendinden tiksinerek ileri emekledi ve çocuğun uzattığı eline uzandı.

Nate kendini toplayıp tam atladığı anda sondan bir önceki kablo koptu.

Nate'in tutuşu kuvvetli, neredeyse Sully'ninki kadar güçlüydü. Sully çocuğun eline dokununca kararından birazcık daha memnun oldu.

"Yakaladım seni!" diye seslendi Sully. Kendini güvertede düz yatırıp sıkı tutunurken *Concepción*'un ağırlığı son zincirle mücadele ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Braddock, Sully'nin Drake oğlanının eline uzandığını gördü ve kendini itip karak dört bir yanında sarsılırken onun bacağına hamle etti–

–ve ıskaladı.

Düştü, asılı gemi güvertesine sektirilmiş bir taş gibi vurdu ve sallanan asılı karakın gölgesi altında boşluktan dalışa geçti.

Braddock kıvrılıp top oldu, başını korumaya aldı, bıçağı tükürüp attı–

–ve sulara sertçe çarpıp serin denizin derinlerine daldı.

Kollarını bacaklarını açtı ve yukarı yüzdü, şok içindeki uzuvları loş maviliği yarıyordu. *Yaşıyorum! Yaşıyorum!*

Braddock'ın başı yüzeyden dışarı çıktı ve derin bir nefes alıp yukarı baktığında–

Siktir–

Bundan başka bir şey düşünecek vakit bulamadan *Concepción* tepesine indi.

Sully, Nate'i yukarı çekti ve ikisi güvertede nefes nefese uzandı. Son zincir kulak tırmalayıcı müthiş bir ciyaklamayla kırıldığında Nate yuvarlanıp geldi.

İspanyol karak gemisi suya kıç üstü vurdu, pruvası saniyeler sonra çarparak beyaz köpüklü dalgalar savurdu. Yanlardan tahtalar uçtu ve yelkenlerin yarısından fazlası kurtulup çıkarak di-

BELONGS TO KIKIOS TEAM

reklerden aşağı düştü, tek yönlü rüzgârları yakaladı ve lime lime akarak şişti. Sadece bir saniyeliğine Nate bu kızın beş yüzyıl önce nasıl bir görüntüsünün olacağını görebildi, dalgalı derinlikler üzerinde süratle giden heybetli bir manzara…

Ve sonra, elbette, battı. Önce kıç batarak sudan yükselen fokur fokur baloncuklar çıkardı. *Concepción* tahtaları dökülerek dalgaların arasına girdi, kız demirinin peşinden aşağı inerken Nate'in gördüğü son şey cıvadrası oldu.

"Şu gemiye bir baksana," dedi Nate. "Buna paha biçemezsin."

"Aslında biçebilirsin," dedi Sully. "Dört ile altı milyar arasında."

Suyun baloncuklanmasını, mavi denizde köpüklü beyaz fokurtuları ikisi de izledi.

"Dalış ekipmanı alabiliriz," dedi Nate.

"Şu adamlardan önce değil," dedi Sully başıyla güneyi işaret ederek. Nate onun bakışlarını takip ettiğinde uzakta onlardan tarafa dönmüş, ordu malı görünüşlü büyük bir bot gördü.

"Artık Filipinler'in malı," diye ekledi Sully.

Nate pek de hayal kırıklığına uğramadığını fark etti. "Düşünürsen altınlar zaten onlara ait."

"Bu konuda düşünmek istemiyorum," diye homurdanıp ayağa kalktı Sully. Yürüdü ve pilot koltuğuna oturdu.

Nate kısa bir süre daha oturup üstünü başını yokladı. Şu an kanayan hiçbir yeri yoktu. Yorgun, hırpalanmış ama aynı zamanda büyük bir tatmine ulaşmış hissediyordu. *Sic Parvis Magna, Sam.*

Ayağa kalktı ve kaburgalarını tutarak yardımcı pilot koltuğuna aksakça yürüdü.

"Hadi gidelim buradan," dedi Nate ama sesi motorun gürültüsünde kayboldu.

"*Ne?*" diye bağırdı Sully. Kulaklığı vardı. Nate'e de bir kulaklık uzattı, o da oturduğunda kulaklığı taktı. Vücudu rahat koltuk için müteşekkirdi. Nate de *hayatı* için müteşekkirdi. Sully'nin tereddüt ettiğini görmüş ve helikopterde dolu sırt çantasını görmemişti. Sully için bu Sophie'nin seçimi gibi olmalıydı.

BELONGS TO KMKISS TEAM

Nate kulaklığı açtı. "Hadi gidelim buradan dedim."

"Oldu bil." Sully aşağı bakıp parmağıyla gösterdi. "Şu tahmin ettiğim kişi mi?"

Nate bir hız teknesinin ışıl ışıl denizde sıçrayarak gittiğini gördü, yalnız bir koyu renk saçlı figür dümen başındaydı. Sully aşağı indi ama onlar yaklaşmadan bile önce Nate bunun Chloe olduğunu biliyordu. Bir elinde telefonuyla Demar'a gidiyordu. Helikopterin sesine yukarı bakıp elini gözlerine siper etti ve Sully doğuya yanlayıp güneşi arkalarına aldığında Nate'in ikinci bir göz teması kurabileceği kadar alçaktan geçtiler.

Chloe, Nate'e pişmanlıkla gülümsedi ve başını iki yana salladı, gözleri ışıl ışıl dalgalar kadar parlaktı. *İyi hamleydi, Nate,* diye oynattı dudaklarını ve Nate sırıttı, sonra onu geçip uzaklaştılar. Yeniden karşılaşmayı samimiyetle ümit ediyordu.

"Ona yanlış koordinatları çaldırmış olabilirim," dedi Nate sırıtmaya devam ederek.

"İşte şimdi işi kavrıyorsun," dedi Sully.

"Senin altından bir kalbin var, Sully."

"Çok komik, ukala herif."

"Çok mu erken oldu?"

"Bin yıl geçse de erken olur," diye homurdandı Sully.

"Belki bu yardımcı olur," dedi Nate ve elini ön cebine sokup sakladığı küçük, ağır bir külçeyi çıkardı. Sully'ye uzatarak yaşlı adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesinden keyif aldı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Gerçekten mi?"

Nate diğer cebinden altın bir zincir bileklik çıkardı ve Sully'ye uzattı. Adam keyiften dört köşeydi, yüzü aydınlandı ve açgözlülükle parladı. "Gönder gelsin, evlat!"

Sonuncusu. Ağır ve ışıl ışıl bir sikke. Sully onu da geniş, şapşalca bir sırıtışla aldı. Zıp zıp zıplayıp dans etmek ister gibi duruyordu.

"Daha var mı?"

Nate numaradan elini tekrar cebine sokup son Bubble Yum'ını çıkardı. Şimdi düşününce, müzayede gecesi açtığı paketti.

BELONGS TO KMKDS TEAM

Sakızı Sully'ye uzattı, o da aldığı gibi pencereden dışarı fırlattı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Sully ve sertçe kuzeye yattı.

"Lan, son sakızımdı o benim!"

Sully gülerek dizindeki altına vurdu.

Neyse. Nate'in aşırdığı sadece üç parçanın yüzde ellisiyle bir sürü sakız alınırdı. Nate koltukta arkasına yaslanarak denize baktı. Işıl ışıl suda adalar, mücevherler gibi göz alıyordu ve sıcak, kuvvetli rüzgârla esen hava tuzla tatlıydı. Nate, Sam'in yüzüğüne, onların yüzüğüne dokundu ve derin nefesler alarak dünyanın geçip gitmesini seyretti.

BELONGS TO KIKIOS TEAM

PANAMA CITY, PANAMA, BİR SÜRE SONRA

Nate takasa erken gelip mekâna göz atmak için küçük avludaki içkili yerin girişinden birkaç defa geçti. Mekân salaş bir yerdi, parlak deniz mavisi boyanın yarısı tuğlalardan dökülmüş, uyumsuz sandalyeli birkaç uyumsuz masa bozuk bir güneşli alana dizilmişti. Sessiz birkaç yerli avlunun kemerlerinin birinin altındaki bara oturmuş, içkilerinin üzerine eğilmişti. Ufacık tefecik bir ihtiyar kadın kaba taşları bir çalı süpürgesiyle süpürüyordu.

Nate sokağın karşısındaki bir apartmanın parça parça merdivenlerinde oturmuştu ve girişi izleyerek gazete okuyordu. İri görünüşlü iki adam anlaşılmış randevu saatinden on dakika önce birlikte içeri girdi ve arkaya yakın masalardan birine geçtiler. Bira söyleyip rahat davrandılar ama çok da gizlemeye çalışmadan girişi kolluyorlardı.

Sonrasında epey kasıntı ve siyah göz bantlı iri bir adam geldi ve arkada duvardaki bir masaya tek başına oturup karşıya döndü. Bu muhtemelen Gage'di; Nate'e verilen isim buydu. Kemerinde bir silah vardı ve sert, delici bakıyordu… ama göz bandı sanki üstüne ışık vurmuş gibi ışıldıyordu. Nate sırıttı ve çalınmış antika eserler hakkında bir yazıyı acele etmeden okudu. Yazar Elena Fisher alanının gerçekten uzmanıydı.

Nate usulünce geç kalana kadar bekledikten sonra gazeteyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katlayıp çantasına koydu. Göz Bantlı ve arkadaşlarının ne diyeceklerini dinleme vaktiydi.

Avluya girdi ve doğruca Gage'in masasına yöneldi. Alt tabakadan görünse de göğüs cebinden kaliteli bir puro çıkıyordu ve giysileri kaliteliydi. Adam ona sağlam gözüyle dik dik baktı ve Nate onun siyah bandının minik elmaslarla kafatası biçiminde süslendiğini gördü.

"Geç kaldın," diye gurladı Gage.

Nate çantasını yere koydu ve oturdu. "Göz bandı biraz abartı, sence de öyle değil mi? Yani, anlıyoruz, korsansın."

Adam bandı kaldırınca ortaya kötü yaralanmış kapalı bir göz çıktı.

"Off," dedi Nate yüzünü buruşturarak. "Kusura bakma, dostum."

"Bakalım hadi." Gage'in sesi keskin bir homurtuydu. O zaman havadan sudan konuşulmayacaktı.

"Önce sen," dedi Nate.

Gage katlı bir eski haritayı masada onun önüne koydu. Nate arkadaki örümcek gibi Almanca yazıyı görebiliyordu, kâğıdın durumuna dikkat etti ve nabzının hızlandığını hissetti. Evet, bu doğru haritaydı.

Nate pantolonunun cebine eline soktu ve Gage'in patronunun takas için istediğini elinde sıkıca tutarak çıkardı. Masaya koymak istemiyordu… ama anahtar önemliydi, hatta Elcano'nun günlüğünden bile.

Geri alacağım. Nate yumruğunu açıp Sam'in ipin ucundakini yüzüğünü masaya bıraktı.

"Haritayı neden istiyorsun, Drake?" diye sordu Gage. "Hiçbir yere çıkmıyor."

"Patronun neden benim yüzüğümü istiyor?"

Gage dudak büktü. "Çünkü senin için bir önemi olduğunu biliyor."

Haydut, Sam'in yüzüğünü alıp ânında boynuna geçirdi, sırıtarak çenesini kaldırdı ve göğsünü çıkardı. Nate yüzüğü onun çirkin kalın boynundan söküverme dürtüsüne karşı koydu ve bunun yerine haritaya uzandı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Gage ayağa kalkınca diğer masadaki ahbapları da aynını yaptı. İkili silahlarını çekmiş, tehditkâr siyah tabancalar Nate'e doğrultulmuştu.

"Şimdi bana eski bir Nazi haritasının neden bu kadar önemli olduğunu söyleyeceksin," diye emretti Gage ve Nate arkasında bir merminin namluya sürüldüğünü ve tanıdık, sonuna kadar baş üstünde bir insan sesi duydu.

"İndirin onları, çocuklar," dedi Sully. "Yavaşça."

Tam zamanında be. Nate son dakikada gelen kurtarıcısını karşılamak için döndü ve bir kahkaha patlattı. Sully parlak güneş ışığında rahat bir tavırla duruyordu, elinde şık bir tabanca, omzunda ağır bir çanta ve–

"*Yüzündeki* o şey de ne?"

Sully gözlerini silahlarını indirmemiş ayakçılardan ayırmadan kaş çattı. Son görüşmelerinden bu yana Sully sık, çalı gibi bir bıyık bırakmaya karar vermişti.

"Önümüzdeki meseleye odaklansak nasıl olur?" Sully'nin sesi ekstra kuruydu.

"Suratında o yaratık izlerken odaklanmak biraz zor."

Gage ani bir hareketle kemerindeki silaha hamle etti ve Nate de onun kadar hızlı harekete geçti. Masayı iri adamın karnına ve silah tutan eline sertçe geçirdi. Gage daha silahını düşürürken Nate sandalyesinden kalkmış ve silahı kapıyordu.

Etrafında fır dönüp Gage'in arkasında durarak namluyu onun şakağına dayadı.

"Hadi ödeştik diyelim," dedi Nate. "Sen istediğini aldın, ben istediğimi aldım." Gage ikizlere baş etti, onlar da silahlarını indirip geri oturdular. Nate rehinenin göğüs cebine tam isabetle daldı ve proyu çıkardı. Sully'ye attı.

Sully puroyu bıyığının üzerinden geçirdi ve baş salladı. "Montecristo. Etkilendim."

"Onu içemeden öleceksin," dedi kafasına silah dayanmış adam.

"Hayır ölmeyeceğim," dedi Sully. "Bu yavruyu şu kapıdan çıktığım gibi yakıyorum."

BELONGS TO KAKIOS TEAM

Nate çantasını kaldırdı ve haritayı alıp Sully'ye doğru geriledi. "Bu eğlenceliydi, yine yapmamız lazım."

Gage boynunda yüzüğe uzandı ve eli boş çıktı. Kafa karışıklığıyla aşağı baktı.

Nate geniş bir sırıtışı gizleyemeyerek yüzüğü ipinin ucunda parmaklarından salladı. Aşırma işi tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. "Aa, bak sen şu işe."

Gage'in sağlam gözüne kan yürüdü. "Benim her yerde adamlarım var, Drake."

Nate ile Sully ağır ağır çıkışa geriledi, Sully ikiliyi kollarken Nate de tabancasını önceki sahibinin üstünde tutuyordu.

"Güya dün burada olacaktın," dedi Nate.

"Uçakta hayvan taşımak için özel evraka ihtiyacın olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Sully. "Ben bilmiyordum."

Sully'nin büyük omuz çantası fırsattan istifade hafifçe miyavladı. Nate bir bakış atma riskine girdiğinde arkadaki ağın arkasında ipeksi kürkü ve parlayan gözleri gördü.

"Yani senin kedin yüzünden az daha cartayı çekiyordum?"

"Neyden bahsediyorsun sen? Harika iş çıkardı o. Çıkarmadın mı, Bay Bıyıklı? Şimdi şu haritayı görelim."

Nate haritayı ona uzattı, Sully göz gezdirirken tabancasını çevirip tetikçileri bastırdı.

"Vay be, evlat, bu büyük balık," dedi Sully nefes nefese ama Nate doğrulamaya zahmet etmedi. Çıkıştalardı ve Gage ile ayakçılarının tepesi gitgide daha atık görünüyordu. Dönüp kaçmanın vakti gelmişti.

Sully de biliyordu. Tam girişe ulaştıklarında ikisi birden döndü–

–ve gelirken etrafı süpüren ufak tefek yaşlı kadın yollarını kesmişti. Süpürgeyi atıp yerine on ikilik bir pompalı almış ve onları sağlam enselemişti. *Sürpriz.*

Kadın manyak gibi sırıtıyordu.

"Of, *sıçayım*," dedi Nate ama sonrasında ne gelirse gelsin hazırdı.

BELONGS TO KAKIOS TEAM

KAPANIŞ

47 numaralı mahkûm, kırık dökük masasında oturmuş, yazıyordu. Elleri titremekteydi. Yukarıdaki kalın parmaklıklardan içeri giren cılız sabah ışığı henüz onun soğuk hücresini ısıtacak kadar güçlü değildi. Mahkûm artık güneşi pek hissetmiyor, hep üşüyordu, öğleden sonraları bile. Çok kilo vermişti, ısınmak hep zordu.

Uzun, kirli saçlarını yüzünden çekti ve kartpostalı yazmayı bitirip isminin baş harfiyle imzaladı, kıvrımlı *S* birazcık titremişti. Kartpostalı masanın kaba kenarındaki yığına ekledi ve başını kaldırıp hücresinde oynaşan açık renkteki ışık huzmelerine baktı.

SON… mu acaba?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Bu roman, Art Marcum, Matt Holloway, Jon Hanley Rosenberg ve Mark D. Walker'ın da üzerinde çalıştığı, Rafe Lee Judkins'in senaryosuna dayanıyor. Bu soluksuz macera için tebrikler, ayrıca Uncharted serisinin yaratıcıları Amy Hennig ve Naughty Dog'a da büyük alkışlar. Yeni ve yaratıcı vizyonlara ilham verecek kadar ilgi çekici karakterler yarattılar, genişleyen Uncharted evreninde çalışarak vakit geçirdiğim için ben de kendimi şanslı hissediyorum.

Titan'daki editörüm Craig Leyenaar, temiz ve özenli editi için büyük bir tebriki hak ediyor; tuhaf detayları benim kadar önemseyen biriyle çalışmak harika. Davi Lancet, Craig'den bayrağı devraldı ve o da harika, sabırlı ve anlayışlıydı; teşekkür ederim, Davi! Dan Coxon, Kevin Eddy ve Adrian McLaughlin, onların zanaatlarını konuşturmalarına destek oldu ve harika bir iş çıkardılar. Ayrıca, Sony'deki çalışanlara çok teşekkürler: Elise Iglesias ve Alex Gartner, Griffin Chin, Andrew Krensky, Stacey Kerr ve Virginia King. Ve menajerim Jennifer Weltz ile JVNLA'daki herkesi de tebrik etmek gerek.

Kişisel bir not olarak, yazı yazma maceralarına çıkmak için haftalarca gözden kaybolmamı dert etmeyen aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Hayatımda böyle iyi insanlar olduğu için minnettarım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTOS TEAM